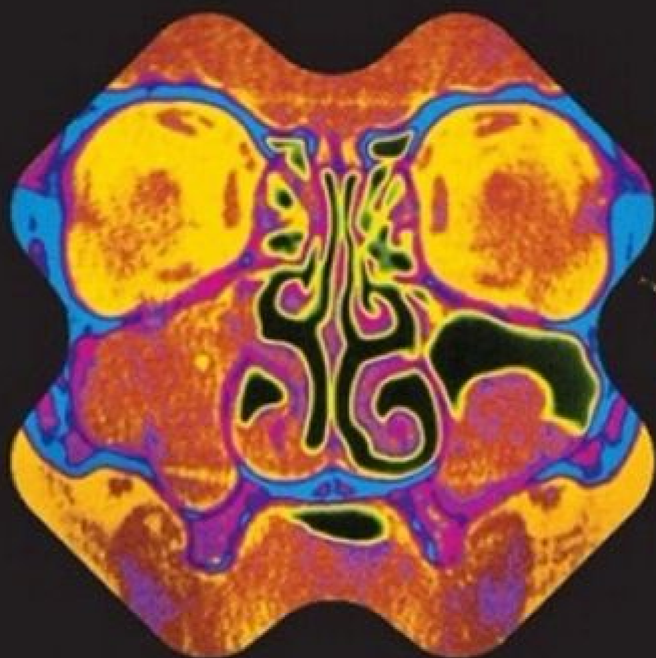
A.J. KAZINSKI

CRIME

Ucigașul renăscut

DE LA AUTORUL BESTSELLERURILOR
ULTIMUL OM BUN ȘI SOMNUL ȘI MOARTEA

FICTION CONNECTION

TREI

A.J. Kazinski

UCIGAŞUL RENĂSCUT

Titlul original: Den Genfødte Morder (2015)

Traducere de Laura Karsch

2018

PARTEA ÎNTÂI

CARTEA UCIDERII

Iată ce voi încerca, Simmias şi Cebes, să vă lămuresc. Cei străini de filosofie au toate şansele să nu-şi dea seama că de fapt singura preocupare a celor care i se dăruiesc cu adevărat este trecerea în moarte şi starea care îi urmează.

Platon, *Phaidon*[1]

[1] Platon, *Opere IV*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1983, trad. De Petru Creţia, p. 60. (N.tr.)

1

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Uşa din spate a maşinii se deschise brusc. Lumina se revărsă înăuntru, iar Niels Bentzon fu orbit o clipă, înainte să-i vadă pe cei trei poliţişti care stăteau afară, înarmaţi cu pistoale-mitralieră MP5. Doi dintre ei urcară la el în maşină. Muţi. Unul îi deschise cătuşele de la picioare şi îl ajută să coboare din duba pentru deţinuţi. Se aflau într-un soi de garaj, cu neoane în tavan. De undeva se auzea vâjâitul unui puţ de aerisire. Niels numără patru camere de supraveghere în colţurile încăperii. Atâta tot.

— Acum intrăm pe-aici, spuse cel mai înalt dintre bărbaţi şi deschise o uşă.

Cei trei îl luară pe Niels între ei şi îl escortară. Cătuşele de la mâini erau atât de fixe, încât sângele abia îi mai circula prin degete. O uşă se trânti, mecanismul greu de închidere se blocă.

— Mai departe.

După câţiva paşi ajunseră în faţa unui ascensor de marfă, a cărui platformă era un grătar de fier ruginit. Dedesubt era beznă. Niels se gândi la iad, la iadul musulmanilor, citise undeva că iadul acela era atât de adânc, încât, dacă aruncai o piatră înăuntru, treceau şaptezeci de ani până ajungea la fund.

Urcară doar un etaj, apoi uşa ascensorului se deschise şi în faţa lor apăru o altă uşă.

— Aşteaptă!

Rămaseră o clipă pe loc. Niels auzi cum se închide uşa din spatele lor şi cum se blochează un lacăt. Când se puseră din nou în mişcare, îşi pierduse deja orientarea. Câte uşi se încuiaseră până acum în urma lui? Cât era ceasul? Zări în faţă un coridor lung, îngust. Mirosea vag a urină.

— Opreşte-te, spuse cel mai înalt dintre poliţişti şi dispăru.

Durere – lui Niels îi zvâcneau încheieturile mâinilor, cătuşele îi opreau circulaţia sângelui. Apoi, în sfârşit, îl descătuşară. Niels îşi scutură mâinile şi se întrebă dacă va mai ieşi vreodată de acolo.

În ultima vreme, nu mai reuşise nimeni să evadeze. Sikringen, aşa se numea secţia de maximă siguranţă a celei mai sigure închisori din ţară. Cei treizeci de bărbaţi închişi aici erau printre cei mai periculoşi din regat. Criminali în masă, schizofrenici. Oameni atât de imprevizibili, încât nu puteau fi ţinuţi într-o închisoare normală, oameni pentru care nici secţiile închise de psihiatrie nu erau suficient de închise, care ajungeau pentru o perioadă nedeterminată în închisoarea de maximă siguranţă, şi poate nu mai ieşeau niciodată de acolo. Iar

astăzi vor primi un nou colocatar, pe Niels Bentzon.
— Jens?
Niels ridică privirea, îndoindu-se o clipă dacă i se adresau într-adevăr lui. *Jens*. Da, acesta era numele pe care i-l dăduseră. Jens Petersen. Un nume danez cât se poate de obişnuit. Jens Petersen putea fi profesor, fermier sau nebun.
Femeia care i se adresase afişa un aer calm. Avea vreo cincizeci de ani, purta o uniformă albă şi pantofi sport albi.
— Eu sunt Merete. Sunt asistentă medicală. Vii, te rog, cu mine?
Se întoarse şi o luă din loc. Niels făcu ce i se ceruse, urmat de doi poliţişti. Străbătură în tăcere coridorul – pardoseală albă, pereţi goi, albastru-deschis, uşi pe ambele laturi.
— Începem aici, spuse Merete şi deschise o uşă.
O încăpere aproape goală, pardoseală de beton, o masă la perete. Arăta ca o cameră pentru interogatorii, gândi Niels. Unul dintre poliţişti rămase afară, celălalt intră în încăpere cu Niels şi asistenta. Un bărbat îndesat şi chel îi întâmpină dând scurt din cap.
— Erik, spuse încet, fără să-i întindă mâna lui Niels. Trebuie să te scanăm rapid. Ridici, te rog, braţele deasupra capului?
Bărbatul îi arătă lui Niels ce trebuia să facă.
— Şi picioarele puţin mai depărtate. Ai ceva în buzunare?
— Nu, spuse Niels.
— Monede, portmoneu, nimic?
— Nu.
— Bine, spuse Erik şi trecu scanerul peste braţele şi picioarele lui Niels.
Procedă temeinic, nu ca la aeroport, aici era important.
Ieşiră.
— Acum trebuie să mai trecem pe la medic, spuse asistenta.
— OK, răspunse Niels.
Îi izbi un miros înţepător de alcool. Gresie pe jos, peretele din spate de clincher galben, trei halate albe într-un cuier din colţ. Încăperea semăna mai degrabă cu un abator decât cu un cabinet medical. Lângă unul dintre pereţi era un pat, într-un colţ fusese împins un cântar, iar în mijlocul încăperii era un birou la care stătea medicul.
Nu mai avea mult până la pensie. Se ridică – de gât îi atârna un stetoscop – şi îl lovi uşor pe Niels peste umăr, înainte să-şi pună în linişte nişte mănuşi de unică folosinţă.
— Ziegler, începu cu glas monoton. Nu sunt psihiatru, Jens. Vreau doar să vă ascult plămânii şi inima. Ca să trăiţi, adăugă şi mimă un zâmbet.
— Trăiesc, spuse Niels şi observă că asistenta le spunea ceva poliţiştilor.
Medicul deschise un sertar şi scoase de-acolo o pungă de plastic transparentă, cu fermoar, pe care o puse pe birou în faţa lui Niels.

— Săpunul trebuie să-şi facă efectul zece minute, abia după aceea puteţi să vă clătiţi.

— Ce e asta? întrebă Niels şi privi micul tub violet.

— Săpun dezinfectant, ca să nu ne aduceţi paraziţi, spuse medicul. Văd că nu prea aveţi păr pe cap, dar uneori stau lipiţi de pielea capului.

— Mai aşteptăm cu baia până mâine, spuse Merete.

— N-am nimic împotrivă, replică Ziegler. Voi trebuie să suportaţi mirosul, nu eu.

Pentru Niels era evident că medicul nu avea. Chef să stea de vorbă cu el. În ochii lui, Niels era doar o fiinţă fără control de sine, un animal, un taur neîmblânzit care trebuia întâi frecat cu săpun medicinal şi după aceea legat.

Brusc, se iviră în încăpere doi gardieni. Priviri reci, pachete de muşchi în cămăşi albastre. Fuseseră tot timpul aici? Gardienii dădură din cap în direcţia poliţiştilor şi, când aceştia ieşiră, le ocupară în tăcere locurile.

— Vă rog să vă dezbrăcaţi, Jens, spuse medicul.

Merete nu se urni. Niels aşteptă o clipă, dar asistenta rămase pe loc. Lui Niels îi tremurau mâinile abia perceptibil, dar el simţea asta. Iar inima îi bubuia de spaimă. Trebuia să admită, în mod cu totul obiectiv, că situaţia îi inspira teamă, un sentiment pe care altfel nu-l cunoştea. Ca poliţist, era obişnuit să se afle în faţa unor oameni disperaţi, care ţineau arme în mâini. Oameni care aveau în privire dorinţa de a ucide, iar în suflet, răni adânci. Niels fusese bătut şi lovit, se şi trăsese asupra lui. Fusese umilit şi ameninţat cu moartea. Şi totuşi fusese altceva. Fusese ceva familiar, ştiuse ce trebuia să facă şi să spună. Acum nu ştia.

— Puteţi să vă puneţi lucrurile aici, spuse medicul şi arătă către pat.

Niels făcu întocmai.

— Întâi trebuie să vă cântărim, spuse medicul. Vă suiţi, vă rog, pe cântar?

Cântarul de oţel se lipi rece de tălpile lui Niels.

— Nouăzeci şi cinci virgulă cinci, spuse medicul şi introduse greutatea în computer. Şi înălţimea? Vă duceţi puţin lângă perete?

Când bărbatul îşi apropie faţa de el, Niels îi simţi mirosul respiraţiei. Cafea şi... lemn dulce?

— Un metru optzeci şi cinci. Aveţi vreo boală?

Medicul era acum iarăşi la computer şi lovea rapid cu degetele în tastatură.

— Nu, spuse Niels.

— Alergii?

— Nu.

— Luaţi ceva medicamente?

— Nu.

— Aţi fost vaccinat împotriva tetanosului în ultimii opt ani?

Medicul veni lângă el.

— Da, spuse Niels.

— Şi purtaţi aparat auditiv, constată Ziegler şi îşi notă acest lucru. Cât de redusă vă este capacitatea auditivă?
— Optzeci şi cinci la sută.
— Doar la o ureche? Auziţi tot ce vă spun?
— Da.
— Culoarea ochilor?
Medicul îşi dădu singur răspunsul, înainte ca Niels să apuce să spună ceva:
— Verzi. Culoarea părului?
Niels nu spuse nimic.
— Ce culoare are părul dumneavoastră?
— A fost cândva negru, spuse Niels şi îşi trecu o mână peste scăfârlia rasă, din care se iţeau doar câţiva peri cărunţi.
— Deschideţi gura!
Niels făcu ce i se ceruse. Medicul îi examină gura şi îi lumină faringele cu o lampă mică şi puternică.
— Scoateţi limba, spuse medicul. Da, mersi. Şi acum trebuie să vă ausculta.
Medicul îi puse stetoscopul pe piept. Aşteptă cu o mină concentrată şi, în cele din urmă, spuse:
— Totul în regulă.
— Pot să mă îmbrac?
— Mai rămîneţi o clipă aşa, spuse Ziegler, în timp ce introduse datele în computer. Duceţi-vă acolo, la perete. Nu durează decât o secundă. Vă întoarceţi, vă rog, cu spatele?
Niels se conformă. Ştia ce urmează şi că nu avea cum să se opună.
— Depărtaţi picioarele, spuse medicul şi Niels simţi degetul lui Ziegler în anus.
O lacrima i se ivi în colţul ochiului. Lui Niels nu-i păsa dacă medicul o vede sau nu.
— Bine, Jens. Acum am să vă dau ceva ca să puteţi dormi.
Puse trei pilule într-un pahar de carton şi îl aşeză pe birou. Asistenta se duse la chiuvetă şi lăsă să curgă puţină apă într-un pahar de plastic.
— Ce-i asta?
— Ca să dormiţi bine, spuse medicul.
Niels studie pilulele, două erau albăstrii, una era albă ca creta.
— Şi asta?
Medicul o privi scurt pe asistentă. Imediat, gardienii se postară în spatele lui Niels, le simţea răsuflarea în ceafă.
— Poate n-ar fi rău să învăţaţi asta de la bun început, spuse medicul şi se aşeză.
Asistenta se retrăsese către uşă.
Medicul îşi drese glasul şi continuă:
— Aici, ţinem foarte mult ca toţi să-şi ia medicamentele, Jens. Altfel nu-i putem ajuta. M-aţi înţeles?

— Aş vrea doar să ştiu ce este, spuse Niels încet.
— Jens, aici lucrurile stau altfel. Noi vă dăm medicamentele de care aveţi nevoie. Mai mult nu putem face pentru dumneavoastră. Şi dacă nu vă luaţi de bunăvoie medicamentele, vi le injectăm. Asta e situaţia şi nu stăm la discuţii.
Medicul clătină din cap şi ridică din sprâncene, când îl mai întrebă o dată:
— M-aţi înţeles?
Niels îşi puse pilulele pe limbă şi le înghiţi cu apă. Apa avea un uşor gust de clor. Apoi o urmă pe asistentă. Gardienii îl ţinură de braţe şi îl conduseră la o altă uşă. Metalică, verde, masivă. Poarta iadului. Niels repetă în gând cuvintele, în timp ce asistenta descuie, apoi păşiră într-o încăpere mică, pătrată. Un pat, un dulap, un raft, un geam zăbrelit, de dimensiunea unei coli A4, în rest nimic.
— Mâine ai să primeşti o cameră proprie, spuse Merete şi atinse cu mâna marginea patului. Asta e tot. În două minute ai să dormi.
— Şi dacă trebuie să merg la toaletă? întrebă Niels.
— Fă în chiuvetă, spuse asistenta.
Niels auzi cum se încuie lacătul, apoi un bâzâit scurt, electronic. În secţia de maximă siguranţă nu existau chei, fiindcă se puteau pierde sau dispărea. Sau copia. Totul era securizat electronic, peste tot aveai nevoie de coduri şi cârduri. Niels se aşeză pe pat şi se auzi respirând. Greu şi neregulat. Rămase câteva minute aşezat şi încercă să-şi recapete controlul asupra respiraţiei şi fricii. Îşi imagină cum cade. Optzeci şi cinci de ani, tot mai adânc. Când auzi vocea în ureche, crezu în prima clipă că era propria lui voce. Un soi de voce interioară, cum auzeau nebunii de aici din secţie, înainte să le taie beregata mamelor lor sau să împuşte în cap vreun trecător, la nimereală.
— Bentzon? Mă auzi?
Vocea lui Leon era foarte îndepărtată, Niels îşi aranjă aparatul auditiv şi îl împinse mai adânc în ureche.
— Mai zi ceva, Leon.
— Acum e mai bine?
— Cred că da.
— Sau vorbesc prea tare? Chestia aia trebuie să stea foarte adânc în ureche.
— E bine aşa, spuse Niels şi preţ de o clipă îl avu pe Leon în faţa ochilor.
Şeful de operaţiuni se afla la o distanţă de nici un kilometru, într-un vehicul de intervenţie. Niels auzi agitaţia din glasul colegului său, nesiguranţa dacă planul decursese până acum fără niciun impediment. Niels fusese infiltrat în cea mai sigură dintre închisori. Nimeni nu ştia că este poliţist. Asta era prima parte a planului, dar a doua era mult mai complicată. Şi îl aştepta pe Niels în următoarele zile. Trebuia să elucideze uciderea medicului-primar Christian Paludan, şeful Secţiei de Psihiatrie Judiciară din Sikringen.

36 de ore mai devreme

Islands Brygge

Raţional. Aşa s-ar descrie probabil pe sine negociatorul de poliţie Niels Bentzon, deşi o vreme se luptase cu depresii de pe urma cărora şi eşuase prima lui căsnicie. Mă rog, Hannah, care se afla acum întinsă lângă el, nu era nici ea pe deplin nevinovată în această chestiune. Niels o cunoscuse pe Hannah cu câţiva ani în urmă, în contextul unui caz la care lucra. Bineînţeles că în contextul unui caz... cum altfel să facă un poliţist danez cunoştinţă cu o astrofiziciană de la Institutul Niels Bohr? Dar fusese oare o greşeală? Gândul acesta îl chinuia tot mai mult pe Niels. Poate ar fi fost mai bine să nu li se intersecteze drumurile? Atunci Niels ar fi putut să rămână cu Katharina sau să cunoască o altă femeie. Poate pe cineva din branşa lui. Mulţi colegi se căsătoreau între ei. Sau cu o asistentă medicală. În tinereţe, la Academia de Politie, Niels cunoscuse multe asistente medicale. Petrecerea anuală de Crăciun fusese întotdeauna organizată împreună cu asistentele medicale. Exista un motiv pentru care conducerea poliţiei nu invita Institutul Niels Bohr să petreacă împreună şi acest motiv nu-i fusese niciodată atât de clar lui Niels cum îi era acum. Secretare, dascăli, poliţişti, asistente medicale – adevăratele rotiţe din mecanismul societăţii. Făceau parte din acelaşi întreg, se îmbucau unele într-altele, făceau maşinăria să funcţioneze. Astrofizicienii aparţineau altor cercuri, îşi petreceau zilele cu lucruri oarecum de prisos, cu lucruri care nu erau esenţiale. Ca filozofii sau artiştii. Niels se întoarse pe partea cealaltă. Deschise ochii. Raţional. De ce se gândea la asta? De ce era important pentru el să fie raţional? Fiindcă astăzi împlinea cincizeci de ani? Sau fiindcă simţea că Hannah era interesată de un alt bărbat? De un fizician, de cineva care-i putea oferi tot ceea ce el, Niels, nu putea. Discuţii lungi despre fractali şi materia întunecată a universului. Niels o urmărise pe Hannah în ultimele săptămâni. Faţa ei se îmbujorase când vorbise cu el la telefon. Mathias. Niels îi ştia doar prenumele şi mai ştia că tipul avea efect asupra lui Hannah. Pielea de pe gâtul ei se înroşea, mişcările ei deveneau altfel şi, când vorbea cu el la telefon, îşi mângâia cu degetele părul la ceafă. Ce naiba, observaţii de genul acesta erau pâinea zilnică a lui Niels. Sarcina lui era să observe, să-i evalueze pe alţii după gesturile cele mai mărunte, să le interpreteze. Alte instrumente nu avea un negociator de poliţie, când se afla faţă în faţă cu cineva care luase ostatici. Trebuia să observe. Când pierdea respectivul controlul? Când apăsa pe trăgaci? Sau, ca la ultimul caz pe care-l avusese Niels înainte de a-şi lua concediu, când un tată fugise din maternitate cu nou-născutul

lui învelit în cearşafuri însângerate. Niels îl găsise până la urmă pe Podul Øresund. Bărbatul ţinea copilul pe braţ şi cu cealaltă mână se ţinea de balustradă şi ameninţa că-şi dă drumul, dacă mama bebeluşului îi interzicea să-l vadă pe micuţ. Când erau oamenii dispuşi să moară? Asta era esenţa muncii lui Niels. Şi, bineînţeles, să acţioneze în secunda în care se deciseseră să moară. Cel târziu atunci.

Când era chemat la o intervenţie, fie la un tată de familie care ameninţa să-şi ucidă toată familia şi apoi să se sinucidă, fie la un soldat întors de pe front, care nu mai făcea faţă celor trăite şi ţinea ostatici jumătate din cazarmă, Niels venea doar cu aptitudinea lui de a-i înţelege pe oameni şi acţiunile lor. Bineînţeles că nu se alesese cu acest talent din senin. Niels urma periodic cursuri la FBI sau la Scotland Yard ori cu experţi aduşi în ţară, care îşi împărtăşeau cunoştinţele, lui şi celorlalţi trei negociatori de poliţie din Copenhaga. Ce se discuta mereu la aceste seminarii, în afară de tehnicile de negociere, era cum să interpreteze corect ochii unui om. Ce însemna când clipeau des sau se opreau brusc şi nu mai clipeau deloc? Când se contracta sau se dilata pupila? Sau limbajul trupului unui om, când îşi mişca fără astâmpăr mâinile, sau îşi lăsa greutatea pe un picior? Şi, bineînţeles, cum să se poarte un negociator. Dar în privinţa aceasta, Niels îşi urma deseori propria cale. Deviza lui era: *Trebuie să fii tu însuţi, chiar şi atunci când te afli în faţa unui om disperat.* Când oamenii observă, în disperarea lor, că urmezi nişte instrucţiuni şi nu spui ce gândeşti cu adevărat, lucrurile se termină prost. Anul trecut îl chemaseră pe Niels într-o clinică de dezintoxicare. Un bărbat divorţat, la vreo cincizeci de ani, pierduse totul din cauza dependenţei sale de alcool – familia, serviciul, casa – şi stătea acum ţinând într-o mână un pahar cu suc de morcovi şi în cealaltă un cuţit de bucătărie, voind să-şi pună capăt zilelor pentru că toate acestea oricum nu mai aveau niciun rost. Niels nu putuse decât să-i dea dreptate. Asta îl făcuse pe bărbat să pufnească în râs. Adevărul. Că totul era în fond lipsit de sens, că putea să-şi taie liniştit beregata şi să pună capăt nefericirii sale, fiindcă oricum n-avea să-i ducă nimeni dorul.

Deci, dacă Niels ştia să-i evalueze pe disperaţii din capitală, ştia să o evalueze şi pe nevastă-sa. Era îndrăgostită, asta era limpede. Deşi nu era convins că Hannah însăşi realizase deja acest lucru. Dar va realiza. Curând. Era tipic pentru ea să înţeleagă anumite lucruri imediat, uneori extrem de repede, iar cu altele să mai dureze. Când făcea cumpărături, Hannah aduna în minte preţurile produselor înainte de a le aşeza în cărucior şi calcula suma finală mai rapid decât casiera. Juca periodic acest joc – şi o amuza să-i spună vânzătoarei suma, cu zecimale cu tot, de îndată ce aceasta scana ultimul produs. Patru sute patruzeci şi trei de coroane şi 57 de ore. Dar problema era că venea mereu cu tot soiul de ciudăţenii acasă şi aproape niciodată cu ceea ce-i notase Niels pe listă. Odată venise acasă cu un coş de rufe nou, galben, trei kilograme de cartofi şi un bazin gonflabil pentru grădină. În decembrie. Era la ofertă, fusese explicaţia ei, şi în zadar îi

reamintise Niels că ei nici măcar nu aveau grădină. Ce ar face oare Hannah şi Mathias împreună? Probabil că ar petrece seri întregi luându-se la întrecere care are cele mai multe zecimale corecte, când multiplicau diametrul Pământului cu numărul pi. Frigiderul ar fi mereu gol, din casă ar lipsi scutecele, iar curentul ar fi şi el probabil tăiat, fiindcă niciunul dintre ei nu plătea vreodată o factură sau măcar avea habar despre cum se face aşa ceva. Niels fusese frecvent la Institutul Niels Bohr şi-i ştia pe cei de acolo: bărbaţi şi femei în toată firea, care uitau să-şi ia de pe cap casca de biciclişti, sau bărbaţi care veneau cu hainele îmbrăcate pe dos. Secretara împărţea peste tot în institut carnete şi pixuri, în caz că-i venea vreunuia dintre fizicieni o idee genială, fiindcă puteai fi sigur că niciunul n-avea ceva de scris la el. Şi când trebuiau să se grăbească, îşi pierdeau simţul orientării şi ajungeau uneori în pivniţă, unde era centrala termică, şi se loveau la cap. Poate de-aceea nu-şi dădeau jos casca de protecţie?

Un lucru era cert: Hannah era atrasă de Mathias. În mai mare măsură decât îşi dădea ea seama. Iar Niels zăcea în pat în ziua când împlinea cincizeci de ani şi se convingea pe sine că e raţional. Şi că nimic pe lumea aceasta nu putea opri o femeie care voia altceva. Niels îi şi amintise acest lucru lui Hannah cu câteva săptămâni în urmă. Venise acasă de la serviciu şi îi vorbise despre nu-ştiu-ce stea, care renăscuse şi fusese numită după cercetătorul japonez amator care o descoperise. Ceva de genul acesta, Niels nu înţelesese totul, era pur şi simplu prea greu să o urmăreşti pe Hannah când vorbea entuziasmată despre ceva. Pur şi simplu nu mai era de oprit. Şi, cu ocazia aceea, văzuse în ochii ei cât de plictisitor era pentru ea să stea de vorbă cu Niels, cât de nesatisfăcător. El îi împărtăşise sentimente şi îi spusese că despre lucrurile acestea era poate mai bine să stea de vorbă cu Mathias.

Hannah se întoarse pe partea cealaltă. Niels nu-şi putea lua privirea de la ea. Pletele ei negre se răsfirau pe pernă ca o deltă. Îi vedea pistruii deschişi la culoare, care nu erau vizibili decât atunci când îi bătea soarele pe faţă. Ori devenea ea tot mai frumoasă cu vârsta, ori creştea iubirea lui în ritm cu... păi, cu ce? Cu respingerea ei? Se întrebă dacă să cedeze impulsului de a se lipi de ea, pentru ca Hannah să simtă cât de tare era, cât de mult îşi dorea să pătrundă acum în ea, cu o mână pe pieptul ei.

În clipa aceea sună telefonul mobil. Tare şi strident.

— Copiii, şopti Hannah.

Niels se ridică imediat din pat. De la Anul Nou încoace, gemenii sufereau pe rând de colici, fiecare minut de somn era sacru, nu putea fi cu niciun preţ întrerupt. Niels îşi luă telefonul de pe masă, ieşi în grabă afară pe terasă şi închise grijuliu uşa în urma sa. În chiloţi, în soarele dimineţii.

— Alo, spuse cu voce încă adormită, îşi drese glasul şi repetă: Alo!

— Bentzon? Aici e Leon.

— Leon? spuse Niels şi brusc îl apucară crampele la stomac.

Era atât de devreme, încât stomacul lui încă se mai chinuia să digere cina. Niels revăzu brusc farfuriile murdare din maşina de spălat vase. Cotlete de viţel. Dar poate erau doar imaginile pe care le evoca vocea lui Leon: un nou-născut urlând, pe balustrada podului, ostatici plângând, oameni care făceau pe ei de frica morţii.

— Pari surprins. Numele tău e pe lista de gardă, spuse Leon iritat.

— Acum? Sunt...

Niels se întrerupse, întrebându-se dacă să-i explice lui Leon că abia acum o săptămână i se terminase concediul de creştere a copiilor şi că se dusese direct la un seminar pe insula Funen şi că, prin urmare, nici nu apucase să treacă pe la sediul poliţiei. Şi că ar fi preferat să-şi reia activitatea mai domol.

— Nu te aud, spuse Leon.

Niels ştia că pe Leon îl înfuria fiecare secundă care trecea degeaba.

— Eşti în spital? întrebă Leon.

O altă scuză nu accepta. De fapt, ar fi fost mai bine să fie mort.

— E vorba despre unul de-ai noştri, spuse Leon şi pe moment vocea lui părea de-a dreptul umană.

— Cum adică?

Niels cuprinse cu privirea grădina. În bazin erau deja copii.

— Măi, omule, e vorba despre un poliţist!

Niels oftă. Un poliţist. Asta însemna arme.

— Există morţi?

— Şi-a împuşcat nevasta. Câte un glonţ în fiecare ochi. Fiindcă s-a uitat la el cu ochi atât de reci, aşa a spus.

— De ce nu-l iei cu asalt?

— Credem că a ucis-o şi pe fata lor cea mare. Dar mai sunt doi copii înăuntru şi ei ar trebui să fie încă în viaţă, şopti Leon. Te îmbraci în timp ce-ţi explic?

Niels privi către Hannah. Pantalonii lui de culoare deschisă erau pe scaun. Gemenii dormeau. Bjørn, cu suzeta în gură, botezat după bunicul lui Niels, Ellen, botezată după bunica lui Hannah. Nume din secolul trecut, renăscute în noul mileniu. Copiii abia împliniseră doi ani. Prea mari ca să mai aibă colici, dar prea mici ca să le poată explica Niels acest lucru.

— O secundă, şopti Niels.

Hannah deschise ochii şi-l privi.

— Ce e? întrebă.

— Au nevoie de mine.

— Azi? Dar azi e...

Niels îi lipi lui Hannah un deget pe buze. Leon nu avea voie să afle că Niels împlinea astăzi cincizeci de ani. Niels îşi ura zilele de naştere, nici în ruptul capului n-ar fi dat o petrecere sau nu s-ar fi dus la serviciu cu fursecuri. Se născuse în ziua aceasta, şi ce dacă? Viaţa era un examen lung, ceva cu care trebuia s-o scoţi la capăt. Mulţi nu reuşeau asta şi renunţau, cu câţiva dintre ei se

întâlnise Niels pe parcursul anilor. De ce să sărbătoreşti aniversarea cu prăjituri şi urale? Şi faptul că nevastă-ta iubea un alt bărbat? Felicitări, bătrâne, asta te pune într-o lumină foarte bună. Nu, Niels voia ca diseară să iasă cu Hannah la un restaurant şi după aceea să plece cu ea şi colegii ei în Chile. Nu călătorise niciodată atât de departe. Institutul îi plătise lui Hannah biletul de avion, Hannah primise permisiunea de a lucra la cel mai mare telescop din lume, care purta numele foarte inspirat Very Large Telescope, dar pe care astrofizicienii îl numeau simplu VLT. Se afla în deşert. Un colţişor al planetei noastre aproape lipsit de precipitaţii, adică fără nori care să îngrădească vizibilitatea stelelor. Şi în apropiere niciun oraş cu lumini deranjante. Seară de seară, doar lumina stelelor. Acolo îşi va petrece Hannah nopţile, privind în univers atât de departe pe cât le era permis oamenilor, în vreme ce Niels îşi va petrece serile la barul hotelului, în compania unui vin chilian bun. Cam aşa îşi imagina el călătoria. Dacă înţelesese bine, numai hotelul merita să te duci până acolo. Să-şi sărbătorească a cincizecea aniversare undeva în deşert, însoţit de o femeie ale cărei sentimente secau treptat. Nu, chiar n-avea chef de zile de naştere. În afară de aceasta, făceau parte dintr-o altă lume. O lume normală, în care oamenii sărbătoreau Crăciunul, plecau în vacanţă, mergeau la concerte şcolare şi-şi sărutau partenerii de noapte bună şi de bună dimineaţa. Ăsta nu era universul lui Niels, nu era lumea în care călătorea el acum. Realitatea lui Niels erau abisurile sufletului, de acestea se ocupase el în toţi aceşti ani. De sufletele pierdute ale tuturor celor care nu se înălţau la cer, ci se cufundau în pământ. De sufletele chinuite. Pe Niels îl aşezau periodic într-o găleată de fântână şi îi dădeau drumul până jos, în adânc, ca să aducă la suprafaţă vreo oaie rătăcită. Ca acum.

*

Niels ieşi din garajul subteran în căldura dimineţii, cu vocea lui Leon încă în ureche.

— M-ai ascultat? întrebă Leon.

Niels recapitulă:

— E poliţist, are trei copii. Şi ce e cu nevastă-sa? Divorţ? Trebuie să-mi dai mai multe detalii, să am cu ce lucra.

— În momentul de faţă se pare că s-a închis cu copiii în dormitor.

— Chestii de fond! spuse Niels şi simţi aceeaşi enervare care îl aţâţa şi pe Leon.

Venea de la sine. Când trebuiau salvate vieţi, toleranţa faţă de greşelile altora scădea cu fiecare secundă.

— Chestii de fond? repetă Leon.

Oftase sau i se păruse lui Niels? Niels şi Leon se aflau pe marginea unei prăpăstii peste care nu puteau trece. Leon se concentra asupra datelor exacte, pe

el îl interesa ce arme avea cel care luase ostatici, câţi ostatici ţinea, unde anume se afla, câţi morţi erau şi de când dura toată povestea. Numai că Niels nu avea ce face cu informaţiile acestea. Niels trebuia să ştie cine era omul din spatele disperării. Statistica privitoare la numărul soldaţilor care se întorceau de pe front cu sechele psihice sau faptul că şaptezeci şi cinci la sută dintre cei care se sinucideau erau bărbaţi, iar motivele lor ţineau de obicei de şomaj sau divorţ, nu-l prea ajutau pe Niels. Asta era ceva pentru politicieni, nu pentru el. El trebuia să afle cine erau oamenii din spatele datelor, iar asta în câteva minute, aşa ar fi fost ideal.

— E unul de-ai noştri, spuse Niels cu voce tare şi intră pe autostradă. Atunci trebuie să ştim ceva despre el.

— Doar ştii şi tu, spuse Leon.

— Ba nu, habar n-am, zise Niels.

— E unul dintre cei care ar fi putut sfârşi de oricare parte, spuse Leon în cele din urmă.

Niels ştia ce însemna asta. Era un fenomen cunoscut că existau agenţi de poliţie care ar fi putut ajunge la fel de bine criminali. Oameni care ţineau moartea în mână. În realitate, nu ţinea decât de întâmplare dacă moartea venea sub forma unui Heckler & Koch de 9 mm al poliţiei din Copenhaga sau a uneia dintre nenumăratele arme care intrau ilegal în ţară. Se încerca, desigur, o triere a acestor oameni încă de la examenul de admitere, dar în faza aceea erau încă prea tineri, iar afecţiunile lor psihice nu erau clar conturate. Era ca şi cu tumorile canceroase: abia cu timpul deveneau vizibile.

— Mai multe informaţii, îl rugă Niels şi călcă acceleraţia. Ce zice familia? Vecinii?

— Au auzit cearta, spuse Leon. Se pare că era vorba despre cum îl privise ea. El nu i-a putut suporta privirea. Alţi vecini l-au descris drept un tip prietenos, amabil.

— Asta spun mereu, şopti Niels.

Observă tremurul întâi la mâna stângă, cea cu care ţinea volanul. O uşoară vibraţie. Era emoţionat. Trecuse ceva timp de la ultima lui intervenţie.

— O secundă, Leon, spuse Niels şi ieşi de pe autostradă.

Apucă telefonul mobil cu cealaltă mână şi îşi privi câteva clipe dreapta. Acelaşi tremur, poate chiar puţin mai accentuat.

— Nu te aud, Bentzon!

— Sunt aici.

*

Leon era şeful de operaţiuni – cel mai bun pe care-l aveau. Colegii îl numeau

„omul-armată”, fapt care-l mirase dintotdeauna pe Bentzon. Dacă Leon era omul-armată, atunci de ce umbla tot timpul cu trupa de intervenţie după el? Leon coordonase măsurile de securitate cu ocazia vizitei de stat în Danemarca a preşedintelui american. Negociase cu CIA şi cu serviciul de protecţie personală a preşedintelui. Şi americanii fuseseră impresionaţi de felul lui proactiv de a fi, precum şi de faptul că era suficient să mârâie, pentru ca oamenii din spatele lui să se mişte. De supunerea absolută a trupei de intervenţie faţă de şeful ei. Lui Sommersted îi plăcea să strecoare în discursurile lui festive anecdota cum că celor de la CIA le-ar fi plăcut să-l ia pe Leon cu ei acasă, când s-au suit în Air Force One. Da, Leon făcuse impresie bună asupra americanilor. Dar, invers, el nu fusese foarte impresionat de americani. Pentru el erau nişte roboţi lipsiţi de autonomie. Oamenii lui Leon, în schimb, ştiau să gândească singuri şi asta era pentru el hotărâtor – trupa de intervenţie a poliţiei nu era o unitate militară. Intervenea când o situaţie scăpa de sub control sau când intervenea o alertă teroristă. Ori când o luau iarăşi razna autonomii de stânga şi ţineau morţiş să facă pagube. Potrivit lui Leon, într-un oraş mare, fiecare poliţist trebuia să ia singur decizii: E necesar să-i pui cătuşe autonomului ăluia agresiv, care zbiară ca nebunul? Cum sunt ochii lui? E drogat? Capacitatea de a-ţi pune mintea la bătaie şi de a lua deciziile potrivite era la fel de importantă pentru oamenii lui Leon precum mânuirea armelor. Pentru toţi ceilalţi – îi plăcea lui Leon să sublinieze – sigur se mai găseau posturi libere la Control Paşapoarte.

Trupa de intervenţie fusese înfiinţată după atentatul terorist de la Jocurile Olimpice din 1972, de la München, în care fuseseră ucişi atleţi israelieni, un poliţist german şi terorişti palestinieni. Poliţia daneză realizase atunci subit că anumite conflicte nerezolvate ale lumii se apropie tot mai mult de Danemarca. Epoca în care poliţia ajuta nişte răţuşte să treacă strada se încheiase o dată pentru totdeauna. De atunci, numărul poliţiştilor cu pregătire specială crescuse continuu. Când începuse Niels să lucreze în poliţie, trupa de intervenţie era formată din vreo douăzeci de oameni, culeşi de pe la alte direcţii. În prezent avea ca angajaţi permanenţi peste cincizeci de bărbaţi şi douăsprezece femei. Iar într-o lume care devenea tot mai primejdioasă, domeniul ei de intervenţie se tot lărgise. Arestarea infractorilor din lumea drogurilor – de care se ocupau mai demult agenţii obişnuiţi – era astăzi unul dintre câmpurile de activitate ale lui Leon. Leon avea lunetişti care nimereau de la 800 de metri distanţă o cutie de chibrituri în zbor. Dar din echipa lui făceau parte şi medici care se deplasau cu motocicletele, şi mai avea la dispoziţie atât elicoptere, cât şi bărci de mare viteză. Leon era avangarda apărării daneze.

Niels ajunse într-o zonă rezidenţială şi parcă. Priveliştea era neobişnuită. Leon stătea singur într-o parcare, nicio maşină de poliţie în preajmă, niciunul din oamenii lui. Înainte de a coborî din maşină, Niels mai aruncă o privire la mâinile lui. Aceeaşi situaţie. Dar era de mirare? Nu, îl mira mai degrabă faptul că nu

tremurau şi mai tare, că nu urla tot corpul lui să se care de acolo. De lângă nebunii, psihopaţii, bărbaţii – erau întotdeauna bărbaţi – care îşi incendiaseră familia şi ameninţau acum să dea foc întregii lumi. Până când intra în scenă Niels Bentzon. Ca acum. Haide, îşi făcu singur curaj. Fă un pas şi încă unul, tu eşti cel mai bun, Bentzon, chiar dacă în clipa de faţă ai o criză acută de Parkinson şi poate te-ai pricepe mai bine să scuturi cocteiluri decât să negociezi.

— Bentzon. A trecut ceva timp, spuse Leon, care se ivise brusc în fata lui.

— Unde-ţi sunt oamenii? întrebă Niels şi privi spre acoperişuri.

Oare erau acolo sus?

— Te-ai îngrăşat? întrebă Leon şi îl măsură cu privirea din cap până-n picioare.

— Cămaşa-i de vină. Unde-ţi sunt oamenii?

Leon mai făcu un pas spre el, de parcă ar fi tras careva cu urechea aici în parcare.

— Cămaşa-i de vină? Lămurim noi asta imediat.

— Ce vrei să zici?

Niels încercă să păstreze puţină distanţă faţă de Leon, dar şeful de operaţiuni îl apucă de braţ.

— E unul de-ai noştri. Nu-i tâmpit.

— Nu înţeleg.

— Nu acceptă decât un negociator în pielea goală.

Niels oftă şi îşi plecă privirea. Nu era nici prima şi cu siguranţă nici ultima oară când trebuia să intre undeva gol. Acum douăzeci de ani, când făcuse Niels primii paşi în ciudata artă de a-i împiedica pe oameni să se omoare şi să-i omoare şi pe alţii, era altfel. Chestia asta o datora afurisitului de progres tehnic. Totul devenise înspăimântător de simplu. Un nasture de la cămaşă era suficient pentru un microfon, ba între timp apăruseră chiar şi arme atât de mici, încât ţi le puteai ascunde în chiloţi. De aceea preferau nebunii să aibă de-a face cu poliţişti în pielea goală.

Leon arătă spre casa de vizavi. O construcţie nouă, grădini împrejmuite de garduri vii scunde, idilă suburbană, cu grătare rotunde.

—Jumătate dintre oamenii mei stau pe partea cealaltă. A zis că-i ucide şi pe ăia mici, dacă vede vreun poliţist înarmat.

Niels voia acasă. Nu putea fi sarcina lui, la naiba, să-i salveze pe toţi aceşti oameni.

— Haide, spuse Leon încet. Te dezbraci?

Niels îl studie o clipă pe şeful de operaţiuni. În privirea lui Leon i se păru că recunoaşte un soi de bucurie răutăcioasă, când se descălţă şi îşi descheie pantalonii.

3

Oxford, 1939

Grădina din faţa casei profesorului Jenkins nu era nimic deosebit, doar o alee îngustă de acces şi câţiva arbuşti trişti.

— Riscăm să fim văzuţi, spuse Rachel când trecură agale, a treia oară în seara aceea caldă, prin faţa casei profesorului.

Mergea la braţ cu Michael în dreapta ei şi cu Alexander în stânga. Cei trei încercau să arate ca nişte studenţi obişnuiţi, care se îndreptau pe Albert Street către un birt. Ceea ce era şi adevărat, făcând abstracţie de Albert Street şi birt.

— Din stradă nu putem intra, şopti Rachel.

Părea neliniştită. În curând avea să fie suficient de întuneric ca să îndrăznească să intre prin efracţie şi să fure documentul.

— Trebuie să intrăm prin grădină, spuse Alexander sigur pe sine.

Michael se mai întoarse o dată, rapid, spre casă. Alexander şi Rachel aveau dreptate, grădina din faţa casei nu oferea niciun pic de protecţie. Casa se vedea din stradă mult prea bine, astfel încât nu aveau cum să nu atragă atenţia numeroşilor trecători. Michael zări silueta masivă a profesorului Jenkins în spatele ferestrelor, trecând dintr-o cameră într-alta.

— Nu te mai zgâi, îi spuse Rachel lui Michael şi îl trase uşor de braţ mai departe.

Michael încercă să-şi amintească. Îl mai atinsese Rachel vreodată aşa sau în seara aceasta era prima dată? Da... Nu... Poate îşi dăduseră mâna, când li se făcuse cunoştinţă acum doi ani? Michael nu-şi amintea să o fi văzut pe Rachel la marea festivitate din capelă, dar poate fusese pur şi simplu prea multă lume. Îşi amintea cât se străduiseră atunci să absoarbă tot ce-i înconjura, dar fuseseră pur şi simplu prea multe impresii. Oraşul, numeroasele colegii, Trinity, Exeter şi visul aparent de nerealizat, să fii admis într-o bună zi în All Souls, cu condiţia să treci de ceea ce toţi considerau a fi cel mai greu examen academic din lume. Toate acele lucruri noi îl fermecaseră şi captivaseră pe Michael. Frumuseţea capelei gotice, colegii de studiu şi, bineînţeles, femeile. Ca să nu mai vorbim de discursul de deschidere al rectorului, de indicaţiile şi sfaturile lui practice, unde şi cui i se puteau adresa. Nu, Michael era acum foarte sigur. Pe Rachel o văzuse întâia oară când li se făcuse cunoştinţă în cabinetul lui Jenkins. Şi nici atunci nu se atinseseră, ci dăduseră reţinut din cap în semn de salut, în timp ce-şi căutase fiecare un scaun la masa rotundă. Profesorul Jenkins îi rugase apoi să se ridice pe rând în picioare şi să se prezinte. Michael fusese atât de emoţionat, încât nu ascultase ce spuseseră noii lui colegi de studiu. Abia când se ridicase Rachel,

uitase o clipă de sine. Ea era atât de vioaie, avea o asemenea uşurinţă în purtare, iar părul ei castaniu, prins în coadă de cal, se legănase dintr-o parte într-alta, când povestise cât de anevoioasă fusese călătoria ei din sânul familiei până aici, la cea mai bună universitate din lume. Tatăl ei se opusese cu fermitate planului ei de a studia. Dar Rachel nu voia să fie doar măritată şi să-şi ocupe locul în societate. Voia să fie, în familia ei, prima femeie cu o educaţie vastă. În afară de aceasta, prefera să se mărite cu un teanc de cărţi decât cu un moşier, mai spusese atunci şi apoi adăugase că tatăl ei nu-i va ierta niciodată acest lucru. Contribuia totuşi cu bani. Toti cei de fată râseseră la auzul scurtului ei discurs, până şi profesorul. Iar Michael se gândise că nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea. Niciodată. Mama şi sora lui Michael erau mai comode şi melancolice, ca atâtea femei din Liverpool, nu erau aşa de... avântate? Vivace? Rachel era atât de plină de viaţă!

Apoi se ridicase în picioare Alexander. Înalt, frumos, sigur pe sine, cu un păr foarte deschis la culoare, cum aveau băieţii englezi doar vara, decolorat de apă, viaţă şi soare. Exact opusul lui Michael care, cu părul lui negru şi constituţia solidă a tatălui său, nu-şi putea ascunde originea: un băiat de muncitor din Liverpool, o corcitură de marinar şi spălătoreasă, docher şi transportator de bere. În cele din urmă, trebuise să povestească şi Michael despre sine. Of, Anglia asta, îmi vine să intru în pământ de ruşine, îşi spusese în sinea sa, înainte de a deschide gura. Existau atâtea dialecte în ţara asta şi fiecare dintre ele trăda locul din care proveneai, dacă părinţii tăi erau înstăriţi, ce şcoală urmaseşi şi ce poziţie socială aveau bunicii tăi. De corzile vocale ale fiecărui englez erau legate până la cinci secole de istorie. Şi asta n-aveai cum să eviţi, căci era şi mai rău dacă încercai să te străduieşti ca vocea ta să sune mai bine. Nu, în Anglia, de cum deschidea! gura, erai repartizat într-un sistem complex de caste. Aşa că Michael ştiuse exact ce vor crede toţi, de cum îşi va rosti numele: ia te uită, un tip din Liverpool. Unul din clasa muncitoare, căruia nu-i plătea familia studiile.

Michael nu cunoscuse până atunci oameni care vorbeau ca Alexander sau Rachel. Cunoştea voci ca ale lor doar de la radio şi îl văzuse pe Noel Coward la cinematograf. Dar nu şi în realitate.

— Putem să ne căţărăm peste zidul de piatră, spuse Alexander, când se aflară la o distanţă sigură de St. Margaret’s Road.

Rachel se desprinse de braţul lui Michael, deci prima lor atingere era de domeniul istoriei, dar Michael se consolă cu gândul că de braţul lui Alexander se desprinsese o idee mai devreme.

— Dacă ne căţărăm peste zid, ajungem direct la uşa terasei lui, spuse Alexander.

— Eşti sigur?

Vocea lui Rachel era proaspătă şi uşoară.

— Am mai fost de două ori la el, spuse Alexander, îşi aşeză mâinile pe coama

zidului şi sări graţios peste el.
— Haideţi odată!
Michael îi întinse mâna lui Rachel. Ea o luă şi el o ajută să treacă dincolo. O seară, două atingeri, gândi Michael. Poate că tocmai acţiunile criminale îi deschideau calea către inima lui Rachel. Stăteau toţi trei în fundul grădinii înguste şi priveau spre casă, în timp ce Alexander mai recapitulă o dată: biroul profesorului Jenkins se afla la etajul al doilea. Dar asta însemna că trebuiau să urce trei niveluri, fiindcă uşa terasei dădea în veranda închisă, în care se afla marea volieră a profesorului. Dar Alexander era de părere că nu trebuiau să-şi facă griji din cauza păsărilor exotice. Păsările sunt liniştite după lăsarea întunericului. Din verandă se ajungea pe o scară în bucătărie şi în coridor. De acolo se urca la primul etaj, unde se aflau camerele copiilor, dar niciunul dintre copii nu mai locuia acasă. Şi, pentru a ajunge de acolo la etajul al doilea, mai trebuiau să urce o scară din lemn de stejar, veche de secole, ale cărei trepte scârţâiau. Nu puteau decât să spere că Jenkins şi nevastă-sa dormeau buştean, amorţiţi de vârstă şi de vinul de Porto pe care-l beau cu plăcere seara. Dar era un risc care trebuia asumat. Dacă nu puneau mâna pe document în seara aceasta, mâine avea să fie prea târziu, fiindcă Jenkins urma să ducă documentul la Londra deja a doua zi dimineaţa, aşa că nu vor mai avea acces la el în vecii vecilor. Şi doar era descoperirea lor, pe care Jenkins pur şi simplu le-o sustrăsese.
— Şi ce facem dacă seiful e încuiat? întrebă Michael.
— Nu e. Nu-l încuie niciodată, spuse Alexander sigur pe sine.
Atât el, cât şi Rachel erau plini de vervă, de parcă totul ar fi fost un joc. Poate că asta şi era pentru ei. Viaţa lor n-avea să devieze niciodată în direcţia greşită, gândi Michael şi nu mai scăpă de acest gând. Indiferent în ce dificultăţi s-ar fi aflat, în spatele lor stătea întotdeauna un avocat al familiei sau tatăl, care avea un loc în Camera Lorzilor şi era oricând dispus să-i salveze.
— Şi dacă totuşi? întrebă Michael.
— Atunci trebuie să găsim cheia, e limpede.
Alexander păru deodată enervat, de parcă Michael ar fi vrut să le strice jocul. Dar pe el nu l-ar ajuta nimeni, dacă povestea s-ar termina prost. Mama lui ar muri de ruşine, era convins de asta, s-ar ofili în câteva luni ca o primulă şi l-ar lăsa pe tatăl lui Michael singur în ultimii lui ani de viaţă, trişti şi dezamăgiţi.
— Încet, şopti Alexander cu un rânjet, când puse mâna pe clanţa uşii de la terasă.
Stătuseră un ceas în grădină şi observaseră casa întunecată. Şi dacă Jenkins nu dormea încă de-a binelea? se tot întrebaseră. Ştiau că bea mult seara, mai mirosea încă şi a doua zi dimineaţa, iar faţa lui roşie era grăitoare. Dar ce era cu nevastă-sa? Ea cât bea? Şi dormea şi ea adânc?
Conduşi de Alexander, trecură pe lângă voliera aurie. Papagalii-vrabie ai lui Jenkins stăteau într-un picior, ca nişte umbre întunecate, în spatele gratiilor. Unul

dintre ei înălţă capul, când Michael se uită la el. Dacă îl privi la rândul lui era imposibil de spus. Ochi negri în noapte. Când Rachel puse un picior pe prima treaptă, se auzi un trosnet puternic. Alexander o apucă de braţ.

— Treptele trosnesc mai puţin dacă mergi pe margine, îi şopti abia perceptibil şi le demonstră cum să calce.

Cu prudenţă şi chiar lângă balustradă. Avea dreptate, aşa nu li se auzeau paşii aproape deloc. Michael se întrebă de unde ştia Alexander toate acestea. Îşi însuşise aceste cunoştinţe pe domeniul părintesc din Scoţia? Obişnuia, copil fiind, să se dea jos din pat pe furiş, sau se întorcea acasă prea târziu şi nu voia să fie observat? în orice caz, funcţiona. Unul după altul biruiră întâi scara care urca spre coridor şi apoi pe cea până la primul etaj. Acolo se opriră şi ciuliră urechile. În casă era linişte, pe stradă trecu un automobil, apoi se auziră iarăşi sforăiturile neregulate din dormitorul lui Jenkins. Rachel nu mai părea atât de încântată, doar pe buzele lui Alexander se mai ghicea un zâmbet. Dădu din cap în semn de îndemn. Ultima scară. Michael îl urmă, cu ţelul în faţa ochilor: voiau să-i ia lui Jenkins ce le luase el lor.

Alexander rămase în cele din urmă nemişcat în capul scării şi se zgâi în dormitor. Apoi se răsuci încet şi îşi puse capul pe mâini, pentru a le da de înţeles că Jenkins şi soţia lui dormeau. Michael se uită după Rachel, care se oprise pe palierul scării. Dar el trebuia să-l urmeze pe Alexander, era limpede. Urcă ultimele cinci trepte, aruncă o privire în dormitor şi văzu cum se înalţă şi coboară sub pătură burtoiul profesorului. Când intră în birou, remarcă imediat că Alexander îşi pierduse calmul. Pe masă, unde se aşteptaseră să găsească documentul, nu era. Bătrânul îl ţinea sub cheie, în seif. Exact cum se temuse Michael.

— Cheia, şopti Alexander.

Începură să caute. În ulciorul de pe pervaz, pe tocul uşii, în dosul cărţilor. Nimic, erau tot mai frustraţi. Alexander încercă disperat să ridice seiful, dar de luat cu ei nu-l puteau lua, era prea greu. Michael avea sentimentul că trebuie să plece, înainte să se sfârşească totul în haos. Nu şi Alexander. Gesticulă furios în direcţia lui Michael, să rămână în birou, în vreme ce el se ducea să caute în dormitor. Michael protestă mut, dar mâinile lui Alexander şi faţa lui schimonosită erau fără echivoc. Prietenul lui nu mai voia să ţină cont de cele asupra cărora conveniseră. Avuseseră de gând să caute în birou şi, dacă nu găseau nimic acolo, să se retragă. Îşi juraseră să nu facă uz de forţă. Brusc, se ivi în cadrul uşii Alexander, cu o legătură de chei în mână. Faţa lui era toată un rânjet copilăresc. Se duse iute la seif şi, în sfârşit, a treia cheie se potrivi. Însă limba încuietorii grele făcu mai mult zgomot decât făcuseră ei trei în ultimele douăzeci de minute. Scrâşnetul ruginit îi făcu pe Michael şi Alexander să încremenească în faţa seifului, înainte de a-l deschide şi a zări, într-adevăr, printre obligaţiuni şi nişte bani gheaţă, documentul lor: reflecţiile lui Socrate,

notate de Phaidon cu 2 500 de ani în urmă.

— Ce naiba...?

Michael se răsuci, dar Alexander sărise deja din loc. Mâna profesorului Jenkins era pe comutator. Nevenindu-i să creadă, se holba la elevii lui fideli şi încerca să priceapă ce se petrecea acolo, în faţa ochilor săi.

— Michael? întrebă Jenkins dezamăgit.

Michael auzi glasul mamei sale. Şi ea îi va rosti doar numele, o singură dată, cu neîncredere, după care nu va mai vorbi niciodată. Era oricum o femeie zgârcită la vorbă şi reacţiona la toate obstacolele cu o muţenie şi mai îndărătnică. Alexander intră în panică şi încercă să treacă pe lângă Jenkins, dar bătrânul se întinse după el şi-l apucă de braţ.

— Nu pleci nicăieri, spuse Jenkins şi se uită la Michael. Pune-l la loc, spuse ceva mai tare.

Michael aruncă o privire la documentul din mâna lui. Poate de aceea nu observă cum se smuceşte Alexander din strânsoare şi înşfacă vătraiul de lângă şemineu.

— Nu, şopti Michael.

Jenkins întinse iarăşi mâna după Alexander şi îl prinse de guler. Alexander se dădu un pas înapoi. Michael se îndreptase de spate, când profesorul se prăbuşi brusc pe podea. Greoi. Alexander îl lovise. Jenkins încerca să se ridice, dar Alexander făcu un pas înainte şi ridică vătraiul sus, deasupra capului, pentru a avea mai mult elan. Profesorul parcă nu înţelegea ce se întâmplă. Trăise o viaţă de universitar şi nu se aflase practic niciodată în pericol. Până acum, când unul dintre studenţii lui stătea deasupra lui, în biroul său, ţinând în mâini o armă de metal, cu care îşi lua avânt să-l lovească. Michael voia să protesteze, dar nu o făcu, pur şi simplu nu mai apucă, înainte ca lovitura lui Alexander să-l nimerească pe Jenkins în ceafă.

— Nu!

— Dar tu ce ţi-ai imaginat? pufni Alexander. Dacă supravieţuieşte şi ne reclamă la poliţie?

— Asta-i crimă, şopti Michael.

Jenkins se zvârcolea pe jos.

— Şi ce alternativă avem? A dat peste noi, şuieră Alexander furios.

— Am convenit să...

Michael nu mai apucă să continue. Alexander îl împinse la o parte. Îşi luă avânt şi îl mai lovi o dată pe bătrân, cu vigoare, cu tot atâta vigoare ca atunci când vrei să spargi un butuc de lemn cu toporul. Michael se dădu un pas înapoi, voia să facă ceva, să spună ceva, dar ştia în acelaşi timp că Alexander avea dreptate. De aceea stătu oare cu mâinile în sân, când Alexander mai lovi o dată? Scăfârlia bătrânului era pătată, Alexander parcă nu se mai putea opri, sângele trezise ceva în el. Plăcere?

Michael îl împinse spre uşă. Afară! Abia acum scăpă Alexander din mână vătraiul, care ateriză zăngănind pe podea.

— Ce se întâmplă acolo sus? îi şopti Rachel lui Alexander, când îl văzu pe scară.

În aceeaşi clipă, lui Michael i se păru că aude în spatele său glasul mamei sale. Se întoarse ştiind că totul era pierdut, fusese demascat.

— Michael? exclamă soţia lui Jenkins şi îl privi neîncrezătoare.

Michael nu spuse nimic, Alexander îl apucă de braţ şi îl trase după el. Împreună se năpustiră pe scară în jos şi afară în noapte.

4

Copenhaga, Bagsværd

Leon în ureche. Niciun fir de aţă pe corp. *Fuck*. Niels simţea minuscula cască intraauriculară, fără cablu, adânc înfiptă în canalul lui auditiv, invizibilă. Picioare goale pe asfaltul cald. Pielea ardea. Niels se duse la uşa casei.

— Unde eşti? întrebă Leon încet.

— Sunt în faţa uşii, spuse Niels.

Parter, o grădină mică. Pe plăcuţa de pe uşă cinci scrisuri diferite, fiecare membru al familiei îşi notase numele. *Bolette*, mama, litere sinuoase şi aparte, înclinate spre stânga. Cu totul altfel decât hieroglifele lui Hannah sau literele de tipar ale lui Niels. *Bjørn*, cel mic, cel mult patru sau cinci ani. *Sofia*. Fiica cea mare – poate era deja moartă – litere mari, romantice. Şi *Pilou*, a doua fiică, scris sobru. Astăzi era vorba despre Bjørn şi Pilou. Pe ei doi îi mai putea salva. Pe ceilalţi, nu. Asta era situaţia. Gregers le împuşcase pe femei. Faza clasică, femeile erau cele care îi scoteau din minţi pe bărbaţi. Nu invers, reflectă Niels şi se gândi la Hannah. La petele roşii de pe gâtul ei, culoarea iubirii şi a morţii. Un zgomot în spatele lui. Se răsuci rapid. Un bărbat mai vârstnic stătea deasupra lui pe trepte şi se holba la el.

— Poliţia din Copenhaga, spuse Niels sever şi adăugă imediat, fără să respire: Părăsiţi imediat zona de intrare!

Bătrânul rămase pe loc, cu privirea aţintită asupra penisului lui Niels, total derutat.

— Acum! strigă Niels.

Bătrânul se conformă.

— De ce naiba n-ai evacuat casa? se răsti Niels.

— N-ai auzit, Bentzon? spuse Leon la fel de furios, în urechea lui stângă. Gregers urmăreşte strada şi a spus că-i omoară pe toţi, dacă se apropie careva de casă. Nu acceptă decât un negociator în pielea goală. Eşti pregătit?

— Pregătit, spuse Niels şi sună la sonerie.

O melodie veselă. *Singing in the Rain*.

— Gregers! Numele meu este Niels Bentzon. Sunt negociator al poliţiei din Copenhaga. Sunt neînarmat şi nu am microfon la mine, strigă Niels şi ascultă o clipă.

Nimic. Ciripit de păsări. Un bâzâit slab, electronic, poate un uscător de rufe, undeva în acest paradis suburban.

— Gregers! Intru acum. Nu am armă. Repet: nu am armă. Sunt dezbrăcat. Sunt poliţist, ştiţi cum decurge aşa ceva. Vin doar să stăm de vorbă şi să ascult ce vă doriţi, spuse Niels cu voce tare.

Inspiră adânc. Ce vă doriţi? Chiar aşa se exprimase? Nu-şi mai amintea.

„Doriţi” suna cumva a Crăciun. Când ţi-ai împuşcat familia, nu prea îţi mai doreşti nimic.

— Haide, Bentzon, şopti Leon. Intră odată!

Niels puse mâna pe clanţă.

— Uşa e încuiată.

— Ce?

— Uşa, la naiba! E încuiată.

— Atunci du-te la uşa terasei. E întredeschisă, spuse Leon.

Niels se zgâi prin geamul din uşa casei, dar nu-l văzu pe Leon nicăieri.

— Nu te văd, şopti Niels.

Îl auzi pe Leon respirând. Fugea?

— Leon?

— Sunt aici, Bentzon. Intră odată!

Niels străbătu holul casei până la uşa din spate, care dădea spre micile grădini. Şovăi o clipă, chiar nu exista nimic care să-i fi făcut mai puţină plăcere, decât să stea în pielea goală pe terasa unei familii ucise şi să-şi rişte viaţa, între un grătar şi o masă albă, de plastic. Şi totuşi exact asta făcea. De dragul lui Bjørn. De dragul lui Pilou. De dragul vieţii. Niels fixă cu privirea uşa terasei şi îşi văzu imaginea reflectată în ea. Îşi bătea Dumnezeu joc de el? îi spunea acum: La multi ani, Niels, ăsta e cadoul meu de ziua ta. O imagine a ta, în toată neputinţa ta: un început de burtă de bere, trăsături din topor, păr cărunt pe piept, ca la oamenii din epoca de piatră, şi o sculă mare, inutilă acum, când nevastă-ta e cu gândurile în altă parte. La mulţi ani, Niels. Eşti pregătit să mori?

— Ce faci? întrebă Leon.

— Mă gândesc, şopti Niels şi îşi desprinse privirea de imaginea sa.

Uşa terasei era într-adevăr întredeschisă. În spatele perdelelor de culoare deschisă era întuneric.

— Te gândeşti? La ce?

— La Dumnezeu. Acum intru, şopti Niels şi avu sentimentul neplăcut că ceva nu era în regulă şi că aceasta va fi ultima lui misiune.

Ceva nu era cum ar fi trebuit să fie.

— Acum intru pe uşa terasei, şopti.

— Bine, Niels. Avem încredere în tine.

— Gregers! Am sunat la uşa dumneavoastră! Nu mi-aţi deschis, spuse Niels tare. Acum sunt la uşa terasei dumneavoastră. Sunt neînarmat.

Chestia asta trebuia să o repeţi la nesfârşit.

— Daţi-mi un semn, spuneţi ceva, să ştiu că sunteţi înăuntru şi că vreţi să staţi de vorbă cu mine.

Niels ascultă. *Aha*. Un clic. Gregers ridicase piedica de la arma sa. Ăsta era semnul lui. Niels puse o mână pe uşa de sticlă şi o împinse suficient cât să poată intra.

— Intru acum în livingul dumneavoastră. Sunt dezbrăcat şi nu am arme la mine. Trebuie să vorbim, Gregers. Am venit să vă ascult. Doar să vă ascult. Să vă ascult şi să vă ajut.

— E bine, Bentzon, şopti Leon cumva sacadat.

Ceva nu era în regulă. Niels împinse perdeaua la o parte şi intră în living. Ochii lui încercau să se obişnuiască cu întunericul.

— Gregers? Acum mă aflu în livingul dumneavoastră.

— Bentzon?

Iarăşi Leon, de ce nu-şi ţinea odată gura?

— Bentzon? La naiba!

— Ce? şopti Niels.

— Soţia ta e aici, spuse Leon în cele din urmă.

Hannah? Niels nu mai înţelegea nimic. Nu putea să stea acum de vorbă cu Hannah.

— Vrea să-ţi spună ceva, şopti Leon, iar Niels auzi cum Hannah îşi drege glasul.

— Surpriză! spuse Hannah tare.

— Ce?

În aceeaşi clipă se aprinse lumina şi un strigăt îl întâmpină pe Niels. La unison. *Surpriză!* Niels se holbă la cei care stăteau în faţa lui. Sommersted, şeful lui, secretara, câţiva dintre băieţii din trupa de intervenţie, colegi. Chiuiau de-a valma. Leon veni din bucătărie, Hannah îl urmă şi păru cumva stânjenită, când Leon îi aşeză lui Niels o pătură peste umerii goi.

— Ai crezut că sărim peste ziua ta, numai aşa, fiindcă nu-ţi plac ţie petrecerile? murmură Leon şi îl apăsă pe Niels pe umeri.

Unul dintre rarele gesturi prieteneşti ale lui Leon. Poate că asta îl făcu pe Niels să zâmbească. Asta sau paharul de Gammel Dansk, pe care i-l puse Sommersted în mână, felicitându-l. Hannah stătea în cadrul uşii. Avea o expresie foarte vinovată. Şi era foarte drăguţă.

*

Cei mai mulţi rămaseră o jumătate de oră. Şedeau pe scaunele de grădină ale lui Gregers şi Bolette – Gregers era unul din băieţii din trupa de intervenţie. Soţia lui era asistentă medicală. Da, aşa trebuia să fie! gândi Niels şi o privi pe furiş pe Hannah, care stătea de vorbă cu Sommersted. W. H. Sommersted. Niels n-ar fi crezut în ruptul capului că o să-l vadă vreodată pe şeful lui la o asemenea ocazie. Nu-şi părăsea decât rareori biroul de la sediul poliţiei şi asta numai pentru a se întâlni cu un politician sau altul. Se spunea că relaţia lui Sommersted cu criminalii şi criminalitatea semăna în oarecare măsură cu mersul dimineaţa la toaletă. O chestie pe care n-ai cum s-o eviţi, dar la care nici nu trebuie neapărat

să te uiţi. Dar nu privea Sommersted cam insistent sânii lui Hannah? Sau era Niels gelos? O auzi pe Hannah povestindu-i lui Sommersted despre Chile, cum că Niels şi ea vor face o călătorie, cu ocazia căreia vor sărbători şi aniversarea de cincizeci de ani a lui Niels. De nicăieri altundeva nu puteai să priveşti atât de departe în univers. Niels îl auzi pe Sommersted spunând ceva despre anotimpurile inversate din America de Sud, când Leon se prăbuşi lângă el într-un scaun de grădină.

— Asta se cheamă umor, nu? întrebă.

— Da, pe bune, Leon, spuse Niels zâmbind.

— Bun venit înapoi! Şi la mulţi ani, spuse Leon, luă o a doua felie de cozonac şi muşcă din ea cu poftă; era vizibil mulţumit de sine. E bun. Nu vrei şi tu? Am zis şi eu aşa, într-o doară, că te-ai îngrăşat.

Niels rânji. E prea cald pentru cozonac, îi trecu prin minte. Prea cald pentru cafea. Sommersted se ridică şi îşi drese glasul. Niels se temu o clipă că Sommersted va vrea să ţină un discurs. Aici, în Bagsværd, în faţa unei găşti de poliţişti în scaune de grădină, cu felii de cozonac în mâini. Dar Sommersted ocoli masa, veni la el şi se lăsă pe vine în fata lui.

— Bentzon. Acum, când petrecerea aproape s-a încheiat..., spuse şi se poticni.

Niels avu sentimentul că petrecerea într-adevăr se încheiase acum...

— Ce voiam să zic? Aţi putea să treceţi pe la mine pe la birou?

— Astăzi?

— Ar fi bine, da. Şi aduceţi-o şi pe scumpa dumneavoastră soţie.

— Pe Hannah? Dar de ce?

— Trebuie... să discut ceva cu amândoi. Ceva... am avea nevoie de dumneavoastră... Pentru ceva extrem de neobişnuit. Ceva pentru care e nevoie de acordul soţiei dumneavoastră.

— Nu puteţi să-mi spuneţi mai exact despre ce e vorba?

Niels auzi neliniştea din propriul său glas. Sommersted parcă nu era în apele lui. Ezită câteva clipe şi chibzui dacă putea să-i dea încă de pe-acum lui Niels mai multe detalii.

— Niels, noi avem o teorie privitoare la moartea lui Paludan. Poate aţi aflat deja?

— Paludan?

Niels sări de pe scaunul alb de grădină, răsturnându-l.

— L-aţi cunoscut?

Niels citi în privirea lui Sommersted că planul pe care-l concepuseră nu va fi uşor de realizat.

— Dacă l-am cunoscut?

Niels o privi pe Hannah, ea îl privi pe el, în mod evident speriată.

— El mi-a salvat viaţa.

Sommersted îşi drese glasul.

— Atunci îmi pare rău că vă aduc tocmai eu această veste proastă. Dar din păcate e adevărat. Christian Paludan e mort, Niels. Credem că e vorba despre o infracţiune conform paragrafului 237.

Tăcere pe terasă, Leon se ridicase, stătea puţin mai deoparte cu o ceaşcă de cafea în mână şi vorbea la telefon. Niels se gândea la Paludan, la ultima lor întâlnire, la despărţirea lor cordială, Paludan luând între mâinile lui mâna dreaptă a lui Niels.

Niels o auzi pe Hannah vorbind în şoaptă cu Sommersted:

— Ce înseamnă paragraful 237?

Sommersted răspunse că ar trebui să fie primul paragraf, nu abia al 237-lea, atunci când cineva încalcă a şasea poruncă şi ucide un om.

5

Oxford, 1939

Fugeau în direcţia Farndon Road, pe lângă St. Hugh's College. Alexander în faţă, Rachel după el, ţinând cu greu pasul, şi la urmă Michael. În sfârşit, Alexander se opri. Rachel se uită la el, gâfâind, enervată.

— Ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns.

Lui Michael îi treceau prin minte o mie de gânduri. Mama lui. Şansele pe care le aveai în viaţă; pe care le avusese el, când fusese admis la universitate; şi pe care acum le zădărnicise.

— Alexander! Răspunde-mi!

— El...

Alexander se întrerupse, îl privi pe Michael.

— Te-a văzut? continuă.

— Cred că da, spuse Michael.

Alexander clătină din cap. Se răsuci în jurul său.

— Îmi spune şi mie careva odată ce dracu' s-a întâmplat acolo sus? se răsti Rachel la ei.

Michael nu o auzise niciodată vorbind aşa.

— Profesorul ne-a atacat, spuse Alexander.

Michael dădu să protesteze: Jenkins nu-i atacase, în orice caz nu astfel încât Alexander să fie nevoit să-l ucidă. Alexander îl privi pe Michael cu o mină ciudată. Doar când jucau şah arăta aşa. Calculat?

—Jenkins? întrebă Rachel. V-a atacat?

— Da. Şi atunci Michael l-a lovit, şopti Alexander. E posibil să fi murit.

Rachel îl privi pe Michael îngrozită şi se dădu un pas înapoi.

— Să fi murit! exclamă. Doar am spus că nu vrem să recurgem la forţă, Michael! Credeam că ne-am înţeles.

— Mincinosule, şuieră Michael şi îl fixă cu privirea pe Alexander.

Strânse pumnii şi ridică braţul drept, cu încetinitorul parcă.

— Vezi, spuse Alexander şi prinse privirea lui Rachel. E imprevizibil.

— Tu l-ai lovit, strigă Michael şi îşi îndreptă atenţia asupra lui Rachel. Rachel! Trebuie să mă crezi. Eu stăteam aplecat în faţa seifului, când Jenkins a intrat în cameră. Ne-a surprins şi a încercat să-l apuce pe Alexander.

Michael văzu reticenţa din privirea ei şi simţi că îl apucă disperarea. Chiar nu-l credea? Chiar se lăsa păcălită de minciunile lui Alexander?

— De ce minţi? întrebă Alexander. De ce să nu spunem adevărul?

— Ascultă-mă, Rachel, spuse Michael şi încercă să-l ignore pe Alexander. Jenkins ne-a surprins. Şi atunci Alexander a pus mâna pe vătrai şi l-a lovit. De mai multe ori.

Rachel îl privi scârbită pe Alexander. Acesta ridică din umeri.

— Eu îmi amintesc cu totul altfel, spuse Alexander. Am foarte clară în minte imaginea ta cum îl loveşti.

Michael îşi încleşta degetele pe gulerul lui Alexander. Acesta să fie cel mai bun prieten al lui? Pe nimeni nu admirase vreodată atât de mult ca pe Alexander. Îl ridică în aer cu ambele mâini pe băiatul firav, din clasa superioară, astfel încât i se bălăbăneau picioarele la câţiva centimetri deasupra solului.

— Îţi arăt eu imediat cine l-a lo...

Michael ezită, dar nu-şi mai încheie fraza.

— Ce e, Michael? Acum vrei să mă ucizi şi pe mine?

Alexander îşi îndreptă din nou atenţia către Rachel:

— Acum vezi? Dacă ştiam dinainte că e atât de violent...

— Michael! Dă-i drumul!

Glasul lui Rachel ajunse, strident şi pătrunzător, la urechea lui Michael.

— Ce facem acum? continuă ea.

În acelaşi moment se auziră primele sirene, de parcă ar fi vrut să-i răspundă lui Rachel la întrebare. O clipă stătută pe loc şi ascultară. Urletul se apropia, se intensifica, răsuna în tăcerea nopţii. Alexander reacţionă primul.

— Trebuie să plecăm, spuse şi o rupse la fugă, fără să-i mai aştepte şi pe ceilalţi.

Michael şi Rachel îl urmară. Michael privi de câteva ori în spatele său. Erau pe urmele lor? Pe urmele *lui?* Nu-şi mai putea alunga din minte privirea soţiei lui Jenkins. Îl văzuse, doar pe el, şi de aceea îl vânau acum pe el, doar pe el. Mai aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu decât siluetele caselor de pe Farndon Road. Nicio maşină de poliţie, în schimb cu totul altceva: viaţa lui, cum se destrăma, visele lui, care piereau, dezamăgirea din ochii mamei lui, locul lui de la universitate. *Classics.* La asta visase de când se ştia. Marile idei, înţelegerea lucrurilor de pe urmă, Antichitatea. Toate aceste lucruri despre care nu se vorbea niciodată acasă, la Liverpool, la care nimeni nu stătea să se gândească şi pe care nimeni nu încerca să le înţeleagă: de ce ne aflăm noi, oamenii, aici pe pământ? Ce sens are totul? Ce ştim? Şi ce ştim că nu ştim? Lui Michael îi ardeau ochii de la lacrimi, îi venea să se aşeze pur şi simplu pe jos şi să plângă fără nicio reţinere. Tot ce iubea el atât de mult era acum pierdut. De nouă sute de ani se studia Antichitatea la Oxford, aici îşi propusese el să îmbătrânească, să-şi dedice viaţa studiului textelor antice, care se aflau aici în arhive. Doar în biblioteca din Alexandria mai existase o colecţie similară, poate chiar mai mare, dar aceea arsese cu două mii de ani în urmă.

Michael continua să fugă împreună cu Alexander şi Rachel. Dar de gândurile

lui nu putea să fugă. Amintiri, încercări de a lămuri cum fusese posibil să ajungă în această situaţie: punctul de plecare îl constituise sulurile acelea noi de papirus care soseau aproape săptămânal la universitate. Arheologi amatori din lumea întreagă răscoliseră Orientul în secolul al nouăsprezecelea, în căutarea cunoaşterii ezoterice. Un negustor german dezgropase Troia. Cu dinamită. Şi toţi aceşti escroci şi aventurieri îşi aduseseră acasă descoperirile, deseori fără să ştie ce încăpuse pe mâinile lor. După moartea acestor ignoranţi, moştenitorii lor se treziseră cu"lăzi pline cu obiecte de artă antice şi colecţii vaste de texte din care nu înţelegeau o iotă. Cei cu scaun la cap şi simţ moral au predat aceste colecţii universităţilor din Cambridge sau Oxford. Cei avizi de bani îşi încercau norocul la licitaţiile de la Sotheby’s din Londra. La Oxford, arheologii aceştia amatori erau detestaţi. Se considera că era mai înţelept ca lumea antică să fie lăsată la locul ei, sub pământ, până când putea fi dezgropată de către experţi autentici. Aşa se exprimase profesorul Jenkins, decanul facultăţii, în una din primele zile de acum doi ani, când Alexander, Rachel şi Michael îşi începuseră studiul. Fusese o întâmplare că nimeriseră toţi trei – la vremea aceea niciunul dintre ei nu împlinise încă douăzeci de ani – în aceeaşi grupă de studiu. Profesorul îi împărţise pe studenţi în grupe, parcurgând de la cap la coadă lista alfabetică. Şi astfel ajunseseră laolaltă Michael Bedford, Rachel Burrows şi Alexander Carrington. Dacă Michael ar fi avut alt nume de familie, de pildă Holmes sau Matthews, nu ar fi intrat prin efracţie în casa lui Jenkins şi nu ar fi fost acum căutat pentru omor. Nu ar fi fost unul dintre cei trei studenţi care descoperiseră manuscrisul.

Devenise un obicei să se apeleze la studenţii din al doilea an de studiu să treacă în revistă donaţiile familiilor arheologilor amatori, care erau aduse la universitate cu nemiluita. Erau triate după limbă. Greacă veche, asiriană, latină, ebraică, aramaică şi aşa mai departe. Apoi documentele erau trimise la secţiile respective. În vinerea aceea de acum aproape un an, Alexander, Rachel şi Michael se aflau în beciul facultăţii şi sortau scrieri în limba greacă veche, când dăduseră peste acest document. Michael îşi amintea şi cel mai mic detaliu. Fusese ziua în care Chamberlain semnase cu Hitler Tratatul de pace de la München. O zi caldă din luna septembrie, în care niciunul dintre ei trei nu avusese chef să petreacă seara sortând suluri vechi de papirus. Mult mai multă plăcere le-ar fi făcut să discute în *The Bear*, cu profesori şi colegi, acordul de pace al lui Chamberlain. Dar rămăseseră în beci, aşa cum se aştepta din partea lor. Toţi trei purtau mănuşi moi de mătase, pentru a nu distruge papirusurile uscate. Alexander fusese primul care ţinuse documentul în mână. Papirus, o singură foaie, împărţită pe mijloc, două coloane, pete de mucegai, doar o nuanţă maronie mai întunecată deosebea literele de restul documentului. Michael tradusese primele rânduri din greacă veche în engleză... Vrea*u să-ţi povestesc totul de la început, aşa cum a fost. Încă de zilele trecute l-am vizitat pe Socrate, eu şi ceilalţi, adunându-ne dimineaţa*

devreme în curtea tribunalului...

— Vin după noi?

Alexander rămase pe loc, îşi duse mâinile la ceafă şi inspiră adânc.

Se opriră şi ei, dar niciunul nu-i răspunse. Michael căută privirea lui Rachel. Brusc, cel mai important lucru era ca ea să-l creadă, mai important chiar decât să scape de poliţie. Rachel trebuia să cunoască adevărul, să ştie ce se întâmplase cu Jenkins. Dar ea încă se mai îndoia, Michael observă acest lucru după privirea ei, care oscila nesigură între Alexander şi el. Stătea între ei şi ţinea documentul în mână, ca pe un steag alb. Capitulare. Ba nu, el nu avea de gând să renunţe. E drept că fusese recunoscut, dar nu era el ucigaşul lui Jenkins. Alexander era ucigaşul. Şi de asta va reuşi el până la urmă să o convingă. Sirenele se înmulţiseră, se apropiau şi erau tot mai sonore.

6

Sediul central al Poliţiei din Copenhaga

Unde era Hannah? Niels ridică privirea. Sommersted vorbea la telefon în biroul lui. Fuseseră rugaţi să aştepte câteva minute, până vorbea el cu ministrul justiţiei. Dar unde era Hannah? La toaletă? De ce nu era niciodată acolo, când avea nevoie de ea? Niciodată. De ce se întâmpla atât de rar să-şi aşeze mâna cu compasiune pe ceafa lui, să-l sărute sau să-l cuprindă cu braţul?

Niels scutură din cap şi se gândi la Paludan. La perioada de dinainte de a o cunoaşte pe Hannah, când împlinise zece ani de când lucra ca negociator al poliţiei. Niels îşi făcuse atunci griji din pricina sănătăţii sale, îşi amintea foarte precis sentimentul iraţional, dar neîndoios, că ceva nu era în regulă. Totul începuse în dimineaţa când îşi cercetase limba. Înainte nu-i dăduse niciodată prin cap să se aşeze în faţa oglinzii, să-şi studieze cavitatea bucală şi faringele. Descoperise nişte pete albe care îl îngrijoraseră. Pe atunci, internetul nu intrase încă în casele oamenilor, aşa că trebuise să se ducă într-un anticariat, să răsfoiască nişte cărţi despre boli. Aşa începuse. În cursul anului următor, cartea aceasta devenise biblia lui. Un lexicon despre tot ce l-ar fi putut omorî. Despre boli şi bacterii, despre cele mai mici microorganisme, care stăteau la pândă să-i ocupe corpul şi să-l sece de viaţă. Niels avea cartea tot timpul la el, în birou, în tren, pretutindeni. Când apuca, citea capitole despre blocajul renal sau scleroza multiplă. Şi mergea tot timpul la medic – să i se facă analize de sânge şi de ficat, să i se cerceteze aluniţele şi testiculele. Tinitusul acela slab era primul indiciu al unei tumori cerebrale? Abia când Niels insistase într-o bună zi să i se facă o puncţie lombară, se întâmplase ceva: medicul îl refuzase, pentru că ştia de mult că Niels devenise ipohondru şi nu suferea de nimic altceva. Până la urmă, cedase totuşi şi îi dăduse o trimitere pentru o consultaţie preliminară la un medic pe nume Christian Paludan. Niels intrase la bănuieli abia când citise pe tăbliţa din faţa cabinetului: „Centru de psihiatrie”. Era o greşeală? O capcană? Până la urmă, se gândise că se produsese o simplă confuzie, doar urma să i se analizeze lichidul cefalorahidian, nu psihicul. Nu renunţase însă la programare, fiindcă era de părere că Paludan îl va trimite la medicul de care avea el nevoie.

Niels îşi amintea foarte bine prima lor întâlnire. Avea să fie prima dintr-un lung şir. Îi ceruse imediat lui Paludan să se îngrijească odată ca el, Niels, să-şi facă în sfârşit puncha lombară. Îi fluturase sub nas şi legitimaţia de poliţist, ca să exercite presiune asupra lui. Dar medicul primar reuşise totuşi să-l convingă să ia loc, să bea întâi o ceaşcă de cafea şi să stea de vorbă cu el câteva minute, înainte de a rezolva el treaba cu puncţia lombară. Paludan îi adresase apoi cele mai

bizare întrebări care ajunseseră vreodată la urechile lui Niels:
— Ce este umorul?
Niels îl privise, fără să înţeleagă nimic.
— Ce este umorul, Niels? repetase Paludan.
Niels dăduse ca exemplu „Viaţa lui Brian” sau pe Peter Sellers, dar medicul se mulţumise să scuture din cap.
— Vreţi să ştiţi ce înţeleg eu prin umor?
Voia Niels asta? De fapt nu voia decât să i se examineze lichidul cefalorahidian. Răspunsese totuşi: da.
— Umorul este modalitatea noastră de a încălca un tabu, îl lămurise medicul.
Şi afirmase că umorul fusese inventat de creierul uman ca un soi de mecanism de supravieţuire. Pentru a face faţă lucrurilor cărora altfel nu le putem face faţă, sau sentimentelor pe care nu dorim să le avem. Îi dăduse un exemplu: un om alunecă pe o coajă de banană. E cumplit, omul cade rău şi se dă cu spatele şi cu capul de asfalt. Dar noi râdem.
— De ce? întrebase Paludan şi îl privise pe Niels.
În clipa aceea, Niels uitase deja de lichidul lui cefalorahidian. Întrebarea era prea interesantă: de ce râdem?
Urmaseră numeroase şedinţe la psihiatru. Iar Niels înţelesese într-un final de ce prefera să-şi cerceteze cavitatea bucală şi să ceară să i se măsoare ritmul cardiac, în loc să abordeze problemele adevărate. Pentru că acelea erau mult mai mari şi nici nu-l priveau, de fapt, doar pe Niels. Adevărata problemă consta în faptul că Niels, în calitate de negociator al poliţiei, purta răspunderea pentru viaţa mai multor oameni, nu doar a lui. Şi, la un moment dat, răspunderea aceasta îl copleşise. Dar faza nasoală era că trebuia să o aibă, fiindcă asta era munca lui. În acel moment, creierul lui construise un mecanism de supravieţuire, născocise o mică şmecherie: în loc să-şi facă griji cum să o scoată la capăt în toate situaţiile acelea cu copii morţi şi ostatici şi permanenta ameninţare a propriei vieţi şi a altor vieţi, dezvoltase un interes patologic faţă de starea de sănătate a lui Niels Bentzon. La început, acest fapt îi adusese numeroase avantaje, îi explicase Paludan. Niels putea să meargă la medic şi să se lase calmat, era ascultat şi i se acorda ajutor – ceva imposibil în munca lui. Dar toate mecanismele de supravieţuire îşi au vremea lor, îi spusese psihiatrul, după aceea nu mai funcţionează. Şi atunci, ceea ce contează este să înfrunţi adevărata dilemă, adică întrebarea dacă Niels era apt să-şi îndeplinească munca, dacă era persoana potrivită să-i salveze pe aceşti oameni.
Christian Paludan îl salvase, nu încăpea îndoială. Niels îi spusese atunci în faţă că, fără el, ori ar fi murit, ori ar fi devenit o jalnică epavă care-şi îneca zilele în alcool, nefericire şi frică de moarte.
— Bentzon?
Secretarul lui Sommersted se ivise în anticameră.

*

Sommersted îi întâmpină în uşă. Dădu scurt din cap către Niels, îi întinse lui Hannah mâna şi se aşeză la biroul său. Nimic nu trăda faptul că recent mâncase o prăjitură şi băuse Gammel Dansk undeva în suburbii. Acum era o situaţie oficială, ca întotdeauna.

— Vine imediat şi Herbert, spuse Sommersted, îşi împinse ochelarii pe nas şi aranjă un teanc de hârtii din faţa sa.

Niels dădu din cap şi se gândi o clipă la Hans Herbert, şeful Direcţiei. Unul dintre cei pe care conducerea poliţiei ar fi preferat să-i pună pe linie moartă sau să-i detaşeze, Niels era convins de asta. Herbert ştia prea multe. Mult prea multe. Şi astfel, era indispensabil şi tocmai asta era problema. Sommersted era de părere că toate rotiţele unui aparat de stat funcţional trebuie să poată fi oricând înlocuite. O cerinţă care, în cazul lui Hans Herbert, nu era aşa de uşor de pus în practică.

Uşa se deschise, Hans Herbert intră şi-l bătu pe Niels pe spate. Niels văzuse recent o fotografie a lui Hans Herbert, de când avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Nu observase mare diferenţă faţă de cum arăta acum. Herbert era genul de bărbat ă la Max von Sydow, care arătase dintotdeauna în vârstă şi nu îmbătrânea odată cu trecerea anilor. Chelia nu i se mărise, barba căruntă nu-i încărunţise mai tare şi nici nu căpătase mai multe riduri. Poate nu conta că Herbert era indispensabil, poate era nemuritor.

— Felicitări, Niels. Ziua ideală pentru a fi poftit aici, spuse Hans Herbert şi privi înspre Hannah.

— Paludan mi-a fost prieten, mormăi Niels şi înăbuşi astfel, deocamdată, orice altă tentativă de conversaţie.

Dar tăcerea nu era o necunoscută la sediul central al poliţiei din Copenhaga, nimeni nu părea să aibă ceva împotriva ei şi se potrivea cu clădirea impunătoare cu coridoare lungi şi cotite, cu coloane şi tavane înalte. Şi întotdeauna când era luată o viaţă, Niels remarca această tăcere înnăscută la colegii cărora li se încredinţa cazul respectiv.

Sommersted îşi drese glasul şi făcu un semn către Hannah.

— Soţia lui Bentzon, Hannah Lund. Fiziciană la Institutul Niels Bohr.

Niels ştia că acest lucru nu înceta să-l impresioneze pe Sommersted. Nume precum Niels Bohr se fixau în mintea şefului poliţiei, un ministru al justiţiei, un actor cunoscut, orice celebritate care se distingea de masă. Herbert se mulţumi să dea din cap în direcţia lui Hannah. Se duse la fereastră, atinse scurt perdeaua şi îl privi apoi pe şeful său, în aşteptare.

— N-am ştiut că vă cunoşteaţi, spuse Sommersted, Paludan şi dumneavoastră. Dar asta nu înseamnă că sunteţi mai puţin potrivit pentru această misiune.

Sommersted apelă din privire la Herbert.
— Misiune?
Niels își drese glasul și se foi pe scaun. Era prea cald în birou, i se lipeau deja hainele de piele.
— Moartea lui Paludan. Există unele aspecte care nu se potrivesc, spuse Herbert fără să se deplaseze măcar un milimetru.
Niels miji ochii. În lumina care intra pe fereastră, Herbert nu era decât o siluetă. Niels voia să obiecteze că el e negociator, nu anchetator, dar Sommersted i-o luă înainte:
— Paludan a fost găsit mort luni, ba nu...
Herbert îl întrerupse:
— În noaptea de duminică spre luni. În Sikringen.
— Sikringen?
Era primul cuvânt pe care-l rostea Hannah.
— Destinația finală, spuse Herbert și își drese glasul. Dincolo de care nu mai există nimic. E un soi de închisoare de maximă siguranță, pentru cei mai periculoși dintre cei periculoși. Pentru cei cărora nu le mai ajunge o secție închisă de psihiatrie. Oameni cu care nu vrea nimeni să se afle în aceeași încăpere. Aproape toți au un diagnostic psihiatric, sunt considerați extrem de periculoși, cei mai mulți sunt schizofrenici. Cu alte cuvinte, vorbim despre oameni care de-abia așteaptă să le întorci spatele, ca să se năpustească asupra ta și să te omoare.
Herbert făcu o pauză scurtă, dramatică.
— Continuă, spuse Sommersted.
— În secția de maximă siguranță sunt adunați cei mai periculoși criminali bolnavi psihic din țară. Majoritatea dintre ei au ucis, au violat, au comis infracțiuni de violentă dintre cele mai urâte. Schizofrenici paranoici, cu care ai face bine să nu te întâlnești în întuneric. Oficial este o clinică de psihiatrie, în realitate e cea mai bine păzită închisoare de maximă siguranță din țară. Să vă spun o anecdotă?
Șeful Direcției îi aruncă o privire lui Sommersted, care-i răspunse dând afirmativ din cap.
— O jurnalistă a primit acum câțiva ani aprobarea de a petrece o săptămână în secție, după ce bătuse luni de zile la cap conducerea instituției. Voia să relateze pe larg despre bolnavii psihic și relațiile dintre ei. Ia ghiciți cât timp a rezistat, spuse Herbert.
— Habar n-am, zise Niels.
— O noapte. Nu a suportat țipetele, spuse Herbert. Mirosul oamenilor neîngrijiți. Duhoarea nebuniei. Dar să revenim la Paludan, s-a întâmplat, așadar, în noaptea de duminică spre luni.
Hannah ridică speriată privirea, de parcă noaptea respectivă ar fi trebuit să-i

spună ceva.

— Când l-am văzut eu ultima dată pe Paludan, era în Rigshospital, spuse Niels, când Herbert făcu o pauză şi luă de pe birou un dosar.

— Paludan a preluat conducerea secţiei anul trecut, când a ieşit la pensie fostul director, interveni Sommersted.

— Deci ce date avem deocamdată, reluă Herbert. În noaptea de duminică spre luni, gardianul Allan a intrat în tură puţin după miezul nopţii. Şi-a făcut rondul obişnuit şi totul părea normal, cu excepţia faptului că Christian Paludan zăcea mort în toaleta de pe coridorul rezervat personalului. Autopsia e în curs de desfăşurare, ar trebui...

Se uită la ceas.

— ... ar trebui să fie gata curând. Rantzau îi face autopsia. Deocamdată totul indică însă că Paludan a băut extract de cucută.

— Extract de cucută, rosti Niels pe îndelete, de parcă ar fi încercat să pătrundă mai bine sensul cuvintelor.

— O plantă otrăvitoare, îl lămuri Herbert. Se găseşte peste tot în natură. Dar o asemenea cauză a decesului e foarte neobişnuită.

— Sună a sinucidere atent plănuită, spuse Niels şi se gândi la întâlnirile lui cu Paludan.

Îi făcuse acesta impresia unui om cu înclinaţii suicidare?

— Doar că nimic nu pare să indice o sinucidere, spuse Sommersted. Dacă i-am înţeles eu bine pe medicii legişti, moartea cauzată de extractul de cucută e una dintre cele mai neplăcute. Durează mult, e extrem de dureroasă, un adevărat chin. De ce să fi vrut Paludan, un medic primar care se pricepea la asemenea lucruri, să-şi ia viaţa tocmai aşa? Când avea morfină şi altele la dispoziţie? E lipsit de orice sens. În afară de asta...

Se uită la Herbert, ca să continue acesta.

— Noi nu credem că a fost sinucidere, Niels. E lipsit de logică. Paludan se însurase nu demult şi făcuse rezervări pentru o călătorie la Londra împreună cu soţia lui. Aveau bilete Ia nu ştiu ce musical. Cine cumpără bilete pentru o asemenea călătorie, pentru a se sinucide după numai câteva zile, cu otravă? Paludan era un om obişnuit în toate privinţele, o viaţă fără suişuri şi coborâşuri, niciun indiciu de depresie.

Când Herbert rosti cuvântul *depresie,* Niels îl privi pe Sommersted. Privirea acestuia... Niels era destul de sigur că Sommersted se gândise nu doar o dată să-şi pună capăt vieţii cu arma din dotare.

— Şi asta s-a întâmplat în noaptea de duminică spre luni? întrebă Hannah.

Herbert o privi.

Niels observă că era mirat de întrebare. Mirat de femeia aceasta ciudată?

— Exact. În noaptea de duminică spre luni, spuse Sommersted. De ce?

Hannah clătină din cap şi privi în jos.

— E posibil să fi fost silit să bea chestia asta? întrebă Niels.
— În biroul lui Paludan nu s-a găsit niciun indiciu că s-ar fi făcut uz de forţă, explică Herbert. Nicio zgârietură pe piele, nicio mobilă răsturnată.
— Şi a băut otrava... în biroul lui?
— Da, în orice caz acolo s-a găsit un pahar cu extract de cucută, aproape gol. Pe pahar erau amprentele lui Paludan. Dar aşteptăm rezultatele investigaţiei tehnico-criminalistice.
— Şi ce deducem de aici? întrebă Niels. E posibil să fi fost un pacient?
— Imposibil, spuse Herbert. Pacienţii nu pot intra pe coridorul rezervat personalului.
— Vreunul dintre angajaţi? Doar ei au acces la biroul lui Paludan, nu?
— Dar de ce cucută? Otrava aceasta îşi face efectul extrem de lent, spuse Herbert, poate să dureze câteva ceasuri. Vreau să zic, niciun om cu scaun la cap nu recurge la... o plantă otrăvitoare.
Niels ridică din umeri.
— Şi nimeni n-a auzit nimic? De ce n-a strigat după ajutor?
— Pentru că nu e întotdeauna posibil. Ne-au explicat cei de la Institutul de Medicină Legală. Din cauza durerilor şi pentru că îţi sunt afectate funcţiile organice. Eşti paralizat.
Tăcere. Cei doi şefi schimbară o privire. Niels avu deodată sentimentul neplăcut că era victima unui complot. Îi întindeau o cursă?
— Niels. În Sikringen e închis un om ieşit din comun. Salomon Gaspar, portughez, circa cincizeci de ani, spuse Herbert şi încercă să-şi sublinieze spusele cu un accent sudic.
Sommersted împinse peste masă o singură coală. Niels o luă. Herbert continuă să vorbească, în vreme ce Niels privea fotografia. Pe gât simţea respiraţia lui Hannah, care se uita peste umărul lui.
— Aoleu, şopti Hannah, iar Niels, la rândul lui, gândi că de omul acela era mai bine să te fereşti.
Nebunia lasă urme pe feţele oamenilor, Niels învăţase acest lucru pe parcursul ultimilor douăzeci de ani. Nu era niciodată ca în filme, unde ucigaşi în serie, bolnavi psihic, sunt jucaţi de actori arătoşi. Anthony Hopkins sau Anthony Perkins. Nebunia reală era un sculptor necruţător, o forţă capabilă să transforme orice chip, oricât de normal sau chiar frumos ar fi fost el, în ceva urât, diform. Aşa se întâmplase şi cu Salomon Gaspar, constată Niels dintr-o singură privire. Ochi atât de adânciţi în orbite nu mai văzuse niciodată. Stăteau la pândă în craniu, întunecaţi şi verzi, încadraţi de un păr negru, pieptănat peste cap, lipit de cap. Ce văzuseră ochii aceştia? Ce îi determinasé să se retragă atât de adânc?
— Nu doarme niciodată, spuse Sommersted.
Hannah şi Niels ridicară simultan privirile de la fotografie.
— Şi asta literal. Un accident, ceva, avut în tinereţe. În urma căruia Gaspar se

pare că a pierdut capacitatea de a dormi.
— E posibil aşa ceva? întrebă Hannah.
— Se cunosc câteva cazuri. Sunt descrise şi în dosar. Un vietnamez care se pare că n-a mai dormit de patruzeci şi unu de ani.
— Şi un soldat maghiar, adăugă Herbert. În Primul Război Mondial a primit un glonţ în cap, care i-a trecut prin lobul frontal. A murit în 1955, dar se spune că după război n-a mai dormit nicio secundă.
— Salomon Gaspar a cerut să i se scoată patul din celulă, spuse Sommersted. Îşi petrece nopţile studiind. Înainte de a apărea în Danemarca, a lucrat ca portar de noapte în diverse hoteluri. Din lumea întreagă.
— Clar, şopti Hannah.
— Da, confirmă Herbert încet. Aşa faci măcar ceva cu nopţile.
— În secţie i se spune directorul de hotel, spuse Sommersted şi adăugă cuvintelor „directorul de hotel" nişte ghilimele imaginare.
— Gaspar a învăţat în ultimii ani să vorbească fluent daneza. E o adevărată legendă printre pacienţii de la psihiatrie. Directorul Hotelului Nebunilor, ca să zic aşa. Cu riscul de a mă repeta, spuse Herbert, Sikringen este o destinaţie finală, dar pentru mulţi dintre nebuni este în acelaşi timp un ţel. Un hotel de cinci stele. E o onoare, într-o oarecare măsură, să ajungi acolo. Doar câtorva aleşi le reuşeşte acest lucru şi asta numai la invitaţia directorului hotelului.
— Ce vrei să spui? întrebă Niels. Doar nu poate să decidă portughezul ăsta cine e închis acolo?
Sommersted prelua:
— Bineînţeles că nu. Dar directorul interimar al închisorii, Jarl Schapiro, ne-a spus că unii dintre potenţialii candidaţi au făcut nişte lucruri abominabile, pentru a-l întâlni şi ei o dată.
— Şi ce e cu directorul ăsta de hotel? îl întrerupse Niels. Care e legătura?
Sommersted îşi drese glasul.
— Salomon Gaspar a ucis un tânăr acum şase ani. Cu o otravă similară. Obţinută din rădăcini şi frunze de cucută.
— Ca Socrate, interveni Hannah.
— Exact. Poate vă mai amintiţi cazul?
Niels clătină din cap.
— Acum şase ani, repetă Herbert. Salomon Gaspar sosise cu câteva zile în urmă în Danemarca. Zburase cu TAP Air de la Lisabona, unde lucrase într-un hotel prăpădit, din cartierul prostituatelor. Făcuse escală la Frankfurt. Am reuşit să reconstituim destul de exact drumul lui până la Copenhaga. Şi zilele de dinainte. Şi am ajuns la concluzia că procedase foarte ţintit. L-a urmărit pe acel tânăr, pe Benjamin Thorn. L-a pândit, aşa cum îşi pândeşte o pasăre răpitoare prada. Şi în a treia zi a dat lovitura. S-a dus acasă la tânăr. Undeva în Nørrebro. Un apartament mic sau o cameră, scrie în raport.

— Se cunoşteau? întrebă Niels.
— Nimic nu indică acest lucru. Nicio scrisoare, niciun e-mail, niciun semn că ar mai fi avut vreun contact cu el înainte, nici măcar telefonic. Anchetatorii i-au cercetat profilul pe Facebook, Linkedin, pagini de întâlniri şi tot cé mai există. În orice caz, Salomon Gaspar a venit la locuinţa studentului de 32 de ani, Benjamin Thorn. Acolo l-a lovit cu un obiect contondent şi apoi l-a legat cu frânghie şi bandă adezivă. În final l-a silit pe tânăr să bea o doză mortală de otravă. Totul a decurs destul de brutal. L-a ţinut de nas, i-a turnat în gură otrava şi în acelaşi timp a ascultat o trupă suedeză de death metal. Vecinii au confirmat acest lucru.
O privire mirată din partea lui Hannah.
— Poate ca să nu fie auzit, se grăbi Herbert să adauge. Conform raportuiui autopsiei, au trecut şase ore până când Benjamin Thorn a decedat. Aproape că a reuşit să se dezlege. Pielea de la încheieturile mâinilor lui era toată sfâşiată. Salomon Gaspar a fost arestat câteva ore mai târziu în apropierea graniţei cu Germania. Nu se ştie unde voia să ajungă. Nu s-a opus arestării.
— Şi zici că nu se cunoşteau?
— Noi, cel puţin, n-am găsit nicio legătură, spuse Herbert.
— Şi cine e acest Salomon Gaspar?
— Un portughez, răspunse Herbert şi avu o clipă de ezitare. E de şase ani în Sikringen. Se spune că are un talent deosebit şi că vorbeşte opt limbi. Poate fiindcă a umblat atâta prin lume. Datorită profesiei. A lucrat numai în hoteluri. Nu avem decât informaţiile pe care ni le-au trimis portughezii. Cunoaştem data naşterii lui şi numele rudelor decedate între timp. Dar nimic din toate acestea nu poate explica uciderea bietului Benjamin.
— Totul pare foarte bine pus la cale, spuse Niels. Venirea în Danemarca. Şi cum s-a dus la tânărul acela şi l-a ucis cu otravă.
— Aşa zic şi eu, spuse Herbert. Fapta lui a urmărit poate ceva. Un sens superior. Care le scapă însă oamenilor normali. Există unde radio şi OZN-uri, demoni, radiaţie invizibilă şi voci în minţile oamenilor. Salomon Gaspar nu dă nicio explicaţie pentru fapta lui, nu vrea să stea de vorbă cu noi. N-a vrut nici să spună de ce a venit în Danemarca. După certuri nesfârşite cu autorităţile portugheze – te scutesc de detalii –, a fost condamnat şi închis aici.
— Pe perioadă nedeterminată? întrebă Niels.
— Da, detenţie preventivă. Asta nu înseamnă însă că e imposibil ca deţinutul să fie eliberat. Dar numai dacă o serie de psihiatri bagă mâna în foc şi se jură că respectivul nu mai prezintă niciun pericol. Şi asta se întâmplă foarte rar.
Herbert se aşeză pe marginea scaunului şi îşi încrucişă braţele la piept.
— Cam astea sunt datele cazului.
— Două persoane ucise cu cucută, spuse Sommersted.
— Da, zise Herbert. Trebuie să existe totuşi o legătură între ele.
— Poate a avut un complice?

Vocea lui Hannah. O clipă se lăsă o tăcere deplină în biroul lui Sommersted. Apoi din depărtare se auzi sirena unui vapor.

— Vreţi să spuneţi că Gaspar a organizat cumva din celula lui uciderea lui Paludan?

— Charles Manşon, spuse Niels. El i-a determinat pe alţii să ucidă în numele lui. I-a manipulat, ameninţat, mai ştiu eu ce.

— De ce nu? spuse Herbert şi îi aruncă lui Hannah o privire apreciativă. Am studiat desigur înregistrările camerei de supraveghere – iar doi dintre deţinuţi, Gaspar şi încă unul...

— Richard Juhl, spuse Sommersted şi adăugă laconic: Numit de către prieteni Foarfecă, pentru că a ciopârţit-o pe maică-sa cu o foarfecă de tăiat crengi.

— Foarfecă şi Portughezul sunt treji în noaptea aceeâ. Pe la ora decesului lui Paludan umblă agitaţi prin celulele lor. Privesc pe geam afară, spuse Herbert.

Dar ce semnificaţie să aibă faptul că doi pacienţi umblă de colo-colo în celulele lor, se întrebă Niels, în vreme ce în cu totul alt loc moare un psihiatru?

— Au fost interogaţi? Ei sau ceilalţi deţinuţi? întrebă Niels.

— N-au vrut să stea de vorbă cu poliţia şi noi nu putem să-i obligăm. Nu uita că vorbim despre nişte oameni foarte bolnavi, adică Portughezul încă mai crede că lucrează într-un hotel. Dar vorbesc unii cu alţii, spuse Herbert. Dumnezeu ştie despre ce vorbesc oamenii ăştia, în orice caz, buzele lor se mişcă. De aceea ne-am gândit că avem nevoie acolo de cineva dintre ai noştri. Deci ca pacient sau deţinut, depinde. Cineva care să le câştige încrederea şi să se poată apropia de Foarfecă. Ce a văzut el în noaptea aceea? Ce ştiu ceilalţi?

— Dumneavoastră ar urma să intrati acolo... under*cover, cum* se spune în ziua de azi, zise Sommersted.

— Eu? întrebă Niels.

Herbert trânti dosarul pe masă, în faţa lui Niels. Litere roşii pe fond negru. *Operaţiunea Hamlet.*

— Eu am numit-o aşa, spuse Sommersted zâmbind.

— Tu ai să faci pe nebunul, ca Hamlet, îl lămuri Herbert pe Niels. Te ducem în secţia de maximă siguranţă. Ca pacient sub supraveghere.

Hannah dădu drumul mâinii lui Niels sub masă. Niels îşi propuse imediat să refuze. Nu, răsună în mintea lui. În mod repetat, în succesiune rapidă. Puteau să uite de asta. Nu voia să fie închis cu nişte nebuni. În afară de asta, a doua zi voiau să plece în Chile. O călătorie hotărâtoare pentru Hannah şi pentru el.

— Niels, tu eşti capabil de aşa ceva. Tu ştii să vorbeşti cu oamenii, să le câştigi încrederea. Nu cred să existe idiot pe care tu să nu-l fi împiedicat să se omoare, spuse Herbert. Şi după vacanţă trebuie să-ţi revii în formă.

— Concediu de creştere a copiilor, se grăbi Hannah să spună.

Herbert o ignoră. Niels ştia cum erau priviţi bărbaţii din corpul poliţienesc, care îşi luau o vreme liber ca să se ocupe de copiii lor.

Sommersted îi aruncă lui Herbert o privire nemulţumită şi continuă:

— Niels, nu vreau să vă ascund faptul că e o misiune primejdioasă. Asta se înţelege de la sine. Locul acela e ca o oală sub presiune. Un concentrat al nebuniei din ţara asta, închis pe câţiva metri pătraţi. Deci gândiţi-vă bine. Citiţi raportul nostru, spuse Sommersted şi făcu un semn din cap înspre dosar. *Operaţiunea Hamlet.* Puteţi să faceţi asta? Puteti lucra în asemenea condiţii extreme? Eu nu mă îndoiesc nicio clipă că sunteţi persoana potrivită pentru această misiune. Îl cunoşteaţi pe Paludan. Iar noi vă vom susţine, desigur, sută la sută. Veţi primi tot ajutorul de care aveţi nevoie. Vă alegeţi singur echipa. Aveţi mână liberă. Şi veţi primi şi un bonus de risc, deşi ştiu că nu vă pot ademeni cu bani. Aşa aţi fost dumneavoastră întotdeauna. Bineînţeles că vă despăgubim pentru vacanţa ratată, astfel încât să o puteţi recupera ulterior. Şi mai e ceva important: Veţi primi o cască intraauriculară, cu ajutorul căreia să puteţi comunica tot timpul cu noi.

— Porţi un aparat auditiv, spuse Herbert. A fost ideea mea. Casca asta chiar arată ca un aparat auditiv. Am verificat, pacienţii au dreptul să poarte aparat auditiv, stimulator cardiac, ochelari de vedere şi aşa mai departe. Deci, dacă pericolul e prea mare, poţi să ieşi de acolo în orice moment. Iar poliţia are dreptul să interneze o persoană pentru supraveghere în secţia de maximă siguranţă, dacă e necesar. Pentru câteva zile. Iar persoana aceasta ai putea fi tu. Îţi născocim o poveste adecvată, ca acoperire, îţi dăm un alt nume şi îţi facem rost de documentele necesare. Ai câteva zile la dispoziţie pentru a pătrunde în viaţa nebunilor. Nimeni n-o să ştie cine eşti. Nici medicii, nici personalul de îngrijire sau de pază. Asta-i decisiv. Pentru că nu ştim dacă a fost un pacient sau un angajat sau, cum spunea Hannah, o combinaţie între cele două.

— Dar totul este bineînţeles..., spuse Sommersted şi o privi pe Hannah, o decizie comună şi de aceea vă aflaţi şi dumneavoastră aici, Hannah.

Niels nu-i acordă atenţie şi o privi pe Hannah. Oare începea deja să se lase convins? Cu numai câteva clipe în urmă fusese absolut sigur că va refuza această misiune şi că nu se va duce la nebunii aceia primejdioşi. Voia să meargă în Chile. Şi să lupte pentru dragostea lui. Dar – ea nu se uita la el, părea atât de distantă – mai existase vreodată o perioadă în care să fi avut nevoie mai mare de o asemenea misiune? Brusc, gândul de a fi o vreme singur nu i se mai păru atât de absurd. Fără Hannah. Fără plânsetele copiilor. Fără nopţi nedormite. Şi ea ar putea fi un timp singură. Pentru a se hotărî ce-şi dorea.

— Gândiţi-vă la asta, Niels. Şi dumneavoastră, Hannah, spuse Sommersted şi se ridică în picioare. Pe curând! Ar fi bine să dăm startul cât mai curând posibil. Doar ştiţi cum e. Dacă o crimă nu poate fi rezolvată în primele paisprezece zile, în şaptezeci la sută din cazuri – după cum ne arată statistica – nici nu va mai fi rezolvată.

O ajută pe Hannah să-şi îmbrace haina. Herbert spuse că-i va mai trimite lui

Niels nişte înregistrări video. Înregistrările din celule, din noaptea aceea. Niels ţinea dosarul în mâini, îl răsfoia, citea pe sărite nume, ore, locuri. Detalii despre crimă. Despre alţi oameni care muriseră în acelaşi fel. Socrate. Un tânăr englez, cu puţin timp înainte de izbucnirea războiului, Michael Bedford.

Secretarul lui Sommersted îşi vârî capul pe uşă.

— A sunat Rantzau. Vă aşteaptă la Institutul de Medicină Legală.

7

Institutul Niels Bohr, Copenhaga

Privirea lui Hannah căzu pe dosar. Niels îl aruncase probabil pe bancheta din spate, când se despărţiseră în faţa sediului central al poliţiei. Nu voia să accepte misiunea, în niciun caz, spusese. Dosarul arăta atât de neînsemnat, parcă nimerise acolo din întâmplare, până când îl întorceai şi îi citeai titlul: *Operaţiunea Hamlet.* Paludan. Parcă aşa îl chema, nu? Ucis în spitalul de nebuni, în noaptea de duminică spre luni.

Ce coincidenţă, gândi Hannah şi trase frâna de mână. Ştia că trebuia să fie prudentă, că nu avea voie să vadă prea multe legături. Şi totuşi. În noaptea de duminică spre luni?

Îi trecu prin minte să lase dosarul pe banchetă, dar apoi îşi aminti că săptămâna trecută i se furase unui doctorand american bicicleta. Atunci poate-i dădea cuiva prin cap să fure şi o maşină – şi atunci dosarul despre uciderea lui Christian Paludan ar dispărea. Hannah deschise portiera şi luă dosarul cu ea. Doar câteva foi – dar cât de importante erau se văzuse limpede pe faţa lui Niels. De ce? se întrebă, când parcurse cele câteva sute de metri prin parcul Institutului Niels Bohr. Un pretext? O scuză să nu o însoţească în călătorie? Hannah se opri în faţa uşii institutului. O rază de soare pe faţă. Lumina o ajuta să vadă mai clar. Voia să scape de ea? Chiar îi spusese că era mai bine să-i împărtăşească gândurile ei lui Mathias? Nu voia să o asculte? Nu mai putea?

Toate acestea o întristaseră foarte mult. Poate, gândi Hannah, ocup pur şi simplu prea mult spaţiu şi Niels se satură de mine. Nici de petrecerea-surpriză organizată de ea parcă nu se bucurase cu adevărat.

*

O cafea pe fugă, în cantină, şi după aceea sus, în birou. Ca în fiecare dimineaţă. Dar acum stătea la coadă, puţin mai în spate, bărbatul căruia Niels voia ca ea să-i împărtăşească gândurile. De ce? Nu era deosebit de frumos. Nu era aşa de frumos ca Niels. Era mai scund, cam prea tânăr, cămaşă şifonată, păr nepieptănat, ochelari de vedere plătiţi de casa de sănătate şi, în spatele lor, doi ochi insistenţi, care păreau să spună că nu puteau fi niciodată prea sinceri, prea însufleţiţi. Îi zâmbi lui Hannah în treacăt, totuşi cu aerul că ştie ceva despre ea, ceva ce ea încă nici nu conştientizase, îl chema Mathias şi avea biroul vizavi de ea, pe diagonală. Venea din Stuttgart şi chiar ştia enorm de multe despre praful stelar şi exploziile cosmice.

— Mai doriţi ceva? întrebă angajata mai vârstnică a cantinei, cu un aer mai puţin absent decât de obicei.
— Nu, mulţumesc. Sau ba da, o apă cu lămâie şi un sendviş, spuse Hannah şi se gândi că poate astăzi era mai bine să mănânce în birou, pentru a rezolva cât mai multe lucruri înainte de plecarea în Chile.
— Face şaptezeci şi două de coroane.
— Şaisprezece, şopti Hannah şi îşi introduse cârdul în cititor, ce chestie.
— Poftim? întrebă angajata cantinei.
— Ah, gândeam şi eu cu voce tare. Mă jucam cu numerele, eu a trebuit să plătesc şaptezeci şi două de coroane, persoana din faţa mea optzeci şi opt, deci cu şaisprezece mai mult, iar cea din spatele meu – Hannah arătă către studenta care aştepta la rând cu un croasant, brânză şi cafea – va trebui să plătească cincizeci şi şase, deci cu şaisprezece mai puţin.
Ridică stânjenită din umeri, când angajata cantinei tastă cele cincizeci şi şase de coroane plătite de studenta care se afla în spatele lui Hannah.
Mathias o ajunse din urmă pe scări. Neamţul era un tip energic, care urca treptele câte două şi realiza multe într-un timp scurt. Asta reieşea şi din CV-ul lui. La angajarea lui, Hannah făcuse parte din comisie şi nu mai văzuse decât rareori asemenea realizări impresionante la un bărbat care nu împlinise încă patruzeci de ani. Recomandări de la cercetători americani de vârf, un premiu israelian prestigios pentru cercetare, plus articole în cele mai importante reviste de ştiinţe ale naturii, inclusiv în *Astrophysical Journal*.
— Îmi dai voie? întrebă el şi-i ţinu uşa deschisă.
Între timp se obişnuise cu accentul lui. În primele zile o cam deranjase, dar după ce au stat alături la petreceréa de primăvară a institutului şi el i-a povestit cum, copil fiind, obişnuia să se întindă noaptea în iarbă pe spate şi să-şi imagineze că stă lipit de partea de dedesubt a planetei şi cască ochii la cosmosul aflat *sub* el... Hannah s-a obişnuit.
— Auzi, tu eşti expert în Lună, nu-i aşa? întrebă Hannah brusc.
El o privi surprins. De Lună nu se mai ocupa nimeni de mult timp. Mai precis, de la aselenizare – o aventură care, în opinia majorităţii astronomilor, aruncase cercetarea spaţială cu aproape treizeci de ani înapoi. În orice caz, din punct de vedere economic. De când stătuse Armstrong în Marea Liniştii şi privise în eternitate, noi, cei de pe Pământ, înţeleseserăm cumva că mai departe de atâta nu vom mai ajunge, iar contribuabilii din partea occidentală a lumii brusc nu mai avuseseră niciun chef să-şi cheltuie banii pe aşa ceva.
— Doar începem toţi cu Luna, spuse el. La ce anume te gândeşti, Hannah?
Ei îi plăcea cum îi rostea el numele. Datorită accentului german suna mai plin, mai important, nu aşa de plat ca în daneză, amintind mai degrabă de Hannah Arendt şi de marii filozofi germani.
— La noaptea de duminică spre luni.

— Aha, zise el mustăcind. Perigeul.
— Da, se grăbi Hannah să spună şi repetă: Perigeul.
— 356 896 de kilometri, spuse el.
Voia să o impresioneze?
— Momentul când Luna se află cel mai aproape, de Pământ, mai adăugă el.
— La ce oră, mai exact?
— Pe la opt, cred, de ce?
Se opriră în faţa biroului lui Hannah.
— Aşa..., clătină ea din cap. Ne mai vedem.
Îi dărui un zâmbet şi închise în urma ei uşa biroului, lucru pe care nu-l făcea decât rareori. Puse apoi tava pe masă şi aşeză *Operaţiunea Hamlet* pe teancul rapoartelor pe jumătate sau deloc citite despre expansiunea universului. Accelerarea galaxiilor – fenomenul potrivit căruia ne îndepărtăm tot mai mult şi mai rapid unii de alţii – era analogă relaţiei ei cu Niels. Dar, dacă te îndepărtai de ceva, nu te apropiai de altceva? Asta era intenţia lui Niels? Să o împingă în braţele lui Mathias? Ca să-l lase ea în pace, ea, cu toate acele lucruri de care nu era capabilă? îl revăzu în gând pe Mathias, cum străbătea coridorul. Perigeul? Era posibil ca uciderea medicului psihiatru, a vechiului prieten al lui Niels, să aibă ceva de-a face cu asta? Sau era doar o coincidenţă? Luna fusese întotdeauna sursa a numeroase superstiţii. Cuvântul englez pentru nebun, *lunatic*, provenea din latină şi însemna *lovit de Lună*, atâta lucru ştia şi Hannah, deşi era doar o superstiţie. Mai demult se credea că bolile mintale erau declanşate de Luna plină. Probabil că, în prezent, teoria aceasta nu mai era valabilă, şi totuşi! Exact în noaptea în care Luna îşi atinsese perigeul, un medic primar fusese ucis într-un spital de nebuni, de lunatici. Mulţi dintre angajaţii Institutului Niels Bohr afirmau că dormeau mai prost când era Lună plină. Iar Hannah ştia că, atunci când era Lună plină, poliţia din lumea întreagă se confrunta cu o rată a criminalităţii crescută – unii susţineau chiar că şi rata natalităţii era mai mare în ziua aceea. Nimic din toate acestea nu era dovedit ştiinţific, Hannah ştia asta foarte bine, pentru că nu puteai exclude faptul că oamenii ştiau că e Lună plină şi de aceea îi apuca isteria. Şi totuşi existau câţiva oameni de ştiinţă care credeau că Luna plină cauzează tulburări electromagnetice în celulele noastre. La asta se adăuga lumina. Se ştia de mult timp că lipsa de lumină solară duce la depresie şi angoasă. Atunci de ce să nu ne influenţeze şi lumina Lunii? Era un fapt cunoscut că sensibilitatea ochiului varia în funcţie de fazele Lunii. Când era Lună plină, retina era mai receptivă la lumina galbenă. Iar la perigeu lumina era mai puternică decât oricând.
— Cioc, cioc, spuse secretara şi aşeză un teanc de hârtii pe biroul lui Hannah. Itinerarul definitiv. Zburaţi prin Madrid.
— OK, spuse Hannah şi se întinse după documente, dar se trezi ţinând în mână dosarul cazului.

Operaţiunea Hamlet. Niels urma să facă pe nebunul, ca să elucideze uciderea lui Christian Paludan. De ce deschidea ea dosarul? Ca să se mai gândească şi la altceva? Ca să şi-i scoată din minte pe Niels şi pe Mathias şi tot ce nu înţelegea la ea însăşi? Treizeci şi şase de pagini, constată Hannah. Toate despre crimă. Detaliile. Psihiatrul fusese găsit în toaletă. Apa de la chiuvetă fusese lăsată să curgă, temperatura apei: 14,2 grade. O carte poştală adresată lui Salomon Gaspar. Hannah se întrebă cine era aşa-numitul director de hotel. Fusese condamnat pentru că otrăvise un tânăr cu cucută. Hannah continuă să răsfoiască dosarul, dar cu sentimentul neplăcut că-şi vâră nasul în lucruri care nu o privesc.

Puse dosarul deoparte. Cazul acesta nu o privea. În afară de asta, momentul era cât se poate de prost ales. De ce nu-l refuzase Niels pe şeful său încă din sediul poliţiei? De ce să se mai ducă să vadă de autopsie, dacă voia să plece cu ea în Chile? Voiau să călătorească împreună, deci n-avea cum să meargă în închisoarea aceea. Hannah simţea că o cuprinde furia, dar încercă imediat să şi-o înăbuşe. Niels era însurat cu munca lui, asta era explicaţia. Munca era întotdeauna pe primul loc. Pentru el, cuvântul *nu* nu exista, în orice caz, nu atunci când întrebarea venea de la Sommersted. Era un bărbat care voia să-i mulţumească pe toţi. Dar o mulţumea şi pe ea? Diseară voiau să iasă la un restaurant, să sărbătorească ziua lui. Niels nu-şi dorise nimic pompos, doar o cină în compania ei, iar după aceea voiau să plece împreună în Chile. Dar chiar era un lucru stabilit sau Niels avea să renunţe la planul lor? Iarăşi sentimentul acela că o împingea de lângă el. Nu putea să şi-l alunge. Pe de altă parte, babysitterul fusese chemat, era a cincizecea aniversare a lui Niels, totul era organizat. Sau...

De ce nu înceta creierul ei să lucreze? Niciodată. Ca acum, când avea sentimentul că vrea să-i spună ceva. Deschise iarăşi dosarul şi se convinse pe sine că era în ordine. Sommersted voia să afle şi părerea ei. Luă din dosar cartea poştală. Copia unei cărţi poştale, doar o bucată de hârtie, fără imagine. De ce? Pentru că era un corp străin? Ceva ce nu se potrivea cu celelalte lucruri? *Guatemala* scria acolo, un scris cu negru, abia lizibil, câteva litere aproape orizontale, pasta de pix întinsă pe alocuri. Guatemala? Lui Hannah îi trebui o clipă să localizeze ţara în America Centrală. Era la sud de Mexic? Sau o confunda cu Nicaragua? Aprinse lampa de deasupra biroului şi ţinu în lumină copia cărţii poştale. Ce mai scria acolo? *Tarheta Pos* era tipărit sus, poate şi altceva, dar textul era acoperit de două timbre ocru-gălbui, care înfăţişau o clădire, să fi fost parlamentul din Guatemala? Patru ştampile diferite, în nuanţe de albastru-închis, fuseseră aplicate pe cartea poştală. În stânga sus, un text tipărit, Hannah încercă să descifreze literele neclare: *Este espacio para la correspondencia.* Hannah nu era sigură că citise bine, ştampilele se încălecau. *Espacio*... Spaţiu? se întrebă.

Correspondencia însemna corespondenţă sau a coresponda. Adică să-ţi scrii

textul în spaţiul acela? se întrebă. Chiar era nevoie să le spui acest lucru guatemalezilor? Mai făcu o încercare de a descifra textul scris de mână şi înclină puţin cartea poştală. Engleză? Textul începea cu: *Old friend,* prieten vechi. Un lucru era cert: cineva din afară îi trimisese lui Salomón Gaspar o carte poştală. Un fost coleg, din vreunul dintre hotelurile în care lucrase? Cartea poştală fusese expediată din Guatemala, un expeditor nu exista, iar textul scris de mână nu era semnat nici măcar cu iniţiale. Engleză. De ce engleză? se întrebă Hannah, dar alungă imediat gândul. Încercă în schimb să se concentreze asupra cuvintelor, în sertarul de sus, sub ciornele conferinţei despre găurile negre, pe care o ţinuse săptămâna trecută, găsi un creion şi notă pe dosul unei foi: *Old friend.* Dedesubt crezu că a desluşit: *It has been long since we last spoke but. I hope you are well.* Pe urmă se poticni. Următorul cuvânt nu-l înţelegea, sau ba da... I do*n't have a lot to... report? Da, rep*ort, *gândi H*annah. I don't *have a lot to report. Ce urma* era mai uşor de descifrat. As you are *aware, time is not a real factor around here – it's probably why I like this place so much. I really hope you can visit someday soon. Şi la u*rmă: Wish you *could be here.*

Hannah privi textul. Nici scrisul ei nu era foarte frumos, gândi. Foarte feminin, obişnuia Niels să spună, fără să-i zică însă ce înţelegea prin asta. Auzi paşi pe coridor şi înălţă capul. Trecea Mathias. Pe moment simţi ceva în corpul ei. Se ridică de la masă, cu gândul să iasă pe coridor, să dea nas în nas cu el, chipurile întâmplător, şi să schimbe câteva cuvinte? Dar ceva o reţinu. Un număr? Cifrele de pe una dintre ştampile? Patru? Sau zece? Nu era sigură, deasupra fusese aplicată o altă ştampilă. 104? Poate... ca la steaua dublă WR-104 – despre care se vorbea mult prea puţin, în opinia ei. Primul obiect fizic, descoperit deocamdată pe cer, care avea o şansă fenomenal de mare să stingă viaţa de pe Pământ. În mai puţin de o secundă. Când Hannah văzuse prima dată imaginea acestei stele duble, avusese senzaţia că priveşte în gura unei ţevi de puşcă. Arăta ca o spirală, moartea în persoană, cu micul Pământ aflat direct în linia ei de ochire. În mai puţin de o secundă, steaua aceasta ar putea emite mai multă energie decât soarele nostru în zece miliarde de ani. Dacă steaua aceasta dublă s-ar transforma într-o explozie de raze gamma, s-ar zice cu stratul de ozon al Pământului. Şi, în câteva clipe, noi am fi lăsaţi în voia soartei.

Nu, ce o reţinu nu erau cifrele, ci mai degrabă textul. Se concentră asupra rândurilor pe care le transcrisese după cartea poştală. Dar era posibil să trimiţi o carte poştală unui deţinut în Sikringen? Aveau deţinuţii voie să răspundă? Li se citeau scrisorile şi cărţile poştale? Mai deschise o dată dosarul *Operaţiunea Hamlet.* Printre primele pagini era copia unei corespondenţe prin e-mail. Despre Gaspar, despre starea lui psihică, dar nu asta o interesa pe ea acum, ci textul standardizat cu care începea corespondenţa: *Din motive de securitate a datelor, nu vă putem răspunde la adresa de e-mail de la care ne-aţi contactat... nicio informaţie confidenţială, niciun număr personal de identificare, nicio informaţie*

*despre evoluţia exactă a tratamentului..., citi Ha*nnah, în vreme ce în mintea ei se contura treptat o imagine. Secţia de maximă siguranţă era precis un loc în care scrisorile, cărţile poştale, orice formă de corespondenţă scrisă erau supravegheate, în care nu se dădeau şi nu se primeau informaţii. Old frie*nd. Hannah* mai studie o dată textul. I don't *have a lot to report. Şi mai* jos: Time is *not a real factor around here. Cine sc*ria asemenea cărţi poştale ciudate, care nu spuneau nimic? Hannah căută zadarnic un răspuns în dosar. Găsi doar o listă cu alte cazuri celebre de deces cauzat de cucută. Socrate desigur, filozoful grec, care fusese cu mii de ani în urmă prizonierul Atenei. Preferase să bea cupa de cucută, în loc să părăsească ţara. Secretarul lui Sommersted copiase doar câteva informaţii despre Socrate din Wikipedia. Hannah se miră de pasajele alese aparent la întâmplare. Printre altele, ceva despre înfăţişarea lui, faptul că părea mereu morocănos şi că umbla desculţ, în vreme ce discuta cu oamenii pe străzile Atenei. Că era considerat cel mai inteligent om din lume şi că demonstrase, cu puţin timp înainte de a muri otrăvit cu cucută, că viata nu se încheia cu moartea, ci sufletul continua să trăiască. Hannah chiar se minuna ce informaţii fuseseră culese şi îi trecu prin minte să-i spună lui Niels acest lucru. Dar mai bine nu, Niels ar crede că ea critică munca poliţiei şi iarăşi s-ar simţi jignit. Poate era mai bine să ignore faptul că, în aceste pasaje, Socrate era redus la un bătrân morocănos şi cam diliu. În orice caz, din informaţiile acestea lipseau atât cele patru dovezi ale sale pentru nemurirea sufletului, cât şi explicaţia lui pentru faptul că băuse cupa de cucută. Dar numai aşa se retrăgea viaţa încet, foarte încet din organism. Tovarăşii de celulă ai lui Socrate aproape că putuseră asista la cum îşi părăsise sufletul, părticică cu părticică, învelişul pământesc. Pentru a se muta în următorul corp. Luând însă cu sine cunoştinţele dobândite în vechiul corp – ceva ce explică poate acele momente când ai sentimentul că „ţi s-a aprins becul". Esenţială la cunoaştere este rememorarea, reîmprospătarea cunoştinţelor pe care le-ai dobândit mai demult. Era o experienţă pe care Hannah o avusese de multe ori. Poate spre deosebire de secretarul lui Sommersted. Poate de aceea omisese el cele mai importante informaţii despre bătrânul filozof?

Hannah răsfoi mai departe. O crimă în Danemarca, în secolul al nouăsprezecelea. Un bărbat în Anglia, un anume Michael.

— Nu. Las-o baltă, şopti Hannah.

Puse *Operaţiunea Hamlet* deoparte şi se apucă de activitatea pentru care era plătită. Trebuia să afle de ce îşi mărea universul volumul. O întrebare mult mai importantă decât de ce murise Christian Paludan, gândi Hannah.

8

Oxford, 1939

Rachel stătea sprijinită de un maldăr de cauciucuri de rezervă pentru tractorul Silver King. Ţinea ochii întredeschişi şi părea absorbită de gânduri. Michael strecura tot mereu câte o privire în direcţia ei, când nu cerceta strada prin crăpătura din perete. Nu era ascunzişul ideal, dar era cel mai bun pe care-l putuseră găsi. Un şopron dărăpănat, la marginea oraşului. Gospodăria lui Folson era ferită de stradă, şopronul era la liziera pădurii, la oarecare distanţă de gospodărie. Alexander şedea pe un scăunel cu trei picioare, poate taburetul vechi pe care-l folosiseră fiicele lui Folson pentru muls. Apoi se ridică, se duse la Michael şi îi puse o mână pe umăr"

— Iartă-mă, şopti.

Michael înălţă ochii, privi chipul blajin al lui Alexander şi îşi aminti că îşi dorise, încă de la prima lor întâlnire, să devină prietenul acestuia. Avusese sentimentul că e primit într-un club secret, că e ridicat din monotonia cenuşie a lumii.

— Hai să nu ne certăm, spuse Alexander. Ai avut un ghinion teribil că te-a recunoscut. Că te-ai răsucit. Dar...

Alexander ridică din umeri. Asta este, părea să spună gestul lui.

— Şi acum ce facem? întrebă Rachel disperată. Nu putem nici măcar să ne întoarcem în oraş, să ne luăm lucrurile.

— Ba da, putem, şopti Alexander. Nevasta lui Jenkins l-a văzut doar pe unul dintre noi.

— De unde poţi să ştii? întrebă Michael şi curmă astfel tăcerea în care se cufundase de câteva minute.

O răguşeală se strecurase în glasul lui, aşa că repetă, de data aceasta mai ferm:

— De unde poţi să ştii, Alexander? Poate ne-au văzut şi alţi oameni, când am fugit de acolo?

— Nu mai era nimeni, de asta sunt sigur, spuse Alexander, în afară de asta, ştiu că nevasta lui Jenkins nu m-a văzut pe mine. Rachel şi cu mine nu mai eram pe trepte, când a ieşit ea din cameră. Pentru nevasta lui Jenkins, cel care l-a ucis pe soţul ei este fără nicio îndoială băiatul acela amabil şi fidel din Liverpool, Michael Bedford. El singur.

Michael se ridică în picioare:

— Am făcut-o toţi trei împreună, Alexander. Noi toţi am vrut documentul acela, ştii foarte bine. Nu ajută la nimic să dai acum vina pe mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Alexander ofensat.

Michael avea sentimentul că picase în capcana lui Alexander.
— Dacă tot vorbeşti aşa, Michael, continuă Alexander, du-ţi ideea până la capăt. Doar pe tine te-a văzut. De ce să fim toţi trei condamnaţi la moarte pentru spargere şi complicitate la crimă, sau să intrăm pe viaţă la închisoare? Dacă te predai poliţiei, te condamnă doar pe tine la detenţie pe viaţă. La ce-ţi foloseşte să te însoţim în închisoare?
Michael clătină din cap şi o privi pe Rachel.
— Pe mine m-ar condamna pentru spargere. Pe Rachel, la fel. Pe tine, în schimb...
Alexander îl întrerupse:
— N-ar fi mai bine să o scoatem, în orice caz, pe Rachel din ecuaţie? Ca nişte gentlemeni? spuse Alexander cu accentul lui distins. E suficient să fim noi doi implicaţi, nu?
Michael o iubea pe Rachel şi şi-ar fi dorit să poată spune „da", să fie gentlemanul lui Rachel. Sau pur şi simplu soţul ei, o dorinţă care nu mai avea probabil să i se împlinească vreodată.
— Michael? îl somă Alexander.
— Nu ştiu.
— Nu ştii dacă vrei să fii un gentleman?
— Nu ştiu dacă pot să am încredere în tine.
— Cum adică?
— Într-un proces. Ţi-ai asuma partea ta de vină? Alexander îi ignoră cuvintele.
— Dacă-ţi ţii tu gura, Rachel nu păţeşte nimic. Dată fiind situaţia, ai face bine să te gândeşti la munca noastră de cercetare, la tot ceea ce voiam noi să realizăm. La ce ne propuseserăm să facem cu documentul. Toate acestea să se fi sfârşit acum din cauza unui accident stupid?
— Nu a fost un accident, răspunse Michael.
— Cine s-ar fi putut gândi că ne va surprinde? Avem nevoie de documentul acesta, spuse Alexander şi întinse mâna spre Rachel.
Ea ridică privirea. De când se aflau în şopron, documentul era în mâinile ei. Îl rulaseră cu grijă, exact aşa cum îl descoperiseră. Era doar un sul de papirus, mic şi subţire, dar ce vorbe conţinea!
Michael se ridică, se duse la Rachel şi îi luă documentul, înainte ca ea să apuce să i-l dea lui Alexander.
— Dă-mi-l! Eu l-am descoperit, spuse Alexander.
— Fără mine n-ai fi înţeles o iotă din text! spuse Michael.
Rachel interveni:
— Alexander! Terminaţi! Vă rog. N-o să fie aşa. Nu cum îţi imaginezi tu.
— Ce-mi imaginez eu? N-ar trebui să-mi spui asta, scumpă Rachel! Eu încerc să-ţi salvez pielea...
Rachel îi tăie vorba:

— Încerci să-ţi salvezi *ţie* pielea. Tu crezi că spusele tale vor avea mai multă greutate decât spusele lui, zise Rachel cu glas înăbuşit, aproape ameninţător. Dacă ne predăm poliţiei. Tu crezi că ai să-i poţi convinge că Michael a făcut toate acestea de unul singur şi că noi n-am avut niciun amestec. Dar eu am să spun adevărul, Alexander. Eu am să-l susţin pe Michael, înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Mă înţelegeţi greşit, spuse Alexander şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, schimbându-şi astfel cu siguranţă şi tactica, Michael văzu asta limpede pe chipul lui. Din punctul meu de vedere, niciunul dintre noi nu e vinovat, spuse Alexander. Am procedat corect de la bun început, ne-am recuperat ceva ce ne fusese luat pe nedrept. Cunoaştere, care aparţine întregii omeniri. Poate răspunsul la întrebarea fundamentală: ce se întâmplă după moarte?

Ceilalţi doi tăcură. Michael înregistră o scurtă privire din partea lui Rachel. Simţea că ea are nevoie de ajutorul lui. Dar Alexander i-o luă înainte.

— Dacă ne prind pe toţi trei... cine ştie ce se va întâmpla atunci cu documentul, spuse Alexander şi arătă către comoara antică, papirusul pe care Michael îl ţinea rulat în mână. Oxfordul e acum ca o fortăreaţă. Toate drumurile care duc în oraş sunt blocate. Nimeni nu mai intră şi nu mai iese din oraş. Or să meargă din casă în casă. Asta e situaţia acolo. Vreau să spun, asta va fi situaţia, dacă nu facem ce propun eu – atunci totul e pierdut, aşa cum a spus Michael. Şi pentru generaţiile viitoare. Vreţi asta? Vreţi ca totul să se sfârşească aici?

Michael scutură din cap.

— Alexander, spuse el. Ne împărţim vina. Atât de simplu este!

— OK, fie!

Alexander făcu câţiva paşi. Dar Michael citi pe faţa lui că încă nu voia să renunţe. Rachel renunţase, acceptase înfrângerea.

— Mai există şi alte posibilităţi, spuse Alexander. Unchiul meu are o casă la Lacul Geneva. E nelocuită aproape tot anul. Ne putem ascunde acolo, până se mai limpezesc apele.

Ultimele cuvinte abia le putuseră distinge, totuşi nimeni nu voia ca el să le repete. Poate fiindcă erau lipsite de sens. Cum să se limpezească vreodată apele?

— Vremurile ne vor ajuta, continuă Alexander. Lumea se află în pragul catastrofei, cui să-i mai stea mintea la un bătrân profesor, de care oricum nu-i pasă nimănui?

— Dar cum de-ţi imaginezi asta? întrebă Michael. Când suntem căutati?

— Nu avem voie să mergem pe şosele, spuse Alexander. Trebuie să ajungem la Londra. Iar documentul trebuie depus la bancă, într-o casetă de valori. Acesta e cel mai important lucru deocamdată, nu-i aşa?

— Da, spuse Michael şi privi papirusul.

Alexander avea dreptate. Odată ascuns documentul, putea să aştepte în caseta aceea până ce Alexander, Michael şi Rachel aveau să revină într-o bună zi.

Caseta de valori era singurul lucru care conta acum. Şi codul. Tot ce puseseră ei la cale. Altfel, planul lor ar fi eşuat.

— Avem programare mâine la bancă, spuse Alexander. De îndată ce am ascuns documentul, plecăm la Dover. De acolo luăm vaporul spre Olanda şi de acolo...

— Dar la gară e poliţie, spuse Michael. Eu n-am să mă pot sui într-un tren. Şi cum să ies din ţară?

— Michael are dreptate, spuse Rachel şi expresia ei indica faptul că era pe punctul de a renunţa.

—Jos, la Aristotle Lane, spuse Alexander. La pasajul de nivel de la pod. Trenul încetineşte acolo, poate reuşeşti să sari într-un vagon în care să ne întâlnim.

Michael dădu din cap. Chiar voia să creadă în acest plan şi începu să vorbească. Rosti rar şi apăsat fiecare cuvânt:

— Voi faceţi rost de bani şi bilete. Şi vă dau cheia de la camera mea, să luati lucrurile de care avem nevoie.

Michael chiar se înflăcără pe moment, de parcă planul acesta ar fi fost realmente o portiţă de scăpare din situaţia lor lipsită de speranţă.

— Voi faceţi rost de lucrurile necesare şi eu sar din mers în tren. În compartiment pot să-mi trag haina peste cap, să mă prefac că dorm. Voi puteţi arăta biletul în locul meu şi atunci vom ajunge curând la Londra. Şi de acolo luăm trenul spre Dover.

— Eu zic să aşteptăm până se întunecă, spuse Alexander. Iar Rachel şi cu mine ne vom întoarce fără nicio grabă la universitate şi ne vom lua lucrurile. Nu uita: noi nu avem nimic de ascuns, noi suntem la fel de consternaţi şi răscoliţi ca toţi ceilalţi. Sărmanul profesor Jenkins! După-amiază se va convoca probabil o adunare, rectorul îi va înştiinţa pe studenţi şi profesori, cred că ar trebui să fim şi noi prezenţi, zise căutându-i privirea lui Rachel. Nu avem voie să atragem atenţia, nu avem de ce să ne grăbim. Dacă ne-am grăbi sau am dispărea brusc, am isca doar suspiciune. Diseară la ora zece avem un tren spre Londra. Tu te ascunzi până atunci aici, Michael. Iar diseară te furişezi până la pod. Întunericul te va ajuta, noi te aşteptăm în tren. Cu tot ce ne trebuie.

Toţi tăcură o clipă, lăsând cuvintele lui Alexander să-şi facă efectul. Ce spusese el era corect, trezea speranţă.

— Cine are grijă de asta? întrebă Alexander şi îşi îndreptă privirea asupra documentului din mâna lui Michael.

— Eu, spuse Rachel şi întinse mâna.

Un schimb de priviri între ea şi Alexander. Cuvinte pe care nu le auzi nimeni: Rachel era acum Elveţia lor. Teritoriu neutru. Un loc în care îţi puteai păstra obiectele de valoare, cât timp erai la război. Pentru că aşa era. Între el şi Alexander avea să fie război. Alexander îşi propusese să scape cu orice preţ de pedeapsă. Observa Rachel înşelătoria? în orice caz, ea se aplecă spre Michael.

— Stai liniştit, Michael, îi şopti la ureche. Îţi promit că n-am să te abandonez.

Michael o privi şi simţi conflictul dintre sentimentele şi raţiunea lui. Sentimentele îi spuneau: *Crede-o, Michael! încă mai poate fi a ta.* Iar raţiunea, că nu va fi niciodată aşa şi că el va fi mereu un prostănac. Clasa superioară iese întotdeauna învingătoare. Cum îi spusese lui Robinson Crusoe tatăl său la plecare: *Nu te duce, fiule, nu întinde mâna după stele, ' n-ai să reuşeşti, rămâi mai bine la mijloc, acolo e fericirea cea mai mare.* Michael ar fi trebuit să asculte, aşa s-ar afla acum cu tatăl lui la Liverpool, în pubul din port. Bineînţeles că şalele lui ar fi acum ceva mai îndoite, mâinile mai aspre şi bătătorite, râsul mai răguşit de la ţigări şi aer îmbâcsit. Dar ar fi nevinovat şi ar duce o viaţă dreaptă. N-ar fi trebuit să aspire niciodată la prietenia lui Alexander şi, cu atât mai puţin, la iubirea lui Rachel.

9

Institutul de Medicină Legală, Copenhaga

Theodor Rantzau, bătrânul corifeu al medicine! legale, privi peste rama de aluminiu a ochelarilor săi. Rama avea acelaşi luciu metalic ca masa de autopsie deasupra căreia stătea acum aplecat.

— Domnilor, spuse, dând abia perceptibil din cap. O secundă, vă rog.

Niels stătea în spate. Le ceda cu mare drag locurile din faţă lui Sommersted şi Herbert, în vreme ce Rantzau şi asistentul său disecau creierul lui Christian Paludan. Niels închise ochii. Chestia asta chiar nu era pentru el. Nu fusese niciodată. Îi însoţise doar fiindcă îl rugase Sommersted. Dar ar fi putut să-l refuze? O clipă se întrebă în ce măsură exista în universul lui Sommersted conceptul de „voinţă liberă”. Gândul acesta se îndrepta în aceeaşi direcţie ca sentimentul pe care Niels şi-l alunga tot mai greu: că încetul cu încetul se lăsa prins. Ca un peşte într-o plasă enormă, de necuprins cu privirea. Chiar nu avea voie să se implice acum, în niciun chip, dacă voia să plece a doua zi în America de Sud. Poate reuşea să nu scoată un cuvânt?

— Imediat sunt gata, spuse Rantzau.

Niels se adună. Doar nu era prima oară când asista la o autopsie. De obicei, putoarea era cea care-i dădea cel mai mult de furcă. Sângele şi intestinele emanau o miasmă de putregai, compostul unui organism, care persista încă multă vreme în nas şi haine. Dar de data aceasta era altfel. Paludan fusese prietenul lui şi acum zăcea întins pe masa de autopsie din Institutul de Medicină Legală, cu pielea feţei trasă peste cap, cu creierul scos şi coastele rupte, astfel încât organele erau la vedere. Traheea şi esofagul se înălţau precum antenele unei insecte uriaşe, iar asistentul îi storcea medicului primar, din artera deschisă a coapsei, ultima picătură de sânge.

— Veniţi mai aproape, spuse Rantzau. Vedeţi asta?

Niels se uită peste umărul lui Herbert.

— Uitaţi-vă la gingie! zise medicul legist şi lumină cu o lampă puternică. Aici se vede cum otrava... adică, aproape i-a ars gura. Faringele şi cavitatea bucală. Şi dacă aruncaţi o privire la limbă...

Niels trase aer în piept şi îşi aţinti privirea asupra organelor interne, care erau rânduite pe masa de autopsie. Limba îl duse cu gândul la o anghilă moartă.

— Tumefiată, spuse medicul legist şi o apăsă cu penseta.

— Care este cauza exactă a decesului? întrebă Herbert.

— Deces prin asfixiere, ca urmare a otrăvirii cu cucută, spuse Rantzau şi cuvintele lui sunară ca şi cum le-ar fi citit din raportul autopsiei.

— Mai precis, paralizia muşchilor respiratorii, urmată de asfixiere. A durat între două şi trei ore. Şi dacă nu v-am mai spus deja: moartea prin otrăvire cu cucută este cea mai dureroasă şi brutală pe care ţi-o poţi imagina. E ca şi cum ai arde pe dinăuntru.

Rantzau făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Cucuta face parte din familia umbeliferelor, ca de pildă brânca-ursului. *Conium maculatum*. Ce provoacă moartea sunt, în primul rând, cei doi alcaloizi piperidinici pe care-i conţine planta, anume coniina şi gamma-coniceina, substanţe toxice care sunt asimilate în tractul gastrointestinal prin mucoase. Musculatura scheletică este treptat paralizată printr-un blocaj neuromuscular, din cauza căruia muşchii nu se mai contractă. Totul se întâmplă ca reacţie la impulsuri din sistemul nervos şi duce în final la paralizia musculaturii respiratorii şi astfel la asfixiere.

— Şi nu există niciun indiciu că s-ar fi făcut uz de forţă? întrebă şeful Direcţiei Omoruri. L-a ţinut de încheietura mâinii? Sau de gât, de umeri?

— Nimic, spuse Rantzau. Doar vedeţi şi voi.

Ridică un braţ şi examină încheietura mâinii.

— Nicio urmă pe piele, nicio inflamaţie. Şi nici mai sus, spuse Rantzau şi examină braţele şi umerii. Nimic sub unghii, niciun rest de piele sau de păr. E un bărbat înalt...

Rantzau făcu o scurtă pauză, poate fiindcă realizase că vorbise despre Paludan la prezent.

— Nu cred că ar fi fost posibil să-l fi legat în aşa fel încât să nu rămână urme. Cu alte cuvinte, nimic nu indică faptul că nu a băut otrava de bunăvoie. Nesilit de nimeni.

— Să fi fost o greşeală? întrebă Sommersted.

— O greşeală?

Herbert nu înţelesese ce voia să spună Sommersted.

— Poate a crezut că bea altceva. Ceva sănătos.

Medicul legist dădu din cap gânditor.

— Asta se întâmplă tot mai frecvent. De când cu valul ăsta nordic, sau cum vreţi să-i spuneţi. Oamenii aleargă ca proştii prin natură şi fac salate din tot soiul de ierburi sălbatice. Dar uită că natura poate fi o ameninţare pentru viaţă. Acum câţiva ani, spuse Rantzau şi se întrerupse iarăşi; nu părea să fie o amintire frumoasă. O familie thailandeză, doi adulţi şi doi copii, şi-au petrecut vacanţa în Danemarca şi au adunat ciuperci pentru cină.

— Restul nu mai vreau să-l aud, mormăi Sommersted.

— Nu, mai bine mănânci conserve, constată Rantzau sec. Ravioli din conservă, fabricaţi în Polonia, cu nenumărate E-uri pe etichetă şi o sută de ani termen de valabilitate.

— E posibil să fi făcut un experiment? întrebă Sommersted, fără să sune însă

prea convins. Doar aşa, ca să excludem orice posibilitate. E posibil să fi crezut că există un antidot?

— Imposibil, spuse Rantzau. Omul acesta era medic. Nu există antidot, dacă ai băut extract de cucută, asta ştie oricine a aruncat măcar o privire într-un manual de medicină.

— Rantzau?

Trecură câteva secunde, până când Niels realiză că cel care vorbise era asistentul. Stătea lângă faţa lui Paludan. Sau, mă rog, ce mai rămăsese din ea. Piele, întinsă ca o mască, în lumina orbitoare a unei lămpi.

Rantzau se duse imediat la el.

— Da?

— Ia uitati-vă aici!

Cei doi medici legişti uitară pe moment că nu erau singuri. Niels observă cu câtă conştiinciozitate şi ardoare se consacrau profesiei lor. Sommersted îşi drese glasul.

— Îmi mai faci puţină lumină? întrebă Rantzau.

— E ceva acolo?

Sommersted veni mai aproape.

— Dacă vreţi să vă uitaţi acolo? spuse Rantzau, fără să ridice capul. Pe porţiunea asta de piele. E coltul gurii.

Medicul legist întinse puţin pielea.

Niels îşi ţinu respiraţia, în timp ce studie pielea elastică, parcă argăsită, care făcuse cândva parte din faţa prietenului său.

— Uitaţi-vă la culoarea epidermei, spuse Rantzau. E o idee mai palidă şi prezintă o uşoară inflamaţie. Şi acelaşi lucru îl observăm aici, la orbită şi la ureche. Da, până şi la ureche.

— Şi asta ce înseamnă?

Sommersted nu era cunoscut pentru răbdarea sa.

— Imaginaţi-vă un copil de un an, spuse Rantzau şi înălţă capul, care tocmai a învăţat să bea fără ajutor străin. O mare parte din lapte i se scurge pe faţă, în gură ajunge cel mai puţin. Acelaşi fenomen îl avem şi aici.

— Vreţi să spuneţi că cineva i-a turnat în gură? întrebă Niels.

— Aşa se pare, da.

— Dar atunci de ce nu există urme de folosire a forţei fizice?

Herbert îl privi iute pe Sommersted, de parcă ar fi rostit o întrebare nepermisă.

— Şi de ce nu a chemat poliţia? întrebă Niels. Dacă durează câteva ore până se produce decesul.

Rantzau îşi luă tacticos ochelarii de pe nas şi făcu un gest larg cu mâna, de parcă ar fi vrut să spună că zău, nu era treaba lui să răspundă la această întrebare.

10

Oxford, 1939

Singur – Michael nu se simţise niciodată atât de părăsit ca în momentul când cei doi plecară şi el rămase în podul vechiului şopron, ghemuit, doar în compania unui şoarece care dădea târcoale scării. Singur cu gândurile lui. Gândul la Rachel. Îi era deja dor de ea şi avea remuşcări că nu acceptase propunerea lui Alexander. De ce nu se predase şi nu luase asupra sa întreaga vină? Poate că asta ar fi fost într-adevăr cea mai bună soluţie. Oricum nu va mai fi niciodată fericit, iar Rachel nu va fi niciodată a lui, sentimentele ei erau pur amicale. Michael era convins de acest lucru. Şi apoi familia ei, îndeosebi tatăl ei nu ar accepta în ruptul capului Ca un bărbat ca Michael să se însoare cu fiica sa. Şi atunci de ce să-i ia lui Rachel totul? Toate posibilităţile pe care el nu le mai avea. Michael cunoştea răspunsul şi nu era mândru de el. Dacă Rachel nu putea fi a lui, atunci să nu fie a nimănui, asta era.

Soarele strălucea, Michael era transpirat şi însetat. Dar încerca să gândească pozitiv. Să vadă şansele, oricât de lipsite de perspectivă ar fi fost ele. Poate îşi duceau totuşi planul la bun sfârşit? Poate reuşeau să ajungă la bancă şi să pună documentul la adăpost. Alexander avea dreptate într-o privinţă: vremurile erau de partea lor, Europa se îndrepta către un război care avea să fie şi mai cumplit decât cel anterior. Europa va fi nimicită în acest război, milioane de oameni vor muri, familii vor fi destrămate şi oameni vor dispărea. Iar pe cei dispăruţi nu-i va căuta nimeni. Nu în acest haos. Poate vor reuşi într-adevăr să se dea la fund. Să meargă altundeva, să o ia de la capăt. Poate că războiul era salvarea lor, le înlesnea posibilitatea să adopte noi identităţi. Într-un viitor nu foarte îndepărtat, nenumăraţi oameni vor fi pe fugă, alungaţi. Iar ca refugiaţi, Rachel şi el vor fi egali, nu-i vor mai despărţi averea şi clasa socială. Poate că Rachel va fi până la urmă a lui? Cu condiţia să nu-i dejoace Alexander planurile, dând vina pe el şi convingând-o pe Rachel să fie alături de el, împotriva lui Michael. Dar ar izbuti oare?

Un automobil se apropie şi opri. Michael privi afară, printr-o crăpătură. O maşină a poliţiei, cu patru agenţi. Michael auzi cum se trântesc portierele şi îi văzu pe bărbaţi îndreptându-se către gospodărie. Să-i fi văzut bătrânul fermier? Sau... era cu totul altceva la mijloc? îi trecu deodată prin minte. Îl trădase Alexander? îi dăduse lovitura de graţie, împreună cu Rachel? Michael scrută iarăşi curtea, în câteva minute vor ajunge la el, vor deschide uşa şopronului, vor găsi scara şi vor urca, poate numai doi dintre ei, în vreme ce ceilalţi vor rămâne jos. Baloturile de fân nu-l fereau suficient, sigur aveau să-l găsească şi atunci

totul se va sfârşi.
Cuprins de panică, Michael coborî scara. Voia să iasă în pădure, prin spate. Rama ferestruicii era mucegăită, sticla crăpată. Când se căţără pe o ladă veche de lemn şi trase zăvorul ferestruicii, auzi glasuri afară. Mai avea câteva secunde. Îşi luă avânt, îşi sprijini piciorul de o denivelare din perete şi se săltă. Apoi se aruncă afară cu capul în jos, de parcă sub el era apă, nu iarbă uscată şi pământ tare. Contactul cu solul a fost violent, dar durerea din sufletul lui era şi mai mare. Tristeţea. Rachel. De ce să mai fugă? De ce în pădure? La ce bun, dacă Rachel şi Alexander se aliaseră împotriva lui?

11

Islands Brygge, Copenhaga

Clapa clămpănea, după care o scrisoare sau un pacheţel, aruncate prin fanta din uşă, alunecau pe podea. Astăzi nu se mai auzea acest sunet, ci un *pling* slab – *you've got mail*.

Niels luă telefonul şi îşi deschise contul de e-mail. Micuţii dormeau. Un moment rar, când nu plângea nimeni în casă. Hannah era încă în baie, se aranja pentru cină. E-mailul era de la Herbert. Important. Înregistrările din închisoare. Subiectul: Momentul mortii lui Paludan.

Vocea lui Hannah din baie:

— A venit deja Susanne?

— Nu te grăbi, spuse Niels.

Dădu clic pe prima dintre cele trei înregistrări. Alb-negru. Dura o vreme până se încărcau imaginile. Niels îi aruncă o privire lui Hannah, care trecu goală din baie în dormitor. Devenise ruşinoasă. Mai demult era altfel. Chestia asta sigur are de-a face cu faptul că e îndrăgostită, gândi Niels. Încă o privire pe telefon. Nu voia să cedeze, luase deja decizia aceasta, indiferent ce înregistrări îi trimisese Herbert. Trebuia să plece în Chile şi să lupte pentru iubirea lui. Era singurul lucru potrivit. În afară de asta, plănuiau călătoria de o jumătate de an. Anzii – deşertul Atacama –, vinul bun chilian, Cabernet Sauvignon. În Chile făceau un vin pe care şi-l puteau permite şi poliţiştii danezi. Niels voia să menţioneze acest lucru, voia să-i mulţumească personal primului viticultor chilian cu care se întâlnea, pentru faptul că produceau un vin cumsecade, accesibil şi danezilor. Pe deasupra, institutul suporta cea mai mare parte din costurile călătoriei. Călătoria în Chile era importantă – chiar dacă îşi amintea ultima conversaţie avută cu Paludan, după ce-şi încheiase în sfârşit lunga terapie.

— Mi-ai salvat viaţa, îi spusese Niels lui Paludan, iar acesta replicase surâzând:

— Poate mi-o salvezi şi tu pe a mea cândva, cine ştie?

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care le schimbaseră. *Poate mi-o salvezi şi tupe a mea cândva.* Dar nu a fost să fie, Niels nu-l putuse salva. Şi acum trebuia să salveze altceva: propria căsnicie.

Hannah era iarăşi în baie, Niels auzi apa curgând. Babysitterul ar fi trebuit să ajungă acum zece minute. Micuţii dormeau, iar Niels şi Hannah nu aveau nicio rezervă să-i lase în grija tinerei Susanne. Nu ştiau nici ei de ce, dar cel mai liniştiţi erau atunci când se ocupa de ei Susanne sau mama lui Hannah. Oare simţeau fiinţele acestea micuţe neliniştea părinţilor lor? Din cauza permanentelor dureri de burtă ale copiilor era oare iubirea lor ştirbită? Când urla băieţelul, fetiţa

stătea lângă el şi îşi privea fratele geamăn cu ochi mari, admirativi. Şi când isprăvea el, începea ea să urle şi atunci el o admira pe ea.

Telefonul lui Niels încărcase în sfârşit filmuleţul. Niels apăsă *play*. Întuneric, undeva în secţia de maximă siguranţă. Camera părea plasată în coltul din stânga sus al unei celule, se vedea întreaga încăpere. *Nightvision*, imagini verzui, monocrome. Niels habar nu avea a cui celulă era, până când bărbatul se ridică brusc de pe scaun. Trebuia să fie Portughezul. Salomon Gaspar. Era musculos, atletic, cu capul uşor aplecat. În celulă nu era niciun pat. Traversă încăperea fără grabă, tacticos. Niels parcă se aşteptase la altceva. Dar la ce? La un nebun care măsura celula în lung şi-n lat, fără ţintă? Herbert îi spusese că Portughezul nu dormea niciodată. Un portar de noapte sau un director de hotel, cineva care veghea asupra altora.

Gaspar se duse la ferestruica celulei. Niels se uită la ceasul din colţul de jos. 22:34. Pacientul privi deodată pe geam, în dreapta. De parcă ar fi descoperit ceva acolo. Dar ce? Niels dădu clic pe a doua înregistrare.

— Eşti gata?

Niels înălţă capul. Vocea lui Hannah.

*

O ploaie caldă cădea asupra capitalei. Coborâră din taxi şi trebuiră să parcurgă în fugă ultima bucată de drum. Restaurantul era o mică Indie în centrul Copenhagăi. Niels fusese de multe ori acolo. Cu ani în urmă, când încă nu putuse călători, frecventase numai restaurante care păreau autentice. În acest fel îşi putuse alina măcar parţial dorul de ducă. Restaurante italieneşti, cu sticle de Chianti atârnând din tavan, bistrouri franţuzeşti, cu muzica lui Edith Piaf, sau restaurante indiene, ca acesta, cu beţigaşe parfumate, muzică de sitar şi elefanţi cioplіţi din lemn, la intrare.

Niels puse telefonul pe masă, în faţa sa, şi îl ascunse discret sub marginea farfuriei.

— *Butter chicken*, spuse Hannah şi îşi şterse stropii de ploaie de pe frunte. Ce zici?

— Eventual, spuse Niels şi o auzi pe Hannah propunându-i şi alte feluri de mâncare: shahi korma, tikka maşala, în vreme ce el îşi privi pe furiş telefonul şi apăsă *play*.

Aceeaşi oră. 22:34. Şi tot o celulă. Aproape identică cu cealaltă, numai că aceasta avea un pat. Şi în ea se trezi un alt bărbat. Era mai scund, plăpând, cu păr rar, de lungime medie. *Foarfecă*. Dar şi corpul lui tresări la fel, când se ridică şi se duse la geam. Privi multă vreme afară. Şi lui îi zvâcni capul în dreapta, de parcă ar fi descoperit ceva. Dar ce? se întrebă Niels. Să fi fost asta o pistă, cum credea Herbert? Avea vreun sens să câştige încrederea acestor nebuni? Să fi ştiut

ei ceva?

— Ăsta sigur e miel, spuse Hannah cu voce tare, pentru sine, fără să ridice capul. Destul de picant, cred că asta e mai degrabă, nu?

— De ce nu, răspunse Niels absent şi încărcă a treia înregistrare.

Dar îl apucară mustrările de conştiinţă. Nu ieşea foarte des cu Hannah, şi totuşi acum se uita la înregistrările din închisoarea de maximă siguranţă. Dar asta era ultima şi nu mai dura decât o clipă.

— Eu zic că sună bine, spuse Hannah.

— Şi eu, mormăi Niels, când începu al treilea filmuleţ.

Acelaşi întuneric verzui. Un perete? Un zid? în clipa următoare, înţelese: era înregistrarea din curtea închisorii. Arăta ce văzuseră Portughezul şi celălalt deţinut. Dar... nu era nimic. Hannah îl chemă pe ospătar.

— Niels?

— Scuze!

— La ce te uiţi?

— Ceva de la serviciu.

— *Butter chicken?*

— Ce? Da, e în regulă, spuse Niels şi o auzi pe Hannah cum cere un steguleţ.

— Te ocupi tu de vin? îl întrebă.

— Sigur, spuse Niels şi luă lista de vinuri, fără să-şi dezlipească însă privirea de ecranul telefonului.

22:34. Aceeaşi oră. Curtea pustie a închisorii, împrejmuită de un zid înalt, negru. Plăci de piatră, o zonă cu gazon şi câteva bănci. Şi mai era ceva: Un coş de baschet? în rest, nimic. *Nimic.* Chiar se holbaseră cei doi în beznă, la nimic? Dar atunci de ce păruseră atât de captivaţi? Doi pacienţi care sar în picioare exact la ora când într-o altă parte a închisorii este ucis un medic, se duc la geam şi se holbează afară, în curtea închisorii. Avea vreun sens?

— V-aţi hotărât?

Ospătarul ţinea în mână lista de vinuri. Un steguleţ danez se afla pe masă. Hannah încerca să-l înalţe, era aproape în bernă.

— Nu aveţi altul? întrebă.

Niels o auzi pe Hannah discutând cu ospătarul, era vorba despre vin şi despre steguleţ, în vreme ce el continua să se holbeze în curtea pustie a închisorii, gândindu-se la cei doi deţinuţi care priviseră în gol. Ce văzuseră ei când fusese ucis Paludan?

— Niels?

Niels ridică privirea din telefon. Avea vin în pahar. Hannah renunţase să mai înalţe steguleţul. Bucăţica de pânză continua să atârne undeva între viaţă şi moarte.

— Să gustăm? întrebă Niels şi închise telefonul.

Apropiere. Hannah. Trebuia să spună ceva, dar ea i-o luă înainte.

— Apropo, ai uitat *Operaţiunea Hamlet* în maşină, spuse Hannah şi sorbi din vin. Am luat dosarul la mine în birou şi l-am răsfoit puţin.

Dădu din cap către ospătar.

— Cum ţi se pare, Niels?

— Foarte bun, spuse Niels. Excelent.

— Mi-a venit aşa o idee, spuse Hannah, în vreme ce ospătarul le umplea paharele. Când am citit dosarul... l-am răsfoit. Din întâmplare.

— Ce anume?

Niels se trase puţin mai aproape de ea, se temea că nu o va putea înţelege din cauza muzicii.

— Seara aceea. Noaptea de duminică spre luni.

— Ce-i cu ea?

— Luna era la perigeu.

— OK, spuse Niels şi revăzu în gând înregistrările.

Bărbatul, Foarfecă, părul alb, rar.

— Ştii ce este perigeul? întrebă Hannah.

Niels se uită la ea şi se simţi ca un prost.

— Este punctul de pe orbita eliptică a Lunii care este cel mai aproape de centrul Pământului. Punctul opus este apogeul, îl lămuri Hannah. Când Luna e la perigeu, pare mai mare decât Soarele şi străluceşte foarte puternic.

— Şi care-i legătura? întrebă Niels şi încercă să recâştige din terenul pierdut.

— 356 896 de kilometri până la Lună, spuse Hannah şi ridică puţin glasul când observă că Niels era cam distrat. Am stat şi m-am gândit puţin la treaba asta.

— La ce te-ai gândit, Hannah? întrebă Niels.

— E destul de ciudat ca un bărbat să fie ucis într-un spital de nebuni tocmai în noaptea aceea. Vreun lunatic. Ar fi posibil, nu?

— Hannah, spuse Niels obosit.

— Ar fi o legătură.

— Da, dacă ţii morţiş să vezi o legătură. Să vezi legături după care nu se uită nimeni altcineva, spuse Niels şi se lăsă pe spate în scaun.

Îşi ascundea cu greu iritarea.

— Poate există o legătură, spuse Hannah şi păru dezamăgită. Dar pentru asta ar trebui să mă asculţi.

Ajunsese în mai puţin de treizeci de secunde la miezul problemei lor. Asta nu reuşesc decât doi oameni care sunt de mulţi ani apropiaţi. Un amănunt cât de mic se poate referi la problemele din relaţia lor. O discuţie despre lista de cumpărături, despre vreme sau despre o crimă şi Luna. Şi totuşi, brusc era vorba despre ei. Despre Hannah, care se simţea neînţeleasă. Despre Niels, care se simţea de prisos, neiubit. Niels îşi aţinti privirea asupra acvariului de la peretele restaurantului. Asupra peştilor înguşti, portocalii, care înotau în spatele sticlei, cu mişcări hipnotic de lente, de parcă ar fi căutat necontenit o ieşire. *Captivi*.

Imaginea peştilor îl duse pe Niels cu gândul la pacienţii din secţia de maximă siguranţă. La Portughez şi ceilalţi deţinuţi. Ceva la acest caz nu-i dădea pace. Oare promisiunea pe care i-o făcuse lui Paludan şi pe care apoi nu şi-o ţinuse? Sau era cu totul altceva? Niels nu înţelegea ce anume îl făcu brusc să ia această decizie. Dar cunoştea consecinţele – şi ştia că erau incalculabile. Telefonul lui Hannah scoase un sunet, în poşetă. Acest sunet... Privirea ei grăbită spre poşetă. Roşeaţa slabă. Acum ştia. Acum înţelegea de unde-i venise ideea. Math*ias.*

— Am stat să mă gândesc, spuse Niels şi se hotărî să nu-şi mai cântărească spusele.

— Introducerea asta m-a speriat întotdeauna, spuse Hannah şi îl privi în ochi.

— Mă bag. În Sikringen. Fac ce mi-a cerut Sommersted. Am sentimentul că aşa se cuvine. Trebuie s-o fac. I-o datorez lui Paludan.

Hannah îşi plecă privirea, zâmbi fals şi şopti:

— *Operaţiunea Hamlet.*

O vreme, tăcură amândoi. Ca şi cum le-ar fi lăsat celor două cuvinte timp să se desfăşoare. *Operaţiune.* Să realizezi o intervenţie. *Hamlet.* Prinţul danez care trebuie să facă pe nebunul, pentru a supravieţui şi a afla cine l-a ucis pe tatăl său, pe rege. Dar ce era cu Ofelia? Ea nu a putut suporta să-l piardă pe Hamlet al ei, devenit lunatic, şi atunci s-a aruncat în apă. Hannah s-ar arunca pentru Niels în apă? Sau în braţele unui astrofizician german?

— Şi nouă. Ţie, spuse Niels. E doar o săptămână. Poate puţintel mai mult. Nu vin cu tine în Chile. Ai nevoie de timpul acesta, să fii singură.

— Am nevoie?

— Trebuie să te gândeşti la noi. La mine. La tine.

Niels privi spre poşeta ei şi se surprinse sperând că va suna telefonul, sperând că celălalt, neamţul, va fi la aparat. N-are decât să sune, gândi Niels. Să se amestece şi el în discuţie, oricum era vorba despre el. Atunci bărbatul acesta i-ar putea explica lui Hannah totul, i-ar putea spune că o iubeşte şi că ar face bine să-l părăsească pe poliţistul ei plicticos, ale cărui cunoştinţe se reduc la tabla înmulţirii, şi să-şi caute pe altcineva, cu care să poată sta de vorbă despre ceea ce o preocupă pe ea cu adevărat.

— Şi când ies eu de acolo, spuse Niels şi îşi căută cuvintele, şi te întorci tu din Chile, trebuie să ai o decizie luată. El sau eu.

Gata, dezastrul era pe cale să se producă. Niels simţea asta, vedea asta pe chipul ei. Ceva în interiorul ei se nărui. Hannah tăcea. O catastrofă mută. Cuvinte reţinute, gânduri şi sentimente nerostite erau cel mai rău lucru posibil. De ce nu spunea nimic? De ce nu răsturna masa? De ce nu-l înjura, nu striga la el că celălalt era o nălucă, existentă doar în mintea lui Niels? Dar toate acestea nu se petrecură. Doar o mişcare din cap, abia perceptibilă. Resemnată. Ochi trişti.

Apoi se ridică. Dădu să se ridice şi el, dar nu putea, se simţea greu ca plumbul, ceva îl reţinea.

— La mulţi ani, şopti Hannah.

Niels mai apucă să o vadă pe Hannah părăsind restaurantul, când se ivi ospătarul şi îl întrebă dacă ceva nu era în regulă cu vinul. El clătină din cap, îşi luă telefonul, cu gândul să-i scrie lui Hannah să se întoarcă, pentru că o iubea. Când termină de tastat SMS-ul, îl reciti de câteva ori înainte de a-l trimite: *Sommersted. Mă bag. Să conducă Leon operaţiunea.* Inspiră adânc. Îl expedie.

12

Oxford, 1939

— Ştim că eşti acolo, băiete, strigă şeful operaţiunii, pentru ca Michael să se arate.

De trei ori. *Give up, lad.* Şi de fiecare dată lătraseră câinii. Şi ei ştiau că Michael se ascundea undeva printre copaci, între timp Michael era aproape sigur că Rachel îl trădase.

Nu te opri, îşi spuse Michael. Ştia că nu avea în niciun caz voie să zăbovească pe undeva.

— Renunţă, băiete! se auzi iarăşi glasul.

Era aspru şi puţin condescendent. Michael ura să i se spună „băiete”. Doar tatăl lui avea voie. Dar glasul se afla încă, din fericire, la oarecare distanţă. Şi, împreună Cu el, câinii. Dar erau pe urmele lui şi îl obligau să se grăbească şi mai abitir. Oare câţi erau şi cât de departe se aflau în realitate? Michael continua să alerge şi încerca să stea pe gânduri cât mai puţin posibil. Se concentra, în schimb, să pună un picior înaintea celuilalt, să tragă aer în piept şi să nu cadă. Acum nu avea voie să se gândească la mama lui, la cum va sta ea în bucătărie când poliţia va veni la ea şi îi va vorbi despre Michael. Despre faptul că nu mai era Michael al ei, ci un corp al cărui loc era în închisoarea din Dartmoor şi un suflet care îi aparţinea de multă vreme Diavolului.

— Se întunecă imediat, strigă urmăritorul său.

Michael ştia că voiau să-i învingă rezistenţa şi să-l bage în sperieţi.

În afară de asta, se întunecase deja. Amurgul se lăsase brusc şi fără avertisment asupra lor. Şi în curând nu va mai distinge nici măcar solul pădurii.

— Haide, băiete!

Michael coborî în pârâul verde-închis, mocirlos, şi simţi cum îi pătrunde apa în pantofi, dar rămase acolo, fiindcă ştia că în apă câinii îi vor pierde mult mai repede urma. Înaintă cincizeci de metri în albia pârâului care secase aproape complet în cursul verii. Apoi se căţără pe malul opus. Puţin mai jos se întrezărea baia publică. De-ar fi cunoscut zona mai bine! Atunci ar şti unde să se ascundă. Până ieri Oxford, Oxfordul lui, constase numai din facultate şi împrejurimile colegiilor. Toate celelalte, pădurile din jur, mlaştinile, râurile şi pâraiele nu-l interesaseră.

Vocile din urma lui erau aproape voioase, ca o societate de vânătoare. Îndeosebi una. *Give yourself up, Iad.* Michael simţea o ură profundă şi îi trecu prin minte să se ascundă undeva, să-i aştepte şi să-l omoare măcar pe acesta, chiar dacă astfel ar fi pierit şi el. Pe individul acesta, care striga tot timpul după

el. Pe de altă parte... nu, dacă era să piară împreună cu cineva, atunci cu Alexander. Iar Rachel, Doamne, cât o ura în clipa aceasta! Să încerce să scape singur? Să se refugieze pe continent, la adăpostul noului război mondial?

Cât era ceasul? Trenul pleca la ora 22. Michael nu ştia când părăsise şopronul lui Folson, dar sigur alerga deja de câteva ore bune. Avusese grijă să nu se îndepărteze prea mult de oraş, alergase în cerc, ca să mai poată găsi pasajul de nivel, unde avea de gând să sară în trenul salvator.

Glasurile se îndepărtau acum în direcţia opusă. Veneau de undeva din dreapta, cel puţin aşa i se părea lui Michael. Stătu pe loc, avea nevoie de o pauză, îi ardeau plămânii. Brusc îi veni un gând nou: dacă Rachel şi Alexander îl trădaseră, sigur le divulgaseră poliţiştilor şi planul lor! Şi atunci ştiau că el avea de gând să sară în trenul de Londra.

Oamenii şi câinii erau acum departe. Tocmai când să se urnească din loc, îl nimeri o rază de lumină. Orbitoare. Dădu să fugă, dar auzi sunetul unei puşti care era armată.

— S-a sfârşit, băiete.

Se sfârşise, Michael fusese păcălit şi în aceeaşi clipă pricepu de ce îl tot strigaseră: ca să-l facă să se simtă în siguranţă, să creadă că vânătorii se îndreptau în direcţia greşită. Le căzuse în cursă, ca un animal la vânătoarea cu gonaci.

13

Sjællandul de Nord

În seara aceasta se va întâmpla. Peste câteva ore, Niels avea să intre în Sikringen. Nu aveau voie să piardă şi mai mult timp, pentru că era ca la toate anchetele – cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai dificilă devenea rezolvarea cazului. Mai avea câteva ore să se pregătească şi urma să se întâlnească şi cu un psihiatru, ca să intre mai uşor în rolul de nebun. Niels se simţea în mod ciudat împăcat. Era pregătit să fie legat, sedat, ca să nu simtă durerea. Mama lui Hannah sosise cu o seară înainte. Niels dormise pe canapea, Hannah lângă mama ei în dormitor. Niciun cuvânt despre faptul că Niels nu o însoţea în Chile. Aşa se înţeleseseră în cele câteva secunde câte îi trebuiseră mamei ei să ajungă de la sonerie în locuinţă.

— Nu-i spunem nimic, zisese Hannah.

— OK.

— Mâine-dimineaţă plecăm împreună, mai adăugase ea, când Niels auzise deja paşii soacrei sale.

— Cum adică? întrebase el, cu vaga speranţă că ea va dori să plece cu el, că se hotărâse deja, pentru el, pentru Niels.

Că totul era o neînţelegere şi că ea îl iubea. Şi că îl va ruga să o însoţească, pentru a le mulţumi viticultorilor pentru vinul lor accesibil, aşa cum avusese Niels de gând. Dar Hannah se referise la altceva. Voia să iasă împreună cu el din casă, pentru a salva aparenţele. Apoi el, prost cum era, n-avea decât să se lase băgat la nebuni, în vreme ce Hannah va lua loc alături de Mathias şi se va lăsa purtată peste Atlantic de alizee.

Şi, într-adevăr, aşa se petrecuseră lucrurile. Hannah şi Niels ieşiseră împreună pe uşă, fiecare cu un geamantan în mână. Pe mama lui Hannah o făcuseră să creadă că totul era în ordine. Niels se gândise cât de aiurea era totul. Că aparenţele erau o sminteală, mai smintite decât oamenii care-şi pierdeau cumpătul în stradă, în văzul lumii, şi zbierau la partenerii lor că e musai să-i iubească, de acum şi până-n vecii vecilor. Dar nici Niels, nici Hannah nu făcuseră acest lucru, când stătuseră în stradă, în faţa casei.

— Păi, atunci..., spusese Hannah, în vreme ce Niels tăcea şi privea în urma ei, privind-o apoi când plecase cu taxiul.

Niels era acum în drum spre familia lui Christian Paludan. El însuşi insistase să aibă această întrevedere. Dacă voia să rezolve cazul, trebuia să-i simtă pe oamenii din spatele acestuia. Psihiatrul decedat fusese căsătorit de mai multe ori

şi avea trei sau patru copii, Niels nu ştia mai multé. Nu pentru că Paludan ar fi fost mai secretos decât alţii, ci pentru că discuţiile lor avuseseră întotdeauna alte subiecte. Tânăra văduvă a lui Paludan fusese interogată la secţie în repetate rânduri, până se săturase.

Niels conducea de-a lungul coastei către nord şi observă cum se lăţesc plajele şi se măresc casele. Întotdeauna când ieşea din oraş în direcţia aceasta avea o senzaţie ciudată, oamenii de aici trăiau într-o altă lume decât cei din restul ţării. Niels venise frecvent în această rezervaţie, pentru a salva bărbaţi care-şi pierduseră întreaga avere şi din acest motiv intenţionau să-şi facă rău sieşi şi celor din jur. Drept urmare, Niels dezvoltase faţă de bani o atitudine tipic daneză: portmoneu mic, probleme mici, portmoneu mare, probleme mari.

Îi sună telefonul. Sediul central al poliţiei.

— Bentzon.

— Poţi să vorbeşti?

Niels recunoscu vocea. Nazală, la obiect, aproape militărească. Hans Herbert.

— O clipă, spuse Niels şi trase pe dreapta.

— Bentzon?

— Acum e OK, spuse Niels, coborî din maşină şi străbătu cei câţiva paşi până la digul de piatră care proteja Danemarca de strâmtoarea Øresund.

— Am făcut o nouă analiză a paharului, spuse Herbert.

— Eu sunt negociator, spuse Niels. Nu mă pricep la asta. Ce vrei să-mi spui?

— Mă refer la paharul cu extract de cucută, care a fost găsit în biroul lui Paludan.

— OK, zi mai departe.

Niels se aşeză pe dig şi privi în largul mării. Astăzi era liniştită, netedă.

— După cum ştii, am găsit pe pahar amprentele medicului, spuse Herbert. Dar le-am examinat mai îndeaproape, vreau să zic, am analizat amprentele ca atare. Se cheamă analiză anatomică. Ai înţeles, Bentzon?

— Cred că da.

— Ai un pahar sau o ceaşcă la îndemână?

— Nu, ba da, stai o clipă.

Niels îşi plimbă privirea peste pietrele de pe mal şi zări o sticlă de plastic:

— Imediat.

Puse telefonul deoparte şi merse pe pietre înspre apă. Gândurile îi zburară imediat la copilăria lui. Avea şapte ani şi vara mergea întotdeauna desculţ pe pietre, în vreme ce mama lui înainta pe drumul asfaltat. De ce îi veneau în minte în ultima vreme atâtea amintiri, pentru că era pe punctul de a o pierde pe Hannah? De a-şi pierde siguranţa?

— Merge şi o sticlă de Cola? întrebă Niels când ajunse iarăşi sus, pe dig.

— Pune-ţi degetele în jurul ei, ca şi cum ai vrea s-o duci la gură şi să bei.

— OK.

— Cum o ţii? Cu care falange?
— Cu cele superioare.
— Exact, spuse Herbert. Un adult apucă un pahar sau o sticlă cu buricele degetelor. Numai copiii mici le ţin cu toată mâna.
— OK.
— Dar mai fii atent la o chestie, spuse Herbert.
Niels privi în jur. Un cuplu tânăr trecu prin spatele lui. Femeia căscă ochii la Niels şi la sticla murdară din mâna lui.
— ... dacă ţii sticla cu buricele degetelor, continuă Hetbert, foloseşti partea de sus sau cea de jos a buricului?
Niels îşi privi mâna. Între timp înţelesese unde voia să ajungă Herbert:
— Presiunea cea mai mare este, bineînţeles, pe partea de sus.
— Exact, spuse Herbert. Or amprentele lui Paludan sunt altfel plasate. Jumătate pe prima falangă, jumătate pe a doua, presiunea exact la mijloc.
— Şi asta ce ne spune?
— Deocamdată doar că nu există om care să ţină un pahar aşa. De unde putem concluziona că...
Niels privi în zare. Prin pâclă se întrezărea coasta suedeză. Mici valuri albe încreţeau suprafaţa albastră a apei şi dispăreau iarăşi...
— ... că cineva a vrut să facă să pară că Paludan a băut din pahar. Sau, cu alte cuvinte: că cineva a apucat mâna psihiatrului mort şi a apăsat-o pe pahar.
Herbert încheie pe un ton euforic:
— Şi asta înseamnă că nu mai există nicio îndoială. Particula „sin”, care se aşază uneori în faţa cuvântului „ucidere”, nu are ce să caute în acest mister. E bine să ştii asta, când te întâlneşti peste câteva clipe cu văduva lui. În momentul de faţă, toţi sunt suspecţi.

Dronningmølle

Ce-i atrase imediat atenţia era curtea neîngrijită din faţa casei. În şopronul negru de lângă aleea de acces numără nici mai mult, nici mai puţin decât douăsprezece biciclete, iar în grădina din spate erau o piscină gonflabilă şi un grătar rotund, ruginit. În afară de asta, o mulţime de lemne de foc, majoritatea frumos stivuite, restul aruncate într-o grămadă mare. Niels se miră. Nu şi-ar fi imaginat că Paludan punea preţ pe asemenea lucruri. Dar probabil că nu-l cunoscuse atât de bine cum crezuse.
Niels trase aer în piept, aşteptă câteva secunde în faţa uşii şi apoi bătu.
Femeia care apăru din spatele uşii de sticlă mată părea dărâmată. Tristeţea o gârbovea parcă. Îi deschise uşa şi Niels constată că era chiar mai tânără decât crezuse el. Păr negru, lins, până la umeri, ochi verzi, cercei de argint, discreţi, două inele pe degete, unul cu o piatră roşie. Paludan avusese gusturi bune,

femeia era frumoasă, graţioasă, deşi puţin cam slabă în opinia lui Niels.
— Da?
Niels se prezentă şi ar fi vrut să adauge că-l cunoscuse pe Paludan, dar nu mai apucă. În centrul atenţiei se aflau cuvintele „poliţie" şi „anchetă".
— Dar am stat deja de vorbă cu dumneavoastră.
Văduva lui Paludan îl privi obosită, mâna ei rămăsese pe clanţă.
— Între timp avem bănuiala întemeiată că soţul dumneavoastră a fost ucis, spuse Niels. Îmi permiteţi să intru?
Paludan avea o locuinţă aşa cum îşi dorise Niels întotdeauna să aibă: trainică, indestructibilă, un loc cu propria sa istorie. Nu-i trebuia neapărat mobila scumpă a lui Paludan sau nevasta lui tânără, dar tânjea după atmosfera uşor conservatoare, conştiinţa tradiţiei, vremurile de demult. În casa aceasta muriseră oameni, Niels simţea acest lucru şi, chiar dacă părea o contradicţie, tocmai asta crea spaţiu pentru o viaţă nouă. Numai Dumnezeu ştie de ce se mutase Niels cu Hannah într-o clădire nouă, din port. Poate pentru că nici el, nici Hannah nu se pricepeau să amenajeze un cămin? Sau pentru că nu-şi puteau permite altceva?
Niels o urmă pe femeie în living, unde şedea, exact în centrul canapelei, o ediţie mai veche a noii soţii.
— Eu sunt Eleonora, spuse tânăra şi după accentul ei îţi dădeai seama că nu-şi petrecuse toată viaţa în nordul insulei Sjælland. Ea este Henriette, prima soţie a lui Christian, spuse Eleonora şi se aşeză lângă femeia mai vârstnică.
Cele două femei se apucară de mâini, unite în doliu.
— Îmi pare nespus de rău, şopti Niels, dar nimeni nu-l ascultă, fiindcă Eleonora tocmai comunica cumplita veste.
— Ucis, repetă de câteva ori Henriette. Doamne, e îngrozitor!
— Am câteva întrebări, spuse Niels. Sunteţi... sau... puteţi? îşi muta privirea de la o femeie la cealaltă. Parcă erau mamă şi fiică. Lui Niels îi trecu prin minte că Paludan, atunci când prima lui soţie trecuse de epoca tinereţii, o înlocuise cu fiica ei dintr-o căsnicie anterioară. Dar alungă acest gând şi îşi îndreptă atenţia asupra celor două femei din faţa sa. Ceva era ciudat. Dar ce? Nu păreau suficient de surprinse că era vorba despre o crimă.
— Da? spuse Eleonora. Despre ce voiaţi să staţi de vorbă cu noi?
— Unele întrebări s-ar putea să vi se pară stranii, spuse Niels. Sau îndrăzneţe, de prisos... Dar vă rog să nu vă lăsaţi distrase de acest lucru. Am o listă de întrebări concepută după principiul excluderii.
— Cum adică îndrăzneţe?
Eleonora se şterse la ochi cu mâneca bluzei.
— Păi, am să vă întreb, de exemplu, ce aţi făcut în seara când a fost ucis... probabil ucis, se corectă Niels.
Henriette şi Eleonora se priviră mirate. Niels înregistra cel mai mic amănunt. Gesturile lor. Îşi ascundeau palmele? Şedeau prea liniştite? Adoptau o poziţie

defensivă?
— Am impresia că nu glumiţi, şopti cea vârstnică, Henriette.
Apoi îşi drese glasul şi spuse desluşit că se aflase în Aarhus, la avanpremiera unei piese de teatru. Era scenografă, specializată în costume de epocă. Eleonora declară că se aflase acasă în seara respectivă. O vizitaseră colegii ei de facultate, veniseră după ce-i culcase pe cei mici. Dar declarase deja toate acestea. Niels putea să sune liniştit la colegii ei, pentru ca aceştia să-i confirme spusele. Cele două femei îl priviră în aşteptare. Niels avea sentimentul că ceva plutea în aer, dar ce? Mai era ceva, ceva ce nu înregistra el în momentul de fată.
— Soţul dumneavoastră a avut duşmani?
Niels o privi doar pe Eleonora. Dar îi răspunse Henriette:
— Nu.
Femeia roşi şi îşi plecă privirea.
— Mă scuzaţi. Ştiu ce impresie vă fac probabil. Parcă aş fi soţia alungată, care nu reuşeşte să se despartă de trecut.
— Dar nu este aşa, spuse Eleonora.
— Christian şi cu mine am fost prieteni buni, îi explică Henriette. Vreţi să ştiţi dacă l-am iubit? Da, dar ca pe un prieten, un prieten pe viaţă. Ne-am crescut copiii împreună, am trăit împreună, dar la un moment dat iubirea s-a consumat şi atunci Christian a cunoscut-o pe Elle.
Elle, rostise numele franţuzeşte.
— Iar Elle şi cu mine ne-am înţeles de la bun început. Nu-i aşa?
O privi pe tânără, care dădu afirmativ din cap.
— Să revenim la întrebare, spuse Niels şi se aplecă deasupra mesei încăpătoare din faţa canapelei şi aruncă o ptivire la cărţi.
Inside Paris şi *Mobilier modem în case vechi.* Un prospect al companiei DFDS, pentru o călătorie cu feribotul de la Esbjerg în Anglia. Exact aşa cum spusese Herbert: cine cumpără bilete de feribot şi bilete pentru un musical, pentru ca după aceea să se otrăvească?
— A vorbit vreodată despre cineva pe nume Salomon Gaspar?
— Cine?
— Un pacient. Numit şi directorul de hotel.
— Din câte îmi amintesc eu, nu, spuse Eleonora.
Cea vârstnică ridică din umeri.
— Nu avea duşmani? întrebă Niels. Sunteţi sigură? Nici vreo poveste mai veche?
Îi adresase întrebarea femeii mai în vârstă. Voia să-i stimuleze memoria:
— Vreun coleg, cu care să fi avut poate o dispută profesională? Se aud tot soiul de lucruri din lumea ştiinţei. Rezultate falsificate, o ceartă pe tema fondurilor pentru cercetare şi altele?
Henriette clătină din cap:

— Nu cred că se ucide pentru atâta lucru.
— Dar a existat cineva?
Niels citea pe chipul ei: ceva tot se petrecuse, dar Henriette voia să păstreze secretul.
— A fost demult? întrebă Niels. Dumneavoastră vi se pare poate banal, dar pentru munca noastră orice poate fi important.
Niels răsfoi prospectul. Era pe jumătate vârât în plic. Ce căuta? Adresa? Plicul fusese trimis pe adresa de la Sikringen a *d-lui Christian Paludan*. De ce pusese să i se trimită la serviciu prospectul unei călătorii private? Fusese un cadou de ziua Eleonorei? Intenţionase să păstreze secretul călătoriei până în ziua plecării?
— A fost ceva, spuse Henriette după ce stătuse o vreme pe gânduri.
— Da?
Henriette o privi întrebător pe Eleonora, iar lui Niels i se păru că distinge într-adevăr un surâs aprobator pe chipul tinerei femei.
— Atunci să auzim, spuse Niels.
— Christian l-a reclamat o dată pe şeful lui pentru plagiat, explică Henriette.
— Vă mai amintiţi exact împrejurările?
— Era vorba despre nu ştiu ce articol dintr-o revistă de medicină.
— Mai ştiţi cum îl chema pe respectivul?
— Da, avea un nume foarte comun. Hansen sau Jensen. Găsiţi sigur pe net, a fost mare vâlvă la vremea respectivă. Dar nu cred ca el să fi avut vreo legătură.
— De ce?
— În cercurile oamenilor de ştiinţă nu te răzbuni aşa.
— Dar cum?
— Ce te interesează este să-l compromiţi pe celălalt. Să-l umileşti. Iar ruşine şi umilire nu mai simţi când eşti mort, spuse Henriette încet, se lăsă pe spate şi clătină din cap.
— Vreun apel telefonic în miez de noapte?
Eleonora clătină la rândul ei din cap.
— Sau vreun incident? sugeră Niels. O spargere, o şicană, vandalism?
— Nu.
Niels îşi drese glasul. Îşi aţinti din nou privirea asupra femeii tinere.
— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? spuse şi se întrerupse. Ceva ce îmi ascundeti?
Mâinile fostei soţii, Niels observă cum şi le împreunează, în vreme ce Eleonora îl privea neabătută şi şedea nemişcată.
— Nu, spuse ea, nimic.
Niels nu era detectiv, sarcina lui era să cunoască oamenii. Şi simţea că aceste femei ştiau ceva ce nu voiau să-i împărtăşească şi lui. Ceva despre Paludan, care putea fi important pentru anchetă.
— Aş vrea să arunc o privire, Eleonora, spuse Niels. Să-mi fac o imagine

despre Paludan, se poate?

*

Niels ştia că şuşoteau în living. Nu auzea nimic, dar tăcerea nefirească era un indiciu. Optă pentru holul care ducea spre dormitor, Niels se baza pe intuiţia lui, spre deosebire de Herbert. Colegul lui folosea informaţii, date, ADN, amprente, date ale telefoanelor mobile, urme de pantofi, fragmente de ţesut de la locul crimei şi imagini ale eventualelor camere de supraveghere. Niels nu se pricepea la asemenea lucruri. Gândurile lui reveniră la cele două femei. Elegante, două femei îngrijite, preocupate de corpurile lor, niciun gram în plus. Henriette îşi făcuse un lifting la sprâncene, poate şi la sâni, îşi vopsea părul, pentru a mai conserva o clipă culorile tinereţii. O femeie frumoasă. Femei. Ele să fi fost punctul slab al lui Paludan, ele să-i fi fost fatale? Fusese prea obsedat de ele? Niels stătea în baie şi trăgea cu urechea, încă mai şuşoteau, una dintre ele îşi sufla nasul, poate îşi ştergeau lacrimile. Dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Poliţa de sus. Tablete. Oxazepam. Prescrise Eleonorei. Calmante. O tabletă înainte de decolare. Asta explica biletele pentru călătoria în Anglia cu feribotul. Frica de zbor.

Ieşi afară, în hol. Următorul pas era mai mare. Voia să pătrundă în dormitorul lui Christian Paludan. Acest lucru n-ar fi fost pe placul soţiei sau soţiilor.

Primul lucru care-i atrase atenţia a fost patul încăpător. Un pat cu arcuri, marca Auping? Un scrin în stil asiatic. Fereastra către grădina şi pădurea din spatele casei ocupa un perete întreg. Deci aceasta fusese priveliştea lui Paludan. Niels şovăi o clipă, apoi îngenunche. Sub pat nu era nimic, doar o pereche de chiloţi. Scrinul? Câţi ani aveau copiii? Niels se gândi. Trei şi cinci. Dacă voiai să ascunzi ceva, o făceai în sertarul de sus. Niels începu cu al doilea sertar de sus, unde dădu peste desuuri. Rafinate, scumpe, sexy, un soi de corset care putea fi descheiat de jos. Următorul sertar. Încuiat. Niels se aplecă în spate, aruncă o privire în hol. Unde ar ascunde el cheia? Undeva aproape, uşor de găsit, dar în acelaşi timp undeva unde nu ajungeau copiii. Tocul uşii? Nu, nimic. Vasul de pe scrin? Nu, doar un ciorap. Un ciorap? Niels îl pipăi şi găsi cheia. Era mică şi grea, din fier forjat, cu un simbol yin-yang gravat. Descuie sertarul. Din living se auziră paşi, se ridicaseră în picioare. Trebuia să se grăbească. Trase sertarul, dar nu găsi nimic ieşit din comun. Un vibrator, lubrifiant. Un bici scurt, din piele maro. Şi dedesubt, un combinezon de mătase. O pereche de cătuşe, negre, nefolosite, în ambalajul original. De un şnur roşu-deschis atârna eticheta cu preţul: 279 de coroane.

*

Când se întoarse Niels, maşina era ca un cuptor, deşi o parcase în mod expres la umbră. Porni motorul şi dădu drumul la aerul condiţionat. Mirosea a ars. Îşi aruncă geaca pe bancheta din spate, închise portierele, rămase afară şi se gândi la ce-i spusese Hannah. Superluna, cum îi zisese? Penugiu? Cam aşa ceva. O prostie, chiar n-avea nimic de-a face cu Luna. Îşi scoase telefonul mobil şi deschise folderul. *Operaţiunea Hamlet.* Dosarul îl uitase în maşina lui Hannah. Zăcea acum în Institutul Niels Bohr, împreună cu nişte articole despre universul de neînţeles, dar pe care încercăm totuşi să-l înţelegem. Găuri negre, galaxii accelerate, lumină întârziată, nebunie şi medici ucişi. Niels clătină din cap şi bălmăji ceva. Apoi citi textul de pe display. Despre Paludan, tabieturile lui, prima şi a doua lui soţie. Ceva îl făcu să ezite, dar nu putea să spună ce. Era doar bănuiala vagă că Paludan avusese un secret.

Niels mai derulă şi informaţiile suplimentare, pe care le includea poliţia în dosarul unui caz. Cazuri anterioare, similare celui actual. Oameni care se sinuciseseră cu această otravă. Socrate. O daneză acum mulţi ani, un tânăr în Londra, cu puţin timp înainte de izbucnirea războiului. Într-un hotel de lux. Cadogan. Murise singur, ca Paludan, cu un pahar cu extract de cucută alături. Michael Bedford.

14

Oxford, 1939

— Stai calm, băiete, spuse bărbatul şi veni mai aproape.

Arăta exact aşa cum şi-l imaginase Michael: onest, cărare într-o parte, impecabilă, trăsături destinse. Băiatul din spatele lui, poate fiul său, ţinea, la fel ca bărbatul, o puşcă în mână, deşi era mai tânăr decât Michael. Ţintea asupra lui, în vreme ce tatăl său scoase la iveală o frânghie. Cel în vârstă îl ţinea acum pe Michael de încheieturile mâinilor. Ceilalţi gonaci continuau să strige. Erau undeva la marginea pădurii. Poate nu aflaseră că vânătoarea se încheiase şi vânatul fusese prins.

— Stai calm!

De ce să se lase Michael prins? De ce? se întrebă şi luă o decizie: mai degrabă se lăsa împuşcat de cel tânăr. Dădu în cel vârstnic şi îl nimeri cu cotul în faţă, după care îi mai trase una. Fratele lui îi arătase pe vremuri cum să facă. Era de părere că nu te descurci pe străzile din Liverpool, dacă nu stăpâneşti câteva noţiuni elementare. Şi nu se referise la citit sau scris.

Michael îl apucase acum pe cel vârstnic din spate, cu braţul pe după gât. Bărbatul strigă după ajutor, voia să atragă atenţia celor de la marginea pădurii. Lui Michael îi era totuna. Amintiri din copilărie se iviră iarăşi în mintea lui, în vreme ce aştepta să fie împuşcat de cel tânăr. Imagini ale sale, ţinând în mână o carte de care se îndrăgostise. Una din puţinele cărţi din casa părinţilor săi: *CAH, The Cambridge Ancient History.* Al cincilea volum. De unde până unde apăruse în casa lor tocmai această carte nu-i putuseră explica nici tatăl, nici mama lui. Michael avea pe atunci vreo opt ani. În orice caz, fusese după marele război, Liga Naţiunilor tocmai fusese înfiinţată.

— Împuşcă-l, şuieră cel vârstnic, pe care Michael continua să-l ţină pe după gât.

— Nu pot, spuse cel tânăr.

Raza lanternei tatălui său zvâcnea fără ţintă în întuneric. Gândurile lui Michael erau tot la al cincilea volum. În care Atena devenea o mare putere, se năştea democraţia, gândurile oamenilor erau libere pentru prima dată în istoria omenirii. Întreaga imagine despre lume a lui Michael se reflecta în acest volum – în ceva ce se petrecuse cu 2 500 de ani în urmă. Omenirea urma să se adune. Volumul 5 se sfârşea cu o trădare, atacul Spartei. Câte asemănări cu cazul său, gândi Michael şi-şi folosi pumnul aşa cum îi arătase fratele lui. Lovi cu el de sus în jos, ca şi cum ar fi fost un ciocan, în nasul adversarului său. Cu toată forţa. Bărbatul se prăbuşi. Michael aruncă apoi o privire spre micul spartan din faţa lui. Nu, nu

era un spartan, era un puşti plângăcios, care arăta cu puşca de vânătoare către el. Cu mâinile tremurând. Dintr-o singură mişcare îi smulse băiatului puşca din mână.

— Să nu tragi, îl imploră tatăl şi se zvârcoli pe pământ.

De câte ori îi strigase fiului său să tragă? De zece ori? Şi acum îl implora să cruţe viaţa fiului său.

Michael trase un şut în lanternă, care zbură într-un copac şi se stinse. Şi apoi o rupse la fugă în întuneric. Cât era ceasul? Era prea târziu? Aruncă puşca în râu. Lupta aceasta parcă îi refăcuse forţele. Ajunse într-un final la şine şi alergă de-a lungul lor, până la o cotitură bruscă. Acolo se puse în patru labe şi îşi lipi urechea de barele de oţel. Da, un sunet, o vibraţie – trenul se apropia. Se ridică anevoie. Curând auzi desluşit trenul şi apoi îi văzu şi luminile. Oare Rachel şi Alexander erau în tren? Sau îl aştepta şi acolo poliţia?

Frânele scrâşniră, când trenul încetini. Michael rămase ascuns după copaci, până trecu locomotiva. Mecanicul nu avea voie să-l vadă. Apoi se ivi o nouă grijă: putea fi sigur că era trenul bun? Da, seara pe linia aceasta nu trecea decât trenul de Londra. Michael se urni din loc, îl durea spatele, corpul lui avea să cedeze curând. Alunecă pe pietrişul de lângă şine şi, cu ochiul minţii, se şi văzu căzând sub tren, sfârtecat în câteva secunde de roţile ruginite – Michael Bedford, transformat în fâşii de carne însângerate. Ziarele aveau să scrie că pe ucigaşul Michael Bedford, care îl răpusese pe profesorul Jenkins cu un vătrai, îl călcase trenul. Nimeni n-o să-i plângă de milă. Toţi vor zice: Foarte bine, aşa îi trebuie.

Michael se ridicase de jos şi se concentra asupra mânerului de alamă din dreptul scării ultimului vagon. Era la doi metri de mâna lui. Auzi cum se modifică sunetul trenului. Frânele nu mai scrâşneau, trenul accelera iarăşi. Nu mai putea aştepta, trebuia să sară acum! Dacă voia să plece, trebuia să sară! îi veni să urle, când se săltă şi ateriză cu genunchiul pe treapta de metal. Apoi prinse şi cu cealaltă mână mânerul şi reuşi să se tragă în sus. Într-un final izbuti să pună şi piciorul pe treaptă. O fracţiune de secundă îşi îngădui să simtă durerea care radia dinspre genunchi. Apoi intră în vagon. Bineînţeles că şi aici puteau fi poliţişti sau cineva care să-l recunoască, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume, dacă voia să treacă printre călătorii care se îndreptau spre Londra. Culoarul avea de-o parte geamurile vagonului şi de cealaltă cele şase compartimente. În primul compartiment erau soldaţi. Majoritatea bărbaţilor tineri din ţară fuseseră mobilizaţi. Ordinul lui de chemare se afla cu siguranţă acasă, în camera lui – nu mai avea nevoie de el. Şedeau acolo, în uniformele lor dichisite, unii dintre ei nici nu împliniseră încă douăzeci de ani. În curând aveau să lupte în război. Cum puteau fi atât de lipsiţi de griji, când peste câteva luni puteau fi morţi cu toţii? Ţineau între buze ţigări şi rânjeau, unul înjura pentru că pierduse la cărţi.

— Pardon, spuse Michael când se strecură pe lângă o femeie tânără.

Ea ridică scurt privirea, doar scurt, doi ochi sub borul unei pălării de fetru, gene negre, lungi. Îl recunoscuse? Dacă anunţa personalul trenului, acesta va chema poliţia şi, la următoarea staţie, aveau să-i pună cătuşele. Iarăşi îi reveniră amintiri. Un puşti brunet, în Biblioteca Centrală din Liverpool, care citea *CAH, The Cambridge Ancient History*, celelalte volume ale seriei. Cineva va trebui să le rescrie într-o bună zi. Dacă planul lor reuşea. Datorită lui. Datorită a ceea ce descoperise el. Cândva, în viitorul îndepărtat, datorită acestui lucru vor dispărea toate sistemele bazate pe clase şi oamenii vor deveni fraţi. Toate acestea îi trecură lui Michael prin minte în scurtul răstimp cât îşi plecă femeia privirea. Nu-l recunoscuse. Făcea şi ea parte, ca Rachel, dintr-o altă pătură socială decât Michael, una la care Michael nu va avea niciodată acces.

Mai departe, îşi spuse şi intră în următorul vagon. Dar şi aici la fel, nici urmă de Alexander şi Rachel. Îl trădaseră, acum era convins de asta. Anunţaseră poliţia că Michael se afla în şopron. Dar menţionaseră şi trenul? Probabil că nu, fiindcă ar fi fost o dovadă că erau şi ei implicaţi în această poveste. Conductorul era undeva în faţă şi stătea de vorbă cu un bărbat mai în vârstă, dar Michael nu pierdu timpul – privirea îi căzu pe tăbliţa de pe uşa din dreptul conductorului: *Toilet*. Privi în jos, ştiind că are doar câteva secunde. Dacă ar înălţa conductorul privirea, l-ar observa şi i-ar cere biletul. Michael se încuie în toaletă şi rămase cu spatele sprijinit de uşă. Mişcările trenului se transmiteau corpului său. Apoi îl auzi pe conductor trecând în vagonul din care tocmai venise Michael.

Michael mormăi ceva către bărbatul care aştepta în faţa toaletei, după care îşi văzu de drum. Nici urmă de Rachel şi Alexander. În toate compartimentele şedeau bărbaţi şi femei, niciun copil, copiii fuseseră evacuaţi din zona metropolitană a Londrei din cauza riscului unor atacuri aeriene. Bărbaţi în trenciuri gri sau negre, care citeau ziare. Titlurile principale anunţau că pe oameni îi aşteptau vremuri agitate.

M-au prostit.

Afirmaţia începu să se fixeze în mintea lui Michael. Şi, chiar dacă o formula astfel încât să se înţeleagă că doar Alexander îl trădase, iar pe Rachel cea influenţabilă o atrăsese cumva de partea lui, tot nu-i schimba cu nimic situaţia. Ce se va face el, Michael? îl abandonaseră într-o situaţie fără scăpare. Era foarte clar. Fără bani, fără paşaport, fără nimic, în ochi i se iviră lacrimi.

Următorul vagon era şi mai plin decât celelalte. Câţiva călători stăteau pe culoar, la geamuri, şi Michael nu mai putu să înainteze. Apoi auzi un glas în spatele său – conductorul. Se întorcea, era la câţiva metri de el.

— Îmi daţi voie să trec? întrebă Michael şi se înghesui pe lângă călători.

Un soldat rânji către el şi îl salută în bătaie de joc. Ajunsese în primul vagon, când îi zări. Rachel şi Alexander. Şedeau lipiţi unul de altul în compartimentul îngust. Michael deschise uşa şi se aşeză pe locul liber din faţa lor. O vreme se holbară la el, privirile lor trădau neîncredere? Privirea lui Alexander? Socotiseră

că va fi prins? Că nu va veni? Speraseră să nu-l mai revadă niciodată?
— Sunteţi surprinşi să mă vedeţi? şopti Michael.
Alexander se aplecă spre el, ceilalţi pasageri din compartiment dormeau cu pălăriile trase peste frunte.
— Imediat ajungem, şopti Alexander. Uite biletul tău, paşaportul tău, tot ce-ţi trebuie.
Al tău. Aceste cuvinte îl făcură pe Michael să se simtă şi mai singur.
— Michael, spuse Rachel şi zâmbi.
Avea lacrimi în ochi? Da, sclipeau.
— Michael, vom reuşi.

*

Londra

Era miezul nopţii. Nu spuseră multe, când traversară clădirea gării. *Fish and chips*. Michael îşi ignorase multă vreme foamea. Soldaţi în uniforme, femei care-şi luau rămas-bun de la soţii lor, poate ultima oară. Şi poliţişti, în tot locul. Umbre negre în mulţime. Michael avea privirea aţintită în pământ, dar trebuia să aibă grijă, devenea suspect şi dacă se uita tot timpul în jos.
— Pot să te iau de mână?
Rachel îl privi întrebătoare.
— Caută un criminal, şopti Michael. Dacă mă ţii de mână, părem...
Michael îşi căuta cuvintele potrivite, dar Rachel i-o luă înainte:
— De încredere, sigur, şopti ea zâmbind şi îi apucă mâna stânga cu mâna ei dreaptă.
Căldura pe care o emanau degetele ei se răspândea în tot corpul lui Michael. Ignoră privirea lui Alexander, era... gelos?
În sala de sosire de la etaj erau ceva mai puţini oameni, iar strigătele băieţilor care vindeau gazete răsunau: *Crimă! Citiţi ultimele ştiri!* Rachel îl trase pe Michael după ea. El nu voia să meargă într-acolo, dar nu voia nici să dea drumul mâinii ei. Se lăsă condus de ea, până când ajunseră să citească titlurile principale. *Evening Standard*, *Times*. De aceea erau atâţia poliţişti. Uciderea profesorului Jenkins. Cunoscut profesor de la Oxford, ucis cu brutalitate în propria casă. Crima zguduise Anglia şi toate forţele disponibile fuseseră mobilizate pentru a-l prinde pe ucigaş. Portretul lui Michael era pretutindeni, goana după el fusese extinsă până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării.

15

Centrul de Psihiatrie Sankt Hans, Roskilde

Marea slăbiciune pentru femei a lui Paludan avea oare vreo relevanţă pentru caz? Gelozie, iubire, ură, Hannah – aceasta era ordinea gândurilor lui Niels, în timp ce străbătea aleea către clinica Sankt Hans, pentru a sta de vorbă cu Laust Sonning, unul dintre medicii din conducerea clinicii. O întâlnire care va decide totul, subliniase Leon, cu predilecţia lui pentru dramatism. Leon se plânsese că va trebui să şadă pe tot parcursul operaţiunii într-o maşină a poliţiei, de interceptare, în faţa zidurilor secţiei de maximă siguranţă, pentru a putea lua cu asalt închisoarea în orice moment, în cazul vreunui incident. Pe de altă parte, Niels simţea că Leon era bucuros că ceruse ca el să fie şeful operaţiunii. Aveţi mână liberă, îi spusese Sommersted.

Pentru ca planul lor să reuşească, să-l infiltreze pe Niels în secţie ca pacient, Niels trebuia să-şi cunoască povestea până în cele mai mici amănunte. Dacă voia să câştige încrederea nebunilor, trebuia să fie ca ei. Dar cine era el? Care era diagnosticul lui? De ce trebuia plasat în cea mai sigură închisoare din ţară? Niels avea nevoie de o identitate nouă.

— Să-l asculţi cu mare atentie, lătrase Leon în telefon. Când se va încheia întrevederea cu Sonning, nu va mai exista niciun Niels Bentzon, mai adăugase şi îi explicase cu lux de amănunte cât de dificil fusese să-i procure această identitate falsă, inclusiv un număr personal nou şi o fişă medicală falsă. Într-o ţară ca Danemarca, în care totul era înregistrat, aveai nevoie pentru asta de semnătura ministrului justiţiei şi de aprobarea comisiei juridice parlamentare.

— Deci să fii recunoscător, Bentzon, exclamase Leon.

Niels se mulţumise să râdă – pentru prima oară de atâtea zile.

Îşi alungă din minte vocea lui Leon şi intră în parcarea din faţa clinicii, unde mai zăbovi câteva minute în maşină şi se bucură de soarele care lumina vechea clădire şi de splendida privelişte asupra fiordului.

*

MedicuLşef Laust Sonning îl întâmpină la intrarea de la subsol a Secţiei închise din cadrul clinicii Sankt Hans. Tot unul dintre aranjamentele lui Leon. Paludan fusese ucis în zona rezervată personalului, motiv pentru care angajaţi! erau în continuare suspecţi. Oricine ar fi putut fi. Un coleg, un alt psihiatru... Drept urmare, nimeni nu avea voie să afle că poliţia din Copenhaga avea de gând să strecoare în Sikringen pe unul dintre agenţii ei. Şi, din moment ce psihiatria

judiciară era un cerc destul de restrâns, în care toţi se cunoşteau între ei, nu fusese uşor să elaboreze modul adecvat de a proceda. De aceea, planul lor prevedea ca numai psihiatrul judiciar Laust Sonning, care se bucura de mulţi ani de încrederea poliţiei din Copenhaga şi, pe deasupra, mai era şi amicul personal şi un vechi partener de tenis al lui Sommersted, să-l ajute pe Niels să intre în rolul său din Oper*aţiunea Hamlet.*

— Părul dumneavoastră, îi spuse Laust Sonning în chip de salut.

— Părul meu?

— Trebuie neapărat să faceţi ceva cu el. Arătaţi precum cineva care merge de douăzeci de ani la acelaşi frizer.

Închise uşa de la subsol, se postă în faţa lui Niels şi îl studie. Ca pe un obiect.

— Pacienţii cu boala pe care, chipurile, o aveţi dumneavoastră nu-şi pot permite aşa ceva.

— OK, spuse Niels.

— Nu avem mult timp, spuse Sonning şi o luă înainte pe coridorul subteran.

Niels îl urmă. Mirosea a igrasie. La perete erau paturi scoase din uz.

— Sommersted ţine să vă întâlniţi cu câţiva pacienţi, spuse Sonning şi clătină din cap. Ceea ce nu e uşor. Ştiţi, pacienţii stau şi ei de vorbă unii cu alţii, s-au legat şi între ei prietenii, în afară de asta, se văd tot timpul. De aceea nu pot să vă las să intraţi tam-nisam la un pacient oarecare. Riscul să vă ia gura pe dinainte şi astfel să afle ceva şi vreun pacient din secţia de maximă siguranţă e prea mare.

— De ce?

Sonning zâmbi şi clătină din cap.

— Pentru că se tot mută dintr-o secţie într-alta. Vin din secţia închisă de psihiatrie în cea deschisă şi uneori sunt trimişi înapoi în cea închisă. Unii dintre ei ajung uneori la supraveghere în secţia de maximă siguranţă. Câteva zile, după care se întorc la noi. Dar astfel pot, desigur, să facă schimb de informaţii.

— Şi ce au ei de discutat? întrebă Niels.

— Dac-aţi şti... ezită Sonning. Îndeosebi acum, când ancheta îl vizează şi pe Salomon Gaspar. El e un fel de guru al lor, sursa lor de inspiraţie şi le bagă tot soiul de prostii în cap. Că ceilalţi sunt nebuni, în vreme ce ei au văzut lumina, lucruri de genul acesta. Mulţi ar face tot posibilul pentru a se întâlni cu directorul hotelului „Grand Lunatic”, spuse Sonning zâmbind. Există pacienţi care devin violenţi şi fac nişte chestii cumplite, doar pentru a ajunge în Sikringen.

Sonning descuie o uşă:

— Intrăm aici. Încăperea aceasta a fost mai demult folosită pentru cursuri. Oglinda aceea e falsă. Ştiţi, ca în camerele dumneavoastră de interogatoriu.

— Am înţeles, spuse Niels.

Sonning deschise uşa. Încăperea avea doar câţiva metri pătraţi, lumina venea din spaţiul din spatele oglinzii, unde se aflau o masă şi două scaune.

— Vine în zece minute.

— Cine?
— Vreau să vi-l arăt pe Berthold Andreasen. Aţi auzit de el?
— Nu.
— E cam de vârsta dumneavoastră. Fiul unui lăcătuş. A umblat ani de zile cu tatăl lui, fără să atragă în vreun fel atenţia sau să intre în contact cu sistemul de sănătate, spuse Sonning şi pe moment păru oarecum resemnat. E un'tipar răspândit. Părinţii reuşesc în mod frecvent să facă în aşa fel încât copiii lor cu tulburări să nu se abată de la calea cea dreaptă. Dar, când a murit tatăl lui, Berthold a luat-o razna. S-a folosit de sculele tatălui său pentru a pătrunde în locuinţe străine. Credea că a devenit tinta tuturor acestor oameni, printre altele era convins că i-au furat organele, într-o bună zi a ucis-o pe o tânără, aparent fără niciun motiv. Berthold este un caz clasic de schizofrenie paranoidă.
— Ăştia sunt cei cu personalitate multiplă, nu?
— Lucrurile nu sunt atât de simple, răspunse medicul şi scoase şi introduse la loc de câteva ori mina pixului său. Faza cu personalitatea e un clişeu. Ca doctorul Jekyll şi domnul Hyde. Dar e o perspectivă prea simplistă. Schizofrenia se explică prin anomalii cerebrale. Fantasme, halucinaţii, obsesii. Unii aud voci. Alţii au tulburări de vorbire, îşi pierd cunoştinţa. Tulburări ale reacţiilor emoţionale obişnuite. Mulţi nu sunt în stare să facă deosebire între realitate şi închipuire. Îşi creează, ca să zicem aşa, propria realitate. Schizofrenicii suferă deseori de depresie şi angoasă sau îşi imaginează că ceilalţi oameni vor să le facă rău. Am să-l întreb pe Berthold cum se simte şi atunci vă puteţi face singur o idee, OK?
— Asta înseamnă că nu sunt neapărat periculoşi?
— Ba da, în secţia de maximă siguranţă, în care veţi fi închis dumneavoastră. Extrem de periculoşi. Aproape toţi au fost trataţi ani de zile în secţii închise, de exemplu aici, în Sankt Hans, dar au fost evaluaţi drept prea periculoşi pentru a rămâne acolo. Cei mai mulţi au comis infracţiuni grave, omor, viol, vătămare corporală gravă. În unele cazuri nici nu au fost conştienţi de faptele lor. Cunoaşteţi cazul Verner Larsen? Doar ca să vă dau un exemplu, spuse Sonning, fără să mai aştepte răspunsul lui Niels. A murit recent. A stat câţiva ani în Sikringen. În 1975 l-a apucat prima dată pofta de a ucide. A vrut pur şi simplu să afle cum te simţi când ucizi. Şi a vrut să-i dovedească tatălui său că era şi el bun la ceva. Deci a pus mâna pe o puşcă de vânătoare şi l-a împuşcat în gât pe un angajat de la căile ferate, ales la întâmplare. Bărbatul a supravieţuit în mod miraculos. Dar Larsen nu terminase încă. După câteva minute s-a căţărat pe fereastra unei case din Peter Bangs Vej, şi ea aleasă la întâmplare. Înăuntru se afla un cuplu. Verner Larsen s-a dus la femeie şi a împuşcat-o în cap. Ulterior a spus că pur şi simplu îl mâncaseră degetele.
— Îl mâncaseră degetele?
— Asta nu e tot. Pentru că Larsen a fost internat aici în 1984. Asta a fost

înaintea mea, dar colegii l-au descris drept un om liniştit. Un om care trăia după o rutină strictă. Dar îşi dorea să se întoarcă în secţia de maximă siguranţă. În universul complet închis, total izolat de restul lumii. Aşa îi plăcea lui. Şi cum credeţi că s-a întors? Exact, a făcut ce a considerat el necesar: a ucis din nou. Într-o zi, când i s-a permis să iasă din spital, a sunat-o pe o femeie care dăduse într-un ziar regional un anunţ pentru o cameră de închiriat. La propus un loc de întâlnire, a venit şi a strangulat-o. Şi astfel nu a mai existat niciun impediment să se întoarcă în secţia de maximă siguranţă.

— De ce i s-a permis să iasă din spital? întrebă Niels.

— Este o decizie care se ia întotdeauna în baza unei evaluări competente de specialitate. Cât de bolnav este pacientul? Se descurcă iarăşi în societate? Unde i-ar fi mai bine? Dar bineînţeles că nu sunt toţi ca Verner Larsen. Unii pacienţi se află doar o scurtă perioadă la noi, pentru investigaţii, poliţia îi aduce aici pentru supraveghere, cum va proceda şi cu dumneavoastră.

Laust Sonning îşi drese glasul, deschise un dosar.

— De aceea v-am construit un caz, un istoric al bolii şi un diagnostic. Tot ce mi-a cerut Sommersted.

Sonning îl scrută o clipă pe Niels.

— Deci cine sunt eu? întrebă Niels.

— Sunteţi Jens Petersen. Dumneavoastră, Jens, aţi avut primul contact cu psihiatria la şaisprezece ani, iar la douăzeci de ani aţi fost diagnosticat ca schizofrenic. În următorii ani aţi fost tratat cu medicamente şi psihoterapii şi nu aţi prezentat niciun indiciu de comportament primejdios sau agresiv. Dar suferiţi de tulburări de concentrare şi a trebuit să abandonaţi orice încercare de a învăţa o meserie.

— OK, spuse Niels şi încercă să asimileze noua lui viaţă.

— La douăzeci şi opt de ani deveniţi un caz social, ulterior beneficiaţi de pensie de invaliditate. Astfel duceţi o viaţă destul de retrasă, fără familie sau alte contacte sociale. Sunteţi plasat într-un proiect de locuinţe asistate din Ishøj. Nu se pot spune multe despre viaţa lui Jens Petersen. Îşi ia medicamentele antipsihotice, nu atrage în niciun fel atenţia şi îşi petrece timpul fie în locuinţa lui, fie în parcul din apropiere.

— Cam trist, spuse Niels.

— Asta este soarta majorităţii bolnavilor psihic, spuse Sonning. O viaţă în solitudine, excluşi din societate. Dar sunt bolnavi, în multe privinţe e bine că toate zilele lor decurg la fel. Toate lucrurile de care ne plângem noi ceilalţi, monotonia, uniformitatea, sunt ceea ce-şi doresc bolnavii, ei vor să aibă linişte. Ştiţi că această clinică a fost mai demult o moşie? Se chema Bistrup. Încă de acum două sute de ani a existat ideea că o moşie situată idilic, la suficientă depărtare de străzile zgomotoase ale Copenhagăi, este locul ideal pentru persoanele cu boli psihice. Dar să revenim la dumneavoastră, Jens. Într-o seară

v-a sărit siguranţa.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat în pivniţa casei în care locuiţi. Toate locuinţele au câte o boxă. Dumneavoastră aveţi un mic lacăt la uşă. Deşi nu ţineţi nimic de valoare înăuntru, vă încuiaţi întotdeauna uşa, dar într-o bună zi – dintr-un motiv sau altul – uitaţi. Când coborâţi în pivniţă, îl surprindeţi pe un alt locatar cotrobăind prin lucrurile dumneavoastră. Şi atunci vă apucă amocul.

— Îl atac.

— Aşa se poate spune. Victima este un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, originar din Groenlanda. Îl atacaţi fără niciun avertisment, bărbatul cade şi se loveşte cu ceafa de ciment. După aceea luaţi un ciocan din lada dumneavoastră cu scule.

— Aşa de rău?

— Îmi pare rău, dar nu ajunge oricine în Sikringen. Luaţi ciocanul, în momentul acela bărbatul zace probabil inconştient pe pardoseală. Cu toate acestea îl loviţi de trei ori în faţă, cu toată forţa. Îi spargeţi maxilarul şi osul malar şi îi cauzaţi o fractură craniană atât de gravă, încât bărbatul se află câteva zile între viaţă şi moarte. După aceea urcaţi în locuinţa dumneavoastră, vă uitaţi toată noaptea la televizor şi a doua zi dimineaţa vă duceţi în parc, unde un tip care face jogging vă găseşte pe o bancă, mânjit cu sânge. Încă mai ţineţi în mână ciocanul. Tipul cheamă poliţia, în pivniţă este găsit bărbatul, care supravieţuieşte, dar va rămâne toată viaţa lui cu o gravă leziune cerebrală. Aţi înţeles până aici?

— Da.

— Este un tipar comportamental realist. La fel şi lipsa unei reacţii ulterioare. Toate acestea s-au întâmplat acunî şase zile. În tot acest timp, dumneavoastră nu aţi dat semne că v-aţi căi pentru fapta dumneavoastră. La toate interogatoriile aţi avut un aer absent, de parcă nu aţi pricepe ce s-a întâmplat. Vorbiţi fără sens şi nu sunteţi în stare să explicaţi reacţia dumneavoastră violentă. Acesta este punctul în care ne aflăm momentan. Sau mai precis: în care se află poliţia. Societatea. O faptă violentă gravă, inexplicabilă. Şi un făptaş care eventual nu poate fi făcut responsabil pentru ea. De aceea trebuie să fiţi consultat. Jens Petersen a fost evaluat că e atât de periculos, încât nu poate fi internat într-o clinică de psihiatrie obişnuită. De aceea s-a decis să fie închis în Sikringen, pentru a i se supraveghea starea mintală.

— Şi asta cum decurge? Prin discuţii?

— Printre altele, spuse Sonning. Va trebui să staţi de vorbă cu psihiatrul-şef. Dar în cea mai mare parte a timpului veţi fi probabil doar supravegheat. Sunteţi agresiv? Irascibil? Care medicamente au efectele dorite...?

Niels îl întrerupse:

— Medicamente?

La asta nu se gândise încă.
— Da, spuse Sonning şi inspiră adânc. Veţi primi medicamente antipsihotice. De vreme ce dumneavoastră nu suferiţi de psihoze, vă veţi simţi foarte obosit şi buimac din cauza lor. În prima fază poate fi destul de urât.
— Există efecte secundare?
— O mulţime. Acatizie, distonie, parkinsonism, dischinezie tardivă. Cu alte cuvinte, veţi suferi de tulburări musculare, nu veţi mai fi sută la sută stăpân pe mişcările dumneavoastră. Dificultăţi de vorbire, senzaţia că vi se umflă limba, spasme în ceafă şi la umeri. Fantasme...
Niels îl întrerupse.
— Credeam că medicamentele se prescriu tocmai pentru ca fantasmele să dispară.
— La cei care suferă de ele, da. Dar la un om sănătos, antipsihoticele pot cauza tulburări cognitive grave. Sau haideţi să vă explic altfel: antipsihoticele au efecte puternice asupra oricărui om, indiferent dacă e bolnav sau sănătos, singura diferenţă este că unii oameni sunt atât de bolnavi, încât pentru ei este preferabil să trăiască cu aceste efecte secundare decât cu boala netratată.
Sonning avu un moment de ezitare.
— Să ştiţi că eu i-am spus lui Sommersted că povestea aceasta e foarte dubioasă, la limita acceptabilului, spuse Sonning clătinând din cap. Ba nu, de fapt e inacceptabilă! Trebuie să existe şi alte modalităţi de a...
Niels îl întrerupse:
— L-am cunoscut.
Sonning îl privi surprins.
— Pe Paludan. El mi-a salvat viaţa. Îi sunt dator să fac asta, spuse Niels cu fermitate.
Se gândi o clipă la viaţa lui şi se întrebă dacă îi era şi lui cineva dator cu ceva. Se gândi la Hannah, la vinul chilian. Acum ar fi trebuit să se afle acolo. Undeva în spate văzu cum se deschide o uşă.
— Acum îl aduc, spuse Sonning şi se întoarse iarăşi către Niels. Mai e ceva.
— Da?
— Eu sunt convins că-i veţi putea păcăli pe îngrijitori şi pe medici, spuse ezitând o clipă. Dar pe pacienţi nu va fi uşor să-i faceţi să creadă că într-adevăr sunteţi bolnav psihic.

*

A fost nevoie de patru gardieni pentru a-l împinge pe Berthold în fosta încăpere pentru interogatorii sau cu’rsuri, în care dintr-o parte a oglinzii putea fi observată nebunia din cealaltă parte. Berthold era un tip solid, cu pieptul lat ca un butoi, capul uşor împins înainte, fruntea înaltă şi ochii încercănaţi. Îşi împreună mâinile

ca pentru rugăciune. Cu câteva clipe înainte de a-l lăsa pe Niels singur în întunericul din dosul oglinzii, Sonning îi spusese *că nu ştia dacă îl vor* mai putea ţine pe Berthold multă vreme în secţie. Spre deosebire de ceilalţi era, ce-i drept, rareori violent, dar când era, urinările erau catastrofale. Avea prea multă forţă. Era nevoie de până la şase bărbaţi în toată firea pentru a-l lega. Berthold îl privi scurt pe Sonning, care tocmai intrase în încăpere. Niels avu imediat un sentiment neplăcut.

Berthold îşi mută privirea de la Sonning către oglindă şi Niels avu o clipă convingerea că bărbatul acela puternic îl putea vedea. Îi legară lui Berthold mâinile de masă cu nişte curele, o măsură de prevedere necesară când Sonning rămânea singur cu el. Unul dintre gardieni îi spuse lui Sonning:

— Suntem în faţa uşii.

După care părăsiră încăperea.

— Bine, răspunse Sonning, sec şi cam arogant.

Lui Niels nu-i plăceau aerele lui tipice de medic-şef. Singurul medic care vorbise cu toată lumea ca de la egal la egal era mort. Christian Paludan se afla în continuare în camera frigorifică a Institutului de Medicină Legală şi, ca la toate crimele neelucidate, avea să mai rămână o vreme acolo.

— De ce ne aflăm astăzi în pivniţă, Laust? întrebă Berthold foarte calm, cu un glas aproape plăcut.

— Sus e cam aglomerat, aici avem mai multă linişte.

Berthold zâmbi.

— Chiar mă întrebam ce minciună o să-mi trântiti.

Sonning îşi drese glasul şi se aplecă în faţă:

— De ce credeţi că mint?

— Dacă vă răspund la întrebarea asta, îmi măriţi doza.

Berthold privi iarăşi către oglindă.

— Aveţi probleme cu medicamentele? încă nu am reuşit să atenuăm efectele secundare?

Sonning deschise dosarul, luă dinăuntru un pix şi citi atent medicatia lui Berthold.

— Cine e în spatele oglinzii, Laust?

— Un tânăr student, de fapt doi, ca să fiu sincer.

— Le e frică de mine?

— Sunt încă în faza de pregătire, Berthold. Pentru a deveni psihiatri.

Berthold zâmbi către oglindă. Avea dinţii îngălbeniţi, un incisiv era strâmb.

— Noi ştim precis că vine.

Niels se apropie de oglindă.

— Cum adică? Cine ştiţi că vine?

— Ştim că vine, spuse Berthold şi mai încercă o dată să zâmbească amabil către oglindă.

Pe Niels îl trecu un fior. Era o avertizare?

— Am un cadou la mine, şopti Berthold.

Sonning se aplecă în faţă.

— Aveţi un cadou? Ce cadou, Berthold?

— Am un cadou la mine, şopti Berthold şi mai repetă o dată, de data aceasta adresându-i-se parcă direct lui Niels: Am un cadou la mine.

16

Aeroportul din Copenhaga

Un cod? Hannah stătea în faţa oglinzii din toaleta aeroportului şi gândurile i se împotmoliseră. Textul de pe cartea poştală adresată lui Salomon Gaspar să fi fost codificat? Asta era explicaţia celor două greşeli din text? Punctul aşezat greşit, la mijlocul frazei, precum şi greşeala de ortografie din cuvântul *aware*. Pe cartea poştală scria *awware*, cu doi w. Era o întâmplare? O neatenţie? Sau indiciul unui cod? De ce îi scria cineva, pe o carte poştală, unui ucigaş închis într-o secţie de maximă siguranţă că *acolo timpul nu era un factor real şi că de aceea aprecia el atât de mult faptul că se afla acolo?* Aşa se vorbea în lumea hotelieră? Posibil, timpul şi locul contau mai puţin în hoteluri. Dar de ce o carte poştală fără expeditor? Hannah încercă să alunge gândul. În fond, lunaticii şi limbajul codificat nu aveau nimic de-a face cu ea. Niels avea probabil dreptate, poate chiar vedea fantome, legături care nu existau. Ea voia să meargă în Chile, la VLT, asta era lumea ei.

Să se fardeze puţin, doar puţin, îşi spuse şi o privi conspirativ pe japoneza de lângă ea. Erau singure în toaletă. Când se consideră cât de cât mulţumită de machiajul ochilor, scoase din poşetă rujul pe care tocmai şi-l cumpărase. *Red Dawn.* Un nume care se potrivea oarecum cu situaţia. Zori de zi, un nou început, o nouă viaţă? se întrebă Hannah, în timp ce aplica atent pe buza inferioară culoarea roşie. Dar chiar aşa era? Tot ce ştia era că Niels renunţase la călătorie şi că ea avea sentimentul că o respinge. Şi că Mathias Seibicke, unul dintre cei mai de seamă astronomi europeni, o aştepta în sala de plecări, împreună cu ceilalţi cercetători. O ultimă privire în oglindă, un zâmbet adresat în grabă japonezei, apoi ieşi în sală. Micul grup stătea dedesubtul panoului companiei Iberia, cei mai mulţi dintre ei erau binedispuşi şi ţineau în mâini pahare cu cafea. Mathias o remarcă. Doar o scurtă privire, care nu-i scăpă însă lui Hannah.

*

— *Boarding completed.*

Vocea însoţitoarei de bord, care o ajutase pe Hannah cu geanta, răsună din difuzor. Hannah se uită la locul liber de lângă ea. Locul de la geam al lui Niels. Acolo ar fi trebuit să stea el.

— Locul acela mai e liber?

Hannah înălţă privirea. Mathias stătea pe culoar şi afişa un zâmbet prudent.

— Altfel trebuie să stau în spate, între doi oameni de afaceri grăsani, îi şopti.

— Sigur, spuse Hannah şi-l lăsă să treacă. Mathias se prăbuşi pe locul lui Niels.
— Niciodată nu mi-a plăcut să zbor, spuse. E mai suportabil când te poţi uita afară.
Hannah zâmbi.
— Ştiu şi eu, continuă el cu accentul lui german. Statisticile sunt de partea noastră. Cinci miliarde de oameni zboară în fiecare an. Treisprezece milioane în fiecare zi. Şi ştii câţi mor?
— Nu, spuse Hannah şi se miră de discuţie.
— Puţini. Aproape o mie pe an. La cinci miliarde de pasageri.
Hannah zâmbi.
— Statistic vorbind, un american ar trebui să zboare zi de zi vreme de 19 000 de ani, ca să se prăbuşească o dată cu avionul şi să moară.
— Concluzia este că vom ajunge teferi la destinaţie? întrebă Hannah şi îşi îndreptă privirea înainte.
Să-şi caute un alt loc, după ce atingeau înălţimea de zbor? Să găsească vreun pretext pentru a se aşeza lângă Lærke sau vreo altă colegă? Doar nu putea să rămână aici, cot la cot cu Mathias. Hannah îşi veni în fire şi încercă să se gândească la altceva. Codul. Îşi mai imagină o dată cartea poştală. Revăzu micul punct, pus greşit la mijlocul frazei. *It has been long since we last spoke but. I hope you are well*. De ce era un punct acolo?
— Îmi dai voie? întrebă Mathias, cu privirea aţintită pe mâna lui Hannah. Doar până suntem în aer.
— Mda, OK, spuse Hannah.
Deşi ar fi preferat să spună altceva: *Nu, nu-mi atinge mâna, îi aparţine lui Niels.*
Dar nu spuse nimic.
Mâna lui Mathias era aspră şi uscată. Altfel decât mâna lui Niels. Nu era atât de puternică. Hannah închise o clipă ochii şi simţi trepidaţiile avionului care accelera. Apoi deschise ochii şi văzu cum lumea de afară trece pe lângă ea rapid, tot mai rapid. Avu o uşoară senzaţie de sucţiune în stomac, când roţile se ridicară de pe pistă şi pierdură contactul cu solul. Mathias îşi ţinea în continuare ochii închişi. Acum o strângea mai tare de mână. Poate acorda ea prea multă importanţă acestor lucruri. Tipului chiar părea să-i fie frică.
Criptografie. Cuvântul o preocupa pe Hannah de mult timp. De mulţi ani. Ştiinţa despre scrierea secretă. *Kryptos* venea din greacă şi însemna „ascuns” sau „secret”, iar *grâphein* însemna „a scrie”. Criptologia, studiul limbajului codificat, avea o lungă istorie. Hannah îşi aminti că fostul ei sot, Gustav, un matematician de renume international, scrisese articole despre istoria criptografiei. Şi despre criptanaliză, arta de a sparge codul şi a descoperi „mesajul din spatele mesajului”, cum se exprimase Gustav. Hannah nu-şi mai

amintea tot conţinutul articolului, dar ceva tot reţinuse. De exemplu, faptul că originile criptografiei puteau fi atestate undeva în jurul anului 2 000 î.Hr. Se găsiseră exemple de hieroglife la care anumite semne fuseseră înlocuite cu altele. Ulterior, în Grecia antică, limbajul codificat fusese frecvent folosit în chestiuni militare. Pentru mesaje care urmau a fi transportate la mare distanţă sau pentru secrete militare care nu trebuiau să încapă pe mâinile duşmanilor. Se folosiseră diverse coduri, printre cele cunoscute numărându-se unul din anul 487 î.Hr. prin care nişte comandanţi militari transmiseseră o informaţie importantă cu ajutorul unui băţ şi al unei fâşii de piele. Textul fusese scrijelit pe fâşia de piele înfăşurată în jurul băţului, iar destinatarul, pentru a-l citi, trebuia să aibă un băţ cu exact acelaşi diametru, în jurul căruia să înfăşoare fâşia de piele. Îndeosebi Cezar fusese obsedat de coduri şi ceruse să fie concepute mai multe coduri numerice complicate, la care numerele trebuiau transpuse în litere prin diverse metode. Hannah îşi mai aminti un cod, care îl făcuse pe Gustav să pufnească în râs când îi relatase despre el: tiranul persan Histiaeus îl răsese în cap pe unul dintre sclavii săi, îi tatuase mesajul pe cap şi aşteptase apoi să crească părul la loc. O metodă pe cât de simplă, pe atât de eficientă de a trimite mesaje.

Mathias îi dădu în sfârşit drumul la mână, se lăsă pe spate şi închise ochii. Ar trebui să facă şi ea la fel şi să doarmă puţin, se gândi Hannah, noaptea trecută abia dacă închisese un ochi. I se păruse aproape insuportabil să stea întinsă lângă mama ei. Se tot gândise să se ducă lângă Niels pe canapea, dar parcă şi asta i se păruse fals. Noaptea trecută chiar se simţise a nimănui. Închise ochii, se gândi la copiii ei şi se întrebă de ce erau întotdeauna atât de liniştiţi în prezenţa mamei ei. Le dădea micuţilor sentimentul că e cu trup şi suflet alături de ei, că se ocupă cu tot dragul de ei? Hannah deschise ochii. Un mesaj ascuns? Să ia în calcul posibilitatea ca textul să fie codificat? Doar pe perioada zborului, oricum nu avea altceva de făcut. Niels nu era acolo, să o ia peste picior, şi nici copiii nu erau acolo să o deranjeze. Dar cu ce să înceapă? Cu textul? De-ar fi luat cartea poştală cu ea! Dar dosarul *Operaţiunii Hamlet* rămăsese acasă, în biroul ei. Acasă? Clătină din cap, dar pe undeva era adevărat, Institutul Niels Bohr devenise cumva a doua ei casă. Existaseră perioade când se simţise acolo mai acasă decât cu Niels şi copiii. Deci cum începea textul?

Dear friend? Nu, *Old friend*, şi de formula aceasta neobişnuită se mirase. Luă şerveţelul pe care-l primise împreună cu pacheţelul de arahide, îl netezi şi îi ceru lui Mathias un pix.

— Nu ştiu cât de bine scrie, spuse cercetătorul german şi scoase din buzunar un stilou.

— Mulţumesc, spuse Hannah şi scrise:

Oíd friend.

Primele două cuvinte de pe cartea poştală. Dedesubt notă celelalte fraze pe care şi le mai amintea.

Time is not a real factor around here, it's probably why I like this place so much.

Ce mai scria pe cartea poştală? Ceva cu „report”. Da, acum îşi amintea şi propoziţia aceea:

I don't have a lot to report.

Nu am multe de relatat. Ciudată propoziţie, după părerea lui Hannah. *Nu am multe de povestit* ar fi fost mai firesc, dar *de relatat?* De relatat nu relata decât cineva care fusese trimis de altcineva să facă o relatare despre nişte investigaţii. Un jurnalist. Expeditorul să fi fost jurnalist? Acum îşi amintea şi ultima propoziţie:

Wish you could be here.

Ultima propoziţie suna destul de normal, gândi Hannah. Şi ea ar fi putut-o scrie la fel, o încheiere cât se poate de firească. Apoi mai era fraza cu punctul anapoda. Dar cum suna exact?

It has been long since we last spoke but. I hope you are well.

Sper să fie un cod numeric, îşi spuse Hannah. La cuvinte nu se pricepuse niciodată. Poate nu strica să facă o încercare şi să înlocuiască literele cu numere? Cea mai simplă metodă era să înlocuiască A cu 1, B cu 2, C eh 3 şi aşa mai departe. Dar era atât de simplu? Transformai fiecare literă din text într-un număr, iar numerele acelea alcătuiau „mesajul din spatele mesajului”? Hannah făcu o încercare. Primul cuvânt era *Old*. Conform codului ei, O ar fi numărul 15, L numărul 12 şi D numărul 4.

15, 12, 4.

15124.

Ce putea fi asta? O sumă de bani?

Sau o distanţă? 15 124 de kilometri. Ar fi departe. Circumferinţa Pământului măsura la ecuator circa 40 000 de kilometri... Nu, nu avea niciun sens. Trecu la următorul cuvânt: frie*nd. Ce* obţinea din el? Scrise 6 pentru F, 18 pentru R, 9 pentru I, 5 pentru E, 14 pentru N şi 4 pentru D. Rezulta:

6.18.9.5.14.4.

61895144.

Arăta ca un număr de telefon. Un număr de telefon cât se poate de obişnuit, gândi Hannah şi auzi cum începe să respire puţin mai repede şi mai agitat. Să fi fost o pistă? Dar al cui număr de telefon putea fi? Dacă transforma toate cuvintele de pe cartea poştală în numere, ar rezulta un număr inimaginabil de mare. Avea vreun sens să-i trimiţi unui ucigaş bolnav psihic un număr atât de lung? Hannah se lăsă pe spate şi închise o clipă ochii. De fapt, de ce făcea ea asta? Era în realitate vorba despre cu totul altceva, despre Niels? Gândul o preocupă un timp. Da, la codul acesta era vorba despre Niels şi astfel sarcina ei căpăta brusc un sens. Trebuia să spargă codul, pentru a pătrunde până la Niels. Un cod al iubirii. Ridicol. Dar nu mai ridicol decât toate celelalte.

Dar codul era poate mai complicat. Poate trebuia să transformi fiecare literă într-un număr şi după aceea... să-l multiplici cu un alt număr... poate cu 3. Mai auzise ea de un cod similar. Atunci ce rezulta din primul cuvânt? Old. O e*ra a* cincisprezecea literă din alfabet, dacă îl multiplicai cu 3 rezulta 45. L era a douăsprezecea literă din alfabet, ori trei era 36, iar literei D îi corespundea numărul 12. Deci Old deve*nea* 45,36,12. Hannah îşi imagină alfabetul repetându-se la nesfârşit. Alfabetul englez avea douăzeci şi şase de litere, dacă o luai de la capăt după Z, A era 27, B era 28 şi aşa mai departe. Atunci ce ar scrie acolo? 45 ar deveni S, 36 J şi 38 L. SJL. Hannah aruncă o privire asupra literelor şi apoi iarăşi asupra numerelor. Dacă la numerele cu două cifre multiplicai primul număr cu al doilea, deci 4 cu 5, 3 cu 6 şi 1 cu 2, obţineai TRB. Sau trebuia să gândească şi mai complicat? Gustav îi povestise despre un cod la care trebuia să găseşti numărul corespunzător literei la pătrat. Atunci O ar fi 15, adică ^{2}15 ori 15, de unde rezulta 225. L ar fi 12, adică ^{2}144. Iar din D ar obţine 16. De aici rezulta o nouă combinaţie de numere:

225, 144, 16.

22 514 416.

Şi numărul acesta arăta ca un număr de telefon.

— *Coffee or tea?*

Glasul monoton al însoţitoarei de bord era un indiciu că-i adresase întrebarea deja de mai multe ori.

— *Yes, coffee or tea, please,* spuse Hannah, care era cu totul absorbită de text.

Trebuia să înceapă altfel. Să se concentreze asupra unui amănunt. Dar ce avea aici? Gustav o iniţiase în criptanaliză. Dar îşi mai amintea ea oare ce-i spusese? Hannah închise ochii şi încercă să readucă la suprafaţă ceva din adâncurile subconştientului ei. Da, Gustav vorbise despre... fisuri, mici neregularităţi. Da, aşa le numise, acum era aproape sigură, îi spusese că e foarte important să găseşti o mică fisură, ceva de unde puteai începe şi de unde puteai ajunge în spatele codului. Hannah deschise ochii şi se holbă în paharul cu cafea neagră. Avea un text scurt, din Guatemala, adresat unui deţinut din Sikringen. Un text relativ banal, cu două greşeli: o greşeală de ortografie în cuvântul awwa*rt şi u*n punct ciudat, aşezat în mijlocul unei fraze. Să fi avui aceste două lucruri vreo semnificaţie? Se mai întâmplă sí faci greşeli de ortografie, gândi Hannah. Dar poate nu aşa o greşeală? Pe de altă parte, ea avea colegi care aveau dificultăţi cu ortografia, în ciuda unui IQ enorm. Dar punctul era într-adevăr ciudat. Hannah se surprinse surâzând. Pentru că luase o decizie, pentru că o clipă avusese sentimentul că făcuse un pas înainte: punctul din mijlocul frazei era punctul ei de pornire. Fisura de care trebuia să se folosească pentru a sparge codul, pentru a înţelege mesajul din spatele mesajului şi a-l găsi pe Niels.

17

Londra, 1939

Michael îşi plecă privirea. Încerca să se poarte cât mai firesc cu putinţă, să nu bată la ochi şi să-şi ferească în acelaşi timp faţa. Agenţii de poliţie se aflau chiar în faţa lor. Rachel se răsuci brusc, îi cuprinse faţa cu palmele şi îl sărută. Apoi se dădu înapoi, zâmbi, îl luă de mână şi îl trase rapid în direcţia opusă, comunicându-i în acelaşi timp în gura mare că Vivien Leigh o va juca pe fata din Sud în *Pe aripile vântului*.

— Poţi să-ţi imaginezi asta? întrebă Rachel tare.

Michael aruncă o privire în urma sa. Alexander venea după ei, agenţii de poliţie priveau în direcţia opusă.

— Vivien Leigh? continuă Rachel în gura mare şi foarte nemulţumită. Să o joace pe Scarlett O'Hara?

Părăsiră gara pe la ieşirea din mijloc.

— Zâmbeşte, spuse Rachel. Caută un ucigaş, nu un bărbat care merge la braţ cu o femeie.

Michael o privi scurt. Înţelegea ce voia ea să spună, trebuia să se prefacă a fi altcineva, nu Michael Bedford, cel pe care-l căuta poliţia şi a cărui mamă era deja cu un picior în groapă. *Evening Standard* apărea şi în Liverpool, iar faţa lui ocupa deja, în toată splendoarea ei, prima pagină a *Liverpool Echo*. Mama lui rostise deja ultimul ei cuvânt din această viaţă? Pe fiul cel mare îl pierduse în război şi acum... Mich*ael. Îi* va mai rosti numele o singură dată, Michael era convins de acest lucru, după care va tăcea până îşi va da ultima suflare. Ar fi vrut să-i telefoneze, să-i explice ce se întâmplase şi că nu era el ucigaşul.

— Stai puţin, spuse Michael şi se opri.

Încă mai avea în faţa ochilor expresia lui Alexander, când intrase el în compartiment. Dezamăgirea, surpriza.

— Rachel?

— Hai să mergem, Michael.

— Nu, e important. Ai fost tot timpul cu el?

— La ce te referi? interveni Alexander.

— Mă refer la tine, Alexander. Tu m-ai trădat. Cum să mă fi găsit altfel poliţiştii în şopronul lui Folson?

— Michael. Tu eşti căutat, spuse Alexander, punând accentul pe *tu*. Sunt peste tot. Te-au dat în urmărire. Până în cele mai îndepărtate cotloane.

— Dar cam bate la ochi, nu? zise Michael şi o privi pe Rachel. Voi plecaţi şi la scurt timp se iveşte poliţia. În Oxford aţi fost tot timpul împreună?

— Am fost..., ezită Rachel. Nu, nu tot timpul. Dar aproape tot timpul. Ne-am dus în camerele noastre, să ne facem bagajele.

— Păi, vezi? o întrerupse Michael, ridicând glasul ceva mai mult decât intentionase. Tu ce crezi că a făcut el în acel timp? A sunat la poliţie şi le-a spus că ucigaşul pe care-l caută ei se ascunde în şopronul lui Folson.

— Michael, încetează!

Rachel ridică mâinile. Nu mai voia să audă nimic despre asta.

— O sperii cu vorbăria ta. Nu vezi? se răsti Alexander k el şi îşi puse o clipă mâna pe umărul lui Rachel.

În mintea lui Michael se contură un gând nou, pe câi de insuportabil, pe atât de adevărat. Cei din clasa superi oară făceau cauză comună, întotdeauna, iar el nu aparţinei acestei societăţi, el era un paria. Se uită la Rachel. Acun depindea de ea. Fără ea, la un eventual proces ar fi cuvân tul lui împotriva cuvântului lui Alexander. Iar Alexandei ar susţine, bineînţeles, că el nici măcar nu se aflase în casă în vreme ce Michael nu putea decât mărturisi că intrase îr casă împreună cu Alexander şi Rachel, dar că el, Michael nu avea nimic de-a face cu moartea lui Jenkins. Cui i-ar d; crezare judecătorul? Lui Alexander, cu familia lui nobilă ş castelul din Scoţia, sau băiatului din cartierul proletar dir Liverpool? Singura şansă a lui Michael era Rachel, dar c< ar spune ea?

— Nu putem să stăm aici să ne certăm.

Alexander încercă să-l apuce pe Michael de braţ şi sătragă mai departe.

Michael căuta privirea lui Rachel. Ea îşi plecase ochii fixa asfaltul. Lumina de neon a Odeonului le făcea feţeh să sclipească în toate culorile curcubeului.

— Michael, trebuie să fim solidari. Indiferent ce s-a întâm plat, nu avem voie să ne abatem de la planul nostru; spusi Rachel pe un ton stăruitor. Mâine trebuie să mergem L bancă. Documentul trebuie păstrat într-un loc sigur.

— Şi până atunci trebuie să ne ascundem, iar eu ştiu unde spuse Alexander.

Michael îl fixă câteva secunde cu privirea, brusc copie şit de sentimentul neplăcut că avea în faţa sa un adversa de neînvins. Alexander n-ar petrece în ruptul capului nic măcar o singură zi în închisoare.

18

Nykøbing, Sjælland

Uşile din spate ale dubei se deschiseră cu o smucitură. Afară era întuneric, Niels habar nu avea cât era ceasul şi îi trebui puţin timp până să-l poate distinge pe Leon. Şeful de operaţiuni era doar o siluetă, înainte de a urca în maşină şi a se aşeza lângă Niels. Cei doi bărbaţi nu se priviră, Leon se uita în gol, cu privirea aceea ciudat de focalizată, pe care Niels o observase în repetate rânduri la el.

— Unde suntem? întrebă Niels.

— La zece minute de secţia de maximă siguranţă. Pe un drum forestier. Ne aşteaptă acolo sus. Arăţi şic, mai adăugă Leon.

Niels îl privi întrebător, înainte de a-şi da seama că se referea la noua lui frizură. Sau, mai bine zis, la lipsa unei frizuri. Niels se răsese în cap. Ca Berthold. „Ştim că vine”, spusese nebunul. Sonning îl asigurase ulterior pe Niels că erau doar vorbe-n vânt, că Berthold spunea tot timpul lucruri de genul acesta. Schizofrenicii paranoizi erau frecvent preocupaţi de marile idei precum sfârşitul lumii, mântuitorul, demoni, îngeri, diavoli şi radioactivitatea. De aceea mulţi dintre ei nici nu aveau vreo dificultate să ucidă. Când eşti convins că oamenii sunt posedaţi, că eşti împresurat de spirite rele, că vânzătorul din colţ vrea să te răpească şi să-ţi ia lichidele corporale să le vândă unor extratereştri, nu e mare lucru să te împotriveşti vânzătorului, să-l ataci şi să-i scoţi măruntaiele, înainte de a face el acelaşi lucru cu tine.

— Ce facem aici?

Leon îl cercetă pe Niels. Lumina din dubă era galbenă şi cădea perpendicular de sus. Umbrele de pe faţa şefului de operaţiuni îl făceau să pară bolnav.

— Un ultim briefing, spuse Leon.

— Nu-i nevoie, spuse Niels. Am citit *Operaţiunea Hamlet.* Eu sunt Hamlet.

— Acum eşti cu trupa de intervenţie, Bentzon. Noi obişnuim să mai recapitulăm o dată totul.

Leon se aplecă la urechea lui Niels, pentru ca să nu-l poată auzi ceilalţi din maşină:

— Nu uita, trupa de intervenţie e formată din tipi duri, Bentzon. Ăştia nu sunt neapărat cei mai deştepţi. Eu mai repet o dată cu ei tot ce scrie în planul operaţiunii, altfel nu pot fi sigur că au priceput tot.

Niels zâmbi.

— Sikringen, continuă Leon cu voce tare, ca să-l înţeleagă toţi. E târziu, aşa că probabil n-o să te mai ia în primire un psihiatru. Prima noapte o vei petrece undeva în zona de internare, pe coridorul de sosire, cum îi zic ei, iar mâine vei fi

condus la ceilalţi pacienţi, OK?
— OK.
— Deci prima noapte e un soi de timp de aşteptare. Ai grijă să dormi! Mâine intri în secţie. Din acel moment te vei afla într-o societate ilustră, Bentzon. Acolo sunt închişi cei mai răi dintre cei răi. Indivizi cărora le place să se vadă pe prima pagina din *Ekstra Bladet.* Unii dintre ei sunt de-a dreptul celebri. În ultimii cincizeci de ani nu s-au dat decât vreo nouăzeci de sentinţe de detentie în secţia de maximă siguranţă. Cam jumătate din pacienţi şi-au petrecut acolo peste treizeci de ani din viaţă. Trebuie să fii chiar extraordinar de nebun ca să aterizezi acolo, atât de periculos pentru comunitate, încât cea mai mică ieşire, în compania unor gardieni şi poliţişti, trebuie aprobată de Consiliul Naţional al Medicilor.
— Te pricepi să-ţi vinzi marfa, spuse Niels în şoaptă şi îşi aminti ce-i spusese Herbert.
Lângă secţie se afla cimitirul descreieraţilor. Fiindcă medicii din Sikringen le scoseseră iniţial morţilor creierii, pentru a-i studia, pentru a descoperi cauza biologică a nebuniei. Peste 2 000 de creiere. Fără ştiinţa aparţinătorilor. Făcuseră asta noaptea, în capelă, înainte ca pacienţii să fie îngropaţi în pădurea care mărginea clinica. De atunci clădirile fuseseră renovate de mai multe ori, iar condiţiile se presupunea că se îmbunătăţiseră odată cu progresul civilizaţiei. Lucruri noi se construiseră peste cele vechi, dar pământul era acelaşi şi tot plin de oasele unor oameni de care nu-i păsa nimănui. Niels încercă să-şi alunge din minte imaginea celor două mii de cadavre fără creiere şi să o înlocuiască cu podgorii chiliene, cu mâna lui atingând frunze de viţă, degetele pe un ciorchine.
— Cam jumătate dintre pacienţi sunt legaţi de pat mai mult sau mai puţin permanent. Alţii umblă cu curele la mâini şi picioare. Chestia asta a fost frecvent criticată în presă. Comitetul European pentru Prevenirea Torturii a venit inopinat într-o vizită, iar membrii săi au fost atât de îngroziţi, încât mai că a trebuit să li se dea şi lor sedative.
Niels se uită la Leon. Îşi bătea joc de el? Nu părea.
— Comitetul acesta este format din pedagogi buni ca pâinea caldă, convinşi că, dacă un om se află într-o stare proastă, e suficient să stai de vorbă cu el. Dar cu pacienţii din secţie nu poţi sta de vorbă. Nu aşa, zise Leon şi se uită la Niels. Anul trecut, unul dintre ei a încercat să ucidă un medic şi o asistentă. Trebuie să fii tot timpul pe fază. E la ordinea zilei ca pacienţii să devină agresivi şi ulterior să fie legaţi.
— Se atacă unii pe alţii? Nebunii?
— Tu ce crezi?
Niels nu-i răspunse. Ştia ce credea. Sau ce ştia. Că dintre toate misiunile pe care le avusese, aceasta era cea mai urâtă. Cea mai primejdioasă.
— Asta-i ultima ta şansă, Bentzon.
Tăcere. Leon îi lăsă lui Niels douăsprezece secunde să se răzgândească, după

care continuă:
— Fă lumină în cazul ăsta, Bentzon! Paludan a fost otrăvit. Aceeaşi otravă care a mai ucis o dată un deţinut.
— Portughezul, şopti Niels şi îşi reproduse în minte fotografiile pe care le văzuse. Directorul de hotel, portarul de noapte...
— Portughezul, da, spuse Leon şi reluă firul. A fost părtaş la această crimă? într-un fel? E pe felie cu un alt pacient sau cu cineva din personal? Cu un medic? L-a atras de partea sa pe vreunul dintre îngrijitori? L-a hipnotizat? Ca Charles Manşon în anii şaizeci. Care i-a pus pe alţii să facă lucrurile murdare, Bentzon. Cum se comportă? Dacă e într-adevăr el? Toate spaţiile pentru pacienţi sunt sub supraveghere video, în toată secţia nu există decât două încăperi fără camere de supraveghere. Toaleta de pe coridor şi încăperea în care pacienţii sunt trataţi cu şocuri electrice.
— Acolo de ce nu sunt camere?
— Dintr-un motiv foarte simplu: pentru că nu se doreşte să existe filmuleţe de la terapia cu electroşocuri. Care ar putea foarte uşor să apară pe YouTube. Şi nu e plăcut să vezi oameni sedaţi, care se încordează şi se zvârcolesc de durere, de la şocurile electrice pe care le primesc în cap de la nişte medici.
Leon se mai aplecă o dată spre Niels:
— Trebuie să le câştigi încrederea, să-i faci să creadă că eşti doar un pacient. Nici personalul nu are voie să afle adevărata ta identitate, fiindcă indiferent cum se leagă lucrurile – dacă Portughezul a fost sau nu implicat –, trebuie să existe un complice printre angajaţi. Află ce a văzut sau auzit Foarfecă în noaptea aceea.
— Hai să-i dăm drumul, până nu mă apucă regretele, spuse Niels.
— Te deranjează casca?
— Nu, spuse Niels, care uitase deja că avea obiectul acela mic în ureche.
Leon vorbi în microfonul său.
— Mă auzi?
— Perfect, spuse Niels.
— Nu ai voie să o scoţi în niciun moment, trebuie să pot stabili legătura cu tine la orice oră. Şi tu trebuie să mă poţi contacta pe mine. Eu voi fi jos, în stradă, la un kilometru de Sikringen. Am găsit un loc discret pe o stradă laterală, nu trece nimeni pe acolo. Şi am să rămân acolo până la încheierea *Operaţiunii Hamlet*. O să mai dau câte-o fugă până la Copenhaga, dar am să te anunţ de fiecare dată. Înţelegi, Bentzon? Pot ajunge la tine cât ai zice peşte, trebuie doar să mă chemi. Ai vreo îndoială sau întrebare?
Niels stătu puţin să se gândească. Da, avea o mulţime de întrebări. Pentru soţia lui. Tot ce ar fi vrut să o întrebe pe Hannah. Ce însemna el, de fapt, pentru ea. Era doar teorie oarecare, precum cele pe care le studia ea zi de zi i elegantul ei institut cu vedere la parc? Teorii despre *supt string-uri* sau modele standard, în care voia să-l iniţieze i Niels şi care urmau să explice de ce era universul aşa cui

era. Dar, dacă o teorie nu funcţiona, era pur şi simplu abai donată, chiar dacă se lucrase la ea zece, douăzeci, patruze de ani. Niels se simţea în acel moment ca una din teorii lui Hannah, verificată şi considerată nefolositoare.

— Bentzon? zise Leon şi Niels se întoarse iarăşi către *t* îţi cunoşti viaţa? Jens Petersen?

— Hai să-i dăm drumul, spuse Niels.

— Atunci mai lipseşte un singur lucru, Bentzon. Mâini tale.

Niels întinse braţele. Se simţea ca un sclav. Se auzi t clic slab, când se închiseră cătuşele în jurul încheieturii sale.

— Şi la glezne, spuse Leon şi se aplecă să-i lege lui Niels picioarele.

Acelaşi clic ca înainte. Prizonier.

— OK?

— OK.

— Bine, Bentzon, atunci pornim, decise Leon şi se ridi în picioare.

Coborî din dubă, tălpile bocancilor săi se frecară < podeaua de oţel a maşinii. Afară se mai răsuci o dată şi privi pe Niels, care şedea într-un colţ al maşinii, cu mâini şi picioarele în cătuşe.

— Bentzon! îţi promit că am să-ţi cânt în fiecare seară i cântec de leagăn. Numai aşa, ca să nu te simţi singur.

Uşa se închise fără niciun sunet. În clipa următoai motorul porni şi duba se puse în mişcare.

PARTEA A II-A

CARTEA NEBUNIEI

Lumea e o casă de nebuni.

Cicero

1

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Singura şansă. Niels se trezi de la aceste cuvinte şi auzi ecoul glasului răguşit al lui Leon. Avea un fel anume de a-şi încheia frazele făcându-le să reverbereze, pentru a fi sigur că mesajul fusese recepţionat. Niels îl ascultase şi înţelesese mesajul lui: consultaţia de astăzi la medicul-primar Jarl Schapiro era singura lui şansă de a vedea zona rezervată personalului, în care fusese ucis Paludan. După aceea, discuţiile cu deţinuţii se purtau în celulele acestora, pentru că era mai simplu din punct de vedere logistic şi al securităţii. Paludan fusese ucis în zona rezervată personalului. Băuse otrava în biroul său, iar decesul survenise în toaletă. Dar care era legătura cu deţinuţii? Cu Foarfecă şi cu Portughezul?

Niels rămase întins şi încercă să se concentreze la ceea ce-l aştepta. Trebuia să înţeleagă noua lui realitate: secţia de maximă siguranţă, Jens Petersen, medicamentele antipsihotice, frica. Elementele cele mai importante ale noii lui vieţi, stâlpii de susţinere ai existenţei sale în cel mai bine păzit loc din ţară.

O voce îi întrerupse gândurile.

— Bentzon?

Leon. Era încordat.

— Eşti treaz?

Niels încercă să se ridice în capul oaselor.

— Mă simt cam aiurea, spuse Niels. Ai vorbit cu Sonning despre medicamentele pe care mi le-au dat?

— Da, nu e sută la sută sigur, dar bănuieşte că ţi-au dat Cisordinol, dacă aşa se pronunţă. Dar nu ştiu dacă vrei să auzi.

— Ba da, Leon. Trebuie să ştiu. Ce se întâmplă cu mine? Trebuie să ţinem un soi de jurnal de bord.

— OK, spuse Leon şi citi rar lista efectelor secundare: apetit crescut, creştere în greutate, slăbiciune, oboseală, dureri, salivare abundentă, tulburări digestive, constipaţie, diaree, dificultăţi respiratorii, inflamada mucoasei nazale, tahicardie.

Leon oftă încet şi citi mai departe:

— Dureri musculare, rigiditate musculară, tremurături, ameţeală, dureri de cap, modificarea sensibilităţii cutanate, dificultăţi de concentrare, lacune de memorie, probleme de coordonare la mers, insomnie, depresie, angoasă. Nervozitate, vise anormale, apetit sexual diminuat, transpiraţie abundentă şi mâncărimi ale pielii.

— În rest, nimic?

— Măi, măi, Bentzon, tot binedispus? Mai există câteva efecte secundare mai puţin frecvente, dar despre alea putem vorbi mai târziu, bine?

— Nu, hai s-o facem acum!
— Apetit scăzut, pierdere în greutate, febră, hipotermie, dureri de stomac, greaţă, balonări, funcţie hepatică redusă, hipotensiune, bufeuri... auzi, nu-ţi ajunge? Nu vrei să le citim pe celelalte după micul dejun?
— Hai, zi, şopti Niels.
— Contracţii persistente ale muşchilor maxilari, contracţii ale muşchilor gâtului, intensificarea reflexelor, parkinsonism, leşin, dificultăţi de coordonare a braţelor şi picioarelor, dificultăţi de articulare, mişcări inconştiente ale ochilor, slăbirea muşchilor, spasme, migrenă, apatie, aha...
Leon făcu o pauză:
— Există şi o veste bună.
— Care?
— Apetit sexual crescut, spuse Leon, înainte de a continua cu veştile proaste: confuzie, pupile dilatate, hipersensibilitate la sunete şi lumină, tinitus, eczeme, modificări de pigmentare, ten gras, inflamaţii şi sângerări ale pielii şi mucoaselor. Lipsa sau întârzierea ejaculării, tulburări erectile, uscăciune vaginală... în privinţa asta nu mi-aş face griji.
Cineva bătu la uşă. Tare şi fără milă.
— Au venit să mă ia, şopti Niels.
— Atunci a sosit momentul, Bentzon. Baftă!
— Jens?
Lumina pătrunse în încăpere. În uşă stătea o asistentă medicală. Îşi ţinea mâinile proptite în şolduri, astfel încât silueta ei amintea de un înger. În spatele ei, Niels mai distinse două persoane. Mai înalte şi mai late.
— A sosit momentul să-ţi facem baia, Jens. Eşti treaz?
— Da, spuse Niels.
— Îţi mai dau două minute. După aceea vii singur afară. Niels ştia că nu era o întrebare.
Uşa se închise şi se făcu din nou întuneric. Mâinile pe perete, o suprafaţă rece, netedă. Aici. Un întrerupător. O lumină puternică îl orbi, încât preţ de o secundă Niels nu-şi văzu decât propria situaţie jalnică. Treptat, obiectele din încăperea de spital începură să capete contur: marginea grilajului patului, dulapul din colţ, raftul gol de alături. Ştia că nu va locui aici. Încăperea nu era o celulă adevărată, ci doar anticamera iadului. Aici erau cazaţi pacienţii care soseau în cursul nopţii. Pentru a nu-i nelinişti pe ceilalţi, în cursul zilei avea să primească o celulă adevărată.
— Jens, s-a cam făcut timpul, spuse unul dintre gardieni şi bătu tare în uşă, ca o înştiinţare. E timpul să faci baie!
— Vin, spuse Niels şi se ridică de pe pat.
Inspiră adânc şi încercă să se concentreze la misiunea sa: Portughezul. Salomon Gaspar. El pusese la cale uciderea lui Paludan? Dar cum? în zona rezervată

personalului nu se putuse afla, era exclus. Pacienţii nu aveau acces acolo, erau două lumi distincte, în afară de aceasta, înregistrările camerelor de supraveghere confirmaseră că nu-şi părăsise celula. Dar era posibil să existe o relaţie între Portughez şi vreunul dintre angajaţi, cum sugeraseră Sommersted şi Leon? Să aibă un complice în rândul personalului? Cineva care îl ucisese pe Paludan la cererea Portughezului? Foarfecă? Niels voia să se ocupe întâi de el. Să încerce să-l facă să vorbească. Să-i câştige încrederea.

*

Pe asistentă o chema Mona. Ecusonul cu numele ei era prins neglijent de halat, strâmb, dar niciunul dintre nebunii sedaţi nu ar fi observat probabil acest lucru. Dar Niels observase. Şi pentru el era important ca ea să poarte un nume. Mona. Asta făcea din ea un om, la fel şi vocea ei, care era amabilă, dar în privirea ei era ceva neplăcut. Mona nu-l privi când îi vorbi, privirea ei era aţintită asupra peretelui din spatele lui Niels, când îi înşiră indicaţiile învăţate pe de rost, pe care sigur le mai înşirase şi în faţa a numeroşi alţi pacienţi.

— Toţi pacienţii noi trebuie să treacă prin această procedură, Jens, îi explică Mona, în vreme ce gardienii erau lângă el şi îl ţineau de braţe. Trebuie să te cunoaştem întâi, aşa cum şi tu trebuie să ne cunoşti pe noi. Şi asta funcţionează cel mai bine aşa şi este poate şi foarte plăcut pentru tine, înţelegi?

— Da, spuse Niels.

Şi se gândi că mulţi nebuni precis se împotriveau când erau duşi la baie. Ca nişte copii mici. Numai că nu erau copii mici, iar personalul avea în faţa sa – în cel mai rău caz – un uriaş de doi metri, frecat cu săpun. Cât de neplăcută şi primejdioasă putea deveni situaţia era limpede. Niels privea fix uşa. Singura uşă din secţie care se încuia cu o cheie obişnuită. Rămânea încuiată, când nu folosea nimeni baia. Pacienţii intrau aici doar însoţiţi de personal. Baia fusese temeinic cercetată de criminalişti, fiindcă numai aici şi în cabinetul în care erau imobilizaţi pacienţii nu existau camere de supraveghere. Iniţial fusese montată şi aici o cameră, dar fusese demontată după protestele înverşunate ale Comitetului European pentru Prevenirea Torturii şi ale Comisiei de Etică, împotriva filmării pacienţilor dezbrăcaţi.

— Bine, începem?

Gardianul mai scund îi dădu drumul lui Niels şi descuie uşa. Nişte balamale ruginite scârţâiră, după care se auzi scrâşnetul unei uşi masive, care nu se lăsa decât anevoie deschisă.

— Pe aici, spuse celălalt gardian şi degetele lui strânseră şi mai tare braţul lui Niels.

Un mic impuls, dar în clipa următoare erau deja în baie, închise uşa în urma lor

şi trase zăvorul. Baia scundă abia daca avea zece metri pătraţi. Prin geamurile aburite, de sticlă blindată, se distingeau cu greu zăbrelele de afară. Plăci industriale de gresie, verde-deschis, o culoare din anii şaizeci. Aerul era jilav. Într-un colţ era montată în perete o chiuvetă ovală, aliajul robinetelor era scorojit. Un cap de duş ruginit atârna din tavan. Dedesubt era un scaun cu rotile, cu nişte curele late de piele, pentru braţe, picioare şi piept.

— Hai, dezbracă-te, spuse gardianul şi arătă către o bancă veche, stricată. Poţi să-ţi pui lucrurile acolo.

— Da, spuse Niels şi începu cu cămaşa.

Materialul se lipise de pielea lui asudată. Degetele îi tremurau. Medicamentele, comentă Niels în sinea sa. Nasturii erau o problemă, asta şi pentru că gardianul stătea în faţa lui la mai puţin de o jumătate de metru şi îi urmărea fiecare mişcare.

— Ai făcut pe tine? întrebă gardianul.

Niels nu spuse nimic. Se holbă la peretele din spatele lui. Var ocru. O singură lampă deasupra oglinzii lumina încăperea. Sus, în colţ, se mai vedeau cablurile care fuseseră odinioară conectate la camera de supraveghere. Oglinda era crăpată. Niels îşi privi faţa, împărţită în două, înainte de a-şi pleca instinctiv ochii, privind fix pardoseala. Apa care se adunase pe jos reflecta lumina. Nu era deloc plăcut să te vezi aşa în oglindă, atât de mic, atât de neputincios, atât de despuiat.

— Grăbeşte-te odată cu lucrurile alea, spuse gardianul nerăbdător.

Niels îşi puse pantalonii şi chiloţii pe bancă.

— Aşază-te!

— Ce fac cu aparatul auditiv?

— Scoate-l!

Niels ezită. Nu era un sentiment plăcut să întrerupă ultima legătură cu lumea exterioară, scoase totuşi casca din ureche.

— Pune-l aici, spuse asistenta medicală şi-i întinse o pungă de plastic.

Niels aruncă micul aparat înăuntru.

— Ia loc!

Un strat de plastic, subţire şi rece, îi despărţea corpul gol de scaunul cu rotile.

— Auzi ceva? strigă unul dintre gardieni, după care îi mai zbieră o dată direct în ureche: Auzi ce-ţi spun?

— Da, şopti Niels.

— Bine, pune-ţi asta în poală, să nu te deochem, spuse gardianul şi îl acoperi pe Niels cu o bucată de pânză.

Celălalt gardian îi lega deja picioarele.

— E bine că vrei să colaborezi, Jens, spuse asistenta medicală, în timp ce-şi trăgea pe mâini nişte mănuşi de cauciuc albe, lungi. Şezi cuminte acolo, nu durează mult.

Îi fixară şi ultima curea, îndeosebi cea de peste piept era neplăcută. Îi tăia respiraţia.

— Uite aşa, aşa şezi perfect, spuse unul dintre gardieni.

— Aşa, spuse asistenta şi dădu drumul la apă.

Niels zvâcni o dată ca electrocutat, apoi jetul de apă rece ca gheaţa îi amorţi tot corpul. Deschise gura după aer.

— Prea rece? Uneori durează puţin până vine caldă, spuse asistenta şi începu să-l săpunească.

Mirosea a molid şi levănţică. Asistenta era conştiincioasă, degetele ei îi masau pielea capului, i se vârau în urechi şi îi atingeau faţa. Niels închise ochii, apa era acum mai caldă. Înghiţi în sec, când ea se apucă să-l frece cu săpun şi pe restul corpului. Şi între picioare. Îi trase prepuţul şi îi săpuni penisul, temeinic şi necruţător. Niels ţinu ochii închişi şi îşi încordă corpul, mâinile lui se încleştară de braţele scaunului cu rotile. Acum apa era prea fierbinte.

— Aşa, Jens, am terminat, spuse Mona şi închise apa. A mers ca pe roate. Acum trebuie să-ţi căutăm nişte haine curate.

Zâmbi. Tot fără să-l privească.

*

Niels aştepta, cu gardianul lângă el. Pe peretele de lângă uşa biroului atârna un pinboard cu bileţele, o invitaţie, un tabel care părea a fi un grafic de serviciu. Niels aruncă o privire în lungul coridorului. Toaletele erau tocmai la capăt. Aici făcuse ultimii săi paşi. Preţ de o clipă, Niels îl avu în faţa ochilor pe Paludan, cum se împleticea pe coridor. Cum îi cedau picioarele, se sprijinea de perete, îşi pierdea echilibrul şi împingea uşa de la toaletă.

Schapiro. Niels îşi îndreptase iarăşi privirea spre uşă. Numele lui Paludan fusese îndepărtat. Nimic nu mai părea să indice că se aflase cândva aici – sau că până acum câteva zile îşi împărţise acest birou cu Schapiro. Ca după un accident de maşină, gândi Niels. Cioburi, caroserii îndoite, sânge pe şosea. Şi în următorul moment: nimic. Viaţa mergea mai departe, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Niels ştia câte ceva despre Jarl Schapiro. Îl văzuse de câteva ori la televizor, îndeosebi în ultimul an, când se tot discutase dacă era acceptabil ca pacienţii din secţiile de psihiatrie să fie sedaţi sau legaţi cu curele. Schapiro considera renunţarea la medicamente, pentru care pleda o serie de politicieni bine intenţionaţi, drept o formă de umanism prost înţeles. Adversarii lui îl numeau un fanatic inuman, ceea ce nu părea însă să-l deranjeze. Cel puţin aşa i se păruse lui Niels. Oricât de aprinse ar fi fost discuţiile, Schapiro nu-şi pierduse nicio clipă calmul şi nu deviase de la punctul lui de vedere. Era de neclintit.

— Jens? Vii, te rog, cu mine?

Mona intră în birou şi aşeză un teanc de hârtii pe masa la care şedea Jarl Schapiro. Directorul secţiei de maximă siguranţă aruncă o privire peste acte, îşi scoase ochelarii din părul cărunt – părea să aibă tot timpul din lume. Lângă computer era o fotografie. Doi copii care se jucau voioşi la mare. Nepoţi, probabil. Cealaltă masă era goală, cu excepţia câtorva vaze de sticlă, cu lalele şi trandafiri. Între mese abia dacă erau trei metri distanţă. Trei metri între Schapiro şi Paludan, doi bărbaţi ambiţioşi, cu pretenţii de lider, oameni care aveau nevoie de spaţiu. Le ajungeau trei metri? Sau existaseră conflicte? Imposibil să nu fi existat, gândi Niels. Orice altceva era greu de imaginat. Sau cel puţin dezacorduri. Dar oare asta era suficient pentru ca Schapiro să-i dorească moartea lui Paludan?

— Jens Petersen, spuse medicul într-un final, se ridică în picioare şi îi întinse lui Niels mâna cu o politeţe rece. Jarl Schapiro, medic primar şi şeful acestei instituţii. Luaţi loc.

Niels se aşeză. Psihiatrul rămase în picioare. Un bărbat atrăgător. Sprâncene stufoase, un păr gri ca oţelul, care nu-şi pierduse din desime în pofida vârstei. Faţa lui Schapiro era marcată de experienţa vieţii. Văzuse şi încercase tot, nu mai exista nimic care să-l ia prin surprindere. Psihiatrul nu spuse o vreme nimic. Schapiro se mulţumi să-l privească, să-l scruteze pe Niels cu acea privire pe care acesta i-o cunoştea de la televizor. După ce-i privise astfel, Schapiro le demontase de fiecare dată oponenţilor săi argumentele, făcându-i să pară caraghioşi. Schapiro se aşeză. Mişcări cumpătate.

— Aşadar, Jens, spuse medicul şi îşi împreună mâinile pe masă. Acum vă aflati aici.

— Da, spuse Niels.

— În Sikringen. Ştiţi ce loc este acesta?

— Da, spuse Niels.

— Bine, Jens. Atunci mai ştiţi şi că aceasta este o clinică închisă. Un loc pentru oameni care s-au îmbolnăvit. Şi pentru oameni care sunt primejdioşi pentru alţi oameni.

Schapiro inspiră adânc. Era cald în biroul lui, soarele bătea direct înăuntru. Se ridică, deschise o fereastră şi privi afară.

— Şi care este părerea dumneavoastră referitor la acest lucru?

Niels ridică din umeri.

— Cum vă simţiţi, ştiind că vă aflaţi aici?

— Habar n-am, spuse Niels.

— Înţelegeţi de ce vă aflaţi aici?

Niels dădu din cap afirmativ.

— Asta e bine, Jens, şi important pentru mine de aflat. Este un lucru hotărâtor ca dumneavoastră să fiţi conştient de situaţia dumneavoastră. Acesta este un prim pas pentru a o schimba.

Schapiro luă iarăşi loc şi se lăsă pe spate în scaun.
— Şi pentru ca eu să vă pot ajuta, este esenţial ca dumneavoastră să colaboraţi cu noi. Trebuie să aveţi atitudinea potrivită. Credeţi că putem colabora?
— Da, spuse Niels.
— Dacă sunt eu bine informat, dumneavoastră purtâţi un aparat auditiv. Dar cu acest aparat ne auziţi bine, da?
— Da, spuse Niels.
— Minunat! Aici, discuţiile sunt foarte importante. Şi pentru mine este esenţial să ştiu în orice moment cum vă simţiţi. Dacă există ceva ce vă dă un sentiment de nesiguranţă. Ceva ce vă inspiră frică.
Niels nu spuse nimic. Schapiro luă pixul de pe masă şi apăsă de câteva ori butonul din capătul lui. Degete subţiri, unghii îngrijite, un inel discret pe deget. Aur? Mâini de birou. Un bărbat care nu muncise niciodată fizic. Ar fi mâinile acestea capabile să ucidă un om? Să-l oblige pe Paludan să bea otrava şi după aceea să-i aşeze degetele pe pahar astfel încât să pară că se sinucisese? Dar de ce nu existase o încăierare? Şi ar fi Schapiro îndeajuns de puternic pentru a comite o astfel de faptă? Niels studie câteva secunde fizionomia bărbatului. Paludan era înalt, s-ar fi apărat, dacă ar fi încercat careva să-i toarne cucută pe gât. Era o enigmă. Un mister. Până şi un om raţional ca Niels înclina să folosească acest cuvânt: mister. Paludan nu băuse otrava de bunăvoie. Dar nici nu fusese silit. Nu era absurd?
— Există ceva, Jens?
— Ce anume?
— Ceva care să vă inspire frică?
Niels şovăi şi fixă cu privirea cealaltă masă. Locul gol al lui Paludan.
— Pot să merg la toaletă?
Schapiro avu un moment de ezitare.
— Sigur, spuse şi apoi, puţin iritat: Mona?
Asistenta deschise uşa. Niels se ridică, gardienii îl urmară.
Mona mergea în faţă, Niels la mijloc.
— Te aşteptăm aici, spuse asistenta şi se postă lângă uşă.
Niels intră. Degetele lui găsiră întrerupătorul, neoanele pâlpâiră şi se aprinseră. Niels privi în jur. Plăci de gresie albe, pătrate. Nicio fereastră. Un grătar sub chiuvetă. O scurgere. Şi o toaletă într-o cabină. Se uită la pardoseală. Acolo îşi dăduse Paludan ultima suflare. Niels simţi că i se face greaţă, trebui să înghită şi avu senzaţia că va vomita. De vină erau medicamentele sau gândul la prietenul său mort? Cum zăcuse pe jos. Faţa lui schimonosită, durerile infernale pe care precis le suportase înainte de a muri.
— Leon? şopti Niels.
— Bentzon?
— Sunt în toaleta în care a fost găsit, spuse Niels.

Gândurile lui atinseră în treacăt Superluna lui Hannah. O intensitate dublă a luminii, dar ce folos, lumina Lunii nu pătrunsese în niciun caz în această toaletă fără geam.

— În toaleta pentru femei?

— Nu, în... Pe Paludan l-au găsit în toaleta pentru femei?

— Nu e chiar atât de lipsit de sens cum pare, spuse Leon. Omul era scos din minţi de durere şi de frică. Voia doar o înghiţitură de apă, iar toaleta pentru femei e prima pe coridor.

— Mai ai mult? zise gardianul şi îşi completă întrebarea cu o bătaie puternică în uşă. Cu cine vorbeşti?

Niels intră în cabină şi vorbi în şoaptă:

— Totuşi, să fi făcut aşa ceva?

— Ce să facă, Bentzon? Abia te mai aud.

— Imaginează-ţi cât de stresat era. Nu mai putea să judece, într-o asemenea situaţie, creierul nu mai are capacitatea de a se gândi la alternative.

— Chiar nu ştiu unde baţi, Bentzon. Tot ce ştiu eu este că Paludan a fost găsit mort în toaleta pentru femei.

— Eu am mai văzut asta, şopti Niels. De multe ori. Până şi la veterani de război psihotici, grav traumatizaţi, care şi-au împuşcat toată familia.

— Ce anume?

— Că există cadre din care nu ieşi. Contexte interiorizate. Ale căror limite nu le poţi depăşi.

— Era pe moarte. Într-o panică totală.

— Tocmai de aceea, spuse Niels. Oamenii panicaţi nu mai văd imaginea de ansamblu. Se agaţă de puţinele lucruri pe care le cunosc, care le oferă o oarecare orientare. Respectă rutina. S-au făcut şi studii despre asta.

— Acum hai odată!

Gardianul bătu iarăşi în uşă. Mai tare.

— Îţi aminteşti cazul de la universitatea din Aarhus? Tipul pe care l-a apucat amocul şi care a tras în jur ca un apucat? în final s-a sinucis. S-a împuşcat.

— Încă două secunde şi vin după tine, strigă gardianul.

— Cred că a fost în 1994, spuse Niels, când uşa se dădu de perete.

— Ce naiba faci acolo?

Gardianul avea o expresie ca şi cum ar fi vrut să-l strângă de gât pe Niels.

*

Jarl Schapiro şedea exact în aceeaşi poziţie în care-l lăsase Niels. Lăsat pe spate, relaxat, cu mâinile împreunate. Niels luă loc vizavi de el.

— Aţi fost surprins stând de vorbă cu cineva, Jens. Îmi permiteţi să vă întreb cu cine?

— Cu... un prieten, spuse Niels.

— Aveţi un prieten? în mintea dumneavoastră?

Niels nu spuse nimic.

— Puteţi să-mi povestiţi ceva despre el? îl cunoaşteţi de multă vreme?

— Da, răspunse Niels.

— Ce mai puteţi să-mi spuneţi despre el?

— E un bărbat, spuse Niels, era primul lucru care-i veni în minte.

— OK, Jens. E un prieten bun? Vă ajută?

Niels se gândi la Leon. Îl ajuta? într-un fel, da.

— Puteţi să mi-l descrieţi?

— E înalt. Peste unu nouăzeci, spuse Niels şi îl avu în faţa ochilor pe Leon. Barbă neagră. Ochi apropiaţi.

— Îl vedeţi acum limpede?

— Da.

— La naiba, ai dreptate, Bentzon.

Leon era iarăşi în urechea lui. Pe moment, Niels se zăpăci complet. Leon era pretutindeni.

— Ce mai puteţi să-mi spuneţi?

— Acum nu poţi vorbi, şopti Leon. Simt asta, Bentzon. Dar poţi să mă asculţi. Şi ai dreptate. Cu situaţia aceea din Aarhus. S-a întâmplat în 5 aprilie 1994. Pe tip îl chema Flemming Nielsen. Un tip singuratic, care rămăsese cumva blocat în domeniul lui de specialitate. N-avea prieteni, n-avea iubită. Într-o bună zi a lăsat în camera lui de student un bileţel. *Am să ucid pe cineva*, scria pe el. S-a dus la universitate. Cu o puşcă de vânătoare. În cantină a tras ca nebunul în jurul lui, a ucis doi oameni şi a rănit alţi doi. Poliţia l-a vânat în toată clădirea. Panică totală. Flemming Nielsen a fugit la un moment dat în toaletă şi şi-a tras un glonţ în cap. Dar în care toaletă? în cea pentru bărbaţi. Deşi toaleta pentru femei ar fi fost mult mai aproape şi singurul lui gând era să nu fie prins viu.

Leon făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Dar ce vrei să spui cu asta, Bentzon?

— Ar fi bine să cercetăm acest lucru, spuse Schapiro. Cum e cu terapia cu electroşocuri? întrebă şi aruncă o privire în fişa medicală. Aţi mai făcut o asemenea terapie, Jens?

Niels încercă să-şi amintească ce scria în acte. În actele despre falsa lui identitate, care se aflau acum înaintea lui Schapiro. Primise Jens şocuri electrice?

— Nu, din câte văd, nu. Poate n-ar fi rău să facem o încercare, spuse medicul şi dădu conspirativ din cap către asistenta medicală.

— Jens, vino, te rog, cu mine, spuse asistenta şi deschise uşa.

2

Londra, 1939

Hotelul Cadogan din Sloane Street. Michael nu se mai aflase niciodată într-un asemenea loc. Era un univers în totalitate nou pentru el, lumea clasei superioare, cu scaune capitonate şi covoare orientale groase. Până şi treptele erau acoperite cu covoare autentice. Alexander, în schimb, se afla pe un teritoriu familiar. Emana o încredere în sine pe care Michael nu ştia dacă să o urască sau să o admire. Michael se aşeză la o măsuţă mai ferită şi răsfoi un ziar. Invazia lui Hitler în Polonia, înaintarea germanilor. Alexander şi Rachel se apropiară de recepţie.

— *Good evening, Sir,* spuse recepţionerul.

Michael îl auzi pe bărbatul mai în vârstă, cu barbişon cărunt şi un slab defect de vorbire, schimbând câteva politeţuri cu Alexander. Gândurile lui reveniră apoi la situaţia sa actuală. Nu avea încredere în Alexander. Omul acesta era în stare să-şi vândă şi mama, numai pentru a scăpa de o pedeapsă. Dar avea Michael de ales? Nu trebuia să se ţină de planul lui Alexander? *Lacul Geneva.* Războiul se va extinde, asta era clar, dar chiar era salvarea lor o Europa sfâşiată, cu nenorocirea ei, cu oraşele ei distruse de bombe?

Drumul de la gară până la hotel nu făcuse altceva decât să evidenţieze situaţia lor lipsită de speranţă. La fiecare colţ de stradă se aflaseră poliţişti, iar fotografia lui Michael era pe primele pagini ale tuturor ziarelor londoneze. Parcă-şi auzea numele rostit în şoaptă. Ca şi cum toate spălătoresele din ţară s-ar fi strâns la un loc şi ar fi trăncănit despre faptul că Michael Bedford era un monstru, noul Jack Spintecătorul, care trebuia prins cât mai iute cu putinţă. Cu toate acestea, Alexander şi Rachel erau de părere că se aflau în siguranţă în hotel, atâta timp cât Michael nu părăsea camera. În Cadogan, refugiul bogaţilor, al oamenilor influenţi, al turiştilor înstăriţi şi al aristocraţilor din West End sau Kensington, care nu voiau să înnopteze altundeva decât la cea mai bună adresă din oraş. Dar chiar era acesta ultimul loc în care ar căuta poliţia un ucigaş şi un tâlhar? Dacă s-ar fi cazat într-un hotel ieftin din Stepney sau Whitechapel, printre hoţi de buzunare şi prostituate, situaţia lor ar fi fost în mod cert alta. Alexander avea, în orice caz, suficienţi bani la el, deşi finanţele nu constituiseră niciodată un subiect de discuţie.

Dar Michael nu se aştepta să apară probleme.

— Regret nespus, îl auzi Michael pe recepţioner spunând, în momentul de faţă nu mai avem nicio cameră liberă. Lumea este întoarsă pe dos, iar oamenii îşi doresc ceva confortabil în aceste vremuri nesigure.

— Sunteţi sigur? întrebă Alexander, când doi bărbaţi coborâtă treptele, unul ducându-şi în mână melonul. Celălalt, mai tânăr, purta ochelari cu ramă de aur.

— Din nefericire, da, a fost răspunsul, urmat de o privire plină de compasiune.

Cei doi domni se aşezară răbdători la rând. Lui Michael nu-i scăpă faptul că vorbeau despre el şi despre crima atroce comisă asupra profesorului Jenkins. Puţinele fraze care ajunseră la urechile lui îi aduseră broboane de sudoare pe frunte:

— Se spune că a fost văzut aici, în zonă. Au izolat cartierul şi cercetează fiecare casă, spuse unul dintre ei.

— E terminat, adăugă celălalt. E doar o chestiune de timp. Michael nu mai urmărise discuţia dintre Alexander şi recepţioner, dar acum îl auzi pe acesta din urmă spunând:

— ... dar este cu mult sub standardul obişnuit al Hotelului Cadogan, care are un standard înalt.

— Da? spuse Alexander şi o privi pe Rachel.

— Camera se află la ultimul nivel, al patrulea, şi este cu vedere în spate, deci nu spre parc. Iar de soare nu vă puteţi bucura acolo decât câteva ore dimineaţa. Doriţi să aruncaţi o privire în cameră?

— O luăm, spuse Alexander cam prea repede, în opinia lui Michael.

— *Very well*.

Bărbatul îi privi câteva clipe cercetător, de parcă stătea pe gânduri întrebându-se dacă dorea să-i aibă drept clienţi în elegantul său hotel.

— Atunci am nevoie de paşapoartele dumneavoastră, spuse în cele din urmă şi se aplecă asupra onorabilelor’registre legate în piele, care semănau puţin cu scrierile antice pe care Rachel, Alexander şi Michael le sortaseră în facultate, pe vremea când mai aveau un viitor, iar în vieţile lor mai existau visuri şi speranţe.

Recepţionerul mormăi ceva în barbă, fixă o coală în maşina de scris Smith Corona şi completă formularul bătând la maşină cu un singur deget, arătătorul. Loviturile tastelor care imprimau literele pe hârtie răsunau ca nişte focuri de pistol în mintea zbuciumată a lui Michael. Se vedea prăbuşindu-se pe stradă, în ploaia de gloanţe a poliţiei. Sau stând în faţa eşafodului şi aşteptând ca gâdele să-i pună laţul de gât. Michael privi afară, spre stradă. Libertatea? Oare se obişnuise deja, în mod inconştient, cu gândul că aceasta va tine în curând de trecut?

*

Îi ajunse din urmă la etajul al doilea şi merse alături de ei, fără un cuvânt. Cum putuse avea încredere în Alexander? Cum de nu pricepuse imediat că, în ochii lui Alexander, el era un plebeu? Cineva de care te foloseai şi pe care îl aruncai după aceea la gunoi. Un preş pe care îţi ştergeai picioarele, nimic mai mult. Covorul de pe trepte le înăbuşea paşii. Mirosea îmbâcsit a mobilier vechi şi draperii grele.

Michael se simţea fizic bolnav. Îl dureau gâtul şi ceafa şi şi-ar fi dorit să poată vomita. Să dea afară povara pe care o purta cu sine, să scape de nodul din gât. Şi Rachel avea o expresie chinuită. Avea cearcăne, lipsa de somn era vizibilă. Glasul îi tremura uşor, iar respiraţia ei era gâfâită şi încordată.

— Suferă, şopti Alexander, când o luară puţin înaintea ei pe coridor.

Atâta tot. Michael ştia exact de ce-i spusese acest lucru: ca să-i aducă aminte că el, Michael, putea să-i redea lui Rachel libertatea, putea să o excludă din acest coşmar, dacă se preda şi lua asupra sa întreaga vină. Da, eu l-am ucis pe profesorul Jenkins şi am rupt-o la fugă, dar am fost văzut de soţia profesorului. După aceea m-am ascuns. Ar fi fost suficiente frazele acestea. Ar fi fost suficient să iasă în fugă din hotel, să i se adreseze primului poliţist care-i ieşea în cale şi să-i spună două fraze simple, ca să-i redea libertatea lui Rachel. Atunci ea se putea întoarce acasă, îşi putea trăi viaţa, putea cunoaşte un bărbat.

Un bărbat. Un alt bărbat. De aceea nu o făcea? Un lucru atât de banal precum gelozia îl reţinea să o salveze pe Rachel? în lumea largă existau mulţi bărbaţi ajunşi la vârsta însurătorii, care ar fi fost interesaţi de frumoasa şi bogata Rachel Burrows. Poate şi Alexander?

Broasca se descuie cu un clic slab. Aşa locuieşte un rege, gândi Michael, când uşa se deschise, dând la iveală patul, scrinul bogat ornamentat şi podeaua lăcuită, strălucitoare. Alexander se duse la fereastră. Felul în care se mişca, hotărârea şi zelul său îl neliniştea pe Michael. Alexander observa strada, în vreme ce Michael se întreba dacă îi recunoscuse careva când intraseră în hotel. Poate recepţionerul? îl văzuse pe Michael? Tocmai anunţa autorităţile? Sau Alexander îi şoptise că cel mai căutat bărbat din Anglia se caza în elegantul Hotel Cadogan? Michael avu deodată în faţa ochilor imaginea lui Alexander care îşi nota datele pe formular. Poate scrisese cu totul altceva pe liniile punctate? *Call the police...*

3

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Niels ştia de cele două uşi din secţie, care despărţeau zona pacienţilor de cea rezervată personalului. Întâi trebuia închisă prima uşă, pentru ca a doua să poată fi deschisă. Totul dura treizeci de secunde, pe care le petreceai stând înghesuit în spaţiul strâmt de trecere şi aşteptând.

— Aici e locul tău, spuse gardianul şi îi arătă o cruce desenată pe jos.

Bărbatul tastă codul şi îşi aşeză pe un mic display degetul mare de la mâna dreaptă. I se scană amprenta şi, după câteva secunde, uşa se deschise şi ei intrară. Stăteau unul lângă altul şi aşteptau. Gardianul mirosea a transpiraţie. *Kim* scria pe ecusonul lui, iar pe buza superioară avea picături de sudoare. Apoi se deschise cealaltă uşă şi Niels pătrunse în aripa rezervată pacienţilor. Stătură o clipă pe loc, până ce uşa din spatele lor se închise ţăcănind sonor. Un sunet de parcă s-ar fi sudat cu cadrul ei.

— Jens?

Asistenta aceasta era mai tânără decât cealaltă, avea cel mult douăzeci şi cinci de ani.

— Numele meu este Lea. Vii cu mine?

Femeia porni încet pe coridor.

Oare se vedea pe faţa lui că se prefăcea? Niels nu era sigur. Linoleum pe jos, pereţi de un albastru-deschis, uşi pe ambele laturi ale coridorului. Între ele, o distanţă de circa cinci metri. Sala de mese era la capătul coridorului. Celula Portughezului era chiar alături, cu vedere spre curte. Niels studiase planurile clădirii. Îi mai veniră şi alte date în minte: treizeci de pacienţi erau închişi în Sikringen şi în ultima vreme nu reuşise niciunul să evadeze. Exista o singură intrare, care nu avea cheie. Totul era electronic, sistemul de închidere era ultramodern. Nu existau nici plăci de sticlă, nici cabluri vizibile, mai lungi de cincisprezece centimetri. Toate celulele aveau doisprezece metri pătraţi şi mulţi pacienţi nu-şi părăseau niciodată celula. Acestea, precum şi coridorul erau supravegheate video, cea mai mică mişcare a deţinuţilor fiind observată. Zidul extrem de neted care înconjura Sikringen avea opt metri înălţime şi era înclinat către interior, pentru ca nimeni să nu se poată căţăra pe el. Instituţia era controversată. Îndeosebi aparţinătorii se plângeau că nu primeau niciun fel de informaţii despre starea deţinuţilor, iar unii politicieni mai sensibili vorbeau tot mereu despre tortură. Alţii erau de părere că pacienţilor li se administrau mult prea multe medicamente şi că se stătea prea puţin de vorbă cu ei. Iar în privinţa imobilizării pacienţilor şi a electroşocurilor, Sikringen făcea parte din cu totul

altă categorie decât celelalte clinici de psihiatrie din ţară.

Un bărbat tânăr împingea un cărucior cu lenjerie de pat. Îi zâmbi Leei, dar nu-i adresă niciun cuvânt lui Niels.

— Aşa, Jens, acum am ajuns, tu vei locui aici, în dreapta, spuse asistenta medicală şi se opri. O să-ţi facem mai târziu un tur. Dar, deocamdată, iată camera ta. Ai vreo întrebare?

— Când mă întâlnesc cu ceilalţi? întrebă Niels.

— Întâi primeşti medicamentele, ca să te linişteşti puţin, spuse Lea.

De cealaltă parte a coridorului, pe diagonală faţă de celula lui Niels, se deschise o uşă. Îi izbi un miros de urină. Toaleta. De-acolo ieşi o femeie. Înaltă şi uscăţivă, părul alb şi lung îi atârna peste faţă.

— Revista asta e a ta?

Femeia cu păr alb îi scuipă practic lui Niels întrebarea în faţă. Ţinea ceva în mâna ridicată. O revistă sau un prospect publicitar.

Guvernanta. Ragnhild Værnstrøm. Singura pacientă din secţia de maximă siguranţă. Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani şi la Crăciun se împlineau zece ani de când se afla în secţie. De la crima ei trecuseră paisprezece ani. Primul an îl petrecuse într-o secţie închisă obişnuită. Dar devenise periculoasă şi agresivă şi de aceea ajunsese în cele din urmă aici. Guvernanta îngrijise copii din familii bogate. Toţi fuseseră mulţumiţi de ea, până când, într-o noapte, urma să aibă grijă de cele patru fetiţe ale unui director de bancă, plecat cu soţia sa într-o călătorie. Ceva se întâmplase cu ea în noaptea aceea. Nimeni nu putea explica ce anume, nici chiar Ragnhild. Cert este că le ucisese pe fetiţe, una câte una. Le trezise în miez de noapte şi le trimisese la baie. Să fie curate când se vor întoarce părinţii acasă. Apoi le înecase în vană şi le vârâse la loc în pat. O zgârietură pe fruntea celei mai mari trăda faptul că se împotrivise. Când părinţii veniseră a doua zi acasă, fetiţele se aflau în paturile lor, ca şi cum ar fi dormit. În cămăşi de noapte, cu jucării de pluş. Cea mai mică avea o suzetă în gură.

— Revista asta e a ta? repetă Ragnhild cu o voce sonoră şi stridentă.

Se postă în faţa lui Niels.

Niels citi cuvintele de pe prima pagină. Ceva cu Stopp şi 39? Alături, o fotografie cu un camion şi nişte hale de depozitare. Sub pielea albă şi subţire de pe faţa scofâlcită a Guvernantei, Niels îi întrezărea venele.

— Asta e a ta?

— Nu, răspunse Niels.

— Vii, Jens? îl chemă Lea.

Niels intră în celula sa şi o auzi pe Guvernantă întrebând pe altcineva:

— Foaia asta e a ta?

Când se aşeză pe marginea patului, îşi dădu seama de un lucru: în secţia de maximă siguranţă nu exista niciun fel de logică. Tot ce-i trebuia lui, dacă spera să poată elucida uciderea lui Paludan – logică, legături clare, raţiune –, nu exista

în acest loc.

— Şi trebuie să mai iei şi tableta asta, spuse Lea.

— OK, spuse Niels.

În Sikringen, o tabletă însemna de fapt un pumn întreg de tablete. Atâta lucru pricepuse de pe-acum. Pilule care să alunge frica cea mai mare, pilule care să atenueze efectele adverse.

— Bentzon? şopti Leon.

— Şi acum înghite, spuse asistenta şi îi duse lui Niels paharul la gură. Deschizi, te rog, gura, Jens? Mare, mare.

Era chiar grijulie.

— Ridică limba, mai adăugă Lea şi verifică dacă într-adevăr le înghiţise pe toate.

Niels se simţea ca un sclav care tocmai sosise în portul din St. Croix, dar nu spuse nimic.

— Propun să te odihneşti acum puţin, spuse asistenta, luă un prosop de pe masă şi îl întinse pe perna lui Niels. E foarte posibil să salivezi mai abundent de la tabletele acestea. De aceea îţi recomandăm să-ţi întinzi un prosop pe pernă, îi explică Lea şi îl părăsi, făcându-i un semn din cap.

Niels se holbă un moment la prosopul gri de pe pernă. Asta spune tot, gândi. Va sta întins aici, cu bale la gură, iar corpul lui va trece prin tot soiul de transformări. Tot ce îi citise Leon. O adevărată metamorfoză, de la om la boală.

— Leon, spuse Niels şi încercă să-şi adune gândurile.

— Lângă tine, Bentzon.

Leon părea cam obosit.

— Fii atent: Paludan s-a împleticit pe coridor, buimac de durere, total panicat. Singurul lucru la care se mai putea gândi era: apă. Ca să stingă focul dinăuntrul lui, spuse Niels, fără să ştie unde voia de fapt să ajungă. Îţi poţi imagina? Se prăbuşeşte pe coridor, e întuneric, doar lumina Lunii lui Hannah.

— Ce? îl întrerupse Leon. Ce-i cu Hannah?

— Lumina Lunii. Luna a strălucit deosebit de puternic în noaptea aceea, spuse Niels.

Şi-l imagină pe Paludan singur pe coridor, luminat doar de lumina palidă a Lunii. Îi ardeau măruntaiele, se sprijinea de perete.

— Toaleta pentru femei e prima pe coridor, spuse Niels. Dar cea pentru bărbaţi e la doar câţiva metri mai departe. Să se producă un scurtcircuit în creierul lui şi să se ducă în toaleta greşită? în toaleta în care n-a pus niciodată piciorul? Nu, se va chinui să meargă mai departe, până la toaleta pentru bărbaţi. Creierul lui era probabil atât de stresat, încât pur şi simplu nu putea gândi altfel.

— Ce înseamnă asta, Bentzon? Zi-mi odată de ce tot insişti pe chestia asta.

— Nu ştiu, spuse Niels. Pur şi simplu nu cred că e adevărat. Ceva nu se potriveşte.

— Vrei să zici că a fost ceva aranjat? zise Leon, fără să mai şoptească acum. Că am înţeles totul greşit?

Niels se întinse pe pat, cu capul pe prosop. Avea senzaţia că deja secreta mai multă salivă. Prima privire atentă de jur împrejurul celulei sale. Noul lui cămin. Mai mare decât celula în care îşi petrecuse noaptea precedentă. Un dulap ocupa aproape tot peretele lateral. Pe peretele opus uşii era o ferestruică. Două gratii după o sticlă groasă, blindată. Brusc, se gândi la Bjørn şi Ellen, copiii lui. Gratiile să-i fi trezit dorul de ei? Se va gândi la copiii lui întotdeauna când va vedea două lucruri identice? O pereche?

Atunci, viaţa va fi o grea încercare. O pereche de pantofi, de ochi, de urechi, ale naibii de multe lucruri veneau întotdeauna în perechi. Să inspire adânc. Bjørn şi Ellen erau pe mâini bune, gândi Niels. Şi cu cât îl găsea mai repede pe ucigaşul lui Paludan, cu atât mai curând se putea întoarce acasă.

Deasupra patului era fixată o scândură, lângă ea atârna un *pinboard*. În mijlocul celulei era o masă şubredă, cu tăblia zgâriată, un scaun metalic şi un coş de gunoi prins în podea cu şuruburi. Lângă uşă era o chiuvetă de inox lucios. Nicio oglindă, logic, comentă Niels în sinea sa. Cine să vreâ să se privească în ochi într-un loc ca acesta? Lângă uşă era fixată în perete o mică placă de metal, un interfon, cu un buton şi un difuzor. Niels privi tavanul. Ciment alb, în rest, nimic. Revista asta e a ta? Vocea stridentă a Guvernantei continua să răsune. Curând cedă locul unui cuvânt care ieşise adineauri din gura lui Leon: *Aranjat.*

4

Santiago, Chile

Un cod al iubirii. Hannah îşi dădea şi ea seama cât de aiurea suna. Dar cuvântul se fixase în mintea ei şi cumva era convinsă că în codul acesta de pe cartea poştală era vorba despre Niels şi ea. Şi despre faptul că aveau să se regăsească. De dragul copiilor. Ba nu! De dragul iubirii, la naiba, de dragul lor înşişi şi al nimănui altcuiva.

Se afla în barul hotelului. Scaune înalte de bar, din inox lucios, mese rotunde de sticlă şi, pe pereţi, fotografii înrămate ale tuturor celebrităţilor care trecuseră vreodată pe aici: Elvis Presley, Louis Armstrong, Muhammad Aii şi o serie de actori pe care Hannah nu-i cunoştea. Minciuni, cu siguranţă. Ce să caute Elvis în Chile?

Sorbi din paharul de vin alb. Era dulce, dar îi convenea. Lærke, una dintre tinerele cercetătoare, arăta obosită. Era vizibil că avea dificultăţi să se adapteze la ora sud-americană. Dar, de fapt, şedeau cu toţii aici doar aşa, ca să treacă timpul până se puteau duce în sfârşit la culcare. Şi Hannah se simţea cam dată peste cap de la atâtea ore de zbor. Era agitată, avea furnicături în picioare.

Majoritatea cercetătorilor se duseseră între timp în restaurant, să mănânce ceva, printre ei şi Mathias. Hannah preferase barul hotelului. De acolo nu era aşa departe până-n pat. În afară de asta, voia să fie odihnită a doua zi dimineaţă, când vor zbura în nordul ţării cu avionul acela dubios, cu elice. În deşertul Atacama, singurul loc de pe Pământ cu peste trei sute douăzeci de nopţi senine pe an. Pentru un astronom, o călătorie la VLT – Very Large Telescope – era ca un pelerinaj. Era Mecca lor, numai că nu conţinea o piatră neagră, ci era repartizată pe patru telescoape distincte: Antu, Kueyen, Melipal şi Yepun. Toate purtând numele unor obiecte astronomice, într-un dialect chilian local. Ca toţi ceilalţi cercetători, şi Hannah urmărise cu interes în anii nouăzeci construcţia telescopului. Raza lui era de peste douăzeci şi cinci de ori mai mare decât raza celor mai bune telescoape din lume.

— Cred că mă duc să mă culc.

Lærke puse pe masă paharul ei pe jumătate plin cu rom şi Cola.

— Nu mai rezist nici eu mult, spuse Hannah. În orice caz, trebuie să mai stau puţin în picioare.

Se ridică, îşi întinse spatele şi îşi trase umerii înapoi, încă mai simţea acceleraţia avionului, vibraţiile şi zguduiturile sale. Sau era vinul? Uneori era suficient un pahar. Mai ales când era obosită. Se sprijini de masă şi îşi aşeză antebraţele pe tăblia rece. Şezuse destul pe ziua de azi.

Vocile din jurul ei se contopeau cu muzica. Jazz. Totul devenea un vuiet de fond. *Codul*. Dacă şi-ar aminti fiecare cuvânt. Mai încercă o dată să-şi reproducă în minte textul de pe cartea poştală, să-şi imagineze cartea poştală, să vadă dintr-o singură privire tot textul, nu fiecare cuvânt în parte. Diferenţa de fus orar şi vinul nu o prea ajutau. De-ar fi luat cartea poştală cu ea! Cât era acum ceasul în Danemarca? Hannah habar nu avea, dar era oricum totuna, fiindcă la institut era mereu cineva. Anul trecut, trei doctoranzi sărbătoriseră Crăciunul la birou. Hannah îşi luă telefonul şi speră să o mai ţină acumulatorul. Apoi apelă numărul. Trecură câteva secunde şi deja începu să regrete că-şi făcuse acest plan. Era în Chile, i se împlinea un vis, VLT-ul, deşertul... la toate astea trebuia să se concentreze acum, la nu ştiu ce cod ciudat, de pe o carte poştală veche, despre care nici măcar nu ştia dacă există sau nu.

— Alo?

Glasul era stins, chiar se simţea distanta.

— Cu cine vorbesc? întrebă Hannah.

— Alo? Robert la telefon.

Legătura nu era foarte bună. Dar nici Robert nu fusese înzestrat cu un glas puternic. Era un om timid, cum altfel, cineva care nu avea nevoie decât de biroul său şi de munca sa de cercetare: stelele gigante şi exploziile de raze gamma.

— Robert, aici e Hannah. Sunt în Chile şi... mi-am amintit ceva.

— Aha?

— Te deranjez sau poţi să mă ajuţi cu ceva? în biroul meu.

— Mă duc acum acolo.

— Mulţumesc, Robert. Pe masă e un dosar. *Operaţiunea Hamlet,* arată destul de oficial.

— Cum merge treaba acolo, la voi? întrebă Robert. Gata, l-am găsit.

— Poţi să te uiţi înăuntru, sau nu, mai simplu... vezi că pe masă e un bilet cu un text scurt.

— Cu *Old friend?*

— Da, Robert. Poţi să mi-l citeşti?

— *Old friend. It has been long since...*

— Stai puţin, spuse Hannah şi îi făcu barmanului un semn. *A pen, please? Para escribir. Sí? And paper. Thank you.*

Barmanul dădu din cap, scoase din buzunarul de la piept un pix slinos şi îi dădu lui Hannah un bileţel minuscul, cu logoul Hotelului Santiago Apostol.

— OK, spuse Hannah. Sunt gata.

Robert Poulsen oftă, era deja iritat de această tărăgănare, dar după aceea îi citi textul cu voce tare, de la o distanţă de 13 000 de kilometri. Hannah şi-l notă, cu greşeli cu tot.

Old friend.

It has been long since we last spoke but. 1 hope you are well.
I don't have a lot to report. As you are awware,
time is not a real factor around here –
it's probably why I like this place so much.
I much hope you can visit someday soon.

Wish you could be here.

Robert repetă ultima propoziţie, crezând că Hannah nu-l auzise. Apoi întrebă:
— Asta-i tot? în rest, nimic?
Hannah nu reacţionă, stătea cu privirea pironită asupra textului din faţa ei şi îl repeta în şoaptă, cuvânt cu cuvânt. Dar într-un final îi mulţumi lui Robert şi încheie convorbirea.
Îndeosebi punctul dintre *but* şi *hope* îi captase atenţia. Dacă era un punct. Poate era doar un defect, un punct negru, o murdărie care se lipise de cartea poştală. Că doar străbătuse mii de kilometri. Sau apăruse la copiat? Tonerul? Mai era şi greşeala din *awware,* de ce nu ştiuse expeditorul să scrie corect *aware,* când ştiuse să scrie *probably* şi *someday?* Doar erau cuvinte mai lungi. Nu, sigur era doar o neatenţie, să se concentreze ea mai bine pe punct, să înceapă de acolo. Dar de ce? Răspunsul veni de la sine şi cumva îi păru convingător: pentru că nu conta dacă gramatica era corectă, cuvintele nu trebuiau să aibă un sens decât pentru cod. Decisivă este plasarea, gândi Hannah şi privi către barman. Părea să aştepte o comandă. Nu putea să stea tot timpul cu un pahar gol la bar, îşi spuse Hannah şi comandă o bere. Siraku scria pe sticlă. Râcâi marginea etichetei şi îi studie imaginea. În momentul următor simţi că are un punct de pornire: *Decisivă este plasarea.* Plasarea în raport cu ce? îşi fixă privirea asupra textului din faţa ei. Nu am voie să ridic capul înainte de a vedea ceva, îşi spuse Hannah. *Awware.* De ce doi *w?* Pentru că era important pentru cod câte litere erau? Da, părea plauzibil, gândi Hannah. Era important câte litere erau. Şi plasarea semnelor. Putea să lege cumva aceste două observaţii? Stătu o vreme să se gândească şi în cele din urmă spuse cu voce tare:
— Câte litere sunt între semne.
Avea sentimentul că dăduse peste ceva. Câte litere erau între puncte, virgule şi liniuţe, asta era important.
— Să încercăm aşa ceva?
Hannah ridică privirea. Mathias stătea lângă ea şi îi arăta ceva pe lista de băuturi.
— Un navegado, spuse. Localnicii beau aşa ceva.
— OK, spuse Hannah şi se miră.
Ceilalţi se întorseseră deja? Sau Mathias nu se dusese până la urmă cu ei?
— Vin roşu, cald, cu portocală şi zahăr, o lămuri Mathias şi o privi.

Rămaseră o jumătate de oră la bar. Undeva în spatele lor, trei japonezi se lansaseră într-o discuţie aprinsă Mathias îi povesti despre prima lui vizită la VLT, de anu trecut. Unul din lucrurile cele mai importante care se petre cuseră în viaţa lui, sublinie. Hannah avea toate motivele sí fie bucuroasă. Niciodată nu ajunsese el atât de aproape di visul lui despre univers ca în deşertul chilian. Apoi vru sí ştie care era lucrul cel mai important care se petrecuse îr viaţa ei. În toată viaţa mea? se întrebă Hannah, în vreme ce Mathias comanda iarăşi ceva de băut pentru amândoi Hannah se simţea cam ametită, o senzaţie de căldură, dt relaxare.

— Ăsta se numeşte *terremoto,* spuse Mathias. Ceea c< înseamnă cutremur.

— Sună straşnic, spuse Hannah şi îl privi.

Ochelari de vedere, cu rame compensate. John Lennon Privire pătrunzătoare. Părea un om cu totul şi cu totul cin stit. Părea să pună preţ pe lucrul acesta. De aceea stătea e; aici cu el? Chiar voia Niels asta, voia ca totul să se sfârşeasc; între ei? *Codul iubirii.*

— Cred că m-am cam ameţit, spuse Hannah clătinându-şi uşor.

Capul ei pe umărul lui, poate închisese o clipă şi ochii Barmanul le dădu nota.

— Eşti OK? întrebă Mathias.

— Doar obosită.

— Să urcăm?

Două cuvinte. Continuará să răsune în mintea lui Han nah, când dădu din cap şi ieşiră amândoi din bar în foaiei trecură pe la recepţie şi intrară în lift. Să urcăm? Ce vois< să spună? în lift se sprijini de el. Era bun ca sprijin. O ţine, de mână. Ea îl apucase pe el de mână sau invers? Nu conta Se ţineau de mână, cel mai intim contact fizic al ei cu un bărbat, de când îl cunoscuse pe Niels. Nu avea sentimentul că e ceva greşit, încercă Hannah să se convingă, când uşile liftului se deschiseră şi ei păşiră în coridorul lung, cu covor roşu şi lambriuri deschise la culoare. Avea cumva sentimentul că e ceva OK. Aproape OK.

— Aici e camera mea, spuse Hannah şi se opri, cu mâna lui în continuare în mâna ei.

O va săruta acum? El se aplecă spre ea, dar ea nu ştia ce să creadă despre asta sau dacă trebuia să închidă ochii. Şi nici nu-şi dădea seama ce va urma. Să deschidă uşa şi să-i dea voie să intre? în pat? Hannah stătuse puţin întinsă pe pat, după ce-şi luaseră camerele în primire. *Codul iubirii.* Sintagma revenise în mintea ei. Câte litere erau între semne? *Old friend.* Primele cuvinte ale textului, urmate de un punct. Câte litere erau? Opt. Ba nu, nouă. Nouă litere până la primul punct. Care literă corespundea cifrei 9? I. Sau „eu” în engleză. Se afla pe o cale greşită? Nu contau numerele? Poate numai literele erau importante. Poate că fiecărei litere îi corespundea o altă literă din alfabet. Era posibil? îşi aminti ceva ce-i spusese Gustav odată. Că după Primul Război Mondial fusese înfiinţată în secret în Anglia o Şcoală pentru Coduri şi Cifruri, unde să fie sparte codurile inamicilor. În acest scop fuseseră afiliaţi şcolii cei mai buni matematicieni,

criptografi, jucători de bridge şi şah din ţară, cărora li se dădeau toate mesajele codificate interceptate. La astrofizicieni nu apelaseră, gândi Hannah şi se uită la Mathias. Surâsul lui ademenitor.

— E totul în ordine? întrebă el.

— Noapte bună, spuse Hannah, se aplecă spre el şi îi şopti ceva la ureche.

Apoi intră în cameră şi trase iute uşa în urma ei.

Se dezbrăcă, îşi aşeză hainele pe un scaun, se spălă pe dinţi şi se privi în oglindă. În clipa aceea îşi aminti ce-i şoptise lui Mathias, ca şi cum ar fi văzut cuvântul scris pe oglindă cu litere groase. *Mâine*. Îi promisese. Şi avea de gând să-şi ţină promisiunea. Indiferent de codul iubirii.

5

Hotelul Cadogan, Londra, 1939

Michael era singur cu Rachel în cameră. Alexander coborâse în stradă. Voia să afle unde erau barajele poliţiei şi să caute o cale până la bancă. Rachel stătea la fereastră, cu părul desfăcut şi cu spatele la el. Michael şedea pe marginea patului. Ridică o dată privirea, se uită neliniştit în jur şi studie tabloul de pe perete. Un peisaj, o copie după Constable, nori negri deasupra mării. Asfinţit, şi acolo.

— Rachel? spuse Michael când nu mai putu suporta tăcerea.

Voia să-i vadă fata. Ea se întoarse.

— Vine Alexander, spuse Rachel cu un ton aproape ameninţător. Îl aud pe scări.

Arcurile saltelei scârţâiră, când Michael se ridică de pe pat. În clipa următoare, Alexander se ivi în uşă. Cu buzele strânse, păşi mut înăuntru şi îşi încrucişă braţele. Ultima fărâmă de optimism dispăruse de pe faţa prietenului său.

— Ne-a recunoscut careva când am intrat în hotel? întrebă Alexander cu voce stinsă.

— Cum aşa? întrebă Rachel.

— Vreo cameristă? Sau altcineva? Michael, precis te-a văzut cineva şi a anunţat poliţia.

— Doamne Sfinte, sunt deja pe drum? întrebă Rachel.

— Posibil. Nu ştiu, dar...

— Dar ce? se răsti Michael la el.

Rachel încercă să-l potolească.

— Uită-te pe fereastră, omule, şopti Alexander şi deschise uşa dinspre coridor.

Se orientă o clipă şi se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— Haideţi, şopti încordat.

Îl urmară pe coridor până la geamul mat, prin care se vedea partea dinspre stradă a hotelului. Cei trei prieteni stătură alături şi se holbară miraţi la mulţimea de dedesubtul lor.

— Vedeţi? E poliţie peste tot. Au înconjurat hotelul, zise Alexander arătând în jos. Nu poate fi o coincidenţă. Ştiu mai mult ca sigur că eşti aici. Aşteaptă doar momentul potrivit.

Michael nu spuse nimic. Se mulţumi să o privească pe Rachel.

— M-am gândit, spuse Alexander după ce revenirĂ în cameră. Altă soluţie nu există. E cel mai bine pentru toţi. Şi nu mă refer doar la noi.

— Ce anume? întrebă Michael. Ce soluţie? Şi cum adică nu te referi doar la noi?

Alexander zâmbi brusc, scurt şi în mod deplasat.

— E oare inoportun să gândeşti altruist într-un moment atât de dificil? Nu dovedeşte tocmai asta că ai caracter? Integritate? Doar la asta visăm cu toţii.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care o întrerupse la un moment dat tot Alexander:

— Deci, credem în ceea ce am descoperit? în ce scrie acolo?

Îi măsură cu privirea, întâi pe Rachel, apoi pe Michael.

— Tu crezi în asta, Rachel?

— Da, cred.

— Michael?

Michael stătu multă vreme pe gânduri. Credea în însemnările acelea din anul 399 î.Hr., dintr-o celulă umedă din Atena, pe care le tradusese el cuvânt cu cuvânt?

— Sau trebuie să vă amintesc ce a spus Socrate? adăugă Alexander, umblând agitat prin cameră. A spus că, pentru filozofi, viaţa este doar o pregătire pentru moarte. Pentru toţi cei care caută cunoaşterea adevărată...

Alexander se întrerupse, apoi zise:

— Michael!

Michael ridică privirea. Alexander zâmbea iarăşi în felul acela pe care-l apreciase Michael odinioară atât de mult. Pentru că-i dovedise că Alexander era prietenul lui. Michael fusese atât de mândru să fie acceptat în societatea lor! Rachel Burrows şi Alexander Carrington erau tot ceea ce el nu era. Cu toate că nimeriseră în acelaşi grup numai datorită numelor lor de familie, ei îl primiseră în cercul lor. Depăşiseră toate graniţele şi obstacolele dintre clasele sociale britanice.

— Michael?

— Da?

— Ce crezi? E greşit? Nu credem noi că viaţa este doar o pregătire pentru moarte şi că trupul nostru ne împiedică să atingem cunoaşterea adevărată, pentru că-şi trăieşte propria viaţă? Pentru că are nevoie de mâncare şi băutură, pentru că are instincte, pentru satisfacerea cărora ne zbatem jumătate din viaţă, pofte, care ne despart, precum Limesul lui Hadrian, de celălalt tărâm. Tărâmul pe care-l numim cunoaştere.

— De ce ne spui toate acestea? întrebă Rachel nedumerită.

Discursul obsesiv al lui Alexander era un mister pentru ea.

— Pentru că, scumpă Rachel, noi am studiat Antichitatea dintr-un motiv anume.

— Pentru că aspiram la cunoaştere, spuse Michael, începuse să bănuiască încotro se îndrepta Alexander.

Şi nu avea niciun chef să-l urmeze.

— Exact. Aspiram... ba nu, aspi*răm la* cunoaştere! Vrem *să î*nţelegem viaţa!

Vrem *să* ştim de ce ne aşteaptă acasă, pe Michael şi pe mine, ordine de chemare. Ne cheamă. Moartea ne cheamă.

— Nu înţeleg, spuse Michael. Vrei să zici că ar fi bine să ne ducem la armată?

— Nu! Vreau să zic că probabil vom muri oricum. Doar ştim cu toţii că războiul acesta va fi mult mai cumplit decât cel precedent.

Rachel clătină din cap.

— Alexander! Vorbeşti prostii. Aşază-te!

— Nu, nu vorbesc prostii. Vom muri probabil oricum, nu-i aşa? Europa şi-a săpat mormântul.

— Poate, spuse Michael.

— Şi tu pentru ce ai muri? Pentru graniţele ţării? Pentru că Germania a invadat Polonia? Preferi să mori pentru Polonia sau pentru adevărul suprem? Pentru descoperirea supremă?

— Dacă pui aşa problema..., spuse Michael şi nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Alexander!

Rachel ridicase glasul, tulburată. Şi ea pricepuse la ce se gândea Alexander, numai că nu putea suporta gândul.

— Rachel! Putem face trei lucruri. Primul: să încercăm să fugim. Printr-o Europă în război. Şi să trăim în clandestinitate până la sfârşitul vieţii. Nu-i aşa?

— Da.

— Al doilea: să ne predăm. Să stăm în temniţă câţi ani ne-or da. Tu te alegi poate cu o pedeapsă scurtă, Rachel, dar vei purta toată viaţa ta această stigmă. Familiile noastre...

Alexander se poticni, prinse privirea lui Michael.

— Iar pe noi, Michael, ne aşteaptă ştreangul.

Clătină din cap. Încercă să reia firul.

— Sau al treilea lucru: să dovedim conţinutul documentului nostru. Şi să intrăm în istorie. Aşa cum am plănuit de la bun început. Doar că ar fi puţin mai curând, mult mai curând.

— Cum?

Rachel părea să se fi resemnat.

— Viaţa aceasta este oricum distrusă. Am ratat totul ieri, cum a spus Michael pe bună dreptate. Un. Adevăr teribil. Ne-am ratat vieţile şi asta nu neapărat din vina noastră, nu în totalitate. Împrejurările au fost împotriva noastră, spuneţi-i hazard, dacă vreţi. Viaţa nu decurge decât rareori aşa cum vrem noi, trăim de pe-o zi pe alta, spuse Alexander, iar Michael se văzu nevoit să-i dea dreptate. Viaţa este, în multe privinţe, doar o schiţă, nu un tablou încheiat. Ne naştem cu un set de cărţi în mână şi încercăm să le jucăm cât de bine putem, dar există atâtea influenţe externe! Atâtea catastrofe! Război, moarte, boală, tot ce nu poţi controla. O decizie greşită e suficientă, o cotitură greşită şi ai pierdut tot. Aşa e viaţa, spuse Alexander. Am crezut că facem ce se cuvine, când am încercat să

salvăm documentul...

— Am făcut ce se cuvenea, spuse Rachel.

— Poate, se grăbi Alexander să replice. Dar la fel de adevărat mai este şi că astfel – indiferent cât de just am acţionat – ne-am distrus vieţile. Cum spuneam: ne aşteaptă ştreangul sau temniţa, o viaţă pe fugă, dezonoarea. Sau?

Se aşeză călare pe scaun, cu faţa la spătar, şi îi privi pe cei doi. Michael şedea pe marginea patului, Rachel la capul patului, cu genunchii la bărbie, încălţată.

— Când ţi-ai ratat şansele în viaţă, mai ai o singură posibilitate. Trebuie să mizezi pe eternitate.

— Şi asta ce vrea să însemne? întrebă Rachel cu accentul ei distins, de clasă superioară.

Michael se gândi iarăşi, fără să vrea, la aperitive, bărbaţi în smoking, mobilier Chesterfield şi Whisky Soda în pahare înalte.

— Asta vrea să însemne că trebuie să murim. Aici..., spuse Alexander. În camera asta de hotel. Să ne luăm singuri viaţa.

Cât timp tăcură? Trei minute? Zece? în orice caz, suficient timp pentru ca gândurile lui Michael să devieze. La faptul că Alexander avea dreptate. La faptul că Alexander era nebun. De câteva ori încercă să o privească pe Rachel în ochi şi să-i ghicească gândurile.

— Priviţi situaţia în felul următor: ne îndeplinim planul mai devreme, spuse Alexander şi-i aşteptă pe ceilalţi doi să se uite la el. Mâine mergem la bancă, aşa cum am stabilit, şi după aceea...

Din nou tăcere.

— Michael? întrebă Alexander în cele din urmă.

— Nu ştiu, spuse Michael.

— Atunci spune-mi ce variante mai avem, spuse Alexander.

Michael şovăia, ştia că era lipsit de sens. Şi că nu contau doar cuvintele, doar ceea ce spusese Alexander. Ci şi privirea lui. Fermitatea. Prietenul lui decisese pentru ei. Şi poate era decizia corectă. Michael avu nevoie de câteva minute pentru a înţelege acest lucru. Să rămână aici era zadarnic, dar nici nu aveau unde merge. Atunci de ce să nu-şi pună planul în aplicare înainte de termen? Privi în cele din urmă către Rachel. Privirile lor se întâlniră. Cât de mult îşi dorea să o revadă! Dacă documentul acela conţinea adevărul.

6

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Niels îşi studie mâinile. Îi zvâcneau. Îi era greaţă şi avea senzaţia că podeaua de sub el e instabilă. Uşa dinspre coridor era închisă. Era singur în celula lui. Dormise? Sau moţăise doar? îi visase pe Hannah şi pe copii. Îndeosebi pe Hannah. Părul ei pe pernă. Se ridică în capul oaselor. Prosopul era ud.

— Leon?

Trecu o clipă, apoi auzi vocea lui Leon în ureche.

— Nu pot să respir pe nas.

— Aud.

— Poţi să notezi asta?

— Are vreun rost? întrebă Leon.

— Da, pentru mine are un rost. Şi am spasme în mâini. Mă mănâncă spatele şi, la naiba, îmi curg bale întruna.

— OK, Niels. Am notat.

Niels se ridică. Privi afară, pe gemuleţ. Îl liniştea să ştie că decompensarea şi degradarea lui Niels Bentzon erau consemnate.

— Paludan a băut otravă, spuse Niels. Nu a băut-o de bunăvoie, dar nici nu l-a obligat nimeni.

— În orice caz, nu avem niciun indiciu în acest sens, spuse Leon.

— Iar cadavrul lui e posibil să fi fost târât în toaletă. De către cineva care voia ca totul să pară o sinucidere.

— După logica ta, da, spuse Leon.

Uşa se deschise.

— Iar vorbeşti de unul singur? întrebă femeia.

Aceeaşi asistentă medicală de mai devreme, Lea. Făcuse ceva cu părul ei, şi-l prinsese, acum avea, în orice caz, un aer mai eficient.

— Am să te conduc puţin pe aici. Ca să cunoşti şi tu pe unul, altul.

— Asta e o ocazie bună, Bentzon. Nu uita, e locul crimei, spuse Leon, care auzea tot ce spunea asistenta. Încearcă să-ţi întipăreşti în minte toate detaliile.

— Ţi-am pregătit haine, spuse femeia. Şi ţine minte, pentru ceilalţi nu e întotdeauna uşor când apare cineva nou.

Asta ce voia să însemne? Că nu era uşor pentru ceilalţi? Niels îşi puse tălpile pe podea şi încercă să-şi găsească echilibrul. Lea ieşi din celulă şi îl aştepta. O auzi spunându-i ceva unuia dintre gardieni. Haine de deţinut, o modă care nu era trecătoare. Alb cu albastru, cu o dungă subţire la pantaloni. Largi şi informe, pentru ca o parte din identitatea celor care le purtau să dispară dedesubtul lor.

— OK, Jens. Dacă vrei să ştii ceva, întreabă-ne. Klaus vine cu noi.

Gardianul îşi drese glasul. Deci el era Klaus. Păr roşcat, tuns scurt, şi un corp de care orice boxer de categorie grea ar fi fost mândru.

— Toaleta e exact vizavi de celula ta, îi explică asistenta. Dacă ai nevoie să mergi la toaletă, apeşi butonul de lângă uşă. Şi noaptea, spuse ea şi îl privi. Pentru treaba mică foloseşti mai bine chiuveta, OK?

— Să fac pipi în chiuvetă?

— Se poate spune şi aşa, răspunse ea şi se urni din loc. Să începem de unde ai intrat tu azi-dimineaţă.

Pe coridor erau câteva canapele. Uzate şi vechi, tapiţate cu catifea verde, uneia îi lipseau două perne. Un tânăr şedea acolo, cu capul plecat, şi îşi muşca articulaţiile degetelor.

— Aici ai fost, în baia asta, spuse asistenta şi arătă către uşa grea, încuiată. Ca să te poţi orienta. Şi aici în stânga e o mică încăpere pentru personal. Uşa e tot timpul deschisă, dar voi n-aveţi ce căuta acolo.

Niels aruncă o privire înăuntru. O masă rotundă, o cafetieră, un frigider. Doi gardieni stăteau la uşă, unul citea un ziar gratuit, celălalt se juca pe telefon. Niciunul nu ridică privirea. Niels îl recunoscu pe cel care îl condusese în baie.

— Şi dacă mergem mai departe, ajungem la celula lui John.

Femeia privi scurt către o uşă închisă.

— John, spuse Niels cu voce tare şi încercă să-şi aducă aminte ce aflase despre John Einarsson.

— Nu şi-a mai părăsit celula de opt ani, spuse Leon. John Einarsson e atât de agresiv, încât e ţinut legat de pat aprbape toată ziua. În anii optzeci a omorât în bătaie doi clienţi ai unui local din Randers. După care a atacat de mai multe ori personalul.

Niels îl auzi pe Leon răsfoindu-şi documentele şi şi-l imagină şezând undeva în apropiere, în maşina poliţiei.

— Poţi să-l saluţi altă dată, decise Lea şi merse mai departe.

— Vizavi de John stă Foarfecă, spuse Leon. Îi vezi celula?

— Da, şopti Niels.

Uşa era deschisă, iar Niels aruncă o scurtă privire înăuntru. Micul geam dădea spre curte.

— Ăsta a fost unul din cei care s-au sculat în noaptea crimei, spuse Leon. Şi Portughezul a făcut la fel. Cam pe la ora când a murit Paludan, ei au stat la ferestrele lor şi s-au holbat afară.

— Vii? întrebă Lea.

Leon continuă să vorbească, în vreme ce Niels o urmă pe Lea:

— Spre deosebire de John Einarsson, Foarfecă nu e agresiv cu personalul. Vocile care i-au poruncit acum şase ani să-şi ciopârţească mama cu o foarfecă de grădină sunt înăbuşite cu ajutorul medicamentelor. Pe care le capătă însă într-o

cantitate atât de mare, încât în dezbaterea de anul trecut a fost dat drept exemplu pentru pacienţii din secţia de maximă siguranţă cărora li se administrează antipsihotice în doze mult prea mari. Medicaţia lui depăşeşte orice valoare-limită. Poţi să intri în celula lui? întrebă Leon.

— Nu, şopti Niels şi întâlni privirea Leei.

Era nerăbdătoare.

— Poate cândva mai târziu? în orice caz, el a văzut ceva în noaptea aceea. Pe geamul de la celula lui. Doar ai văzut înregistrările, spuse Leon.

Asistenta acoperi vocea din urechea lui Niels.

— Trebuie să ne grăbim puţin, Jens.

— Da.

— Că vrem să mai vizităm şi atelierul. Îţi place să lucrezi cu mâinile? Desenezi sau pictezi? Haide, uită-te puţin înăuntru, spuse Lea şi deschise o uşă.

Un strung, mese şi scaune, iar pe pereţi nenumărate desene colorate. *La Gallerie Insane* scrisese un om deosebit de spiritual, undeva sus pe perete.

— El este Thorbjørn, vine din lutlanda, spuse Lea şi arătă către un bărbat care şedea la o masă, cufundat în lumea lui, şi picta.

Îşi pictase şi faţa şi părea mai degrabă un copil în corpul unui bărbat. Un colac de grăsime îi înconjura gâtul ca un guler – era unul din efectele secundare, să te îngraşi în părţi ale corpului cu totul neobişnuite. Când îl văzu pe Niels, puse grijuliu stiloul cu tuş deoparte şi îşi apăsă palmele pe urechi.

— Thorbjørn Rasmussen, spuse Leon şi îi făcu lui Niels un rezumat: Mănâncă numai din conserve nedeschise, crede că toţi vor să-l otrăvească. Nu bea nici apă, doar lapte, dar numai dacă a deschis el cutia. E de doisprezece ani în secţie. I-a ucis pe fratele lui şi pe partenera acestuia. Îşi acoperă urechile cu mâinile?

Niels pufni o dată.

— Face asta fiindcă încă o mai aude pe femeie ţipând, spuse Leon. Thorbjørn i-a spintecat burta cu un cuţit. Era însărcinată în luna a şaptea. Am mai spus asta?

— Mă asculţi, Jens?

Niels îşi feri privirea de Thorbjørn şi avu senzaţia că lumea din jurul lui a început să se învârtă. Preţ de o secundă i se păru că simte rotaţia Pământului. O femeie mai în vârstă împingea un cărucior cu mâncare. O roată scârţâia, iar din cazanele adânci de metal se ridicau aburi.

— Ea e Ulla, ne ajută să împărţim mâncarea. Şi aici îl avem pe unul din pacienţii noştri străini, spuse tânăra asistentă medicală şi arătă către uşa celulei lui Salomon Gaspar. E din Portugalia. O să vină sigur imediat să mănânce ceva. Tie ti-e foame?

Niels nu spuse nimic. Uşa celulei era întredeschisă, iar Niels încercă să strecoare o privire înăuntru. Gaspar şedea cu spatele la el, aplecat în faţă, de parcă se ruga. Niels nu zări niciun pat. Citise deja în dosarul *Operaţiunii Hamlet* că Portughezul nu avea nevoie de pat. Lovitura în ceafă îl luă pe Niels cu totul

prin surprindere.
— Nu, Thorbjørn!
Vocea Leei, care ţipa. O alarmă începu să urle. Niels zăcea pe jos, se răsuci într-o parte şi îl văzu pe Thorbjørn deasupra lui, cu tuşul roşu de pe faţă ca nişte pete de sânge, încercă să se ridice de jos. Singurul gardian prezent aştepta întăriri, singur oricum nu avea ce face.
— Thorbjørn!
Niels se puse în genunchi.
— Bentzon?
Vocea lui Leon.
— Eşti...? continuă Leon.
Thorbjørn îl lovea pe Niels în cap, cu stângăcie, făcând gesturi largi cu braţele, dar îl nimerea şi avea forţă. O clipă mai târziu, Thorbjørn era îngropat sub cinci gardieni. Niels încă mai zăcea chircit pe jos şi urmărea tremurând cum patru gardieni apucau câte un braţ sau un picior. Lucrau nemaipomenit de repede şi profesionist, îl legară pe Thorbjørn cu curele, aşa cum îşi leagă alţii şireturile de la pantofi. Thorbjørn ţipa. Niels îl auzi pe unul dintre medici spunând ceva despre electroşocuri.
— Eşti OK?
Vocea Leei. Niels se ridică greoi de jos. Abia acum realiză că îi lipsea ceva.
— Aparatul meu auditiv, spuse şi înălţă privirea.
În faţa lui se afla Portughezul, Salomon Gaspar. Potrivit fişei, avea şaptezeci şi patru de ani. Părea mai tânăr. Era cam de înălţimea lui Niels, zvelt şi atletic. Ochii aproape că-i dispăreau în orbite. Din cauza lipsei de somn? Patruzeci de ani fără somn, patruzeci de ani la recepţia unui hotel. Păi negru, pieptănat cu grijă peste cap. Un zâmbet îi juca pe buze. Părea cumva elegant. Ţinea în mână aparatul auditiv al lui Niels. Îi căzuse probabil din ureche în urma loviturii. Portughezul îl privea.
— Foarte bine, Salomon, spuse Lea pe tonul unei educatoare de grădiniţă. Îi înapoiezi lui Niels aparatul auditiv?
Portughezul nu se mişcă.
— Salomon? îl avertiză Lea.
— Veţi fi multă vreme oaspetele nostru? întrebă Portughezul pe un ton distins, aproape umil, şi cu un accent sudic.
Glasul lui avea o tonalitate înfricoşător de plăcută.
Auzise vocea lui Leon din cască sau acoperiseră zbieretele lui Thorbjørn orice alt sunet? Niels nu era sigur.
— Am să cer să vi se ducă bagajul sus, spuse Salomon Gaspar şi îi întinse lui Niels aparatul auditiv, ca şi cum ar fi fost cheia de la Grand Hotel Lunatic.

*

Paludan fusese constrâns să bea otrava. Numai că nu exista niciun indiciu privind această constrângere. Niels se uită în jur şi strecură o privire pe geamul dreptunghiulai din uşa sălii de mese. Era ca şi cum ar fi privit într-un acvariu. Niciun sunet nu răzbea afară, pacienţii dinăuntru erau înconjuraţi de gardieni şi îngrijitori.

— Haide, spuse Lea, puse mâna pe clanţă şi deschise uşa. Încăperea era împărţită în două. Circa patruzeci de metri pătraţi, într-o parte erau nişte canapele jerpelite, înconjurate de plante din plastic, verde-deschis, o măsuţă de cafea şi un fotoliu vechi de piele, negru. Pe perete era fixat un televizor. Un ecran cu plasmă, în spatele unui grilaj, ca să nu poată fi spart. În dosul uneia dintre canapele era un raft cu cărţi, un joc de şah, yams, table. Cu excepţia televizorului, pereţii fără ferestre erau goi şi albi. Tânărul care stătuse adineauri pe canapeaua din coridor şedea acum aici. Continua să-şi muşte articulaţiile degetelor şi părea să nu-l bage în seamă pe Niels. Avea părul unsuros şi nepieptănat, şi o cicatrice adâncă pe un obraz. Niels îi văzu acum faţa şi îl recunoscu. Era din Groenlanda, un dublu ucigaş, care se afla abia de câteva luni în Sikringen.

— Aici pe canapele poţi să te faci comod, spuse asistenta. Ca Miliaq.

Nu primi niciun răspuns. Tânărul groenlandez nici măcar nu ridică privirea. Braţul lui era presărat cu urme de înţepături, lui i se administrau medicamentele intravenos. Constrângere. Aici totul mirosea a constrângere. Şi Paludan fusese constrâns. Dar cum? Şi de către cine?

— Şi aici servim masa, Jens, spuse Lea şi se răsuci.

În cealaltă parte a încăperii se aflau două mese, la distanţă de trei metri una de cealaltă. La fiecare masă fuseseră puse farfurii pentru şase pacienţi. Cinci gardieni erau de faţă, stăteau deoparte, dar nu erau de trecut cu vederea. Roşcatul care-i însoţise pe Niels şi pe asistenta medicală li se alătură celorlalţi. Câţiva pacienţi luaseră deja loc. Pe una o recunoscu Niels imediat. Guvernanta. *Revista asta e a ta?*

— Bentzon? Unde eşti?

Leon vorbea încet, dar apăsat.

— În sala de mese, şopti Niels.

— Nu-ţi scăpa ţinta din ochi. Încearcă să te apropii de ei. Să le câştigi încrederea. Gândeşte-te la Foarfecă, spuse Leon. El contează în primul rând.

Încredere. Niels îi studie pe cei prezenţi, chipurile lor schimonosite, distruse de obsesiile lor delirante, cum că cineva vrea să le fure organele, sau alte idei trăsnite, şi apoi distruse a doua oară de industria farmaceutică.

Mai sosiră şi alţi pacienţi. Mulţi dintre ei în cămăşi de forţă, cu mâinile şi picioarele legate. În jurul şoldurilor aveau o centură lată, legată de curelele de la încheieturile mâinilor. În afară de asta, pe dosul picioarelor cobora o curea de

piele, care se unea cu două benzi de nailon, cu care erau legate gleznele. Nu puteau merge decât cu paşi foarte mici, să fugă era imposibil. Niels citise despre cămăşile acestea şi ştia că erau interzise în majoritatea ţărilor europene. Cataramele şi curelele erau violete şi albastre, o încercare nereuşită de a face totul să pară ceva mai civilizat şi de a da întregii proceduri o notă instituţională, tipic daneză.

— Jens? Acolo în dreapta e un loc liber pentru tine.

O altă asistentă, puţin mai în vârstă, i se adresase.

Iată-l! Niels nu-l văzuse intrând, poate se aflase tot timpul acolo. Foarfecă. Circa şaizeci de ani. Părul lung şi rar, complet alb, încadra o faţă puţin deformată. Maxilarele lui mestecau necontenit, într-o mişcare circulară ciudată. Niels ignoră indicaţia asistentei şi luă loc vizavi de Foarfecă. Niciun contact vizual. Pahare de plastic, farfurii de plastic. Faţa de masă transparentă, de muşama, îi amintea de un sac pentru cadavre. Durerea din maxilar se intensifică, încordarea. Aproape toţi pacienţii se ridicară în picioare, ca la biserică, atunci când îşi făcu apariţia Salomon Gaspar şi adresă un zâmbet personalului. Din câte observă Niels, Gaspar dădu personalului câteva comenzi. Angajaţii păreau să-i facă jocul şi să-i accepte rolul de director de hotel. Sau îl ignorau pur şi simplu? Ce altceva să fi făcut? se întrebă Niels.

— Ai ucis pe careva?

Niels îşi privi scurt vecinul. Avea vreo treizeci şi cinci de ani şi o privire ceva mai limpede decât ceilalţi.

— Nu, spuse Niels.

— Ceva tot ai făcut tu, altfel n-ai fi aici.

— Leif. Lasă-l pe Jens în pace, spuse asistenta medicală mai vârstnică.

— Vreau doar să te ajut. Pot să te izbăvesc.

Bărbatul îşi depărtă braţele, atât cât îi permitea cămaşa de forţă, ceea ce-l făcu să semene cu un Isus imobilizat, care predică apostolilor săi.

— Nu acum, Leif. Acum mâncăm.

— Dacă n-ai ucis pe nimeni, o să ieşi curând.

Lea o ajută pe asistenta mai vârstnică să servească mâncarea. Orez lipicios şi pui fiert. Apă călduţă în carafe.

— Uite, Jens, asta-i pentru tine, spuse Ulla şi îi puse lui Niels o farfurie în faţă. Tacâmurile vin după ce şi-au căpătat toti farfuriile.

— Mulţumesc, spuse Niels şi se gândi la măsurile de siguranţă privitoare la tacâmuri.

Fiecare pacient primea un cuţit tocit şi o furculiţă. Braţele trebuiau ţinute pe lângă corp, până li se acorda permisiunea de a mânca. Nicio mişcare bruscă, nicio izbucnire. După aceea se adunau tacâmurile. Se numărau de două ori şi, dacă lipsea vreo furculiţă sau vreun cuţit, pacienţii trebuiau să se alinieze în faţa uşii, unde erau întâi scanaţi cu un detector de metale şi apoi percheziţionaţi,

înainte de a fi conduşi în celulele lor de către un gardian. Dacă nu se ivea tacâmul dispărut, îl căutau până îl găseau.

— Aşa, acum puteţi mânca, spuse asistenta mai vârstnică, după ce se împărţiseră toate tacâmurile.

Niels împungea fără niciun chef pulpa de pui. Nu avea poftă de mâncare. Pieliţa era fleşcăită şi moale, carnea uscată şi fadă. Îşi aţinti privirea asupra Portughezului. Lea era acum lângă el şi îi turna apă în pahar. Apoi îi spuse ceva ce Niels nu putu înţelege. Niels o studie. Era cea mai tânără şi drăguţă dintre asistente. Privirea pe care i-o aruncă Portughezului. Era admiraţie? Dorinţă? Niels cunoştea poveştile şi ştia că ucigaşii sunt nespus de atrăgători pentru un anume tip de femeie. Nu demult se căsătorise într-o închisoare daneză un bărbat care ucisese patru oameni – primise, chipurile, nenumărate oferte de la femei dornice de aventură, care îşi doreau altceva decât un bărbat danez normal, cu venit mediu, păr pieptănat cu cărare într-o parte şi căsuţă proprie. Să fi fost Lea înamorată de Portughez?

— Ce se-ntâmplă, Bentzon? Poţi vorbi?

— Nu, şopti Niels şi se uită pe furiş la Portughez, care-şi înfigea furculiţa în orez, dar nu mânca nimic.

— Apă, spuse Foarfecă brusc şi îl privi pe Niels.

Niels îi întinse carafa. Mâinile Foarfecii tremurară când îşi turnă în pahar. Avea un tatuaj pe mână: Ingrid. Niels îşi aduse aminte. Ingrid era mama lui, pe care o ciopârţise cu foarfecă de grădină. Îi tăiase din încheieturi toate degetele de la mâini şi de la picioare şi îşi cumpărase în acest scop o foarfecă nouă. Medicul legist constatase ulterior că Ingrid fusese probabil încă în viaţă în timpul acestei torturi. Îşi pierduse cunoştinţa când fiul ei se apucase să-i mutileze fata.

Foarfecă îl privi iarăşi pe Niels. Sub pleoapele subţiri îi plesniseră câteva capilare. Era alb ca varul, nu avea niciodată parte de soare, de aer curat. Niels simţi mirosul respiraţiei sale. Acru şi înţepător.

— Să-i transmiţi salutări lui Signe din partea mea, spuse Foarfecă rar şi greu de desluşit. Signe. O cunoşti?

— Nu, spuse Niels.

— Când o să ieşi. E în Sankt...

Se întrerupse, înălţă privirea şi îşi reluă firul gândurilor:

— Mi-am făcut asta, spuse şi întoarse capul, pentru ca Niels să-i poată vedea obrazul: O lacrimă tatuată. Când n-am mai putut s-o văd.

În colţul gurii avea puţină spumă, iar dintre dinţii de jos i se iţea un fir de carne.

— Acum e aici înăuntru, spuse Foarfecă şi îşi atinse cu grijă pieptul descărnat.

— Aşa, acum ar trebui să cam încheiaţi, spuse una dintre asistente.

Niels îşi dădu seama după tonul ei cât de agitată şi nervoasă era.

— Pot să te întreb ceva? spuse Niels şi se aplecă peste masă. Coborî glasul: E adevărat că aici a fost ucis un medic?

Niels încercă să pară pacient, indiferent, absent. Foarfecă îl privi în faţă. Ochii lui aveau o expresie stranie.

— Îţi mai aminteşti? şopti Niels. Medicul? Noaptea când a murit?

Dădea din cap? Niels nu era sigur. Privirea Foarfecii se abătu către Portughez. Aştepta un semn? Niels se răsuci. Portughezul zâmbi şi dădu scurt din cap, cu un aer complice. De parcă ar fi înţeles cine era Niels şi ar fi vrut să-l asigure că nu-i va divulga secretul. Doar el era discreţia în persoană, aşa cum se cădea pentru angajatul unui hotel.

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Pe mine poate mă păcăliţi, dar pe ei nu, îi spusese Sonning lui Niels. Voise să-i dea de înţeles că nebunii aveau un soi de... limbaj comun? Ceva ce îi unea şi după care îşi dădeau seama dacă se aflau printre cei de-o seamă cu ei? Ştia Portughezul că Niels era poliţist? Intuise cu cine avea de-a face? Aşa cum simţise Berthold prezenţa lui Niels, deşi stătuse bine ascuns în spatele oglinzii? Am un cadou la mine. Sau comunicase Berthold cumva cu Portughezul, astfel încât acesta aflase că va sosi Niels?

— Leon?

Niels se aşeză pe marginea patului. Brusc se simţi copleşit de oboseală.

— Încă nu dormi, Bentzon?

— Ăştia ştiu că sunt aici.

— Cum adică?

— Ştiu ca am venit. Ştiu cine sunt.

— E exclus, Bentzon, spuse Leon.

Se simţea atins în onoarea lui de profesionist şi avea un ton ofensat.

— Toată povestea a fost aranjată de comun acord cu ministrul justiţiei. S-au făcut toate eforturile pentru ca nimeni să nu afle...

— Mă refer la pacienţi. Ştiu că sunt poliţist. Berthold ăsta, pacientul lui Sonning. Ştie ceva.

— Berthold? spuse Leon sarcastic. Pe Berthold l-a apucat ieri amocul în Sankt Hans, îi relată lui Niels. L-a luat la bătaie pe un alt pacient cu piciorul unui scaun. Era atâta sânge pe jos, încât îngrijitorii n-au avut cum să-l prindă. Dacă ar fi alunecat, ar fi căzut şi ei victimă furiei lui. Au fost nevoiţi să încuie uşa şi să-l lase pe pacientul rănit la cheremul lui Berthold – al fiului de lăcătuş, ah, atât de iubitor – până le-a venit în ajutor poliţia din Roskilde. Tipul e complet dus cu pluta. N-are cum să ştie ceva.

— Dar ăştia ştiu cine sunt eu, spuse Niels şi mai adăugă că îşi pierduse casca atunci când îl atacase Thorbjørn.

— Tragi concluzii pripite, Bentzon. Nu se aude nimic. Numai dacă-ţi bagi casca în ureche. OK?

Se auzi o bătaie puternică şi uşa se deschise.

— Jens, trebuie să-ţi iei tabletele.

Femeia îi atrăsese deja atenţia lui Niels. Un cap mare, maxilare pronunţate, ochi mici. Pielea ei aproape albă trăda faptul că lucra noaptea şi dormea în timpul zilei şi nu se afla decât rareori afară, la lumina zilei. Gardianul din spatele ei nu spuse nimic. Părea epuizat şi plictisit, se citea pe chipul lui că mai avea toată noaptea înainte.

— Am făcut deja cunoştinţă? întrebă femeia şi puse pe masă un pahar cu medicamente. Vreau numai să văd că le iei, spuse când văzu că Niels nu reacţionează în niciun fel.

Niels se holbă la tabletele din păhărelul de plastic. Şase bucăţi, patru albe, două albastru-deschis. Le înghiţi cu o duşcă de apă şi deschise gura. Cele mai neplăcute erau secundele în care asistenta îi examina interiorul gurii, pentru a se asigura că înghiţise într-adevăr tabletele.

— Bravo, Jens.

Când rămase singur, Niels se duse la fereastră. Era înnorat, Luna nu se vedea, iar curtea se întindea în faţa lui ca un nimic mare şi negru. În întuneric nu se distingeau decât câteva contururi. Coama zidului. Foarfecă se holbase la zid, când fusese ucis Paludan? După spusele lui Hannah, noaptea aceea fusese neobişnuit de luminoasă din cauza Lunii aceleia mari. Dar asta ce însemna? Că cineva încercase să sară peste zid? Ucigaşul? Nu, Niels alungă imediat acest gând, era lipsit de sens. În afară de asta, s-ar fi văzut în înregistrările camerei de supraveghere. Sau aruncase careva ceva peste zid? Asta era posibil. În ce loc s-ar putea face aşa ceva? încercă să-şi amintească în ce direcţie privise Foarfecă. Spre dreapta? Dacă ţineai cont de faptul că celula Foarfecii se afla la treizeci de metri mai departe pe coridor, putea fi vorba despre colţul zidului? Dar şi asta s-ar fi văzut în înregistrări. Pe zid erau senzori, iar camere de supraveghere se aflau şi în curte. Toate înregistrările din noaptea aceea fatală fuseseră examinate în repetate rânduri, astfel încât sigur ar fi sărit în ochi dacă ar fi aruncat careva ceva peste zid. În afară de asta, la ce bun să o fi făcut? în curte nu se aflase nimeni, iar Paludan băuse otrava în zona rezervată personalului.

Niels îşi îndoi puţin genunchii. Foarfecă era cam cu zece centimetri mai scund decât el, iar Niels voia să privească în curte din perspectiva acestuia. Dar nu se schimbă nimic. O poartă de fotbal, un coş de baschet. Ochii lui Niels începeau să se adapteze la întuneric, dar nu dădură peste nimic folositor.

— N-ai voie să renunţi acum, Bentzon. Nu ai fost demascat.

Iarăşi glasul lui Leon, de data aceasta atât de stins, încât Niels abia îl auzi.

— Am vorbit cu Foarfecă, spuse Niels şi se aşeză iarăşi pe marginea patului. La masă.

— O să spună ceva?

— Mâine încerc să intru în celula lui. Dacă pot, şopti Niels. Şi mai am ceva pentru lista noastră, adăugă.

— Ce anume?

— Lacune de memorie.
— Ce nu-ţi mai aminteşti, Bentzon?
— Chipul lui Hannah.

Niels nu ştia ce-l trezise. Dorul de Hannah sau neliniştea din corpul său, care se intensifica? Era ca un tremur slab pe sub piele. Îl visase pe Salomon Gaspar, îi văzuse faţa, îl urmărise cum şedea şi scria ceva. Chiar lângă patul lui Niels. Portughezul ridicase foarte încet hârtia şi-l privise pe Niels. Un mesaj. Niels se trezise.

Prosopul de pe pernă era ud. Pe coridor se petrecea ceva. Auzi glasuri înăbuşite. Foarfecă stătea de vorbă cu un gardian. Poate era un moment favorabil. Noaptea, singur cu Foarfecă la toaletă, mai puţini martori oculari. Pe de altă parte, n-avea niciun chef să fie singur acolo, cu nebunii, mai ales acum, după ce fusese atacat. Pe Thorbjørn îl duseseră să-i facă terapia cu electroşocuri. Niels îl văzuse când îl aduseseră înapoi, pe seară. Îi păruse ceva mai inofensiv, dar... Niels trase aer în piept.

— Hai odată, îşi făcu singur curaj şi apăsă butonul.
— Ce e, Jens? întrebă o voce de bărbat.
— Trebuie să merg la toaletă, spuse Niels.
— Era vorba să foloseşti chiuveta.
— Nu pentru pipi.

Din difuzor se auzi un oftat.

— O clipă.

Niels găsi întrerupătorul şi miji ochii. Îşi studie mâinile, le ridică, îşi cercetă vârfurile degetelor. Tremurul devenise mai vizibil. Se ridică în picioare. Încercă să-şi controleze corpul. Apoi auzi paşi pe coridor.

— Jens?

Uşa se deschise. Afară se afla Allan, gardianul pe care-l mai văzuse o dată, când îi dăduseră tabletele.

— Te aştept aici, spuse Allan, când ieşi Niels pe coridor.

Erau doar câţiva paşi până la toaletă. Iluminat nocturn pe coridor, doar câteva neoane erau aprinse.

În toaletă erau un pisoar şi două cabine. Foarfecă şedea pe unul dintre WC-uri, cu pantalonii la glezne. Nu părea să-i pese că-l privea cineva. În toaletă putea. Foarfecă înălţă capul şi îl privi pe Niels. Nicio reacţie în ochii lui. O privire moartă, sedată. Niels îşi dădu seama cât de agitat era el însuşi, după cum respira. Adrenalină. Ştia că asta era şansa lui de a sta de vorbă cu Foarfecă, de a-l trage de limbă nestingherit de nimeni. Niels intră în cealaltă cabină. Îi trecu prin minte să se aşeze pe WC, ca să fie mai verosimil. Dar se mulţumi să închidă uşa. Nu putea fi încuiată. Bineînţeles.

— Mai ai mult, Jens? Grăbeşte-te!

Vocea gardianului era mai gravă când striga.

— Două secunde, spuse Niels şi îşi drese glasul. Apoi întoarse capul către peretele lateral, cu speranţa că Foarfecă îl va auzi: Hei? Mai ştii ce te-am întrebat azi?

Nimic.

— La masă, spuse Niels. Îţi mai aminteşti?

Niels auzi că Foarfecă se ridică. Nu trase apa. Niels deschise uşa. Foarfecă stătea la chiuvetă şi se uita la Niels în oglindă.

— M-ai auzit? întrebă Niels.

— E periculos să ştii.

— Jens! Număr până la trei şi ieşi, strigă Alian de pe coridor. Ce naiba faceţi acolo?

— Ce vrei să spui? întrebă Niels şi, mizând totul pe o carte, se apropie de bătrânul ucigaş.

Ar fi făcut asta şi dacă bărbatul ar fi luat ostatici. Trebuia să încerce să creeze apropiere. Intimitate.

— Eu cred că tu ştii ceva, şopti Niels şi realiză instantaneu că se dădea de gol, că vorbea ca un poliţist, nu ca un pacient.

Pe de altă parte, acum nu mai avea de ales. Trebuia să continue să exercite presiune asupra Foarfecii.

— Să nu-ţi fie frică, şopti Niels şi îl atinse pe braţ, doar scurt. Poţi să ai încredere în mine.

Foarfecă clătină din cap:

— Totul e un joc de um...

Uşa se dădu de perete. Un glas tună în toaleta strâmtă.

— Şi acum vă spuneţi dracului noapte bună? Sau vreţi să v-o trageţi aici?

Asistenta din tura de noapte, care stătea în spatele gardianului, spuse ceva, după care Niels se trezi tras afară, pe coridor. Pe Foarfecă îl traseră în cealaltă direcţie, astfel încât era imposibil să-i mai vorbească. Dar păstrară contactul vizual. O fracţiune de secundă. Ce zisese când se dăduse uşa de perete? Un joc de umbre? Că totul era un joc de umbre?

8

Londra, 1939

Nu era perfect, dar probabil va funcţiona. Dacă Michael îşi ridica gulerul jachetei şi îşi trăgea şapca lui Alexander peste ochi, nu prea mai putea fi recunoscut. Îndeosebi dacă evita orice contact vizual.

— Suntem gata? întrebă Alexander, care stătea deja la uşă, cu mâna pe clanţă.

Avea ceva maniac în privire.

— Nu avem mult timp, mai spuse o dată.

De câte ori repetase acest lucru în ultimele ore? De nenumărate ori subliniase că trebuiau să se grăbească, mai aveau atâtea de rezolvat, înainte de a-şi putea pune planul în aplicare.

— Putem fi prinşi în orice moment, le reaminti în mod cu totul inutil. Şi atunci totul e pierdut, atunci va trebui să predăm manuscrisul.

Îi era teamă că aveau să regrete, se întrebă Michael, că le pierea curajul?

— Eu sunt gata, spuse Rachel, se uită la Michael şi primi drept răspuns o mişcare scurtă din cap şi o privire îngrijorată.

— Michael? Documentul e la tine?

O bătaie uşoară peste buzunarul său interior a fost de ajuns. Avea cumva sentimentul că face o greşeală dacă se desparte de document. Poate era doar o închipuire, dar manuscrisul era în oarecare măsură pavăza sa. Şi acum trebuia să-l predea, pentru a fi păstrat în cel mai sigur loc din lume. Într-una din numeroasele lui declaraţii deopotrivă de solemne şi emfatice, pe care le făcuse în ultima vreme, Alexander îl comparase cu o hartă marină. O hartă care le arăta calea peste oceanul morţii şi înapoi. Şi, ca de aproape fiecare dată când spunea Alexander ceva, spusele lui păruseră juste.

Alexander deschise uşa şi ieşiră toţi trei pe coridor.

— Eu o iau înainte şi mă opresc la intrarea principală, ca şi cum aş aştepta pe cineva. Apoi vii tu, Rachel, iar tu, Michael, rămâi la piciorul scării. Îţi fac eu un semn când nu e atent recepţionerul.

Michael dădu din cap. În ultimele ore nu mai prea făcuse altceva. Viaţa lui luase într-adevăr un curs neobişnuit. Făcea ce-i spunea Alexander, i se supunea.

*

Drumul până la bancă a durat mai mult decât se aşteptaseră. Pretutindeni erau poliţişti, astfel încât au fost nevoiţi să meargă pe străduţe laterale. Alexander stabilise un traseu şi era de părere că era important să rămână tot timpul

împreună. Poliţia căuta o singură persoană, nu trei. Şi mai trebuiau să încerce să pară cât mai lipsiţi de griji şi voioşi cu putinţă şi să nu traverseze strada dacă le ieşea vreun poliţist în cale. Să nu aibă în niciun caz aerul că aveau de ce se teme.

— Nu avem nimic de ascuns, le spusese Alexander. Suntem trei studenti care se bucură de razele soarelui de după-amiază. Nu ne grăbim şi nu iuţim pasul.

Lui Michael îi venea greu să urmeze indicaţia lui Alexander. Frica pusese stăpânire pe el. Dar se străduia, ba chiar se surprinse susţinând aproape sfidător, pe stradă, privirea unui poliţist. În general, circulau mai mulţi soldaţi decât poliţişti. Erau pretutindeni. Nu departe de hotel se treziseră încercuiţi de o întreagă companie. Bărbaţi tineri, unii dintre ei aproape nişte copii, feţe care nu pricepeau catastrofa iminentă. De aceea erau recruţii de vârsta aceea? Erau atât de tineri pentru că mintea lor nu putea cuprinde totul? Şi el s-ar fi putut număra printre ei, gândi Michael şi îşi aminti spusele lui Alexander. Era mai puţin absurd să te prăpădeşti undeva în Europa, ca soldat, decât să mori aşa cum avea el să moară? într-o cameră de hotel din Londra. Nu avea un răspuns, dar se agăţa de cuvintele solemne ale lui Alexander, de angajamentul lor plin de abnegaţie, de experimentul de pe urma căruia vor avea de profitat toate generaţiile viitoare. Omenirea le va fi recunoscătoare, se va scrie despre ei în manualele de istorie şi li se vor înălţa monumente.

Şi mai mulţi soldaţi – în faţa unei gări era o masă de oameni, mame şi iubite venite să-şi ia rămas-bun. Sărutări, cuvinte de despărţire, o declaraţie de dragoste, promisiuni. *I love you, Doris, 1 love you, Johnny, I love you, Peter, come home safe, my darling, I’ll wait for you, my love*– un adevărat cor al iubirii. Michael evitase privirea lui Rachel şi se gândise la moarte. La toţi tinerii aceştia, pe picior de plecare la un război care părea inevitabil şi avea să fie şi mai sângeros decât cel precedent, o catastrofă şi mai mare. Asupra acestui lucru erau cu toţii de acord. Michael auzise zvonuri despre nişte arme noi, care erau capabile să facă una cu pământul oraşe întregi. Ordinul lui de chemare se afla acasă, în camera lui. Nu va mai avea nevoie de el. Pe el îl recrutase moartea – păcat doar că pe peronul vieţii lui nu stătea nimeni care să-i declare iubirea... Haid*e, încetează, îşi* spuse Michael. Nu d*eveni patetic, ea nu te iubeşte.*

— Michael? îl chemă Alexander.

Îşi continuará o vreme drumul în tăcere şi acum ajunseră într-adevăr la destinaţie, în Fleet Street. În fata lor se afla una dintre cele mai vechi bănci din lume: C. Hoare & Co. Acesta şi era motivul pentru care optaseră pentru această bancă. Alexander îşi mută privirea de la Rachel la Michael şi înapoi la ea. Ochii lui se mişcau ca o pendulă. Părea şi mai obsedat decât înainte. Prietenul cel mai bun al lui Michael. Moartea lor iminentă avea efecte foarte diferite asupra lor. Michael simţea că fiecare celulă a lui se împotrivea, el voia să trăiască, împreună cu Rachel! Ea, în schimb, părea resemnată, ca şi cum ar fi renunţat deja la viaţă

şi şi-ar putea pierde cunoştinţa dintr-un moment într-altul. Iar Alexander era euforic, se purta de parcă ardea de nerăbdare să moară, ba chiar şi-ar fi dorit să ia cu el jumătate din lume.

— Intrăm? întrebă Alexander.

Ceilalţi dădură din cap. Michael îşi trase şapca şi mai adânc pe frunte. Sosise momentul să depună harta în cel mai sigur loc din lume.

*

Banca: pereţi din lemn de mahon, pardoseală de marmură, totul rece şi sobru – ca strângerea de mână cu care directorul băncii, dl Hoare, îl întâmpină pe Michael.

— Mergem în biroul meu? le propuse directorul şi le indică drumul cu mâna stângă.

Michael remarcă verigheta de aur a bărbatului, lată şi răsucită ca o frânghie. Se înduioşă, durerea lui se retrezea la vederea oricărui simbol al iubirii: culoarea roşie, o verighetă, un sărut, o floare, două mâini care se atingeau. Dar imediat îi luă locul frica de a fi recunoscut. Nu-l scrutase oare dl Hoare cu neîncredere? Poliţia îi căuta oare şi pe Rachel şi pe Alexander?

— Luaţi loc, vă rog, domnişoară...

— Burrows.

— Domnişoară Burrows, repetă bărbatul mai vârstnic.

Rachel se aşeză pe scaunul din mijloc, flancată de Michael şi Alexander. Dl Hoare luă loc la biroul său. În spatele lui atârna portretul vreunui strămoş, poate al celui care fondase banca în anul 1672.

— Dar unchiul dumneavoastră? îl întrebă directorul pe Alexander.

Datorită unchiului li se oferise lor prilejul acestei întrevederi, lucru, de altfel, greu de obţinut. C. Hoare & Co. Nu accepta decât clienţi dintre cei mai distinşi. Pe cei mai bogaţi dintre cei bogaţi. Michael citi pe chipul directorului întrebarea: ce să facă el cu aceşti trei tineri studenţi?

— Doar îl cunoaşteţi, crichetul e viaţa lui, cu asta îşi petrece el cea mai mare parte din timp, spuse Alexander.

Ceea ce-l izbi pe'Michael acum era cât de tânăr părea Alexander. Înainte nu observase acest lucru, dimpotrivă. Alexander îi făcuse întotdeauna impresia unui om ajuns la maturitate înainte de vreme, ca şi cum n-ar fi fost niciodată tânăr, ca şi cum ar trebui să aştepte ca trupul lui să îmbătrânească, pentru ca înfăţişarea lui să concorde în sfârşit cu spiritul lui. Dar nu şi în acest mediu – aici, Alexander îi părea lui Michael tânăr. Pe de altă parte, se aflau în interiorul celei mai vechi bănci din Marea Britanie, cine putea să pară bătrân aici?

Tăcere. Michael îl privi pe Alexander. Luaseră, de fapt, decizia ca Michael să dea glas rugăminţii lor, el era cel mai elocvent dintre ei. Ştia cel mai bine să se

exprime, în zilele lui bune. Dar astăzi nu era o zi bună, astfel încât Alexander îşi dădu imediat seama că trebuia să preia el sarcina.

— Avem o... cum să spun eu, o dorinţă ceva mai neobişnuită, începu Alexander.

Directorul băncii zâmbi cu îngăduinţă.

— Tinere, noi suntem a cincea bancă din lume ca vechime. Aflată mereu în mâinile aceleiaşi familii, ajunse între timp la a noua generaţie. M-ar surprinde în mod pozitiv să nu mai fi auzit vreodată o dorinţă ca a dumneavoastră.

— Noi posedăm un document pe care am dori să vi-l dăm dumneavoastră în păstrare, spuse Alexander şi îşi drese glasul. Şi am dori un cod în trei părţi.

Directorul băncii dădu afirmativ din cap.

— Doriţi un cod numeric, format din, să zicem, douăsprezece cifre, pe care le stabilim noi, iar dumneavoastră primiţi fiecare câte patru cifre, astfel încât nimeni să nu cunoască întregul cod? Am înţeles eu bine?

— Da, confirmă Alexander. Exact aşa.

— Este o reglementare destul de uzuală, avem mai multe de acest gen. Familii care au depus la noi obiecte moştenite, lingouri de aur sau tablouri valoroase. Nu ştiu dacă vă vine să credeţi, dar vreme de câţiva ani am avut-o la noi până şi pe Mona Lisa. Noi avem grijă de obiectele de valoare ale clienţilor noştri, spuse directorul, parcă în treacăt, după care continuă: Când este vorba despre o moştenire, se întâmplă deseori să existe mai mulţi moştenitori, care doresc să se asigure reciproc că nu vor ajunge în situaţia în care unul sau unii dintre ei ar putea... cum să mă exprim eu cel mai bine?

Directorul băncii privi pe fereastră, către Fleet Street.

— Vor să fie siguri că aranjamentele sunt respectate, spuse în cele din urmă.

Lui Michael îi plăcea bătrânul director. Gândul că cineva ar putea acapara ceva îi repugna în asemenea măsură, încât nu-şi găsea cuvintele. Exact ceea ce făcuse Jenkins, când le luase lor documentul.

— Exact, spuse Michael, care avea sentimentul că trebuia să spună şi el ceva. Exact la o asemenea reglementare ne gândiserăm şi noi. Un cod în trei părţi, pentru o casetă de valori, la care nu are acces decât cine cunoaşte întregul cod.

Directorul dădu din cap.

— Nu este nicio problemă.

— Dar mai există un aspect, spuse Alexander. Am dori să achităm pe câteva sute de ani în avans.

Tăcere. Rachel înălţă privirea către portretul mare din spatele directorului. Michael se gândi că ea sigur găsea situaţia penibilă.

— Câteva sute de ani, spuneţi? Deci nu contaţi pe faptul că dumneavoastră înşivă veţi deschide la un moment dat caseta?

Michael îl văzu pe Alexander zâmbind, doar foarte scurt, cu un aer complice.

— Ba da, noi o vom deschide, după ce vom fi traversat oceanul morţii şi ne

vom fi întors aici.
— Nu, spuse Michael.
— Înţeleg. Puteţi să transmiteţi partea dumneavoastră din cod viitorilor dumneavoastră copii şi...
Directorul se întrerupse.
— Da, mă iertaţi, dar îmi păreţi atât de tineri şi fragezi, citesc de-a dreptul pe chipurile dumneavoastră că încă nu trebuie să purtaţi răspunderea unor aparţinători. Încă nu. Am dreptate?
— Da, nu avem copii, spuse Michael. Şi aţi înţeles foarte bine. Dorim un cod pe care fiecare dintre noi să-l poată transmite mai departe.
— Iertaţi-mi curiozitatea, dar dacă transmiteţi urmaşilor dumneavoastră partea dumneavoastră din cod, există riscul real ca acest cod să se piardă, iar conţinutul casetei să nu mai iasă niciodată la lumină.
— Da, există acest risc, admise Michael.
— Pentru un asemenea caz ar fi bine să stabilim un termen de prescripţie. Să spunem că termenul expiră în anul 2300 şi că banca va putea deschide atunci caseta. Conţinutul fie ne va reveni nouă – în acest caz putem sta de vorbă despre o reducere a costurilor –, fie dumneavoastră întocmiţi un testament, care va fi la rândul lui depus în casetă. Bineînţeles că numai dumneavoastră îi veţi cunoaşte conţinutul, dar, dacă este vorba despre un obiect de artă, noi le recomandăm clienţilor noştri să favorizeze un muzeu anume. Dacă este vorba despre obiecte de valoare, se poate solicita înfiinţarea unui fond. Acest fond poate fi alocat unor proiecte pe care le consideraţi dumneavoastră oportune. Dar doresc să mai menţionez şi faptul că nimeni nu ştie cum va arăta lumea peste două sau trei sute de ani – îndeosebi dacă ne gândim la eventuale scopuri caritabile, spuse dl Hoare.
Şi le dădu un exemplu: băncii i se dăduse în păstrare un tablou de William Turner. Tabloul aparţinea unui aristocrat englez, al cărui nume Hoare nu dorea desigur să-l menţioneze, şi amantei sale. Tabloul fusese câştigat la un joc de cărţi, în New York. Ambele persoane erau căsătorite, astfel încât niciuna dintre ele nu-şi putea atârna tabloul acasă pe perete, fără să se intereseze careva de originea sa. Tabloul era, în schimb, păstrat la bancă. Dacă nu venea nimeni după el cât mai erau proprietarii în viaţă, tabloul avea să fie scos la licitaţie. Suma obţinută era destinată marinarilor care luptaseră în războaiele napoleoniene. Dar problema era, spuse dl Hoare, că atât contele, cât şi amanta sa împliniseră nouăzeci de ani şi supravieţuiseră astfel tuturor marinarilor care luptaseră în războiul Marii Britanii împotriva Franţei.
Michael îi privi pe ceilalţi doi. Nu discutaseră acest aspect. Ce avea să se întâmple cu manuscrisul, dacă ei nu se mai întorceau niciodată?
— Noi suntem absolut siguri că va veni cineva după conţinutul casetei, spuse Alexander. Şi mai dorim un lucru.

— Da?
Directorul îşi împreună mâinile.
— După cum spuneam: fiecare dintre noi va primi doar o parte din cod, patru cifre din douăsprezece. După cum spuneaţi şi dumneavoastră, lumea se îndreaptă către un viitor incert. Şi cine ştie, spuse Alexander privind spre Michael şi Rachel, poate şi drumurile noastre se vor despărţi într-o bună zi. Poate noi sau copiii noştri vom pierde contactul.
Ne putem căsători, ne putem schimba numele, toate lucrurile imprevizibile care se întâmplă în viaţă.
— Vă rog să mă credeţi, spuse directorul, că ştiu exact la ce vă referiţi.
— De aceea avem rugămintea ca banca să-şi noteze numele şi data la care una sau mai multe persoane se vor adresa băncii în legătură cu caseta. Persoane care au intrat în posesia codului sau a unei părţi din acesta. Ar fi posibil? Şi încă ceva: persoanele care se adresează băncii în acest scop să fie informate despre alte persoane care au făcut poate acest lucru înaintea lor. Astfel i-ar reveni băncii, într-o oarecare măsură, sarcina de a-i reuni pe cei trei posesori ai codului. Mă înţelegeţi?
— Sigur că da.
Directorul zâmbi şi rezumă:
— După cum ştiţi, lumea se află în pragul războiului. Vor muri oameni. Multe lucruri se vor schimba pe lume. Dacă banca aceasta urmează să păstreze obiectele dumneavoastră de valoare, trebuie să ştie ce este împuternicită să facă în situaţia în care nu va veni nimeni după casetă.

*

Michael îşi primi ultimul codul. Întâi luaseră decizia de a lăsa conţinutul casetei moştenire universităţii, în cazul în care nu va veni nimeni după el în decurs de trei sute de ani. Dl Hoare nu dorise să le acorde un termen mai lung. Dar se răzgândiseră, atunci când directorul băncii le notase pe un bileţel preţul pentru închirierea casetei şi le împinsese bileţelul peste masă: 5 000 de lire sterline. Apoi negociaseră şi sfârşiseră prin a numi banca moştenitoare a conţinutului casetei, în cazul în care nu va veni nimeni după el în următoarele două sute de ani. Astfel, preţul scăzu la 500 de lire sterline, aproape întreaga sumă pe care o primiseră Alexander şi Rachel în ultimele luni de la familiile lor. Michael se mirase că, în pofida avuţiei părinţilor, fusese atât de dificil să obţină de la aceştia bani gheaţă. Poate că avuţia lor se baza pe privilegii şi o mare cumpătare, gândi Michael.
La scurt timp, Michael se afla cu directorul în mica încăpere de la subsolul băncii. Scoase la iveală documentul şi îl aşeză în caseta care era apoi zăvorâtă şi încuiată de către un angajat al băncii. Apoi îşi primiră codurile, întâi Rachel,

după aceea Alexander şi acum îi venea rândul lui Michael. O scurtă bătaie în uşă, directorul se ivi şi încuie uşa în urma sa.

— Ei bine, cifrele dumneavoastră alcătuiesc ultima parte a codului. Le-am notat pe această coală. Am ales o succesiune de cifre pe care să v-o puteţi reaminti şi în cazul în care aţi uitat-o.

— Nu înţeleg...

Directorul băncii îl întrerupse:

— Codul dumneavoastră este următorul: o sută unu ani după ce a descoperit Columb America.

Michael stătu puţin să se gândească. Columb descoperise America în 1492, asta o ştia oricine. Şi o sută unu ani după...

—1593, spuse Michael.

Directorul îi arătă surâzând coala. *1593.*

— Le-aţi reţinut? întrebă şi îşi atinse de trei ori fruntea cu degetul.

Michael îşi reîntâlni prietenii în faţa băncii. Codul acesta în trei părţi le dăduse parcă tuturor un nou elan. Brusc, totul părea să aibă un sens, exact aşa cum spusese Alexander. Rachel dădu din cap. Până şi Michael privea acum situaţia cu ceva mai mult optimism. Poate că documentul spunea adevărul. Poate că textul acesta, vechi de câteva mii de ani, transmis prin viu grai de către cel’mai inteligent om de pe pământ discipolului său fidel, era exact scânteia de speranţă de care avea nevoie omenirea – acum, în pragul unui război mondial. Într-o vreme când viaţa şi moartea păreau mai absurde decât oricând. Poate găsiseră speranţa. Poate că Socrate avea dreptate când spunea că viaţa nu se încheia doar fiindcă trupul murea.

9

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Un joc de umbre. Cuvintele erau scrise pe perete. Niels nu-şi putea desprinde privirea de la ele. Erau scrise cu roşu. Cu sânge? Un mesaj al Portughezului? Da, venise în cursul nopţii în celula lui Niels. Dar cum intrase? Lui Niels îi tremurau mâinile şi genunchii i se loveau unul de celălalt. Şi avea bale la gură ca un câine, la dracu', iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Se ridică în capul oaselor. Se holbă iarăşi la peretele din faţa lui. Totul alb! Cuvintele dispăruseră. Închise ochii. Strânse pleoapele câteva secunde, pentru a nu mai percepe lumea din jurul lui. În urechea internă auzi glasul lui Sonning. Psihiatrul îl lămurea că halucinaţiile şi fantasmele erau efecte secundare frecvente ale antipsihoticelor. Chiar o luase razna în asemenea hal? Vedea deja lucruri care nu existau? Deschise ochii şi se sili să înfrunte realitatea. O realitate care consta dintr-un om mărunt, aflat într-o celulă, printre cei mai primejdioşi oameni din ţară. Care tremura şi halucina – un om care încerca cu disperare să-şi întocmească un plan. Trebuia să ajungă în celula Foarfecii. Altă pistă nu avea. Ce-i spusese? „Totul e un joc de umbre." Ceva de genul acesta. Niels nu mai era sigur. Dar trei cuvinte erau corecte. Joc de umbre! Expresia unui nebun? Sau chiar văzuse aşa ceva pe geam? Şi de ce-i fusese atât de frică? Nu mai puţin importantă era însă întrebarea: cum să pătrundă Niels în celula lui? Foarfecă nu o părăsea decât atunci când se ducea la masă în sala comună.

Paşi pe coridor. Tălpi de cauciuc pe linoleum. Cineva fugea. Niels remarcă imediat acest lucru. Aşa cum remarci o pată pe o faţă de masă albă. Aici nu fugea nimeni. Sikringen nu era locul potrivit pentru mişcări rapide, era un loc al liniştii. Un loc pentru bolnavi, pentru oameni ale căror creiere haotice trebuiau să se liniştească. Niels auzi voci. O asistentă medicală o striga pe alta. Cuvinte răzleţe ajungeau la el: „medic", „situaţie", „când", „Bentzon". Ultimul cuvânt veni din interior, din urechea lui.

— Bentzon? striga Leon agitat. Ce se petrece acolo?

— Nu ştiu.

— Tocmai a venit o salvare în faţa secţiei, cu girofarul aprins, spuse Leon. Dar a plecat la scurt timp. Încerc să aflu mai multe.

Niels se ridică în picioare. Se opri la uşă şi îşi lipi urechea de suprafaţa netedă. Iarăşi voci pe coridor. Se vorbea repede, se schimbau comenzi. Niels nu prindea decât frânturi de propoziţii.

— Eşti tot în celula ta? întrebă Leon. În mod normal vă lasă să ieşiţi la ora nouă, nu-i aşa?

Niels bătu în uşă, dar nu se întâmplă nimic. Chiar în dosul ei auzi o voce cunoscută. Profundă şi nazală, dar nu-şi amintea faţa căreia îi aparţinea. Niels mai bătu o dată, mai tare, şi îl strigă pe gardian, dar uşa rămase închisă.

Leon continua să vorbească, în vreme ce Niels făcea pipi în chiuvetă.

Trebuia să se ridice în vârful picioarelor. Frânturi de amintiri din copilărie se iviră: ultima dată când făcuse pipi într-o chiuvetă fusese la şcoala elementară, fiindcă era ocupată toaleta.

— Salvarea a plecat cu girofarul stins, spuse Leon.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Niels şi îşi dădu singur răspunsul, când deschise robinetul şi jetul de apă acoperi vocea lui Leon. Două posibilităţi: ori respectivul nu are nimic grav şi e dus la spital doar pentru supraveghere. Ori salvarea e goală.

— Pentru că totul s-a terminat mai nasol, îi continuă Leon gândul. Pentru că era deja mort. Şi atunci nu mai e nevoie să aprindă girofarul.

Uşa se deschise cu o mişcare rapidă, smucită. Niels îl recunoscu pe unul dintre cei doi gardieni, dar nu-şi mai amintea cum îl chema. Nu purta ecuson.

— Poţi să vii cu mine, Jens? spuse gardianul şi intră în celulă. Dar trebuie să îmbraci întâi asta. Regulamentul.

Niels rămase cu privirea pironită asupra cămăşii de forţă portocalii. Simţea cum se împotriveşte tot corpul lui gândului de a o îmbrăca.

— Bagă, te rog, mâna pe acolo. Aşa, mersi. Şi picioarele aici. Acum trebuie să-ţi mai fixez curelele.

Îi strânse peste piept curelele cu scai.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Niels.

Cămaşa de forţă îi schimba vocea, vorbea anevoie.

Gardianul îl conduse apoi în sala de mese, fără grabă, dar cu fermitate. Toţi ceilalţi şedeau deja la locurile lor. Niels numără douăzeci şi şase de pacienţi. Toţi în cămăşi de forţă. Portughezul şedea lângă el, dar nu părea să înregistreze nimic din jurul lui. Niels remarcă schimbarea, Salomon Gaspar îşi tăiase părul. Acum era complet chel. Pielea capului său era albă şi lucioasă. Thorbjørn se zbătea în cămaşa de forţă şi încerca să se elibereze.

— Stai odată locului! îi strigă cineva.

Chiar în faţa lui Niels şedea un bărbat ale cărui buze se mişcau necontenit. Vorbea în şoaptă, uneori rostea cu voce tare câte un cuvânt, astfel încât Niels pricepu la un moment dat că era aliat cu o conştiinţă fictivă, undeva în deşert, pe care trebuia să o găsească.

— Ce se întâmplă aici? O să murim acum? strigă deodată tânărul groenlandez. Ăştia ne omoară pe toţi!

Începură să se frământe. Chiar dacă cei mai mulţi tăceau. Unul încerca să scape de cămaşa de forţă, ochii Guvernantei zvâcneau fără astâmpăr.

Apoi se deschise uşa şi Schapiro îşi făcu intrarea. Medicul primar dădu din cap

către personal, îşi drese glasul şi se opri în mijlocul încăperii. Încerca să emane calm, dar Niels îşi dădu seama după purtarea lui că ceva nu era în ordine. Schapiro nu ştia cum să-şi ţină mâinile şi îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul. Dar se linişti când începu să vorbească.

— Bun, deci ne-am adunat cu toţii aici, spuse Schapiro şi se îndreptă de spate. Din păcate vă aduc o veste tristă. Unul dintre pacienţii noştri, Richard Juhl, a plecat dintre noi azi-noapte. Bineînţeles că este o situaţie dificilă pentru noi toţi, dar trebuie să încercăm împreună să revenim cât mai curând posibil la viaţa noastră cotidiană.

Foarfecă. Lui Niels îi trebuiră câteva secunde să-l asocieze cu numele lui adevărat: Richard Juhl. Teama din privirea lui, noaptea, în toaletă... Trebuie să fi ştiut încă de pe atunci că e în pericol. Dar de ce? Pentru că ştia ceva...?

— Tu l-ai ucis pe Foarfecă, strigă unul dintre pacienţi.

Niels nu văzu cine, auzi doar dialectul de Copenhaga, vocea aspră, deşi cam moleşită. Gardienii şi îngrijitorii încercau zadarnic să-i liniştească. Schapiro îi strecură o vorbă uneia dintre asistente, după care părăsi încăperea. Era Merete, cea care îl luase în primire pe Niels? Niels privi în urma lui Schapiro, care se îndepărta pe coridor. Apoi simţi ceva la mână. Degetele Portughezului îl atinseseră. Doar scurt. Niels se întoarse şi îl privi. Portughezul se aplecă spre el.

— Îţi arăt eu unde, îi şopti cu o voce stranie. Unde s-a întâmplat.

— Ce? întrebă Niels şi privi capul chel al Portughezului.

Se tăiase probabil când se răsese, avea scăfârlia presărată cu mici răni.

— Unde s-a întâmplat.

*

Îi duseseră înapoi, în camerele lor, în celulele lor, în iadurile lor personale, schizofrenice. Abia către ora douăsprezece veniră iarăşi după ei şi îi conduseră în sala de mese. Foarfecă murise. Niels nu ştia mai multe. Şi că celula lui era acum goală. Asta era poate şansa lui? Dacă ar putea să intre şi să stea la fereastră, ar vedea poate ce văzuse Foarfecă în noaptea când fusese ucis Paludan. Să aibă încredere în Portughez? Să-l creadă că voia să-i spună ceva? Nu. Pentru Niels, Portughezul rămânea suspectul principal. Cel care trăsese sforile.

Celor mai mulţi dintre ei li se scoseseră cămăşile de forţă, dar se simţea foarte limpede în atmosferă că personalul era încă mai precaut decât de obicei. Se aşteptau la probleme, izbucniri, violenţă. Curelele de piele lăsaseră dungi roşii pe mâinile lui Niels. Lângă el şedea Guvernanta, care părea, în mod excepţional, foarte calmă. Portughezul şedea la altă masă şi îşi mânca supa, moartea Foarfecii părând să-l fi schimbat. Aerele lui de hotelier dispăruseră. Niels şi-ar fi dorit să mai stea de vorbă cu el, dar era imposibil, şedeau prea departe unul de altul.

— Poftă bună, spuse Lea şi îi puse lui Niels în faţă o farfurie cu supă de roşii.

Cu unt şi pâine. Niels gustă supa, dar i se păru prea dulce şi prea chioară. Iar miezul pâinii albe era încă îngheţat. Apoi îi căzu privirea asupra cuţitului său tocit.

— Bentzon?

Niels se sperie când auzi vocea lui Leon.

— Poţi vorbi?

Niels mormăi negativ, dar îi veni o idee mai bună şi se întoarse către asistenta medicală.

— Asta e supă de roşii? întrebă.

— Da, e gustoasă şi sănătoasă, îi răspunse ea cam mecanic.

— Bine, mulţumesc, Bentzon. Înţeleg. Dar poţi să asculţi?

— Da, răspunse Niels.

Asistenta zâmbi.

— Sunt la Institutul de Medicină Legală, spuse Leon. Îl avem pe Foarfecă pe masă. Spune-i „bună ziua” lui Rantzau, ba nu, nu poţi. E şi Herbert aici. Şi vine imediat şi Poul Schmidt, spuse Leon.

Poul Schmidt se contură treptat în memoria lui Niels. Era unul dintre cei mai renumiţi experţi în toxicologie medico-legală din ţară. Niels îl întâlnise doar de câteva ori, ultima dată îl salutase la o recepţie dată de Rantzau care împlinea şaizeci de ani. Un bărbat solid, în toate privinţele, cineva care ştia, în orice caz, mult mai multe despre legăturile chimice decât despre cele umane.

— Bentzon, spuse Rantzau. L-am deschis pe Foarfecă.

Niels îşi pironise privirea în supa lui de roşii, în vreme ce prin cap îi treceau imagini ale ucigaşului bătrân şi bolnav, pe masa de autopsie. Toate organele scoase. Vocea lui Rantzau continuă:

— Nu am găsit nimic, cu excepţia diverselor urmări ale unui consum îndelungat de medicamente. De aceea l-am rugat pe Schmidt să vină.

— Şi acum suntem cu toţii prezenţi, îl auzi Niels pe Leon spunând.

— Ziua bună, Bentzon, spuse Poul Schmidt. Dacă l-am înţeles eu bine pe Leon, ne cam presează timpul, aşa că am să vorbesc scurt şi la obiect. Analiza s-a făcut cam repede, dar, pornind de la probele pe care le-am prelevat, putem face câteva afirmaţii fondate.

Niels mormăi, cu privirea încă aţintită asupra lichidului roşu. Sângele Foarfecii.

— Trebuie să mai recoltăm nişte probe de ţesut, spuse toxicologul cu vocea lui gravă şi cam ruptă de lume. Nu vreau să vă ascund acest lucru. În afară de asta, am trimis nişte probe la Londra, dar poate dura zile întregi până primim un răspuns. De aceea, e prea devreme pentru o concluzie finală. Ce vă spun eu acum e doar o evaluare provizorie, bazată pe analizele de urină, sânge şi lichid lacrimal. Dar...

Inspiră adânc şi făcu o pauză de efect. În fundal se auzeau Leon şi Herbert vorbind.

— Dar, de fapt, nu mai prea încape îndoială, continuă toxicologul. Rănile produse prin muşcare, din buza şi limba lui, indică faptul că a suferit nişte convulsii violente înainte de a muri. Cam ca la o criză de epilepsie. Am găsit în sângele lui urme ale substanţei haloperidol. Într-o cantitate atât de mare, încât trebuie să fi luat, după părerea mea, o doză de circa 250 de miligrame.

Niels se încumetă să ridice privirea, se uită la ceilalţi şi întrebă:

— Ce înseamnă asta?

Nimeni nu-i acordă atenţie, toţi erau obişnuiţi cu asemenea întrebări lipsite de orice legătură. *Revista asta e a ta?*

— I-a fost administrată intravenos, prin vena jugulară, care comunică direct cu creierul.

— Asta ce înseamnă? Concluzia?

— Bentzon?

Glasul lui Poul Schmidt se contopea cu lumina mată, bolnăvicioasă, cu mirosul unor oameni neîngrijiţi, ţinuţi captivi.

— Concluzia mea este că acest om a fost ucis.

— Ucis? şopti Niels şi revăzu în gând chipul Foarfecii.

Azi-noapte. *E periculos să ştii.* Asta-i spusese. Vocea lui Leon:

— Bentzon! Te scot de-acolo! *Operaţiunea Hamlet* s-a încheiat. Devine prea periculoasă.

— Nu!

Una dintre asistente îi aruncă lui Niels o privire de avertizare.

— Nu face prostii! îi spuse cu asprime.

— Ce naiba, Bentzon! E a doua crimă într-un timp atât de scurt. Nu pot să-mi asum acest risc.

Niels nu-i răspunse. Nu mai avea mult timp. Trebuia să intre în celula Foarfecii. *E periculos să ştii.* Dar ce ştia? Ce văzuse?

— Mă auzi, Niels? spuse Leon pe un ton insistent.

Niels privi cuţitul. Doisprezece centimetri de metal. Asta era şansa lui? Dacă putea face cuţitul să dispară, s-ar... s-ar crea panică? Nu, s-ar aplica doar măsurile obişnuite de siguranţă. I-ar conduce pe rând în celulele lor, după ce-l vor fi percheziţionat şi scanat pe fiecare dintre ei. Asta dura. Şi dacă Niels putea cumva să distragă atenţia gardianului care-l conducea înapoi, poate reuşea să intre în celula Foarfecii. Doar câteva minute.

— Bentzon?

Privi iarăşi cuţitul din mâna sa, metal rece. Unde să-l ascundă? La caloriferele din capătul încăperii? Sau în canapea, după perne? Nu, toate acestea erau prea departe, l-ar opri din drum. Nu avea voie să se ridice în timpul mesei, fiecare mişcare a pacienţilor era supravegheată. Să existe vreo posibilitate pe jos? Sau să-l fixeze cumva sub masă? Nu, acolo l-ar găsi imediat. Şi nici în buzunar nu-l putea băga, acolo l-ar găsi în orice caz. Poate reuşea să-l împingă pur şi simplu

sub faţa de masă. Cu puţin noroc, putea să pară o cută. Dar nici asta nu era uşor, muşamaua atârna cam treizeci de centimetri peste marginea mesei, astfel încât trebuia întâi să o ridice...

Vocea lui Leon în ureche:

— L-am prins pe Sommersted la telefon, Bentzon. Trebuie să te scoatem de-acolo, imediat.

— Aşa, acum ne strângem farfuriile, spuse una dintre asistentele medicale. Puneţi tacâmurile în faţa voastră şi aliniaţi-vă apoi la linia roşie din faţa uşii.

În mânecă. Lui Niels nu-i veni nicio idee mai bună, altă posibilitate nu avea. Simţi răceala metalului la încheietura mâinii, când împinse cu vârful degetelor cuţitul în mânecă. Se ridică în picioare, perfect conştient că putea fi descoperit în orice moment. Trebuia să îndoaie mâna, ca să nu-i alunece cuţitul din mânecă. Arăta stângaci şi bătea la ochi, motiv pentru care îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor albi, largi.

— Alo?

Vocea lui Sommersted. Leon îl apelase şi îi făcuse legătura cu Niels. În depărtare se auzeau păsări ciripind. Şi valuri clipocind?

— Mă auziţi, Bentzon?

— Da, şopti Niels.

Mai avea câteva secunde la dispoziţie, până vor observa că lipsea un cuţit. Strângeau deja vasele şi tacâmurile, împingeau căruciorul printre mese şi una dintre asistente număra tacâmurile.

— Am fost informat că a avut loc o a doua crimă. Deşi e un deces pe care nu-l regretăm nespus de mult, spuse Sommersted.

Niels privi în jur. Trebuia să scape de cuţit. Dar unde să-l pună? în pantof? Nu, prea riscant. În clipa aceea zări căruciorul pe care era cazanul dreptunghiular de supă. Era la cel mult doi metri de el.

— Leon spune că nu mai poate garanta pentru siguranţa dumneavoastră, spuse şeful poliţiei. Mă auziţi?

Niels răspunse în şoaptă, încercând să arate ca unul dintre nebuni:

— Da.

Făcu trei paşi în direcţia căruciorului, prefăcându-se că s-a rătăcit şi că şi-a pierdut o clipă echilibrul. Se prinse de marginea căruciorului. Unul dintre gardieni îi aruncă o privire fără echivoc. Înapoi în linie, era înţelesul ei.

— Şi vreţi totuşi să continuaţi?

— Da, şopti Niels, deschise mâna şi simţi cum cuţitul îi alunecă din mânecă.

Trebuia să-şi asume riscul, nu mai putea aştepta. Se auzi doar un zangăt slab, când cuţitul atinse fundul cazanului. Metal pe metal. Acoperit de lichidul roşu pe care personalul, pentru a marca evenimentul zilei, îl numise supă de roşii.

— Nu sunt foarte sigur, spuse Sommersted.

Clipocit mai sonor, ţipete de copii. O altă lume, un alt univers, gin tonic şi

apusuri de soare la mare.

Niels se aşeză la rând, era al doilea. Aşteptă. În spatele lui, zăngănitul tacâmurilor care erau strânse. Dar în clipa următoare era clar că ceva nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Una dintre asistente o strigă pe Lea, Merete se amestecă şi ea în vorbă. Stăteau lângă cărucior, şuşotind.

— De cât timp mai aveţi nevoie? întrebă Sommersted.

— Încă douăzeci şi patru de ore, şopti Niels.

Portughezul se uită la el.

Ulla începu să treacă pe lângă mese, apoi se aplecă şi căută pipăind pe jos. Chemară un gardian. Totul decurgea într-un mod foarte profesionist, era evident că se mai întâmplase aşa ceva.

— Trebuie să mai stau o dată de vorbă cu Leon, spuse Sommersted.

Trei gardieni se postară lângă uşă. Ce le trecea prin minte era limpede. În momentul de faţă, vieţile tuturor erau teoretic în primejdie. Cuţitul dispărut era încă în sala de mese, deci oricare dintre pacienţi putea teoretic să atace personalul. Li se mai alăturară câţiva gardieni. Niciunul dintre deţinuţi nu avea voie să părăsească încăperea înainte de a fi percheziţionat.

— Niels, mai eşti acolo?

Niels mormăi. Pe bărbatul din fata lui îl examinau cu meticulozitate. Trebui să se dezbrace până la chiloţi. Fiecare piesă de îmbrăcăminte era cercetată şi scanată. Apoi îi veni rândul lui Niels. Întâi îl scanară îmbrăcat, apoi îi cerură să se dezbrace. Rămase în şort. Acum arăt ca Sommersted, gândi Niels. În şort, undeva pe o plajă. Cel puţin, aşa părea. Dar zgomotele de fond se stinseră brusc. Niels era singur.

— Şi acum vii cu mine, spuse unul dintre gardieni, după ce Niels se îmbrăcase.

Ieşiră pe coridor, gardianul din faţa lui era tânăr, nici treizeci de ani. Niels nu ştia dacă era un lucru bun sau nu, dar înclina să creadă că nu. Gardienii tineri sigur respectau mai strict regulile, sigur nu voiau să fie ei de vină dacă se întâmpla ceva neprevăzut. Spre deosebire de cei mai în vârstă, cu mai multă experienţă, care poate se mai abăteau de la litera legii, care se bazau mai degrabă pe experienţa lor.

— Hai un pic mai repede, spuse gardianul.

Părea tentat să-l împingă pe Niels de la spate. Niels se opri la douăzeci de metri de celula lui. Până la celula Foarfecii era de două ori pe atâta.

— Ce faci?

— Portughezul, şopti Niels şi se apropie de gardian.

— Ce?

Limbajul trupului tânărului bărbat se schimbă. Un animal ameninţat, cu simţurile treze, pregătit să-l doboare pe Niels şi să ceară întăriri.

— El a luat cuţitul, spuse Niels. Directorul hotelului. Vrea să o ucidă. Să le răzbune pe cele patru fetiţe, pentru că nu s-a comportat cum se cuvine în hotelul

lui de cinci stele, spuse Niels, cu speranţa că arăta suficient de nebun.

Niels citi pe chipul gardianului că o mie de lucruri îi treceau prin cap. Îndoieli. Sau să-l creadă? De ce nu? în fond, chiar dispăruse un cuţit. Şi dacă nu reacţiona imediat, era poate prea târziu. Portughezul ar putea să împlânte cuţitul în gâtul Guvernantei, dacă el nu acţiona numaidecât.

— Tu te duci în celula ta, îi spuse gardianul cu asprime şi o luă la fugă în direcţia opusă.

Niels trecu în goană pe lângă celula sa şi se uită în jur, dar nimeni nu-l observă. Fugi mai departe. Ajuns în dreptul celulei Foarfecii, puse mâna pe clanţă şi mai privi o dată în jur, înainte de a deschide uşa.

*

Primul lucru care-l izbi era mirosul de dezinfectant şi alcool. Nu era nevoie să aprindă lumina, soarele bătea direct în celula aproape goală. Particule de praf, mici şi fine, pluteau în aer. Zăbrelele aruncau umbre negre pe perete. Patul era acoperit cu o folie de plastic, masa debarasată, raftul gol. Niels se duse imediat la geam. Doi gardieni fumau jos în curte. Stăteau la umbra micii magazii. Un teren de fotbal, un coş de baschet. Cealaltă parte a curţii semăna cu un loc de popas pe şosea, nişte bănci neocupate şi câteva mese albe, de plastic. Niciun pom în care să te poţi căţăra, niciun tufiş în care să te poţi ascunde. Doar asfaltul negru-cenuşiu, pustiu, împrejmuit de zidul înalt. Ce văzuse Foarfecă în noaptea aceea? Niels nu-şi mai putea scoate întrebarea din cap, în vreme ce revedea în gând, la nesfârşit, înregistrarea video cu Foarfecă stând la geam. Privind neclintit afară. Curtea fusese cufundată în întuneric, nicio lumină nu arsese şi toate lămpile de pe stradă fuseseră mascate de zidul înalt. Sau nu văzuse nimic, ci doar auzise ceva? De aceea fusese atât de încordat? Imposibil, îşi spuse Niels. Secţia de maximă siguranţă era izolată ermetic, în toate felurile.

Un gardian traversă curtea închisorii. Îşi aruncă mucul de ţigară, se opri o clipă, se uită la cer şi la soare. La libertate. Coama zidului. Niels se concentră asupra marginii zidului şi privi de la stânga la dreapta. În spate se întrezărea cimitirul. Cimitirul descreieratilor. Mii de creiere scoase cu fierăstrăul din scăfârlii, la adăpostul întunericului. Şi totuşi, Niels îi înţelegea pe medici. Nebunia te încolţea, te sâcâia şi te chinuia, până înnebuneai şi tu. În final nu mai aveai încotro, trebuia să scoţi creierele şi să cauţi la lumina zilei o explicaţie, o cale de a pune capăt delirului. Niels îşi lăsă privirea să alunece de la cimitir către coama zidului.

Hai odată, şopti. Gândeşte în ansamblu, gândeşte alternativ. Un tunel? Ar fi posibil? Nu. Bineînţeles că nu, cum să fie posibil să sapi un tunel în mijlocul curţii, fără să fii descoperit? Peste tot erau camere de supraveghere şi gardieni. Iar în secţie nu se găseau nici lopeţi, nici sape. Pe de altă parte, în toată lumea

existau exemple de maeştri ai evadărilor, deţinuţi care sfidaseră cele mai severe măsuri de siguranţă şi evadaseră din cele mai sigure închisori.

Brusc, îi veni o idee.

— Leon?

Nimic.

— Leon, ce naiba?

— Bentzon?

— Trebuie să vorbesc cu Hannah!

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus. Dacă poţi să-mi faci legătura cu Sommersted, poţi să o apelezi şi pe Hannah. Fă-ne legătura!

— Dar nu poţi să discuţi chestiuni private când...

Niels îl întrerupse:

— Nu sunt chestiuni private!

10

Deşertul Atacama, Chile

Aterizase pe Lună, nu încăpea îndoială, gândi Hannah, în timp ce stătea pe terasa hotelului şi îşi plimba privirea peste deşertul Atacama, sterp şi de-a dreptul nesfârşit. O lume nouă. Ceea ce-i uşura cumva situaţia. Un univers nou, oameni noi. Mathias. Nu Niels, care aparţinea vechii lumi, îl auzi pe astronomul german în camera lui. O duşumea scârţâi, paşi. Spera să nu vină acum la ea pe terasă, prefera să fie singură.

Aşa îşi imaginase deşertul? Sau era şi mai lipsit de viaţă decât crezuse ea? Consistenţa nisipului semăna atât de bine cu nisipul de pe Marte, încât oamenii de ştiinţă profitau de ocazie pentru a simula condiţiile de pe îndepărtata planetă, în deşertul Atacama nu ploua aproape niciodată. Vânturile umede, care băteau dinspre vest peste partea sudică a Americii de Sud, lăsau, de regulă, ploaia să cadă încă înainte de Anzi. Când ajungeau pe versanţii estici ai primului lanţ muntos, erau uscate şi calde. În unele locuri se spunea că nu mai plouase de peste patru sute de ani. O lume fără viaţă, gândi Hannah, şi tocmai aici aterizase ea. Punctul final. Sau dimpotrivă? Locul unui nou început? Văzu luminile de pe vârful Cerro Paranal, înalt de 2 600 de metri, pe care se afla VLT, giganticul telescop şi ţinta călătoriei ei. Dar mai era aceasta într-adevăr ţinta, sau apăruse o ţintă nouă? Mathias? Sau recunoaşterea faptului că Niels nu o dorea? închise o clipă ochii şi trase adânc aer în piept. Apoi împinse uşa în lături şi intră în camera ei de hotel.

*

Ajunseseră la hotel cu şase ore în urmă. Micul avion cu elice, cu care parcurseseră cei o mie două sute de kilometri de la Santiago până la aeroportul Cerro Paranal, îi scuturase în asemenea hal, încât lui Hannah îi trecuse nu o dată prin minte că aveau să se prăbuşească. Lærke vomitase, în vreme ce unul dintre oamenii de ştiinţă încercase să o convingă că un asemenea zbor era absolut normal pentru America de Sud. În autobuz, pe ultima bucată de drum până la hotel, nimeni nu scosese un cuvânt, fiecare fusese absorbit de sine şi de aşteptările sale. Şi acestea nu fuseseră dezamăgite. Hotelul se afla complet izolat în mijlocul deşertului şi se integra în peisaj, scund şi de culoarea nisipului. Purta numele ESO, European Southern Observatory, şi servea exclusiv cazării oamenilor de ştiinţă care doreau să ajungă la VLT. Unul dintre cercetători le povestise despre un serial de televiziune vechi, *Space: 1999*. Hannah rásese, deşi

nu şi-l mai amintea. Cu gândul se afla însă oricum în altă parte. La Niels. La Mathias. La cod. La promisiunea pe care i-o făcuse cu o seară înainte lui Mathias. Era o greşeală? O regreta?

Astăzi vizitaseră doar foarte scurt telescopul. Nu intraseră, pentru că un grup de japonezi îl mai folosea încă până a doua zi dimineaţa. Stătuseră doar pe platforma din faţa observatorului şi priviseră cele patru telescoape, sfincşii de înaltă tehnologie, care păzeau deşertul şi cosmosul. Cât se aflaseră ei acolo, unul dintre telescoape îşi deschisese ochiul. Sunetul îi păruse familiar lui Hannah. Plin de dor, tânguitor, trist: precum cântecul unei balene, gândise Hannah, aflate în mijlocul deşertului.

*

— Vrei un pahar de vin?

Mathias îi turna deja în pahar.

— Mulţumesc, spuse ea şi închise în urma ei uşa balconului.

Alternativa era: ori insuportabil de cald, ori instalaţia de aer condiţionat a hotelului, care-i usca lui Hannah mucoasele.

Mathias se întoarse spre ea şi îi oferi paharul. Când Hannah îl luă, degetele lui le atinseră în treacăt pe ale ei. Se aşezară pe marginea patului. Hannah ştia că sosise momentul. Poate vor lua întâi o sorbitură de vin, dar, odată golit paharul, se va întâmpla. Se va culca cu Mathias, îi promisese acest lucru lui Niels, chiar dacă o făcuse într-un mod cam bizar. În seara aceea, în restaurant. El aproape că insistase. Acum era momentul, Hannah era conştientă de acest lucru. *Codul* nu o mai prea preocupase în timpul zilei, dar acum reveni brusc în mintea ei. De ce? Pentru că era ultima ei şansă? se întrebă în clipa următoare. Dacă reuşea să spargă codul iubirii, scăpa poate de obligaţia de a se culca cu Mathias. Da, gândi Hannah, când Mathias îşi puse o mână pe coapsa ei şi îi zâmbi. Era un bărbat frumos, atletic, cu o privire pătrunzătoare care-i plăcea lui Hannah. Ce aflase cu o seară înainte? Că ceea ce conta era câte litere erau între semnele de punctuaţie? Era, în orice caz, o posibilitate. *Old friend.* Nouă litere. Dacă pornea de la ipoteza că 1 corespundea literei A, 9 trebuia să fie I. Iar restul textului?

— Hannah, spuse Mathias şi o mângâie pe ceafă.

O senzaţie caldă, plăcută. Mâini tandre. Se aplecă spre ea, dădu să o sărute.

It has been long since we last spoke but.

Ştia textul pe de rost, de parcă s-ar fi aflat sub ochii ei. Dar câte litere erau? Mathias o sărută. Buze moi. Avea gust de vin. Treizeci şi două. În sinea ei, Hannah vedea numărul pâlpâind. Fraza aproape completă avea treizeci şi două de litere, până la punctul acela care apărea deodată după *but.* Corespundea literei... F? Da, dacă socotea după alfabetul englez, în care Z era ultima literă, şi o lua de la capăt, astfel încât A-ul era 27. Avea deja două litere. Şi mâinile lui

Mathias pe spatele ei, în părul ei, pe ceafă, pe umeri. Hannah îşi trase capul înapoi.

I hope you are well.

Numără literele. Cu voce tare. Cincisprezece, deci era un O.

I don't have a lot to report.

Aşa suna următoarea propoziţie. Douăzeci şi una de litere, gândi Hannah. U era a douăzeci şi una literă a alfabetului.

IFOU, gândi Hannah, când Mathias îşi dezbrăcă pantalonii, dând la iveală un corp musculos. O sărută pe obraz şi pe gât şi îi trase bluza peste cap, cu o mişcare lină şi uniformă.

As you are awware, era propoziţia cu greşeala de ortografie. Paisprezece litere. Atunci trebuia să fie un N, socoti Hannah şi brusc îşi auzi telefonul sunând.

— Scuze, spuse şi se ridică în picioare.

Dezamăgirea din privirea lui era evidentă. Ea îi surâse scurt şi se auzi iarăşi soneria telefonului. Venea din baie. Simţi cum o urmăreşte privirea lui Mathias.

— Hannah, o strigă el, când ea încuie în urma ei uşa de la baie.

Telefonul lumina prin pânza subţire a poşetei, care zăcea pe marginea chiuvetei. Hannah scoase telefonul.

— Alo? spuse şi aşteptă.

Era Leon. La telefon i se adresa întotdeauna cu prenumele şi numele de familie, de parcă nu s-ar fi cunoscut.

— Da? spuse Hannah tare, poate fiindcă se gândea în mod inconştient că Leon se afla la mare depărtare.

— Hannah, îl am pe Niels pe fir. Îţi fac legătura.

— Niels? întrebă Hannah mirată.

O pauză.

Time is not a real factor around here.

Treizeci de litere, gândi. Atunci era un... D.

IFOUND

— Hannah? Aici e Niels.

— Niels? repetă Hannah cu un tremur slab în voce.

Se privi în oglindă. Sutienul roşu, care se mula atât de frumos pe sânii ei. Mă rog, cât de cât. Niels i-l făcuse cadou? După ce, în sfârşit, se încumetase să intre în raionul cu desuuri? Da, îşi mai amintea cum desfăcuse pacheţelul. De ziua ei, acum doi sau trei ani. Aşteptarea din privirea lui. Ca a unui copil, inocentă. Cât de diferit arătase doar câteva clipe mai târziu, când o rugase să şi-l dea jos!

It's probably why I like this place so much.

Treizeci şi patru de litere, gândi Hannah şi spuse:

— S-a întâmplat ceva? Cu copiii?

— Cu copiii? întrebă Niels de la celălalt capăt al firului, ca un ecou al îngrijorării ei.

— Nu, Niels, eu te-am întrebat. Dar nu s-a întâmplat nimic. Adineauri am vorbit cu mama. Sunt bine.

Tăcere. Un vâjâit.

— Niels?

— Hannah, trebuie să te întreb ceva, spuse el, în timp ce ea calcula că treizeci şi patru era un H.

IFOUNDH

— *Ce?*

— Hannah? zise Mathias şi bătu la uşă. E totul în regulă?

Hannah nu stătu mult pe gânduri. Luă prosopul ud, cu care se ştersese după baie, îl întinse pe jos şi îl împinse cu piciorul, ca să astupe crăpătura de sub uşă, pentru ca vocea lui Mathias să nu mai poată fi auzită.

— Hannah? Vii odată? strigă neamţul.

— Ziceai ceva de o Superlună, spuse Niels. Aşa ai numit-o, nu? în noaptea când a fost ucis Paludan.

Vocea lui Niels era atât de ciudată! Era băut?

— Da? spuse Hannah, în vreme ce Mathias bătea iarăşi în uşă şi o striga.

— Ce-i aia? voi Niels să ştie. Ce e o Superlună?

— E vorba despre apsidă, spuse Hannah.

Şi se auzi dându-i lămuriri: despre apsidă, distanţa dintre Pământ şi Lună, despre fenomenul Superlunii, care apărea atunci când era Lună plină şi Luna, pe orbita ei eliptică, era cel mai aproape de Pământ.

— Pot fi cel puţin 357 000 de kilometri, îi explică Hannah. Distanţa normală este de 384 000 de kilometri.

— Hannah? strigă iarăşi Mathias, de data aceasta mai tare.

Hannah întinse un picior şi încercă să astupe şi mai bine crăpătura de sub uşă.

— Luna e atunci cu paisprezece la sută mai mare decât de obicei, explică Hannah, în vreme ce în gând vedea literele.

IFOUNDH.

— Intensitatea luminoasă a Lunii e cu peste treizeci la sută mai mare decât în fazele minimale. Unii oameni de ştiinţă sunt de părere că există o legătură între Lună şi calamităţile naturale de pe Pământ, spuse Hannah. Există chiar o teorie potrivit căreia marele tsunami din 2004 s-a produs sub influenţa unei Superluni, care a apărut două săptămâni mai târziu.

— OK, îl auzi pe Niels spunând. Treizeci la sută. Şi unde era Luna pe cer? Vreau să zic, în noaptea aceea.

I much hope you can visit someday soon.

Treizeci şi una de litere, gândi Hannah şi începu să numere.

— E, spuse.

— E? întrebă Niels. Cum adică?

— Nimic. Niels, Luna se mişcă pe cer, spuse Hannah şi îşi luă rujul.

Nuanţa Red Dawn. Apoi scrise pe oglindă: *IFOUNDHE*.

— Hannah! strigă Mathias, iar în vocea lui se strecurase o notă de reproş, dezamăgire. Vii, Hannah?

— Cine e acolo? întrebă Niels. Nu eşti singură?

Wish you could be here.

Ultima propoziţie de pe cartea poştală. Câte litere erau?

— Unde se afla Luna pe la ora unsprezece seara? întrebă Niels. În seara când a fost ucis Paludan? Grăbeşte-te, Hannah, nu am mult timp.

Hannah stătu să se gândească, atâtea lucruri îi treceau prin minte! Numărul. 18. Codul. Traiectoria Lunii în jurul Pământului, de la vest spre est.

— Se afla destul de jos pe cer, Niels. În partea de sud-est a cerului, spuse Hannah, care nu-şi mai putea scoate din minte numărul 18.

Erau optsprezece litere în propoziţia: *Wish you could be here.*

— Mulţumesc, Hannah, spuse Niels şi deodată dispăru.

Sau totuşi nu? Hannah îşi cercetă sentimentele. Parcă venise mai aproape, gândi. Mai aproape de ea. Pentru prima dată de atâtea zile îl avea în fata ochilor, îi auzea foarte limpede glasul. El o regăsise, simţea acest lucru cu certitudine. Sau ea îl regăsise pe el? Mathias o mai strigă o dată, dar de data aceasta mai slab, de parcă şi-ar fi pierdut speranţa.

IFOUNDHER scria acum pe oglindă. Litere mari de tipar, cu distanţe egale între ele. Hannah luă un şerveţel din recipientul de lângă chiuvetă, îl umezi cu apă şi şterse literele. Apoi le mai scrise o dată, de data aceasta cu distanţele potrivite între ele şi cu vocea lui Niels în ureche.

IFOUNDHER.

Se dădu un pas înapoi şi rămase cu privirea aţintită asupra oglinzii. Am găsit-o, scria acolo. Deci acesta era mesajul secret. Textul din spatele textului. În momentul de faţă, lui Hannah îi era indiferent cine găsise pe cine, pentru că ea însăşi fusese găsită, simţea acest lucru. De către Niels. Şi, pe moment, lucrul acesta îi era suficient pentru a nu face o prostie.

11

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Uşa se deschise cu o smucitură. Era tânărul gardian de adineauri, însoţit de un coleg, Kim. Niels îşi amintea privirea agresivă şi mâinile mari, pistruiate ale bărbatului.

— Ce dracu' faci aici? întrebă Kim, se duse la Niels şi îl apucă de umeri. N-ai ce să cauţi aici.

— Ce? întrebă Niels şi se prefăcu derutat. Mi-e frică.

Niels mai aruncă o ultimă privire în curte şi încercă să-şi imagineze ce anume luminase Superlună. Ce văzuse Foarfecă?

În spatele celor doi gardieni se ivi o asistentă medicală, îl traseră pe Niels din celulă şi afară, pe coridor, Kim îi răsuci în mod dureros braţul la spate. Niels încercă să se elibereze.

— Dacă te opui, avem nevoie de ajutor, spuse gardianul.

— Mă strângi prea tare, spuse Niels furios.

Apoi îl împinseră în celula sa.

— Acum calmează-te, Jens!

— Bentzon! zise Leon părând îngrijorat. Eşti OK? Ai grijă de tine! Trebuie doar să ne zici, OK? Şi încheiem acţiunea.

— Ce? şopti Niels şi îşi mişcă degetele amorţite.

Stătea întins pe pat şi simţea cum îi curge transpiraţia pe frunte.

— M-am informat puţin, spuse Leon. Despre *îngerii morţii*. Habar n-am dacă umblă vreunul şi prin Sikringen, dar nu putem exclude acest lucru. Ştii ce sunt ăştia?

— Nu.

— Stai calm, Jens, şopti asistenta medicală. Trebuie să te linişteşti.

— Medici, îngrijitori sau asistente medicale care ucid pacienţi. Sună aiurea, ştiu, şi n-are nimic de-a face cu jurământul pe care trebuie să-l depună medicii. Dar există asemenea persoane. Am o listă lungă în faţa mea.

Niels auzi degetele lui Leon pe o tastatură.

— Charles Cullen, îngrijitor american, condamnat pe viaţă de optsprezece ori pentru uciderea a douăzeci şi nouă de pacienţi. El era ferm convins că procedase corect. Şi urla asta în sala de judecată, încât până la urmă s-au văzut nevoiţi să-i lipească gura.

Niels o urmări pe asistenta medicală, care-i întoarse spatele. Apoi îşi mută privirea spre gardianul care zăbovea încă la uşă. Vocea lui Leon, ca un zgomot de fond, domoală, ca muzica din supermarketuri, pe care nimeni nu o ascultă cu

adevărat.

— Sau un înger al morţii din Finlanda. Cea mai rea ucigaşă în serie a Finlandei. Şi Benjamin Green, care era angajat la Horton Hospital în Oxfordshire. La un moment dat, colegii au început să se mire că tot mureau pacienţi când era acest Green în tură. Până şi-au dat seama că Green îi ucisese pe aceşti oameni, doar ca să vadă dacă îi poate resuscita. Chestie care nu i-a reuşit decât foarte rar.

Asistenta se întoarse spre el:

— Eşti foarte agitat, Jens? Ia întinde puţin braţul, îţi dau eu ceva să te simţi mai bine.

Niels se simţea ca beat. Ochii lui făceau ce voiau ei. Nu-şi mai putea focaliza privirea. Gardienii îl ţineau de braţe şi de picioare, cel puţin aşa i se părea. Şi apoi mâncărimile astea de pe piele şi inima care-i bătea ca un ciocan pneumatic.

— Poţi să tragi mâneca puţin mai sus? îl rugă asistenta pe unul dintre gardieni, în vreme ce Niels încerca să se gândească la Hannah.

Voia să o aibă în faţa ochilor, să-i vadă chipul, cât mai clar cu putinţă, dacă avea să fie într-adevăr ultima oară.

— Aşa, Jens, acum o să te înţepe puţin.

Niels se holba la lichidul gălbui din seringă. Asistenta medicală. Faţa ei. O mai văzuse o dată. Apoi femeia apăsă pistonul seringii şi medicamentul antipsihotic se revărsă în organismul lui. Haloperidol? O faţă rece, palidă, mici umflături sub ochii înroşiţi, pometi proeminenţi. Arată ca un bărbat, a fost ultimul lucru care-i mai trecu lui Niels prin minte, înainte ca să facă cineva ceva cu lumina, să pună în locul ei întunericul.

12

Londra, 1939

Michael mergea după Alexander şi Rachel pe Fleet Street, cu soarele în ochi. Alexander se întoarse agitat.

— De ce nu ne-am gândit la asta?

Îşi mută privirea de la Rachel la Michael.

— La ce anume, Alexander? întrebă Rachel.

— Nu mai avem voie să ne vedem până diseară. Nici să vorbim unul cu altul şi în niciun caz să ne divulgăm unul altuia partea din cod. Asta ar face ca experimentul nostru ştiinţific să devină absurd, nu credeţi?

— Şi ce propui? întrebă Michael.

Alexander stătu un moment să se gândească.

— Să ne despărţim. Aici şi acum, cât timp putem fi siguri că niciunul dintre noi nu a vorbit cu unul dintre ceilalţi. Ne despărţim şi ne reîntâlnim la hotel. Diseară la ora nouă. Şi atunci întindem pânzele. Michael?

Michael înălţă privirea. Iarăşi se făcea simţită bine cunoscuta paranoia. Chiar putea să aibă încredere în Alexander? Acum, când documentul nu mai era la el? Da, gândi Michael. Chiar dacă Alexander se ducea la poliţie şi îl trăda pe Michael şi toate cuvintele lui frumoase despre oceanul morţii se dovedeau a fi minciuni, partea de cod a lui Michael n-avea s-o capete. Şi astfel n-avea să afle niciodată dacă documentul spunea adevărul. În afară de asta, Alexander nu putea şti ce ar declara Rachel la proces. Poate că judecătorii i-ar da crezare, dacă ar spune că Alexander era cel care îl ucisese pe profesorul Jenkins.

— Poţi să te ascunzi undeva? Poate la hotel, propuse Alexander. E o chestiune de câteva ore.

— O idee bună, spuse Rachel, înainte ca Michael să apuce să răspundă.

Fermitatea tonului ei îl surprinse. Ea părea să susţină planul lui Alexander chiar mai mult decât ei doi.

Alexander zâmbi.

— Doamnelor şi domnilor, spuse. Dacă aş mai avea acum ceva pe cap şi nu ţi-aş fi dat deja ţie şapca mea, Michael, aş spune: jos pălăria. Avem o învoială şi ne revedem diseară. Pentru a porni în cea mai mare expediţie din istoria omenirii.

*

O după-amiază. Ultimele ore din viaţa lui Michael. Cum să şi le petreacă? Gândul îi umplu ochii de lacrimi. Ar fi preferat să fie împreună cu Rachel.

Michael îşi propuse să nu simtă teamă. Nu voia să-şi irosească ultima după-amiază temându-se. Peste câteva ore îl aştepta marele întuneric. Ba nu, nu întunericul, se corectă singur. Exact aşa nu avea voie să privească lucrurile. Opusul îl aştepta, lumina. Începutul a ceva nou.

Michael îşi ridică gulerul şi se plimbă prin Soho, trecând prin faţa micilor anticariate, până ajunse în Tottenham Court Road, unde se opri în faţa vitrinelor marilor magazine, care expuneau viori, tromboane şi piane. Reflectă îndelung asupra formei viorilor, sinuoasă ca şoldurile unei femei, ca fiicele lui James Folson. Gospodăria lui Folson era prima pe lângă care treceai, când ieşeai din Oxford pe şoseaua Londrei. În afară de scurta şedere în şopronul acestuia, când se ascunsese de poliţie, Michael mai trecuse de câteva ori pe acolo în cursul ultimului semestru, pentru a cumpăra ouă şi lapte proaspăt, care le erau oferite studenţilor la un preţ foarte convenabil. Gurile rele spuneau că ţăranul încerca să-i ademenească pe studenţi în gospodăria lui, pentru a le mărita pe fetele lui urâte. În orice caz, cea care vindea produsele direct de la uşa grajdului era întotdeauna una dintre fiicele lui Folson. Cu un zâmbet larg, care îi punea în evidenţă dinţii stricaţi. În micile birturi din oraş, lumea le bârfea pe cele două fete de ţăran, cu corpurile lor durdulii, ba chiar grăsulii, precum idealul renascentist. Sâni mari şi fermi, piele netedă, fund rotund – rotunjimi ca ale viorii în faţa căreia stătea Michael acum. Ce batjocură divină: un trup ca dintr-un tablou de Louis Ricardo Falero, voluptatea personificată, şi o faţă ca de Hieronymus Bosch, degradare totală. De ce se gândea Michael în acest moment la fiicele lui Folson? Ele erau sinonime cu tot ce nu va mai avea el – lapte, pieptul cald al unei femei –, tot ce era pământesc? *Rachel.*

O imagine reflectată în vitrină îi atrase brusc atenţia, lat-o, pe cealaltă parte a străzii... îl urmărise? Nu, era cufundată în gânduri, poate o luase întâmplător pe Kingsway şi de acolo pe New Oxford Street. Parcă era în transă, Michael se simţea la fel.

Michael traversă în fugă strada. Doar nu trebuia neapărat să respecte învoiala lor, de a nu avea contact unii cu alţii. Experimentul lor ştiinţific avea să funcţioneze sau nu, indiferent despre ce stăteau ei de vorbă, restul era praf în ochi. Alexander se temea doar să nu se răzgândească vreunul dintre ei şi în momentul hotărâtor să nu mai fie dispus să moară. Mergând pe urmele lui Rachel, Michael se mai întrebă o dată dacă să-i spună sau nu că o iubeşte. O întrebare filozofică, gândi Michael: Să-i spui unei femei că o iubeşti, chiar dacă ea nu-ţi împărtăşeşte iubirea? La ce bun? Sau – nu ştia nici el – ţi se mai uşura puţin povara pe care o purtai cu tine? Gândul îi zbură la experimentele asupra cărora le atrăsese atenţia Alexander. Articolele din *American Medicine* şi alte reviste de ştiinţă. Despre Duncan MacDougall, un medic excentric din Massachusetts, care îşi propusese acum mai bine de treizeci de ani să determine greutatea sufletului. Cu cât entuziasm îi citiseră toate publicaţiile. MacDougall

procedase cu scrupulozitate. Transformase în pat de spital un cântar industrial Fairbanks, bogat ornamentat, pe care şase pacienţi ai spitalului din apropiere, aflaţi pe patul morţii, îşi putuseră petrece pe rând ultimele ore din viaţă. MacDougall le stabilise pur şi simplu greutatea în momentul morţii. Cu o clipă înainte şi una după deces. Primul pacient murise de tuberculoză şi pierduse, potrivit lui MacDougall, 28,35 grame. Mai făcuse şi alte experimente, printre alţii cu cincisprezece câini, până când obţinuse rezultatul definitiv: animalele nu aveau suflet, spre deosebire de oameni, al căror suflet cântărea circa douăzeci şi unu de grame. De atunci şi până în prezent, numeroşi oameni de ştiinţă încercaseră să discrediteze experimentele lui MacDougall, dar fără succes. Douăzeci şi unu de grame, greutatea sufletului – oare cât cântăreau sentimentele? Oamenii care o duceau greu se târau deseori chinuiţi prin viaţă. Cei cărora le mergea bine se simţeau uşori şi plini de elan. Da, n-ar fi fost rău să se cerceteze cât cântărea o inimă împovărată. Sau succesul.

Ar fi putut Michael să scape de o parte din povara iubirii lui, dacă ar fi fugit după Rachel şi i-ar fi strigat: „Rachel, nu am încotro, trebuie să-ţi spun că te iubesc mai presus de orice. Mi-aş dori să pot muri diseară pentru iubirea ta, şi nu doar pentru a demonstra că sufletul este nemuritor. Căci iubirea mea pentru tine eclipsează tot restul. Nu mă satur niciodată să-ţi privesc chipul, mimica, atunci când eşti pasionată de un lucru. Eşti atât de plină de viaţă! Când privesc în ochii tăi e ca şi cum aş privi însăşi viaţa. Atunci văd ardoarea, căldura care ne ţin pe toţi în viaţă. Ştiu că nu sunt suficient de bun pentru tine, tu ai putea avea pe oricine, dar, de vreme ce oricum vom muri, consider nimerit să-ţi vorbesc despre iubirea mea. Să nu te simţi stânjenită şi să nu mi-o iei în nume de rău. Prietenia noastră, pe care ai pomenit-o de atâtea ori, pentru ca eu să nu înţeleg în niciun caz greşit situaţia, va muri diseară, odată cu trupurile noastre”?

Acestea erau gândurile lui Michael. Şi era ferm decis să se ducă la ea şi să o oprească din drum. Dar în clipa următoare Rachel dispăru în biserica din piaţă.

*

VT CHRISTIANI ITA ET ROMANI SITIS scria deasupra intrării în biserică. Michael privi în jur, dar nu o zări nicăieri pe Rachel. Când să-i mărturisească iubirea lui, dacă nu astăzi? Dar apoi o văzu aşteptând în nava laterală, în faţa confesionalului. Nu ştiuse că era catolică. Vorbiseră mult despre religie, dar de obicei despre cât de puţin credeau ei în religiile consacrate. Că lumea avea nevoie de ceva nou, ceva diferit. Ceva ce ei trei voiau să instituie. O numiseră trinitatea lor şi lansaseră tot soiul de idei trăsnite, cum că omenirea va mai vorbi şi peste două mii de ani despre cei trei studenţi ai facultăţii de filologie clasică din Oxford, care descoperiseră testamentul secret al lui Phaidon şi se hotărâseră să schimbe lumea. O dată pentru totdeauna.

Poate ar fi bine să mai aştept puţin, îşi spuse Michael. Era de înţeles că Rachel voia să se confeseze pentru ultima oară. O femeie tocmai părăsea confesionalul, iar preotul o urmă, în clipa când Rachel luă loc pe banca păcătoşilor. Michael privi în urma bărbatului mai vârstnic, care se îndepărta cu paşi măsuraţi. Era probabil obişnuit cu faptul că oamenii îl aşteptau deja în confesional. Lui Michael îi veni o idee. De ce să nu asculte cele mai intime gânduri ale lui Rachel? în loc să-şi irosească ultimele ceasuri cu o declaraţie de dragoste prostească şi isterică, putea să fure o fărâmă din intimitatea după care tânjea atât de mult. Michael îl văzu pe preot dispărând în dosul unei uşi din spatele altarului, îşi plimbă privirea în jur şi constată că nimeni nu-i acorda atenţie. Atunci de ce să mai aştepte?

Intră, trase rapid perdeluţa şi se aşeză. Înăuntru era mai întuneric decât se aşteptase. Îi trebuiră câteva secunde, pentru ca ochii lui să se adapteze. O singură lumânare pâlpâia. Pe o măsuţă de alături era un ziar cotidian, *The Times*. Citea oare preotul ziarul, în vreme ce femei bătrâne şi fete tinere îşi deschideau sufletul? Sau citea doar în răstimpurile de aşteptare? Michael fixă cu privirea gemuleţul pe care-l deschidea preotul când era pregătit pentru confesiune şi îl deschise.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, spuse Rachel atât de repede, încât Michael nici nu apucă să-i răspundă. A trecut mult timp de la ultima mea confesiune, adăugă ea. Şi acum am atâta nevoie de iubirea lui, de iubirea lui, şopti Rachel.

Michael nu mai putea acum să se dea de gol. Ar fi fost înjositor. Nu voia să trădeze toate sentimentele care se desprindeau din vocea lui Rachel. Michael îşi drese glasul. Avea doar o idee vagă despre ceea ce vorbeau un preot şi persoana care i se spovedea. În afară de aceasta, el fusese crescut în spiritul protestantismului, şi asta numai pentru că mama lui ţinea foarte mult la tradiţii. Iar una dintre aceste tradiţii era mersul la biserică. Tatăl lui credea în partidul laburist, într-o educaţie practică a copiilor şi în faptul că numai un comunist mort e un comunist bun.

— Cât timp a trecut de la ultima ta confesiune? întrebă Michael, acoperindu-şi gura cu cămaşa şi preschimbându-şi vocea.

— Cinci ani, spuse Rachel. Apoi amuţi şi sigur mai trecu un minut, până continuă: îmi pierdusem credinţa.

— Şi acum? întrebă Michael în şoaptă.

— Acum. Am îndoieli. Eu... eu iubesc un bărbat pe care nu-l pot avea.

Inima lui. Bătea mai repede? Atât de repede, încât nu mai distingea fiecare bătaie? Sau încetase să mai bată?

— Vorbeşte, şopti Michael.

— Nu ştiu ce să spun. Tatăl meu nu l-ar accepta în ruptul capului.

— De ce?

— De ce? Pentru că familia lui nu are bani.

Mai multe nu mai spuse. Nici nu mai era necesar. Michael ştia exact despre ce era vorba. Familia lui Rachel era personificarea tradiţiei şi avuţiei, de aceea şi era Rachel una dintre puţinele studente de la Oxford. Cu douăzeci de ani în urmă, femeile nu aveau practic nicio şansă de a absolvi un studiu universitar, iar cele câteva cărora li se deschisese între timp această cale erau fete din clasa superioară, ca Rachel. Ori fetele acestea nu aveau voie să aducă acasă tineri care îşi croiseră drumul fără bani, ci numai prin note bune. Tineri ca Michael.

— Cine e?

Întrebarea îl surprinse pe Michael, nu intenţionase să i-o adreseze. Apoi auzi respiraţia lui Rachel din dosul împletiturii subţiri de paie care-i despărţea şi o împiedica pe Rachel să-i vadă chipul.

— E un prieten.

Cu cămaşa lipită pe gură, Michael spuse şi mai înfundat:

— Povesteşte.

— Îl cheamă...

Rachel se poticni şi începu să plângă. Cu glasul înecat în lacrimi îi rosti numele: *Michael*.

Putea fi adevărat? Chiar se referea la el?

Rachel se linişti iarăşi.

— Nu am păcătuit. Nici măcar nu ne-am atins. El nu ştie ce simt eu. Şi sunt convinsă că nu simte nimic pentru mine, spuse.

— Fata mea, şopti Michael şi brusc realiză un lucru cumplit: niciodată nu se va mai afla atât de aproape de Rachel.

Fata mea.

— Fata mea, iubirea..., începu Michael şi îşi căută cuvintele potrivite.

Ce spuneau preoţii catolici despre iubire? Deodată simţi o adiere. Rachel împinsese în lături perdeaua grea, roşie şi plecase. Michael mai aşteptă o clipă, înainte de a se încumeta să arunce o privire afară şi abia mai apucă să o vadă părăsind în grabă biserica. Apoi ieşi şi el din confesional. Biserica era goală.

Când uşa din spatele altarului se deschise şi preotul se înapoie, părăsi şi Michael biserica. Soarele străpunsese norii. Rachel se făcuse nevăzută. Chiar însemna că-l iubea?

Că-i împărtăşea iubirea? Cu numai câteva ceasuri înainte de moarte, sentimente diametral opuse săgetau corpul lui Michael. Fericire, îndoială, dar îi era mai uşor să moară dacă Rachel îl iubea? Sau îi era de-a dreptul imposibil?

13

Cerro Paranal, Chile

Degetele lui Hannah încă mai strângeau telefonul mobil. Deşi trecuse ceva vreme de când vorbise cu mama ei. Acasă toate erau bune şi frumoase. Nimeni nu avea dureri de burtă, nimeni nu avea colici, pentru asta erau de mult prea mari, o asigurase mama ei, dându-i iarăşi de înţeles că Niels şi Hannah pur şi simplu nu făceau faţă sarcinilor lor de părinţi. De parcă ea însăşi ar fi fost vreodată mai bună! Părinţii lui Hannah nu ştiuseră niciodată cum să o scoată la capăt cu inteligenţa ieşită din comun a fiicei lor. Îşi doriseră mereu ca Hannah să fie ca toţi ceilalţi copii. Nu mai fă pe „deşteaptă". Abia când ajunsese la Institutul Niels Bohr, se simţise Hannah ca acasă şi îndrăznise să se facă tuturor cunoscută drept un geniu. Hannah se gândea la mama ei, în vreme ce-şi plimba privirea prin holul hotelului. Parcă toate se repetau cumva, dar poate că mama ei reuşea acum să fie alături de nepoţii ei şi să le ofere ceea ce nu-i putuse oferi lui Hannah. Pe de altă parte, poate că avea dreptate, iar Niels şi Hannah chiar nu făceau faţă sarcinilor lor de părinţi. Pentru că nu se puteau găsi unul pe altul.

I found her. Codul iubirii.

Niels trebuia să o găsească pe Hannah, unul trebuia să-l găsească pe celălalt. *I found her* scria pe cartea poştală, era mesajul din spatele mesajului. Dar cine trimisese cartea poştală? Şi cine era femeia care fusese găsită? Şi de ce era atât de important, încât mesajul să fie trimis codificat unui ucigaş din secţia de maximă siguranţă?

Lui Hannah îi trecu prin minte să se aşeze în holul hotelului, dar scaunele metalice păreau tari şi incomode. Se simţea obosită, nu dormise mult în cursul nopţii. Autobuzul care urma să-i ducă sus la observator trebuia să sosească din clipă în clipă. Îl văzu pe Mathias coborând în fugă scările. Mişcările energice erau un soi de emblemă a lui. Se alătură grupului de cercetători care aşteptau autobuzul. Hannah pretinse că studiază palmierii în faţa cărora se afla. O bucăţică de pădure tropicală în holul hotelului ESO, dar cumva părea nimerită, gândi Hannah. Aer umed, vegetaţie, *viaţă.* Afară totul era mort, deşert cât vedeai cu ochii. Pământ cu conţinut de nitrat, pe calcar şi granit. Mathias stătea de vorbă cu un coleg mai vârstnic, pe care-l pufni râsul. Curând se afla în centrul atenţiei micului grup. Poate nici nu o observase. Sau era furios pe ea. Ba nu, nu furios, dezamăgit, ca ieri, când ieşise ea din baie şi îi spusese că nu se putea culca cu él. Că era cu siguranţă mai bine să nu fie împreună – o neînţelegere. Îi vorbise cam mecanic, îl bruscase poate mai mult decât intenţionase. Cumva simţise şi ea acest lucru, dar nu văzuse altă cale de ieşire, după ce realizase brusc că fusese cât pe-

aci să facă o mare greşeală. Niels o găsise. Acelaşi sentiment îl mai avea încă şi astăzi. Ea spărsese codul iubirii, iar mesajul din spatele mesajului nu se referise la Mathias, ci la Niels.

— Eu te înţeleg, Hannah, spusese Mathias în repetate rânduri.

Accentul lui german fusese ceva mai distinct decât de obicei, poate fiindcă renunţase şi nu mai avea puterea să se concentreze la detalii lingvistice. Dar fusese dezamăgit, nu încăpea îndoială. Lucrul acesta se simţise până şi din mersul lui, când închisese uşa în urma sa şi o luase cu paşi rari pe coridor, către camera lui. Hannah rămăsese în dosul uşii şi trăsese cu urechea. Dar paşii care se îndepărtaseră de ea îi păruseră cumva nimeriţi.

*

— Na, Hannah, a sosit momentul.

Lærke o privi cu un surâs plin de aşteptare.

— Da, zise Hannah şi cu asta discuţia lor se şi curmă.

— Mă duc să-mi caut un loc în autobuz, vii şi tu?

— O clipă, spuse Hannah, îşi luă un scaun şi se aşeză.

Se mira şi ea de sine. Cum de nu era prima în autobuz? Doar visa de atâţia ani să viziteze VLT-ul, citise totul despre telescoapele sale şi văzuse înregistrări din interiorul observatorului. Urmărise cu încordare, împreună cu colegii ei de la Institutul Niels Bohr, cum descoperiseră oamenii de ştiinţă de la VLT că cea mai veche stea din galaxia noastră avea 13,2 miliarde de ani. Şi acum şedea aici şi nu se putea urni să se urce în autobuz, de parcă ar fi avut şi ea 13 miliarde de ani. Mathias îşi alesese deja un loc în faţă, întotdeauna în faţă, aşa era el.

Hannah ţinea în mână iPhone-ul şi deschise documentul pe care i-l trimisese Robert în cursul nopţii. O fotografie a cărţii poştale. Acum, când spărsese codul, trebuia să se mai uite o dată la ea. Scrisul era, la prima vedere, cel mai frapant lucru, gândi Hannah şi mări imaginea cu două degete. Literele erau aproape orizontale. Era stângaci? Hannah îşi amintea vag să fi auzit că stângacii aveau deseori un scris înclinat. În afară de aceasta, în unele locuri era şters, dar nu numai spre dreapta, deci nu era niciun indiciu. Mai existau şi alte informaţii despre expeditor? Guatemala. Timbrul mic, violet era lipit cu capul în jos. Cum de nu observase asta imediat? Dar avea vreo importanţă? Un timbru lipit cu capul în jos nu indica altceva decât că expeditorul fusese ori nepriceput, ori neatent. Şi totuşi, gândi Hannah. Lipise ea vreodată un timbru cu capul în jos?

— Plecăm, Hannah, strigă unul dintre profesori.

Era Jørn. Mergea şi el acum spre autobuz.

— Vin, strigă Hannah.

O ultimă privire pe cartea poştală? De unde fusese expediată? Cele patru ştampile de pe timbru se suprapuneau parţial. *Tod* scria pe marginea de jos a

uneia dintre ele, sau poate *Toi*. Nu, ultima literă era un D. Deci *Tod*. Hannah mai mări timbrul, roti puţin imaginea şi încercă să urmărească cu privirea curbura ştampilei rotunde. A doua ştampilă acoperea celelalte litere, dar se putea citi *ntos*. *Tod... ntos, atâ*t, între D şi N lipsea cu siguranţă ceva, câteva litere pe care nu le putea desluşi. Motivul timbrului nu-i era de niciun folos, timbrul trăda doar ţara din care provenea cartea poştală. Tod... n*tos era tot* ce avea. Şi autobuzul era aproape plin, motorul pornit.

— Hannah? Vii?

Lærke se dăduse jos din autobuz şi îi făcea semne cu mâna.

— Da, vin! strigă Hannah şi se ridică în picioare.

Nu avea nicio şansă să afle unde fusese ştampilată cartea poştală. Era pur şi simplu indescifrabil. Şi chiar dacă ar fi aflat, ar şti doar numele oraşului şi nimic despre expeditor.

Îşi vârî telefonul mobil la loc, îşi aruncă geanta peste umăr şi porni cu paşi grăbiţi către autobuz.

Înăuntru, aerul era rece şi uscat. Instalaţia de aer condiţionat era dată la maximum. Trecu pe lângă Mathias, care şedea lângă Jørn. Îi întâlni privirea şi i-o susţinu, nu voia să fie laşă. Fără supărare, spuneau ochii neamţului, sau cel puţin aşa îi interpretă ea privirea.

— Acum pornim, spuse Lærke, după ce Hannah se aşeză lângă ea. Te bucuri?

— Sigur, răspunse Hannah şi îşi scoase iarăşi telefonul mobil.

Scrise pe Google „oraşe din Guatemala” şi îşi lăsă privirea să alunece peste lista de oraşe afişate pe ecran: *Guatemala City*, *Quetzaltenango*, *Huehuetenango*, *Tikal*, citi Hannah, în vreme ce unul dintre oamenii de ştiinţă din spatele ei izbucni zgomotos în râs. *Cobán*, *Flores*, *El Palmar*, *Panajachel*, *Santa Cruz Barillas*, *Todos Santos*, *Nuevo San Carlos*, *Melchor de Meneos*.

— Todos Santos, spuse Hannah cu voce tare.

— Cum?

Literele de pe ştampilă, gândi Hannah. *Tod* şi *ntos*. Todos Santos, asta trebuia să fie. Hannah se ridică. Degetele ei alunecară rapid pe ecran – încă mai era conectată la WiFi-ul hotelului – şi apoi citi că oraşul Todos Santos avea 26 000 de locuitori. Nu era uşor să găseşti un expeditor necunoscut printre 26 000 de oameni, gândi Hannah. Înapoi la imaginea de pe cartea poştală. Cealaltă ştampilă. S.M.C. Poate un oraş mai mic, din apropiere? Ceva ce i-ar fi uşurat căutarea? Dar ce? Poate era o nebunie totală să pornească în căutarea expeditorului. Să caute proverbialul ac în carul cu fân.

— Hannah? Eşti OK?

Unul dintre cercetătorii mai tineri o privi îngrijorat. Autobuzul se pusese în mişcare, dar întâi trebuia să întoarcă, pentru a ieşi din parcarea hotelului.

— Trebuie doar..., murmură Hannah şi se duse grăbită pe culoar în faţă. Scuze, pot să cobor?

— *Off?* întrebă şoferul.
— *Yes*, răspunse Hannah. *Off*, please.
— Ce vrei să faci? întrebă cineva din spatele ei.
Uşa se deschise şi Hannah era cât pe-aci să-şi piardă echilibrul pe scară.
— Iau un alt autobuz, strigă în urma ei, deşi sigur nu o ascultau foarte multi.
I FOUND HER, Todos Santos, erau lucrurile care îi umblau prin cap, nu VLT-ul, stelele sau găurile negre, nu Sirius şi nici inelele lui Saturn. Cartea poştală fusese expediată din Todos Santos, Guatemala. S.M.C. Cu un text codificat, în care era vorba despre o femeie care fusese găsită. Toate acestea le ştia acum, mult mai multe decât ştiuse cu câteva ore în urmă.
Era posibil să dea de urma expeditorului? Probabil că nu, gândi Hannah, trecând prin faţa recepţiei, dar îi datora lui Niels să facă o încercare. El o găsise pe ea, acum trebuia să-l găsească şi ea pe el. Şi pentru asta era necesar să afle cine expediase cartea poştală. Dar întrebarea era: cum?

14

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Sud-est... Niels tresări din somn, atât de tare răsunase cuvântul în capul lui. Hannah spusese că Luna, în ultima noapte a lui Paludan, se aflase în sud-est. Se ridică în capul oaselor. Prosopul ud, care ar fi trebuit să-i acopere perna, era înfăşurat în jurul mâinii. Îl desfăşură. Îşi simţea maxilarul puţin încleştat. Îl mânca îngrozitor spatele, poate de aceea îşi luase prosopul de pe pernă şi şi-l înfăşurase în jurul mâinii, ca să nu se scarpine? Cămaşa îi puţea. Efectele adverse îi dădeau acum serios de furcă. Ciuma sau holera, gândi Niels. Bolnavii aveau de ales între paranoia lor şi vocile din cap, pe de-o parte, şi întregul arsenal de efecte adverse ale industriei farmaceutice, pe de altă parte.

Se uită la ceasul de deasupra uşii. Douăzeci de minute. Mai mult nu avea. La ora 22:30 se încuiau celulele pentru noapte, până atunci trebuia să se întoarcă. Dormise mult prea mult. Mult prea adânc. Un spasm îi traversă antebraţul, muşchii i se contractară.

Gardianul îl privi pe Niels impasibil, când acesta îi spuse a doua oară:

— Trebuie să merg la toaletă.

— Atunci, hai.

Niels se ţâra pe coridor, trăgându-şi un picior. Majoritatea lămpilor fuseseră stinse, astfel încât porţiuni mai mari din coridor erau cufundate în întuneric. Undeva ţipa cineva. Şi din direcţia opusă se auzeau plânsetele unui bărbat.

— Grăbeşte-te, spuse gardianul şi se opri. Te aştept.

Niels intră în toaletă. Transpira îngrozitor. Se opri şi se sprijini de perete. Oare nebunia era molipsitoare? Mai că-i venea să creadă că da. Nu erau doar tabletele, ci şi toate celelalte din jur. Sunetele, ţipetele, mirosul de urină, oamenii neîngrijiţi, părul nespălat, lipsa aerului de respirat.

— Bentzon? şopti Leon. Mă auzi?

— Fir-ar să fie, Leon.

— Totul e-n regulă?

— Nimic nu e-n regulă.

— Te descurci?

— Mai ai mult? strigă gardianul şi bătu violent în uşă.

— Nu pot, dacă stai acolo, strigă Niels înapoi.

Niciun răspuns. Niels trase cu urechea. Trecură cinci secunde, după care auzi paşii gardianului. Niels deschise uşa. Gardianul stătea în faţa micii încăperi rezervate personalului şi vorbea cu un coleg. Niels profită de ocazie şi fugi fără zgomot în direcţia opusă. Spre celula Foarfecii. Respira greu, accelerat, şi se gândea la Hannah. La Hannah şi la *bărbatul acela*. La Mathias. Câte avea să

piardă! Niels avu deodată o senzaţie fizică a tuturor lucrurilor pe care le pierduse în viaţa lui, dându-le cu piciorul. În mod intenţionat. Şi brusc înţelese ce greşeală făcuse. Hannah, şopti un glas. Glasul ei, îl auzea, foarte departe şi totuşi foarte apropiat. În Chile. Şi în capul lui. *Totee pierduse*. O văzu, mai desluşit decât oricând, când se apropie de celulă. Mai desluşit decât dacă ar fi stat acum în fata lui. Gura ei, buzele ei, ridurile fine de sub ochi. Să nu uite să-i dea această informaţie şi lui Sonning, ca să şi-o noteze pe unul din bileţelele lui galbene. Un alt efect secundar al medicamentelor: îti vedeai brusc toate greşelile, de parcă ar fi fost ieri. Toate prostiile pe care le-ai făcut erau din nou prezente. Hannah vorbea fără întrerupere în capul lui, în vreme ce Niels parcurse ultimii paşi, aşteptând din clipă în clipă să fie strigat de gardian. Hannah vorbea despre Lună. Fără şir. *Superluna. Trei sute cincizeci şi şapte de mii de kilometri. Cu paisprezece la sută mai mare.* De ce auzea asta tocmai acum? Ce însemna? Uşa de lângă celula Foarfecii era deschisă. Niels o văzu cu coada ochiului pe Guvernantă, aşezată pe marginea patului, doar în lenjerie de corp, cu patru bebeluşi alături. Păpuşi. Îşi puse o păpuşă la sân şi îşi trase jos sutienul. Niels îşi feri privirea, încercă să şteargă imaginea din memorie.

— Ceasul, Leon? întrebă în şoaptă.

— 22:15. Toate bune?

— Sunt doar al naibii de obosit, şopti Niels şi deschise uşa celulei.

Acum stăpâneşte-te, îşi spuse şi în clipa aceea şi-ar fi dorit să se poată culca în mijlocul celulei întunecate. Sau pe patul acoperit cu folie de plastic, care stătea lipit de perete şi îşi aştepta următorul locatar, următorul oaspete în iad, care avea să se cazeze în hotelul lui Salomon Gaspar. Treptat, începu să distingă în întuneric contururile obiectelor din celulă. Masa, dulapul, geamul, cele două gratii. Şi sus în colţ, lumina slabă, roşiatică a camerei de supraveghere. Poate îl descoperiseră deja. Atunci ar veni după el în două secunde, pentru că nu avea ce să caute aici. Dar poate avea noroc. Camera putea fi stinsă, de vreme ce celula nu era în prezent locuită.

— Ce se întâmplă acolo la tine? întrebă Leon.

— Nimic. Absolut nimic, şopti Niels şi observă cât de schimbată îi era vocea de la medicamente.

Vorbea împiedicat, de parcă ar fi fost băut. Acum îşi însuşise şi el, ca toţi ceilalţi, jargonul din Sikringen, limbajul nebunilor.

— În seara aceea, spuse Niels cu voce tare, pentru sine. S-a ridicat.

— Da, şi s-a dus la geam, spuse Leon. A stat acolo şi s-a holbat afară. Dar la ce?

Niels era la geam. În faţa lui, în întuneric, era curtea. Zidul închisorii era complet negru. În aripa administrativă, aflată în partea de est, erau doar câteva ferestre luminate. Ce văzuse Foarfecă în seara aceea? Privise Luna? Nu, un nebun ca Foarfecă sigur nu era interesat de fenomene astronomice. Dar ia stai

puţin, gândi Niels.

— Da, zise cu voce tare şi îşi dădu un imbold lăuntric, în câteva secunde avea să se întoarcă în celula lui.

— Da, ce? întrebă Leon.

— În seara când a fost ucis Paludan am avut o aşa-numită Superlună.

— Ai mai zis chestia asta de câteva ori, Bentzon.

— Soţia mea, şopti Niels şi simţi cât de aiurea sunau aceste cuvinte.

Fosta mea soţie. Aşa era mai corect spus?

— Ce are de-a face cu povestea asta?

— E o Lună ieşită din comun. Pare mai mare, pentru că e mai aproape de Pământ decât de obicei.

— Da, şi? şuieră Leon şi brusc se auzi oboseala din glasul lui. Ce-i cu asta?

— E posibil să fi luminat ceva. Jos, în curte.

— Ce tot spui? Paludan nu era jos, în curte. Şi niciun pacient nu avea acces acolo, la ora aceea. E absurd.

— Sau lumina Lunii a aruncat umbre pe zid, spuse Niels.

Şi îşi imagină unde se aflase Luna în seara aceea: deasupra mării. În spatele aripii administrative?

— A aruncat umbre pe zid?

— Eşti în maşină acum, da? întrebă Niels.

— În fiecare afurisit de minut. Zi şi noapte, dorm pe un rahat de saltea...

Niels îl întrerupse.

— Du-te sus în deal, Leon. În sud-est.

— În sud-est? Ce?

— Când ajungi sus, poziţionează-te astfel încât lumina farurilor să bată pe partea din spate a închisorii, spuse Niels.

— Acum, imediat? întrebă Leon şi protestă în gura mare.

Dar Niels nu avea nicio îndoială că era deja pe drum. Parcă-l şi vedea. Furios şi supărat, cu pete roşii pe gât, care-i apăreau de fiecare dată când ceva nu-i mergea după plan.

Paşi afară, pe coridor. Gardienii făceau rondul. Verificau dacă erau toţi în pat şi uşile încuiate. Apoi îl auzi din nou pe Leon.

— Bentzon? Ajung imediat acolo.

— Grăbeşte-te!

O scurtă pauză. Zece secunde. Paşii se apropiau.

— Hai odată, Leon, la naiba!

— Sunt sus.

— Aprinde farurile. Faza lungă, spuse Niels.

Şi atunci văzu Niels lumina care bătea prin ferestrele aripii administrative, pe faţa interioară a zidului închisorii. Sigur aşa fusese şi în noaptea aceea. Superluna atârnase ca un reflector supradimensionat în spatele închisorii,

deasupra dealului, a copacilor, a suprafeţei sclipitoare a Isefiordului. Lumina ei puternică bătuse din spate, prin încăperile rezervate personalului, şi aruncase umbre pe zidul închisorii. Umbre care putuseră fi văzute din celula Foarfecii. Deci asta văzuseră Foarfecă şi Portughezul în noaptea aceea. Fuseseră martori. La ceva ce se petrecuse în aripa aflată în stânga lor. Dar ce? Jocul de umbre al unei crime?

15

Londra, 1939

Verde, culoarea aventurii, gândi Michael, cu privirea aţintită asupra paharului din mâna sa. Verde-închis, dar cu nuanţe deschise. Ca pădurea tropicală, ca jungla de nestrăpuns a Congoului. Dacă va bea lichidul acesta, va intra în rândul marilor aventurieri, al celor mai importanţi descoperitori. Mai mare decât Livingstone, mai mare decât Columb sau Marco Polo, încercă Michael să-şi facă singur curaj. Călătoria lui Michael avea să înceapă însă într-un mod cu mult mai neplăcut, nu precum cea a lui Columb, care pornise în 3 august 1492, cu o briză uşoară de vară, în direcţia unui continent necunoscut. Sau precum cea a lui Marco Polo, care părăsise Veneţia într-o dimineaţă devreme, însoţit de cântecele femeilor. Dar, spre deosebire de Marco Polo, Michael nu va înflori detaliile călătoriei sale atunci când se va întoarce. Marco Polo pretinsese că fusese în China, dar nu menţionase în jurnalele lui de călătorie, care aveau să-l facă celebru în întreaga lume, nici faptul că chinezii mâncau cu beţigaşe, nici că înălţaseră cel mai mare zid din lume sau că-şi puneau femeile să umble cu picioarele legate.

Nu, Michael nu-şi va exagera faptele – pentru că mai măreţe de-atât nici nu aveau cum să fie.

— Nu are rost să batem apa în piuă, spuse Alexander, după ce umplu cele două pahare.

Pahare de şampanie, pe care le aduseseră de jos, de la bar.

— Ne aşteaptă minute, poate chiar ore de chin, continuă el. Dar facem ce trebuie. Aţi văzut voi înşivă că nu există altă soluţie, nu în viaţa aceasta.

Patetic, chiar şi acum, tipic pentru Alexander, gândi Michael.

— Vă rog să mă credeţi că m-am informat despre cucută, ştiu exact ce face otrava cu corpul nostru. Dar tocmai asta este – doar cu corpul nostru. La fel de bine aş fi putut spune: cu învelişul nostru. Învelişul nostru pământesc. Şi asta vom demonstra noi acum, spuse Alexander şi aruncă o privire la lichidul din paharul său.

Fusese propunerea lui Alexander să moară otrăviţi cu extract de cucută. După părerea lui, modul acesta de a muri era cel mai adecvat scopurilor lor. Ca în vechiul document, voiau să sufere şi ei ca Socrate. Fiindcă şi el preferase să bea cucută, decât să părăsească ţara. Ştia că o moarte lentă, în chinuri, care dura mai multe ore, era cea mai bună premisă pentru a lua cu sine, din viaţa aceasta în cea viitoare, toată ştiinţa sa şi toate amintirile sale. Anamneză, îi spunea el. Reamintire. Acum sosise momentul să afle şi ei dacă Socrate avea dreptate. Dacă

această reamintire era într-adevăr posibilă.

Michael îi mai aruncă lui Rachel o privire. Îl iubea. În sfârşit, avea certitudinea aceasta. Astfel căpătase măcar o idee despre cum ar fi putut fi viaţa lui. Plină de frumuseţe şi iubire. De la toate acestea putea să-şi ia acum gândul, dar trebuia să fie recunoscător, gândi Michael, în vreme ce Alexander îşi continua prelegerea despre cum le va arde extractul de cucută cavitatea bucală şi gingiile, despre cum se va scurge în faringe saliva pe care o vor secreta drept reacţie şi le va da senzaţia că le-a luat foc esofagul. Fii recunoscător că ai apucat măcar să arunci o scurtă privire, îşi spuse Michael în sinea sa. Rachel nu ar fi fost niciodată a ta. Nu în împrejurările din această viaţă, nu după tot ce s-a petrecut în noaptea aceea acasă la profesorul Jenkins.

— Apoi va apărea o senzaţie de ameţeală, îşi continuă Alexander expunerea morbidă. Sigur veţi încerca să scăpaţi. Nimeni nu vă poate reproşa acest lucru, este atât firesc, cât şi zadarnic, pentru că nu veţi scăpa, muşchii voştri se vor contracta şi veţi vomita. Acid gastric. Orificiile corpului vostru se vor afla curând sub presiune.

Michael se mai uită o dată la extractul de cucută. Imediat îl va bea. Şi atunci va începe călătoria. Cu acea senzaţie de arsură în gură, despre care citise Alexander la bibliotecă, în vreme ce el şi Rachel se aflaseră în biserică. Alexander fusese nevoit să se informeze, ca să ştie măcar cum arăta cucuta. Apoi se dusese în parcul Hampstead Heath şi adunase în vechea lui geantă de piele o cantitate suficientă din această plantă. Zeama o extrăsese în mica baie de lângă camera lor.

— Gata?

Întrebarea lui Alexander rămase fără răspuns. Michael simţea cum i se scurge încet pe frunte o singură picătură de sudoare.

— Trebuie să spuneţi ceva, continuă Alexander. Suntem de acord?

Rachel dădu şovăielnic din cap, după care rosti un „da” abia perceptibil. Michael înghiţi în sec.

— Da, spuse apoi şi evită să o privească pe Rachel.

— Bine, zise Alexander. Care dintre voi vrea să mai spună ceva? De ce sunteţi atât de tăcuţi? Documentul ne aşteaptă, dovada că avem dreptate. Ne începem doar mai devreme călătoria, priviţi situaţia pozitiv. De ce să aşteptăm atâţia ani, când putem călători încă de pe-acum?

Michael încercă să respire adânc. Nu voia să-l audă pe Alexander, nu voia să-l vadă, voia ca ochii lui să se odihnească asupra lui Rachel, asupra feţei ei. Privirea ei, când se aflaseră la bancă, liniştea pe care o emanase în vreme ce-şi recapitulaseră planul. Şi-ar fi dorit să-i audă vocea, ca în biserică. Vorbele ei, care făcuseră din această zi cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Şi cea mai nefericită.

Alexander continuă:

— Ce este ştiinţa fără certitudine? Nimic. Ştim cu toţii acest lucru. Ştiinţa trebuie să poată fi verificată. Trebuie să existe dovezi, altfel toate sunt doar teorii goale. Şi din acestea există destule pe lume. Noi ne sacrificăm, spuse şi ridică paharul. Cum au făcut-o înaintea noastră şi alţi bărbaţi, şi alte femei cu curaj.

Le aruncă lui Michael şi Rachel o privire încurajatoare. Fiecare îşi luă paharul. Extractul de cucută nu mirosea bine, dar, în orice caz, nici a moarte şi distrugere.

— Întindem pânzele? întrebă Alexander, tot fără ezitare în glas, fără urmă de îndoială. Traversăm oceanul morţii, doar pentru a reveni. În sănătatea voastră!

Alexander îşi bău lichidul dintr-o sorbitură. Michael îl văzu cum se strâmbă, nu părea să aibă un gust bun.

— Călătoria începe amar, spuse Alexander.

Se şterse la gură. Se uită la Michael. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Alexander îşi demonstrase voinţa.

Un moment de tăcere, apoi Michael trase aer în piept, îşi ţinu o clipă respiraţia şi sorbi ultima picătură de nectar din viaţă. Fixa cu privirea paharul din mâna sa. Încerca să-şi păstreze calmul. O ultimă privire asupra lui Rachel, asupra frumuseţii şi vieţii aflate chiar în faţa lui, atât de aproape şi totuşi atât de inaccesibile lui. Îşi lipi buzele de marginea paharului, închise ochii şi bău.

16

Todos Santos, Cuchumatán, Guatemala

— *Amigo?*

Băiatul nu avea mai mult de cinci ani. Îi întinse mâinile făcute căuş, acoperite de cruste de pământ.

— *Hambriento, señora.*

Hannah îi dădu o bucată de tortilla. Băieţelul desculţ o înfulecă precum un animal hămesit şi dispăru pe strada prăfoasă. Todos Santos. Oraşul din regiunea de munte era, de fapt, alcătuit din mai multe sătucuri, care se contopeau unul cu celălalt. Hannah nu se mai aflase niciodată într-un loc atât de inaccesibil. De ce venise aici? Chiar renunţase la Chile, la marile telescoape, la colegii ei şi la Mathias *pentru asta?*

În cafeneaua mică şi strâmbă de la marginea străzii erau şase mese şubrede, din împletitură de bambus, înconjurate de bârne putrede, din lemn roşiatic de meranti. Pe pământul lutos scurmau şi cotcodăceau găini brune şi albe, pe care Hannah le alungă. Localnicii râseră de ea. Hannah îşi scoase iPhone-ul şi mai studie o dată cartea poştală, care se cam îndoise pe drumul ei din Guatemala până în Danemarca. Poate fusese cumpărată în oficiul poştal aflat vizavi de cafenea? în orice caz, de acolo fusese expediată, lucrul acesta îi fusese confirmat azi-dimineaţă. S.M.C. San Martin Cuchumatân. Astfel ajunsese cât mai aproape cu putinţă de destinaţia ei. Câţi oameni locuiau aici? Cel mult câteva mii. Hannah se aşezase în cafenea şi se gândea. *I found her*. Un vechi autobuz american pentru şcolari trecu pe stradă şi dispăru într-un nor de praf, în urmărirea căruia porniră găinile. Hannah încerca să-şi înăbuşe senzaţia de greaţă, dar de la purcelul de lapte care era fript într-un colţ al cafenelei îi venea tot timpul să verse. Un bărbat mai în vârstă, cu bustul gol şi trăsături de indigen, se ridica din cinci în cinci minute de la jocul lui de şah şi învârtea proţapul. Hannah se holbă la găurile negre în care se aflaseră ochii purcelului şi regretă imediat. Nu era absurd că zburase atâtea mii de kilometri din Santiago până în Guatemala? Doar ca să stea aici, în fumul venind de la acel animal fript, într-un cătun din podişul central-american, fără niciun alt reper decât fotografia de pe o carte poştală boţită? întrebase deja în cele două hoteluri din localitate dacă îl cunoştea careva pe Salomon Gaspar. Era plauzibil să fi lucrat mai demult în acest oraş. Dar nimeni nu avusese habar la cine se referea. Şi asta o făcuse să-şi piardă şi ultima fărâmă de curaj.

Lui Hannah îi trebui un moment să localizeze sunetul din spatele ei. Clic, clac, regulat şi ritmic. Hannah se răsuci. Bărbatul era gras, aproape chel şi nu purta

ochelari. Nici măcar nu încerca să-i scutească pe cei din jur de priveliştea ochilor săi mâţi şi cenuşii. Bastonul de orb din mâna lui stângă zvâcnea încolo şi-ncoace. Un bărbat mărunt mergea în faţa lui. Ca un câine pentru nevăzători, gândi Hannah. Bărbatul acesta era tânăr, la vreo douăzeci şi ceva de ani. Hannah îi urmări pe cei doi şi observă că orbul îl nimeri într-un timp scurt de două ori cu bastonul pe celălalt bărbat, cel puţin o dată în mod intenţionat.

— *Perdón, señor*, spuse tânărul şi zori înainte.

Orbul se opri la doi metri de Hannah, pe drumul brun-roşcat. Auzea sau simţea ceva?

— Hernán? strigă bărbatul cu un glas neobişnuit de strident.

Fără să pronunţe H-ul, accentuând în schimb a doua literă. Eman! îşi vântură bastonul, se răsuci şi se holbă la Hannah. Hannah îşi plecă privirea, deşi bărbatul nu vedea nimic.

— *Sí, señor* Melchiades, spuse tânărul şi se grăbi să-i tragă bătrânului un scaun.

Scaunul de bambus icni, când bărbatul se prăbuşi pe el. Îşi aşeză bastonul în faţă, pe masă, şi îşi şterse transpiraţia cu o mână. Respira şuierat. Între timp, tânărul începu să alerge între tejghea şi masa bătrânului. Apă şi *aguardiente* în pahare mici, verzi. Bătrânul bău cu sorbituri lungi, astfel încât tânărul se văzu curând nevoit să reumple paharele.

Hannah îşi înfipse furculiţa de plastic în porţia de frijoles şi îşi unse tortilla cu terciul de fasole maro-închis, aşa cum observase în autogara din Huehuetenango, şi încercă să ia câteva îmbucături. Nu mai mâncase de câteva ore, dar nu-i era foame. Dădu apoi farfuria la o parte şi închise puţin ochii. Doar două minute, în care să uite de lume şi să nu fie nevoită să şadă în amărâta asta de cafenea. Singură. Niciodată nu se mai simţise atât de singură. Se gândi la Niels şi începu să plângă. Îl ura. Şi îl iubea. Niels chiar nu pricepea nimic? Hannah se afla aici doar de dragul lui! De dragul lor. Pornise în această călătorie pentru a găsi ceea ce-i unea pe ei doi, pe Niels şi pe Hannah, iubirea lor. De ce nu funcţiona? Pentru că Hannah era bărbatul şi Niels femeia? De aceea? Pentru că Hannah se gândea la lucruri complexe, abstracte şi uneori era absentă, într-o altă lume. Pentru că nu era o femeie capabilă să se ocupe de treburile casnice. Niels, în schimb, observa toate lucrurile şi detaliile personale, atât la ea, cât şi la alţii. Şi se pricepea să facă cumpărături şi ţinea minte toate zilele de naştere. Dar nu era tocmai acesta punctul lor forte, faptul că se completau atât de bine?

Bărbatul gras şi orb îşi strigă iarăşi servitorul, iar Hernán veni numaidecât la el. Hannah îşi şterse lacrimile cu un şerveţel folosit şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. Uită-te la natură, îşi spuse. La frumuseţea din jurul tău. Privi munţii, norii care înconjurau ca o cunună piscurile, amintind de inelele de gheaţă şi piatră din jurul lui Saturn. Urmări păsările negre răpitoare, care se roteau deasupra oraşului, aşteptându-şi răbdătoare prada. Ce pădure era aceea de pe versanţi? îi scrută pe indigenii în veşmintele lor colorate – alb, verde, roşu – care

coborau de la munte în vale, pe cai fără şei, cu mácete la cingătoare. Oameni din alte vremuri, războinici luptând să supravieţuiască foametei, alunecărilor de teren, frigului din timpul nopţii şi soarelui care ardea necruţător.

Deci aici, în acest loc, aterizase Hannah. De bunăvoie, chiar dacă în momentul de faţă avea mai degrabă senzaţia că destinul o adusese aici. O întâmplare pe nume Niels Bentzon.

*

Pe lungul drum din Chile până aici se gândise la Niels. Zborul de nouă ore deasupra Americii de Sud şi Centrale fusese o singură, lungă convorbire cu Niels. Un monolog mut, în mintea ei. De ce nu găsim o cale? se întrebase iarăşi şi iarăşi, în timp ce încercase să adoarmă. Fără succes. Privise munţii de dedesubt. Cine eşti tu, Niels? De ce nu mai pot ajunge la tine? în repetate rânduri îi lăsase timp să răspundă. Îi aşteptase cuvintele cu ochii închişi. Dar nu veniseră.

Aterizarea pe aeroportul din Guatemala City fusese dură şi lipsită de eleganţă şi încă de pe-atunci avusese Hannah sentimentul că această călătorie ar putea fi o greşeală. Sentimentul se accentuase când fusese nevoită să-şi aştepte bagajul mai bine de o oră. Gândul de a face pur şi simplu cale întoarsă şi a zbura înapoi nu se mai lăsase alungat. *Niels.* Fac toate acestea pentru tine. Voia să-i arate ceva. Dar ce anume? încă nu găsise răspunsul la întrebare, când taxiul o lăsase în autogara din Guatemala City. „Boulevard Los Proceres” scria pe o tăbliţă, deasupra băncii pe care se aşezase resemnată. În faţa ei era un haos total. Gălăgie, maşini şi oameni cu bagaje grele, copii plângând, un vânzător de fructe, care striga agresiv în urma tuturor celor care îi ignorau bananele şi fructele de mango. Un băieţel care se ruga de Hannah să-i cumpere o Coca Cola. *„Onty one quetzales, señora”*, îi tot spusese, până când Hannah se îndurase de el şi îi dăduse cinci bancnote locale, după care puştiul dispăruse fericit în mulţime.

Ultima parte a călătoriei fusese cea mai neplăcută. Corp la corp stătuseră oamenii în autogară, în aşteptarea autobuzului de culoarea muştarului, care avea să-i ducă din oraş în munţi, în Todos Santos. Praf şi gaze de eşapament îmbâcseau aerul, iar un bărbat urinase pur şi simplu pe jos, în îmbulzeală. Când în sfârşit sosise autobuzul şi oamenii se înghesuiseră înăuntru, un bărbat infirm, într-o uniformă gri-verzuie, soldăţească, o arătase pe Hannah cu degetul şi o trimisese sus, pe acoperişul autobuzului. *„Vamos, vamos”*, strigase către ea. Hannah protestase în gura mare şi strigase de câteva ori *„no!“*, în timp ce urmărise cu inima cât un purice cum se căţărau copiii şi adulţii pe acoperiş, pe o scară ruginită, şi îşi căutau un loc printre caprele legate, cuştile cu găini şi sacii cu orez şi fasole. În dosul parbrizului atârna de oglinda retrovizoare, sub Fecioara Maria, un carton pe care era scris de mână: *„Este autobús es protegido por Dios”*. Acest autobuz se află sub protecţia lui Dumnezeu. Cuvintele acestea

nu avuseseră darul de a o linişti pe Hannah. Singurul lucru de care se putuse ţine acolo sus era un grilaj vechi de fier, prins în şuruburi de acoperiş. Tot drumul îi fusese rău. Autobuzul îi zdruncinase pe toţi, caroseria lui icnise şi se văitase. Hannah îşi dăduse toată silinţa să nu privească în văile adânci şi prăpăstiile abrupte pe lângă care treceau.

Şi se gândise la tovarăşii ei de drum, care îşi făcuseră tot timpul cruce şi se rugaseră. Să le explice oare cum stăteau lucrurile şi ce spusese Einstein despre rugăciune? Că o rugăciune adresată lui Dumnezeu are cam tot atâta sens cât o rugăciune adresată lui Edison, atunci când ţi s-a ars becul.

Dar nu se simţise uşurată nici când ajunseseră în sfârşit la destinaţie. Momentul când coborâse de pe acoperiş şi rămăsese singură cuc în autogară, fără să ştie încotro să se îndrepte, fusese parcă şi mai neplăcut. Ajunsese la destinaţie.

Hannah se cazase în primul hotel care-i ieşise în cale. Ăfam-ul galben strident era la doar o sută de metri de autogară şi cel mai mic hotel în care locuise ea vreodată. Cinci camere cu baie pe hol. Singura atracţie a hotelului era tradiţionala baie cu aburi *chuj*, după cum îi explicase femeia de la recepţie. Şi nu, nu auzise niciodată de un portughez pe nume Salomon Gaspar, nu-l avuseseră nici client, nici angajat.

De la hotel, Hannah pornise să cutreiere străzile la nimereală. Asfalt nu părea să existe în această regiune, doar gropi şi pietre care se rostogoliseră de pe versanţii verzi. Habar nu avea ce să facă aici şi era pe punctul de a se lăsa iarăşi copleşită de descurajare. Cum să afle ea vreodată cine scrisese cartea poştală? Cum să-l găsească pe bărbatul care-i trimisese ucigaşului din Danemarca un mesaj codificat? *I found her.*

O ploaie viguroasă şi nemiloasă începuse să cadă. Când se întunecase şi nori grei se adunaseră deasupra munţilor, Hannah începuse iarăşi să se resemneze. Iar sentimentul futilităţii fusese de data aceasta covârşitor. Dar Hannah luase deja decizia pe care avea acum de gând să o pună în aplicare. Să se înapoieze. Dar nu în Danemarca, nu la Niels şi viaţa lor împreună. Asta nu ducea la nimic, lipsa de perspectivă a relaţiei lor îi devenise brusc evidentă. De ce să se înapoieze? Niels îi întorsese spatele. Ea nu-l înţelegea, oricât de mult i-ar fi dus dorul. Avea sentimentul că se mişcă în direcţii diferite. Nu era o mişcare conştientă, ci mai degrabă ceva ce se întâmpla în mod inexplicabil de la sine, ca mişcarea universului. Cosmosul se tot lărgea cu fiecare clipă. Şi asta tot mai repede. Nimeni nu ştia de ce, dar aşa era.

Noaptea şi-o petrecuse în compania unei miriade de paraziţi în patul ei. Din bucătărie urcase o putoare pe’care nu o putuse asocia în ruptul capului cu ceva comestibil, şi o libarcă se plimbase prin camera ei. Hannah încă mai auzea în gând foşnetul slab al picioarelor de insectă. De două ori o treziseră nişte indigeni beţi, care se certaseră pe stradă în faţa hotelului. Odată se dusese la fereastră şi îl văzuse pe unul dintre ei ameninţându-l pe un altul cu o macetă. Ajunsese la

capătul civilizaţiei, nu încăpea îndoială. Aici, viaţa unui om nu valora mult. A doua zi dimineaţă se trezise devreme. Catâri pe stradă. Se întrebase dacă să-l sune pe Niels, dar alungase gândul. Ce să-i spună?

*

— Hernán? spuse orbul deodată. *Periódico,* Hernán.

— *Sí, sí, señor* Melchiades.

Tânărul sări în picioare, după ce în sfârşit luase şi el loc, şi dădu fuga sus, la bar. Hannah îl văzu gesticulând cu femeia în vârstă de la tejghea.

— *Periódico,* striga neruşinat de tare şi se uita în jos, la stăpânul lui orb, care aştepta nerăbdător.

Hannah îşi termină cafeaua, buza paharului avea gust de lut. Mai privi o dată motivul de pe cartea poştală. Bucăţica asta de carton o mânase, aşadar, mii de kilometri înspre nord.

Am găsit-o. Şi ce dacă? îi venea lui Hannah să zbiere. Scrisul, înclinat mult spre dreapta, era şters în unele locuri, semnătura arăta ciudat. Litere mari şi mici amestecate. Iar timbrul fusese lipit cu capul în jos. Idiotul care o ademenise în acest colţ de lume nu ştia nici măcar să lipească un timbru cum trebuie?

Tânărul Hernán îi oferi stăpânului său ziarul. Cu gesturi efeminate şi un zâmbet afectat pe buze. Hannah se miră. Cum să citească orbul ziarul?

— *No, no,* Hernán, strigă orbul.

— *Sí, sí, señor* Melchiades.

Tânărul îi dădea târcoale stăpânului său, ca un câine bătut. Orbul ţinu o clipă ziarul, de parcă l-ar fi putut citi singur. *La República,* cjti Hannah. Nătărăul ăsta bătrân ţine ziarul cu capul în jos, gândi Hannah şi îşi împinse scaunul înapoi. De ce să mai amâne? Trebuia să coboare la autogara, să caute autobuzul acela oribil şi să se întoarcă acasă cumva. Se ridică de la masă. Se duse la taxiul care aştepta în stradă cu toate cele patru uşi deschise. Şoferul se sprijinea de maşină şi fuma. Când o văzu pe Hannah, îi luă imediat în primire bagajul.

— Autobus, spuse ea.

— *Sí, autobús,* repetă el.

Hannah urcă. Şoferul înconjură maşina şi închise portierele. O ultimă privire la fotografia de pe cartea poştală. *Timbrul.* Cu capul în jos. Când şoferul băgă în viteză, motorul scoase un urlet şi în clipa următoare ameninţă să-şi dea duhul. În sfârşit, Hannah era pe drum, pe drumul spre casă. N-ar fi trebuit să vină aici. Coduri ale iubirii şi timbre cu capul în jos. Cine lipea un timbru cu capul în jos? Un idiot. Sau? *Ziarul.* Cu capul în jos, în mâinile unui nevăzător. Hannah privi înapoi, prin geamul maşinii. La Melchiades cel orb, care şedea lăsat pe spate în scaunul său, în vreme ce Hernán îi citea.

— Opreşte! exclamă Hannah.

Şoferul reacţionă atât de prompt, încât Hannah se dădu cu capul de speteaza scaunului din dreapta şoferului.

*

Era o posibilitate, una din multe. Ce avea de pierdut? Dacă tot călătorise şase mii de kilometri, putea să mai meargă acum câteva sute de metri în urma unui orb, pe un drum denivelat. Perechea nepotrivită din faţa ei se deplasa surprinzător de iute. Măruntul şi agilul Hernán mergea la câţiva metri înaintea bătrânului şi îl prevenea tot timpul pe stăpânul său, când se apropia de un bolovan sau o groapă. Sau când le ieşea înainte, pe drumul îngust, un autobuz. Anotimpul ploios se manifesta în această regiune prin averse după-amiaza sau seara. Uneori durau doar cincisprezece minute sau o jumătate de oră, dar, când începea să plouă, străzile erau imediat inundate şi preschimbate în adevărate torente, care smulgeau în calea lor bolovani şi pietriş şi pătrundeau prin crăpături în case.

Hannah îşi dădea toată silinţa să nu se gândească la probabilitate. Cât de mare era ea ca tocmai orbul Melchiades să comunice cu ucigaşul din Sikringen? Mai puteau fi şi alţi orbi în oraş. Dacă era într-adevăr vorba despre un orb. Trebuia să abordeze chestiunea ca un proiect de cercetare, îşi spuse Hannah. Ai o teorie, pe care o verifici de nenumărate ori în laborator, ca să obţii certitudine. Evidenţă. Şi poate ai noroc. Pentru că norocul este un factor important în cercetare. Atâtea descoperiri ştiinţifice deschizătoare de drumuri fuseseră făcute în mod întâmplător, în timp ce se căutase cu totul altceva. Fenomenul avea şi un nume: oamenii de ştiinţă vorbeau despre *serendipity*, atunci când se descoperea din întâmplare ceva folositor. Newton descoperise legile gravitaţiei în mod întâmplător, iar unele descoperiri epocale, precum cea a penicilinei sau a insulinei, se datorau şi ele hazardului. Sau disulfiramul, pe care-l descoperiseră danezii Hald şi Jacobsen. De fapt cercetaseră mijloace de deparazitare, când au observat în mod întâmplător, după o petrecere, că li se face rău de la disulfiram. Deci avea şi Hannah nevoie doar de puţină *serendipity* ştiinţifică? De o doză întâmplătoare de noroc?

Hannah păstra distanţa. Fiind europeancă şi albă, nu trecea neobservată. Hernán se întorsese deja de câteva ori spre ea. Însă purtarea lui îi întărea lui Hannah credinţa că se afla pe drumul cel bun. Era purtarea unei gărzi de corp, numai că omuleţului din faţa ei îi lipsea un metru în înălţime şi, de asemenea, câte ceva în lăţime. Precum şi casca din ureche, pe care o vedeai la cei care-l păzeau pe preşedintele american. Dar de ce era agitat? Potecile deveniră tot mai anevoioase şi curând atât de înguste, încât lumina soarelui nu mai ajungea până la sol. Mirosea a urină şi excremente, canalizare nu exista pe-aici. Hannah respira pe gură. Bălţile de pe cărări nu mai apucau să se usuce, înainte ca seara să cadă

următoarea ploaie, iar umezeala se vedea şi pe pereţii caselor.

În sfârşit, lăsară oraşul în urma lor. Vântul care-i bătea lui Hannah în faţă era răcoros, o eliberare. Hannah avea grijă să-şi ţină privirea mereu plecată. Nu voia să se împiedice şi nici să rişte ca Hernán să-i vadă faţa când se întorcea spre ea. Mergeau pe un drum pietruit, pe care Hannah rămase dinadins şi mai mult în urmă şi se ţinu o vreme în umbra tulpinilor înalte ale trestiei-de-zahăr. Înălţa privirea doar pentru a se asigura că nu s-a abătut de la drum. Un câine vagabond trecu pe lângă ea. Hannah se temu o clipă că animalul înfometat o va ataca, dar acesta nu-i arătă decât un interes trecător, după care se îndepărtă agale.

Casa se ivi din spatele unui pâlc de copaci înalţi. Deasupra zidurilor albe, văruite, care înconjurau proprietatea, se iţea acoperişul roşu al haciendei. Vite umblau în libertate. Hannah îi văzu pe cei doi bărbaţi îndreptându-se spre uşă. Hernán îşi ajută stăpânul să urce cele câteva trepte şi îi ţinu apoi uşa deschisă. Abia când aceasta se închise, Hannah îndrăzni să se apropie. Cercetă o clipă casa şi încercă să strecoare o privire înăuntru, prin una dintre ferestre. Dar nu văzu decât umbre în spatele obloanelor închise. Apoi îi căzu privirea pe tăbliţa de lemn care atârna de un copac. *„Melchiades. Psicólogo/Hipnotizador”*. Un psiholog? Un hipnotizator? Hannah nu-şi putea explica de ce, dar brusc nu mai avu nicio îndoială. Îl găsise.

17

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

— Jens?

Niels se trezi treptat, simţi o mână pe umăr. Hannah? Nu, mâna lui Hannah era prietenoasă, pe când asta îl apăsa şi nu-i voia binele.

— Jens? auzi iarăşi.

Şi apoi:

— Bentzon?

O altă voce. Dar aceasta venea parcă din capul lui şi i se adresa lui.

— Niels? Aici e Leon. Eşti treaz?

Era vocea din interiorul lui, a celui care vorbea din el, nu cu el.

Vocea care vorbea cu el era o raţă măcăind sau un papagal.

— Încercaţi să-l ridicaţi, o auzi acum spunând.

— Ăsta-i complet dus.

— Trebuie doar să-l ridicăm pe picioare, spuse fiinţa înaripată.

— Bentzon, să nu mi te laşi dus! Dă-mi un semn, un sunet! Poţi să tuşeşti de două ori?

Îl obligară să facă o mişcare, dar Niels se supuse vocii care îi vorbea şi tuşi de două ori.

— Slavă cerului, Bentzon.

Niels deschise ochii şi-l văzu pe Schapiro în faţa sa. Părea îngrijorat sau supărat.

— Am aflat că au fost ceva probleme azi-noapte?

— Au fost?

Vocea lui Niels era înfiorător de departe şi nu suna deloc ca de obicei.

Nişte amintiri stranii se iviră, nepotrivite, prima lui erecţie, camera lui de copil, cei trei molizi înalţi din faţa ferestrei, mama lui în casă. Şi iarăşi membrul lui. Dacă ieri fusese un mic robinet, acum părea o armă. De unde gândurile acestea? Pentru că îl considera ceva străin? Ceva ce-i lipise cineva de corpul altfel natural – la fel de străin ca vocea aceasta. Nici ea nu-i aparţinea.

— Jens?

— Da, spuse Niels, cu imagini ale penisului său în minte, şi zâmbi.

— E aşa de comic?

Schapiro se lăsă pe spate.

— Bentzon, la..., ameninţa insistent vocea din interiorul lui Niels.

Dacă i-ar cere să-i sucească gâtul acestei păsări, ar face-o.

— Bentzon, Sonning e lângă mine, ne facem griji. Te scoatem de-acolo! Niels?

Să-l scoată de-aici? Ceva din interiorul lui îi trezi furia. Nu voia să iasă de-aici.

— Nu vreau să ies de-aici, ce dracu’! spuse şi îşi recunoscu iarăşi vocea ca fiind a lui.

Schapiro îl privi surprins.

— Nu, Jens. Nici nu era vorba să ieşiţi de aici, spuse Schapiro.

— Auzi! Nu e vorba să ies! strigă vocea lui Niels.

— Calmează-te, Bentzon, şuieră vocea, vocea lui Leon părând furioasă.

Aşa cum se înfuriase mama lui Niels din pricina a tot ceea ce nu putuse el să facă. Şi nu fuseseră puţine lucruri: în primul rând să călătorească. Copil fiind, Niels nu putuse călători, vomitase în toate aeroporturile. El o împiedicase să aibă o viaţă frumoasă, îi spusese mama lui tot timpul.

— Jens. Suntem aici, lângă dumneavoastră. La ce vă gândiţi? Văd pe faţa dumneavoastră că în mintea dumneavoastră se petrec o grămadă de lucruri.

Niels îi aruncă rapid o privire lui Schapiro, părea realmente îngrijorat.

— Nu vă simţiţi mai bine de când vă aflaţi aici, spuse Schapiro. Povestiţi-mi, la ce vă gândiţi?

— La mama mea, spuse Niels şi privi în jos.

Fără tristeţe, niciodată nu putuse plânge după mama lui. În ziua înmormântării ei, în cimitirul Vestre Kirkegård fusese de-a dreptul imposibil, vremea era mult prea bună, vară. Era absurd, nimeni n-ar trebui să moară vara.

— Gardienii mi-au spus că aseară nu v-aţi putut găsi celula, spuse Schapiro. E adevărat?

— M-am rătăcit doar, şopti Niels şi încercă să evite privirea lui Schapiro.

— Mi-au spus că nici nu aţi reacţionat când v-au strigat.

De unde venea vocea asta? Era Leon?

— Poate nu vă funcţionează bine aparatul. Noi nu suntem ORL-işti. Dar am putea chema un ORL-ist, să vă verifice aparatul.

— Bentzon? Aici e Leon. Trebuie să te aduni, nu are voie să-ţi ia casca. M-ai înţeles? Altfel s-a încheiat *Operaţiunea Hamlet*.

Operaţiunea Hamlet. Treptat se reconstitui în mintea lui Niels o imagine clară. Piese de puzzle, idei, litere. Niels se ridică în capul oaselor.

— Aş vrea să mă uit puţin în urechile dumneavoastră, spuse Schapiro, se întoarse şi dădu din cap către gardieni.

Cei doi bărbaţi puternici, care stătuseră la uşă, făcură un pas spre el.

— Poate aveţi un dop de ceară. Şi mie trebuie să mi se cureţe urechile de două ori pe an, spuse Schapiro şi scoase din buzunar un otoscop.

— Aud foarte bine, spuse Niels.

— Bravo, Bentzon, şopti Leon. Să nu-ţi scoată în niciun caz casca din ureche.

— Durează doar câteva secunde şi le-am controlat.

Schapiro zâmbea larg. Vesel parcă. Dar de ce? Pentru că avea voie să privească în urechile altcuiva? îi lipseau asemenea consultaţii simple? Diagnostice simple,

precum conjunctivite, fracturi. Pentru că erau altceva decât schizococii, bacteriile invizibile, care îi determinau pe nişte adulţi să se poarte ca nişte monştri, să ucidă şi să stea de vorbă cu voci inexistente? Bolnavii psihic nu puteau fi îndrăgiţi, erau insuportabili, cele mai puţin agreabile fiinţe de pe pământ. Îţi venea să le scoţi creierele, mii de creiere, noaptea, clandestin, când nu te vedea nimeni, ca să le descoperi în sfârşit defectul de construcţie.

— Vă scoateţi singur aparatul auditiv, Jens? întrebă Schapiro.

— Bentzon? în niciun caz.

— Taci din gură, replică Niels.

Schapiro se trase puţin înapoi.

— Poftim?

— Nu vorbeam cu dumneavoastră.

— Dar cu cine?

— Cu vocea.

— Din capul dumneavoastră?

Niels îşi plecă privirea.

— Da.

— Şi ce spune vocea? întrebă Schapiro.

Unul dintre gardieni se rezemă de perete, cu braţele încrucişate.

— Ce spune vocea, Jens?

— Să nu-mi scot aparatul auditiv, spuse Niels.

Schapiro se gândi două secunde.

— Atunci începem cu urechea sănătoasă. OK?

Înainte de a apuca Niels să răspundă, Schapiro îl şi trăsese de lob şi-i vârâse aparatul în ureche.

— Nu m-am mai uitat de mult în urechea cuiva, spuse Schapiro încet. Pe mine mă interesează mai degrabă ce e între urechi, zise şi râse cu poftă, apoi se trase puţin înapoi şi îl privi pe Niels în ochi. Dar, dacă nu mă înşel, aveţi nevoie urgentă de o spălătură auriculară.

Schapiro se întoarse către gardieni.

— Acum înţeleg de ce nu aţi reacţionat azi-noapte, continuă. De obicei există o explicaţie foarte simplă. Acum aş vrea să mă uit în cealaltă ureche.

Gardienii făcură un pas spre ei, pregătiţi să intervină. Niels oftă, îşi scoase rapid casca şi o ţinu în mână. Aceeaşi procedură, Schapiro îl trase iarăşi de ureche, doar că vocea care era de regulă în urechea lui îşi anunţă de data aceasta prezenţa din mâna lui, cu un pârâit slab, ca un aparat de radio îndepărtat. O privire rapidă la gardian, şi el auzise ceva, dar încă nu trăsese concluzia corectă.

— Taci din gură, Leon, strigă Niels.

— Leon? El e micul dumneavoastră prieten? întrebă Schapiro şi îi împinse otoscopul mai adânc în ureche. Na, Jens? Leon e micul dumneavoastră prieten? Leon, eşti acolo, înăuntru?

— Nu e un prieten, răspunse Niels şi îl revăzu în sinea sa pe Leon, cum şedea în maşina poliţiei.

Şi atunci îşi aminti. Seara din celula Foarfecii. Când pricepuse în sfârşit cum stăteau lucrurile. Luna aceea mare, despre care îi tot vorbise Hannah. Cu paisprezece la sută mai mare şi mult mai luminoasă, un proiector ceresc. Care luminase ceva. Dar ce?

— E un duşman? El v-a spus să-i daţi bărbatului cu ciocanul în cap? întrebă Schapiro şi scoase în sfârşit otoscopul din urechea lui Niels. Hm?

— E un nemernic jegos, spuse Niels.

Schapiro nu-şi putu reţine un zâmbet. Gălăgie pe coridor. O asistentă – Merete? — bătu în uşa deschisă.

— A sosit noul pacient, spuse. Berthold Andreasen.

Schapiro se ridică.

— Mai vorbim, Jens. Aş vrea să aflu mai multe despre acest Leon. Şi apoi trebuie să vă spălăm urechile. Ca să auziţi ce vă spun gardienii, nu-i aşa?

Niels dădu din cap şi privi în urma lor. Schapiro, cei doi gardieni şi Merete. În spatele lor îl zări într-adevăr pe Berthold. În cătuşe, însoţit de doi poliţişti. *Am un cadou la mine*. Fiul lăcătuşului. Niels îşi vârî casca la loc în ureche.

— Leon?

Nimic. Văzu cum Schapiro îl ia pe Berthold în primire şi cum i se scot acestuia cătuşele. Apoi îi arătară noul lui cămin, celula Foarfecii. Şi Portughezul era acolo, se pare că nu voia să rateze ceremonia de primire.

— Leon, eşti acolo? şopti Niels.

— Încă nu ştiu, Bentzon, spuse Leon, cu glasul schimbat. Dacă zici că nu suntem prieteni.

— Bineînţeles că suntem prieteni, spuse Niels amuzat. Ia ghici cine a sosit adineauri.

— Ştiu deja, m-a informat Sonning.

— Mie de ce nu mi-aţi spus mai devreme?

— Am considerat că nu e relevant, spuse Leon.

Niels prinse privirea lui Berthold. Niciun semn că l-ar recunoaşte, nicio reacţie. Poate îşi imagina doar că Berthold ştia cine este el.

— Nu fi paranoic, Bentzon! Concentrează-te asupra cazului!

Cazul? Niels se uită pe geam, dar nu văzu decât zidul închisorii, aflat în partea opusă a curţii. Dar Luna se aflase în noaptea aceea deasupra aripii administrative şi lumina ei aruncase umbre. *Un joc de umbre*.

— Ăştia au văzut crima.

— Cine a văzut crima? întrebă Leon.

— Foarfecă şi Portughezul. S-au uitat în acelaşi timp pe geam.

Leon îl întrerupse.

— Da, s-au uitat amândoi în curte. Dar acolo nu era nimic, am verificat toate

înregistrările, nu era nimeni în curte.

— Foarfecă a vorbit despre un joc de umbre. Şi exact asta au văzut ei. Cumva. Cum exact, nu ştiu încă.

— Nu?

Leon avea un ton suspicios.

— Vezi zidul închisorii? Cel care se vede din celule, dacă te uiţi în stânga?

— Da. Unde vrei să ajungi?

— Zidul închisorii, OK? Şi de acolo te întorci 180 de grade în direcţia opusă. Ce clădire e acolo?

— Aripa rezervată personalului, spuse Leon. Dar tot acolo se face şi terapia cu electroşocuri. La subsol, deşi ăla e de fapt parterul.

Electroşocuri. Pacienţi legaţi. Niels se gândi la Thorbjørn, bărbatul din lutlanda, care îl atacase. Lui îi făcuseră electroşocuri.

— Cum ajung acolo? întrebă Niels.

Tăcere. Vocea dispăruse.

— Leon?

— Da.

— Te-am întrebat ceva. Cum ajung în încăperea în care se face terapia cu electroşocuri?

— Cred că trebuie să faci ceva ca să o meriţi, Bentzon, spuse Leon.

*

Să o meriţi. Cuvintele răsunau în mintea lui Niels. Trebuia să faci ceva, ca să meriţi să fii legat şi dus undeva, unde să-ţi treacă prin creier curent electric. Şi pentru asta era necesară o cădere nervoasă zdravănă. Un haos interior atât de mare, încât nu te mai ajutau decât o injecţie, riişte curele late de piele, curent electric şi câteva ore de izolare totală. Niels şedea pe marginea patului. Îşi simţea propriul miros, respiraţia îi duhnea a hoit. Dacă ar fi putut măcar deschide geamul. Îi tremurau mâinile. Corpul lui nu se mai supunea ordinelor pe care i le dădea creierul – sau doar cu o anumită tărăgănare. Se ridică, străbătu coridorul până la sala de mese. Îl văzu pe Berthold. Stătea cu Portughezul. Se uita la el ca la un zeu care tocmai coborâse din cer.

Să o meriţi. Iarăşi cuvintele acestea. Niels voia să o merite. Dar cum? Ce trebuia să faci ca să o meriţi?

— Leon?

— Niels?

Privirea lui întâlni privirea lui... cum îl chema oare? Un bărbat care nu atrăgea atenţia în niciun fel, scund, genul de contabil, cineva pe care ţi-l puteai imagina cu un creion după ureche.

— Gerhardt? E vreunul pe-aici pe care să-l cheme aşa? şopti Niels şi îl auzi pe

Leon răsfoindu-şi documentele.
— Gerhardt Frandsen. Cincizeci şi doi de ani. Mutat din Sankt Hans. O fetiţă de şase ani. Vrei să afli mai multe?
— Nu, îmi ajunge, spuse Niels şi se îndreptă grăbit spre Gerhardt.
— Ce ai de gând? întrebă Leon.
— Să fac ceva ca să o merit, spuse Niels.
Brusc îşi aminti foarte bine cazul lui Gerhardt. Acum trei sau patru ani ţinuse multă vreme prima pagină a ziarelor. Toată ţara aşteptase cu sufletul la gură, urmărise tragicul caz şi sperase într-un deznodământ fericit pentru fetiţă. Până când se spulberaseră toate speranţele, în dimineaţa când fetiţa fusese găsită îngropată printre stâncile de pe coasta Iutlandei de Nord. Ucisă şi tăiată în bucăţi. Niels nu şovăi. Ţinti nasul. O lovitură straşnică în faţă. Gerhardt ţipă. Niels îşi adună toată forţa pentru următoarea lovitură şi simţi vigoarea din braţul său. Pe faţa lui Gerhardt era sânge. Pe toată faţa. Iarăşi un ţipăt, frică sau durere, totuna, Niels se concentra doar să lovească iarăşi zdravăn. Urmă o întreagă serie de lovituri. Se gândi la fetiţă, în vreme ce pe faţa lui Gerhardt trosni un os, nasul, obrazul sau un dinte. Sângele coloră în roşu mâinile lui Niels şi barba căruntă a lui Gerhardt. Cineva îl smuci pe Niels înapoi. Braţe viguroase îl împinseră la pământ, cineva ţipa. Guvernanta. Niels era aproape sigur. Stătea întins pe burtă, vârfuri negre de pantofi în faţa ochilor, ar fi putut să le lingă cu limba, toate celelalte părţi ale corpului oricum nu le mai putea mişca. Apoi se gândi iarăşi la Gerhardt. Că o meritase, fiecare lovitură pe care i-o dăduse Niels, fiecare durere, oricât de slabă. Faţa spartă nu era de fapt suficient.
— Ţineţi-l bine! strigă cineva, şi scoateţi-i pe ceilalţi afară.
Şi altcineva spuse:
— Ştergeţi sângele, îi sperie pe ceilalţi!
Niels încercă să se elibereze, dar nu avea nicio şansă. Corpul lui era ca prins într-o menghină, şi totuşi se opunea. Furia din el se înteţi, de parcă ar fi explodat ceva în interiorul lui, ceva ce-i dădea putere. De unde veneau puterile acestea? De unde furia aceasta? Şi deodată se eliberă, o mişcare oarecare a bustului său a fost de ajuns pentru ca Niels să se poată sprijini în coate şi să lovească înapoi cu picioarele. Cineva strigă:
— Ţineţi-l naibii jos!
Dar Niels nu mai era jos, era în patru labe, un cal de rodeo, care se cabra pentru ultima oară, nouăzeci de kilograme de poliţist care nu voiau să cedeze. Încasă un şut în coaste. Şi încă unul. O clipă îl răzbi, dar numai o clipă. Brusc era în picioare, Niels Bentzon, Jens Petersen, în’sala de mese a secţiei de maximă siguranţă, şi văzu cum cineva încerca să-l ajute pe Gerhardt, care sângera, şi cum îi escortau gardienii pe coridor pe ceilalţi pacienţi. Alţi gardieni se apropiată.
La un moment dat se trezi iarăşi pe jos, dureri în tot corpul, brusc tăbărâtă asupra lui, îl imobilizară, de data aceasta mai mulţi, trei sau patru, prea multe

braţe şi mâini. Şi brusc se ivi şi o seringă.

18

Londra, 1939

Avea un gust oribil. Nu de moarte, gândi Michael, fără să ştie de fapt ce gust avea moartea. Mai dulce poate, îşi spuse. Cucuta era amară, iute, înţepătoare. Puse paharul deoparte.

— Rachel?

Alexander se uită la ea.

— Nu pot, spuse ea şi începu să plângă.

Alexander se aşeză greoi, sprijinindu-se cu mâna de masă. Otrava a preluat deja controlul asupra corpului său, gândi Michael.

— Iertaţi-mă, spuse Rachel şi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

Aşa era ea, o fetiţă cuminte, preferata tatii, fata care nu se plângea niciodată. Şi care bea acum otrava.

— Pfui.

— *Down the hatch* – dă-o pe gât –, şopti Alexander tipic britanic.

Rachel bău restul şi se aşeză. În depărtare se auzi o maşină a poliţiei, sau poate era cântecul sirenelor, ca la Homer, moartea, care îl ademenea pe Michael tot mai aproape de faleza veşniciei?

Fiecare şedea într-un colţ al camerei de hotel şi tăcea. Michael auzi voci. Era cineva afară, pe coridor, poliţia lua deja hotelul cu asalt? Sau toate acestea se întâmplau doar în mintea lui? Auzi vocea mamei. Disperată şi în lacrimi striga: Ce ai făcut, Michael? Of, Doamne, ce ai făcut?

— Simţiţi deja ceva? întrebă Rachel.

— Da, spuse Alexander. În burtă.

— Nu în burtă, spuse Michael. În nas, pişcă, de parcă aş fi mâncat prea mult muştar.

— Eu nu simt nimic, spuse Rachel.

Lui Michael i se strânse brusc stomacul, o durere înţepătoare. La asta se referise Alexander? Instinctiv se chirci, cu mâinile pe burtă. În clipa următoare zăcea pe jos, în poziţie fetală.

— Îmi vine să vomit.

— Nu face nimic, şopti Alexander. Otrava a pus stăpânire pe noi.

— Ciudat, spuse Rachel. Eu tot nu simt nimic.

Michael înălţă privirea, voia să se întindă până la masă, dar braţul nu-l mai asculta. Cum de mai avusese Socrate timp şi putere să continue să vorbească, după ce băuse cupa cu cucută? Cum de se mai plimbase prin celula lui şi rostise fraze inteligente? Plafon trebuie să fi adăugat toate acestea ulterior, pentru a

înflori povestea.

— Eu...

Michael voia să spună ceva. Despre mama lui. Despre faptul că o iubea?

— Vrei să spui ceva?

Rachel şedea acum lângă el. Cum de nu avea otrava niciun efect asupra ei?

— Eu...

— Eu de ce nu simt nimic, Alexander?

Glasul ei era plin de reproş.

Michael ar fi vrut să-l privească pe Alexander, dar de jos vedea doar cum zvâcnea piciorul prietenului său.

— Doare atât de rău, şopti Michael.

Nimeni nu-l auzi. Rachel se ridică.

— Mi-ai dat prea puţin, Alexander? Michael abia se mai poate mişca, iar eu nu simt nimic.

Michael văzu cum se scoală Alexander şi se duce senin la Rachel. Și atunci înţelese. Totul.

— Ce se întâmplă, Alexander? întrebă Rachel. Ce ai făcut?

Rachel îl lovea pe Alexander cu amândoi pumnii. El o apucă de braţe, dur.

— Ia gândeşte-te puţin! Moartea noastră nu ajută pe nimeni. Nici măcar pe ăsta, spuse Alexander.

Asta. Alexander îl redusese deja la valoarea unui trecător oarecare, pe care îl observi de la mare distanţă, ca oamenii pe care-i observase Michael în copilărie prin luneta tatălui său. Când ţintise, perfect conştient că puşca nu era încărcată. Şi totuşi se gândise cât de uşor ar fi să împuşti oameni de la mare depărtare. Oameni, care erau doar nişte siluete minuscule pe o stradă oarecare, încât te puteai întreba dacă erau de fapt oameni.

Rachel ţipa.

— Bem otrava! Adu-o! Acum!

Alexander încerca să-i acopere gura. Michael voia să se ridice. Poate reuşea totuşi cumva să-i provoace şi lui Alexander moartea? Să se arunce cu el pe fereastră?

— La naiba, Rachel. Nu mai avem otravă! Am turnat altceva în paharele noastre.

— Ne-ai înşelat! Porcule!

Michael voia să-l înşface pe Alexander, dar mâna lui doar lovea aerul. Totul se rotea în jurul lui, nu înţelegea ce se întâmplă, ochii lui... otrava îi atinsese probabil sistemul nervos.

— Termină odată. Există oameni care se bazează pe noi. Doar nu putem să-i lăsăm singuri?

— Dar el? întrebă Rachel.

Iarăşi: *el*.

— N-ar fi trebuit să se întoarcă, Rachel, asta-i tot. Acasă la profesor. E vina lui.
Alexander se lăsă pe vine în faţa lui Michael.
Mâna lui Michael nu voia să se deschidă. Voia să fie o floare mică, ofilită. Văzu cerul deasupra sa, albastru. Prostii, gândurile îl trădau, otrava îi juca feste. Michael încercă să se adune. Să gândească limpede. Trebuia să mai poată face ceva.
— Michael! Mă auzi? întrebă Alexander.
Poate reuşea să vomite? Să-şi bage un deget în gât aici, pe podea, în Hotelul Cadogan?
— Michael. Situaţia e cum e. Dar tu poţi să ne faci nouă un serviciu, spuse Alexander. Atunci am să-ţi promit şi eu ceva şi de data aceasta am să-mi ţin promisiunea. Michael? Mă auzi?
Michael trebuia să pună cumva mâna pe el. Nu'voia să moară singur, nici în ruptul capului. Alexander trebuia să moară şi el!
— Michael! Gândeşte-te. Codul. Partea ta din cod. Dă-ne-o. În schimb... Rachel! Vino aici! strigă Alexander.
Îşi pierduse Michael o clipă cunoştinţa? Tot corpul îi ardea de durere.
— Mama ta, Michael. Gândeşte-te la mama ta, Michael. Gândeşte-te la Rachel!
— Nu! Las-o baltă, porcule! strigă Rachel.
— O să-i ajutăm financiar familia. Dacă ne dă partea lui din cod.
— Mâine mă duc şi reclam la poliţie, spuse Rachel.
Încerca oare iarăşi să-l lovească pe Alexander? Michael abia dacă mai vedea ceva; în afară de asta, durerile erau mai suportabile dacă ţinea ochii închişi.
— Bine! Dacă nu te răzgândeşti până mâine, mergem la poliţie.
— Nu, bei şi tu otravă. Ai promis!
— Termină odată! Uită-te la el. I-a bătut ceasul, se răsti Alexander la ea. Vrei să dai în mine sau să-l ajuţi pe el?
Tăcere. Plecase Rachel? Nu, iată, mâna ei pe pielea lui, asta-i făcea bine.
— Michael. Iartă-mă, Michael. Eu n-am ştiut nimic. Ne-a înşelat. N-ar fi trebuit să-l credem. Michael?
Michael încercă să-şi imagineze cum storsese Alexander în baie zeama plantei. Cum îi înşelase şi preparase doar un singur pahar cu otravă, pe care i-l dăduse lui.
— Eu ce am băut? întrebă Rachel.
— Altceva, ceva inofensiv. Urzici şi alte plante. Dar acum nu mai contează, spuse Alexander. Uită-te la el, se chinuie. Ajută-l, mai bine!
Michael îşi simţi piciorul tremurând, nu mai făcea ce voia el.
— Doa...
Încerca să vorbească, dar fiecare cuvânt îi înteţea şi mai mult durerea din gât. Era insuportabil.
— Vrei să spui ceva, Michael? Scumpul meu Michael, zise Rachel şi îi şopti la

ureche: Te iubesc. Şi în clipa următoare îşi schimbă tonul: îl omor. Cu prima ocazie îl omor pe Alexander. Îţi promit. Mă auzi? Voiai să spui ceva?

— Doare atât de rău, şopti Michael, fără să ştie dacă se referea la durerile lui fizice sau la parfumul lui Rachel, la mireasma ei, la apropierea femeii care nu va fi niciodată a lui.

Apoi izbuti să deschidă o clipă ochii. Lumea era cu susul în jos, el zăcea pe podea, Alexander stătea la uşă şi trăgea cu urechea. Rachel era în genunchi lângă el, cu mâna pe capul lui.

— Cine-i acolo? întrebă Rachel.

— Politia. Îi aud. Sunt multi.

— Ne caută? Ne-a recunoscut careva?

Alexander rămase la uşă.

— *Pe noi* nu ne-a recunoscut nimeni. Dar pe Michael. Se întoarse spre ea: Vin.

— Eşti sigur?

Rachel îşi luă cu grijă mâna de pe capul lui Michael. Apoi se ridică şi se duse la uşă.

— E ultima şansă, Michael, spuse Alexander.

— Ai dreptate, spuse Rachel. Vin. Îi aud şi eu.

— Michael! Ascultă-mă. O să-ţi ajutăm familia. Dă-ne partea ta din cod!

— Vin, spuse Rachel. Rămânem aici, lângă el.

— Gândeşte-te, Rachel. Ce a fost a fost. La ce bun să mai stăm aici?

— I-am promis.

— Nu, plecăm.

Aer, la altceva nu mai putea Michael să se gândească. Să respire, să rămână în viaţă, măcar câteva secunde. Ea era iarăşi lângă el, îngerul, îngerul lui. Rachel, lacrimile ei cădeau ca o ploaie uşoară pe obrajii lui, cuvintele ei:

— Of, Michael, of, nu.

Şi apoi... tăcere. Ba nu, o uşă care se închidea. Îi ardea gâtul. Avea nevoie de aer. Ceva îi apăsa ochii, din interior... Foc. Un gând nou, ultimul din viaţa lui Michael? Din viaţa aceasta. Cele patru cifre. Era posibil să le ascundă şi să le regăsească atunci când se va întoarce? Cheia. O avea în faţa ochilor, dar nu ştia unde era. Ba da, în buzunarul pantalonilor, Alexander îi dăduse azi-dimineaţă cheia de la cameră. Pe moment nu mai ştiu cine era Alexander, simţea doar întunericul, atâta înţelegea. Şi soarele, care-i bătea pe faţă. De unde venea acum? Căldură. Degetele lui pe metalul rece. Cheia. Rachel plecase. Simţea asta. Era singur, avea să moară singur. Michael încercă să se concentreze. Cele patru cifre, cu care urma să se întoarcă. Dacă era aşa cum spusese Socrate, dacă era adevărat ce scria în document. Socrate calculase cum îţi poţi transporta cunoştinţele dintr-o viaţă într-alta. Dar dacă nu calculase bine? Dacă Michael nu şi-o va mai aminti decât pe Rachel? Sau hotelul, dar nu şi codul? Izbuti să scoată cheia din buzunar. Deschise iarăşi ochii. Privi podeaua, soarele bătea pe vechile duşumele. Mâna.

Cheia. Nu putea s-o mişte. Ba da. Mai avea atât de puţin timp! Ce să facă oare cu el?

19

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Mirosea a alcool şi piele. Uşa se deschise şi Niels încercă să ridice puţin capul, dar îl durea atât de rău în ceafă, încât renunţă imediat. Tavanul nu era al celulei lui. Acesta avea nişte găurele, un model din mii de găurele. Niels privi într-o parte. Pereţii, izolaţi fonic, nicio cameră de supraveghere. Uşa era închisă, zăvorâtă. Se apropiau paşi. Apoi văzu o faţă, un păr lung şi blond căzu peste el, un unghi din care nu vedeai prea des o femeie. Când făceai dragoste, gândi Niels, Hannah deasupra lui, mâinile lui pe şoldurile ei – nu legate de pat, de-o parte şi de cealaltă.

— Eşti treaz? întrebă femeia.

— Da.

— A fost un incident foarte grav, Jens, spuse ea şi repetă: Un incident grav.

— Nu-mi amintesc nimic, spuse Niels şi auzi cât de subţire şi bolnavă îi suna vocea.

Acum ştia unde se află. Nu existau decât două încăperi accesibile pacienţilor în care nu atârnau camere de supraveghere. Baia, pentru că acolo pacienţii erau goi şi unii politicieni considerau imoral să filmezi oameni goi împotriva voinţei lor, şi aceasta, încăperea unde pacienţii erau legaţi. Medicii nu voiau să rişte ca o înregistrare sau alta să apară pe YouTube. Filmuleţe cu oameni care se zvârcoleau în spasme, în vreme ce prin corpurile lor trecea curent electric. Electroşocul – cea mai eficientă terapie, deşi nimeni nu ştia de ce, nici măcar neurologii italieni cărora le trăsnise prin cap, acum optzeci de ani, să trateze boli psihice cu curent electric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Niels.

Şi auzi din nou acel glas bălmăjit, ciudat de distorsionat – oare când va înceta definitiv să mai fie Niels? Şi cine va deveni atunci? Unul din discipolii lui Salomon Gaspar?

— Ce s-a întâmplat? I-ai spart nasul lui Gerhardt.

Niels oftă dezamăgit. Doar nasul. Asistenta medicală îi controlă curelele de la picioare.

— A meritat-o, spuse Niels.

— Dar ce ţi-a făcut?

— Nu mie. Fetitei aceleia.

Asistenta ezită.

— Niciunul dintre voi nu e un elev model, şopti apoi.

Ce se desprindea din glasul ei era ură? în orice caz, îi strânse mai bine cureaua

de la piciorul stâng. Se dădu câţiva paşi înapoi şi îl scrută.
— Vrei să bei ceva înainte să plec?
— Da, te rog.
Femeia ieşi şi Niels rămase iarăşi singur.
— Bentzon.
O voce în urechea lui Niels. Leon.
Niels şopti:
— Da.
— Unde eşti?
— Sunt jos în..., şopti, dar se întrerupse când auzi paşii asistentei.
— Unde? întrebă Leon.
— Poţi să ridici capul? întrebă femeia când se întoarse.
Ţinea în mână un pahar alb, cu un pai. Niels încercă, dar durerea din ceafă reveni. Acolo îl nimerise probabil gardianul cu genunchiul.
— Mă doare ceafa rău.
— Atunci poate n-ar trebui să te mai apuce amocul, nu-i aşa?
— Poţi să mă ajuţi? întrebă Niels.
— Pot, Jens? Pot să te ajut?
— Mor de sete, şopti Niels.
Femeia puse paharul pe masa de lângă pat. Dacă Niels întorcea capul cu prudenţă, îl putea vedea. Femeia se aplecă deasupra lui.
— Mă întorc într-o oră. Până atunci poţi să te gândeşti cum ai de gând să te porţi aici, la noi.
Niels vedea pe chipul ei că era furioasă. Faptul că vorbea aşa cu el îi dădu puţin curaj. În orice caz, însemna că încă îl considera om, nu animal.
— Vrei să te gândeşti?
— Da, răspunse Niels şi îl auzi pe Leon în ureche:
— Lasă că ne ocupăm noi de ea, după ce ieşi de-acolo.
Asistenta închise uşa în urma ei. Niels văzu prin geamul uşii cum dispare în stânga umbra ei distorsionată, dar de auzit nu o mai putea auzi.
— Încăperea e izolată fonic, spuse Niels încet.
Vocea lui Leon:
— Eşti singur?
— Da, am spus că încăperea e izolată fonic.
— Normal, spuse Leon. Sigur zbiară ca apucaţii.
— Da.
Niels ridică iarăşi capul şi privi spre uşă. Personalul îi putea observa prin gemuleţ pe pacienţii imobilizaţi.
— La ce te gândeşti, Bentzon?
Niels îl auzi pe Leon mestecând, plescăia, părea să-i placă ce mânca.
— Ce mănânci?

— Pizza rece, necomestibilă, îţi păstrez şi ţie o felie. Băieţii zic că devine tot mai bună cu timpul. Ca vinul. Spune-mi la ce te gândeşti, Bentzon.
— Mă gândesc... mă întreb ce or fi văzut Foarfecă şi Portughezul.
Leon mârâi înăbuşit.
— Poţi să te mai duci o dată sus în deal?
Tăcere pe fir. Plecase? Leon?
— Trebuie să avem grijă să nu se mire careva, îşi dădu cu părerea Leon. Că opreşte în fiecare zi o dubă neagră în vârful dealului şi luminează cu faza lungă închisoarea lor.
— Doar câteva secunde, să văd unde bate lumina.
Sunete în ureche, Leon care se răsucea şi îi dădea o indicaţie unuia din aşa-zişii lui băieţi.
Niels îşi plimbă privirea prin încăpere. Pereţii erau capitonaţi. Ce se întâmplase aici în seara aceea târzie, în noaptea cu Luna aceea mare? Treizeci la sută mai multă lumină, spusese Hannah. Ca un proiector.
— Bentzon? şopti Leon după câteva minute.
— Da.
— Eşti pregătit?
— Pregătit.
— Ai doar câteva secunde. OK?
— OK.
Leon aprinse farurile. Lumina pătrunse întâi prin ferestrele de afară, din coridor, şi apoi prin geamul din uşă.
— Stai corect?
— Corect? Ce naiba înseamnă corect?
— În poziţia în care s-a aflat Luna pe cer în momentul respectiv.
— Şi care poziţie ar fi asta, stimate domn Bentzon?
— Luna se afla în momentul respectiv în sud-sud-est.
Niels auzi indicaţia lui Leon, să se întoarcă puţin maşina spre sud-sud-est, urmată de o scurtă discuţie. Trecură câteva secunde, după care lumina pătrunse diagonal prin gemuleţul din uşă.
— Bentzon. Trebuie să stingem farurile.
— Stai puţin!
— Cinci secunde, cel mult. Altfel îţi periclităm misiunea.
Niels văzu în sinea sa cum cădea lumina şi prin geamul dinspre curte.
— Lumina a aruncat umbre pe zidul închisorii.
— Pe zid?
— Da. Asta a fost,... şopti Niels. Asta au văzut în seara aceea Foarfecă şi Portughezul. Lumina Lunii a pătruns prin încăperea aceasta şi a proiectat umbre pe zidul închisorii. De aceea s-au holbat aşa la zid.
— Eşti sigur?

— Poate au văzut umbra ucigaşului lui Paludan, Leon. Imaginează-ţi! Deci ucigaşul stătea practic în lumina Lunii, când s-a aflat aici înăuntru, şi cei doi au putut urmări crima – ca un soi de teatru de umbre.

Niels văzu o umbră în dosul geamului. Observase careva lumina farurilor lui Leon?

— Leon, stinge farurile, avem musafiri.

Instantaneu se făcu întuneric. Niels încercă să ridice capul. Îl durea, dar izbuti să-l înalţe suficient cât să poată distinge o siluetă. Cineva stătea în spatele uşii. Asistenta? Nu. Ea plecase pe coridor în stânga. Persoana de afară venise din direcţia opusă. Niels lăsă capul jos. Îşi imagină persoana care stătea în spatele uşii. De ce venise din dreapta? în dreapta nu mai era nicio uşă. Coridorul se înfunda acolo.

Niels închise ochii şi un gând nou îi trecu prin minte. Un gând care avea sens. Cel care stătea afară şi îl observa era ucigaşul.

— Bentzon? Ce se întâmplă acum?

Niels era sigur. Nu mai avea nicio îndoială cu privire la paranoia lui galopantă: ucigaşul lui Paludan stătea în acest moment afară, în faţa uşii, şi privea înăuntru la Niels.

— Niels? Mă auzi?

— Trebuie să-l contactăm pe Rantzau. Urgent, şopti Niels şi mai aruncă o privire spre geam.

Afară nu mai era nimeni.

20

Charlottenlund, în nordul Copenhagăi

Theodor Rantzau îşi însuşise un ritm de somn ieşit din comun. Un ritm despre care cei trei fii ai lui maturi aduceau vorba la fiecare discurs festiv, nu fără o oarecare bucurie răutăcioasă, şi de care se plângea tot mereu şi soţia lui Rantzau. Dar, după ce împlinise cincizeci şi cinci de ani, „somnul” devenise pentru Rantzau un subiect aparte. Care nu mai putea fi ocolit. Problemele începuseră cu faptul că nu putea adormi şi irosea multe ore zăcând în pat, foindu-se de pe o parte pe alta, blestemând pătura şi căldura. Vreme de câteva luni recursese la vin roşu şi somnifere. Dar era medic legist şi ştia ce fac tabletele şi alcoolul cu organele interne. Insonlnia, în schimb, nu lăsa urme. Renunţase, aşadar, acum câţiva ani la tablete şi vin roşu. Stătuse treaz o noapte întreagă şi citise o biografie a lui Napoleon, doar ca să vadă dacă astfel putea reveni la ritmul lui natural de somn. În seara următoare se simţise obosit şi crezuse că va putea dormi fără întreruperi, pentru prima dată de ani de zile. Dar după două ore se trezise iarăşi. Îşi luase o carte şi citise de la două până la cinci şi jumătate. Apoi mai dormise un ceas pe canapea şi, când se trezise, se simţise odihnit. Patru ore de somn îi erau pur şi simplu de ajuns. Între timp, ciclul acesta devenise o rutină fixă. Nu mai citise atâta din studenţie...

Îi sună telefonul. Văzu pe ecran că apelul venea de la poliţie. Era ora două şi jumătate noaptea. Nu era de gardă şi nu ştiu cum să reacţioneze: pe de-o parte nu voia să fie deranjat noaptea, când nu era de gardă, pe de altă parte era bucuros de orice schimbare, fiindcă se plictisea noapte de noapte.

— Rantzau, spuse şi încercă să nu pară încântat.

Apoi auzi vocea inconfundabilă a şefului de operaţiuni, care îl anunţă că îl are pe Niels Bentzon pe fir şi că îi va face acum legătura.

— Bentzon? spuse Rantzau şi aşeză pe masă cartea despre Henry Kissinger.

În momentul următor auzi un glas slab, dar care nu suna a Bentzon, cel pe care-l cunoştea el.

— Theodor, şopti Niels.

Rantzau se miră, Bentzon nu i se mai adresase niciodată cu prenumele.

— Theodor, când l-ai examinat pe Paludan...

Medicul legist se duse la fereastră.

— Eşti OK, Bentzon?

— Ai putut stabili dacă Paludan a fost legat înainte să moară?

Rantzau se gândi o clipă. Până la urmă, despre ce era vorba? Bentzon îl bănuia că nu-şi făcuse treaba cum trebuie?

— Nu avea urme care să sugereze că ar fi fost legat.
— Eşti sigur?
— Absolut. Sută la sută, spuse Rantzau.
— Mâini şi picioare.
Rantzau îl întrerupse pe Niels.
— Sigur, aşa ceva lasă întotdeauna urme. Chiar foarte vizibile.
— Imaginează-ţi, şopti Niels, că e vorba despre curele de imobilizare profesionale, cum sunt folosite aici, în secţie, între curea şi piele e un strat gros de burete.
Rantzau căzu pe gânduri. Ideea contravenea eticii lui profesionale. Îi scăpase ceva? Imposibil, lui nu i se întâmpla aşa ceva.
— Curele de-astea, Niels, cum le descrii tu, eu n-am văzut, spuse Rantzau.
— Eu da, răspunse Niels. Tocmai sunt legat cu aşa ceva, Theodor. Şi te mai întreb o dată: eşti sigur?
— Nu.
Răspunsul îl luă chiar şi pe Rantzau prin surprindere.
— Dar, dacă e adevărat ce spui, ar trebui să existe urme de burete la glezne şi încheieturile mâinilor, adăugă Rantzau.
— Şi ai verificat asta?
— Nu, răspunse Rantzau.
— Ai putea să o faci?
— Da, sigur. Când?
— Acum, Theodor, în momentul acesta.
— Dar...
Rantzau dădu să protesteze, dar Niels îl întrerupse:
— Leon te aşteaptă.
În aceeaşi clipă se aprinseră scurt în stradă, de două ori, farurile unei maşini şi îl nimeriră pe medicul legist trecut de a doua tinereţe, care stătea vizibil surprins, în halat de casă, la fereastră.

Rigshospital, Copenhaga

Institutul de Medicină Legală cunoştea termenul „deschis non-stop” cu mult înainte ca magazinele 7-Eleven, cu oribilul lor junk-food, să pună stăpânire pe colţurile străzilor daneze. Theodor Rantzau se gândea uneori că singurele două locuri de care puteai fi sigur că erau deschise erau morga institutului şi magazinul 7-Eleven. De aceea şi cooperau. Pentru că magazinele 7-Eleven contribuiau în mod indirect, dar concret, ca Rantzau şi colegii lui să fie ocupaţi. Niciodată nu existaseră atâtea cazuri de deces care să aibă o legătură directă cu obezitatea, ţigările şi alcoolul – pe scurt, cu stilul de viată.
— Intru cu tine, îi spuse Leon lui Rantzau. Ca să poţi vorbi direct cu Bentzon.

— În regulă.
Rantzau nu se mai deplasase niciodată însoţit de poliţie, în niciun caz de o trupă specială de intervenţie, înarmată până-n dinţi.
— Sosim, spuse Leon încet, iar Rantzau ar fi putut să jure că afară se mai afla un membru al trupei de intervenţie, care le deschise uşa încă înainte ca vehiculul să oprească.
Rantzau o luă înainte, urmat îndeaproape de Leon. În spatele lor, doi oameni înarmaţi.
— Trebuie să-l scot întâi din cutie.
— Din cutie?
Leon îl privi nerăbdător.
— E în camera frigorifică.
— Sigur. Venim cu tine.
Rantzau aruncă rapid o privire către cei doi tineri poliţişti.
— Dar vă previn, nu e o privelişte frumoasă.
Leon veni lângă el şi-i şopti:
— Îţi dau o mie de coroane pentru fiecare tresărire a oamenilor mei când îl scoţi din cutie, OK?
Rantzau îi conduse la etajul al doilea. Majoritatea vizitatorilor erau surprinşi că morţii nu se aflau la subsol. În sfârşit, ajunseră în faţa camerei frigorifice. Rantzau studie lista din stânga uşii. Pe ea era consemnat de mână cine în care sertar se afla. Când luau pe careva de acolo, îi tăiau pur şi simplu numele de pe listă. Fără computer, pentru că încercaseră şi aşa, dar morţii dezvoltaseră tendinţa de a dispărea din computere.
— Aşteptaţi aici, vă rog, spuse Rantzau şi intră singur.
Psihiatrul ucis îşi împărţea locul cu un mort de la 7-Eleven şi cu victima unui schimb de focuri. Ca să manevreze afară din încăpere rămăşiţele pământeşti ale lui Paludan, Rantzau trebui să împingă la perete una dintre tărgi. Leon îi ţinu uşa. Rantzau îl lăsă pe mort acoperit, până ce ajunse cu el sub lampa de autopsie. Era curios să afle dacă era adevărat ce-i spusese Leon. Îi urmări cu coada ochiului pe cei doi tineri poliţişti, când ridică cearşaful ca un scamator şi le oferi privelişte a cutremurătoare a cadavrului vechi de câteva zile al unui om otrăvit. Rantzau nu ştiu în clipa aceea ce îl impresionă mai mult: privelişte a mortului sau faptul că niciunul dintre poliţişti nici măcar nu clipi când îl văzu.
— Să-i dăm drumul, spuse Leon ferm şi îşi scoase casca cu microfon. Ţi-o dau ţie. Ca să poţi vorbi direct cu Niels în timp ce lucrezi. OK?
— OK.
— Încearcă să-i spui ceva lui Bentzon.
— Niels?
Şi într-adevăr, în clipa următoare avu glasul lui Bentzon în ureche. Îl auzea chiar mai bine decât la telefon.

— Te aud, Theodor.
— Bine. Sunt în faţa lui Paludan, spuse medicul legist.
— Deci porneşte de la ipoteza, spuse Niels, că acele curele de la încheieturile mâinilor au o lăţime de circa 15 centimetri, ca să nu poţi îndoi braţul pe lângă corp decât cel mult câţiva centimetri. Ai înţeles? întrebă Niels.
— Da, spuse Rantzau.
Îşi trăsese nişte mănuşi pe mâini şi apucă braţul drept al lui Paludan:
— Nu văd nimic, spuse.
— Dar pe exterior? şopti Niels. Dacă e să vezi ceva, atunci acolo.
Rantzau încercă să-şi imagineze la ce se referea Niels. Ambele braţe şi picioare erau fixate cu curele late, căptuşite cu burete, pentru ca pacienţii să nu se rănească, iar imobilizarea să nu lase urme.
Cei doi poliţişti tineri îşi îndesau în gură batoane energizante, examinându-l în acelaşi timp pe mort cu o indiferenţă colosală. Leon nu mânca nimic. Stătea cu picioarele depărtate şi cu ochii închişi. Rantzau era destul de sigur că dormea adânc în aceste câteva secunde.
— Ai găsit ceva? întrebă Niels.
— O clipă, răspunse Rantzau, luă lampa cu lupă şi aprinse lumina care se afla sub marginea lupei, de jur împrejur.
— Rantzau?
— O clipă, Bentzon. Văd ceva. Dar e minuscul.
Rantzau apucă o pensetă lungă. Leon se trezise şi stătea acum în spatele lui. Rantzau luă cu penseta de pe pielea cadavrului un fir subţire.
— Trebuie să-l pun la microscop, Bentzon. Tu chiar eşti bine?
— Da. Grăbeşte-te!
Rantzau îşi luă avânt pe scaunul cu rotile până lângă microscop. Îl aprinse cu mâna stângă, iar cu dreapta aşeză firul sub obiectivul negru şi reglă imaginea.
— Bentzon? Ai dreptate. E burete. A fost legat, spuse Rantzau.
În acelaşi moment, Leon îi smulse medicului casca de ascultat şi porni după cei doi oameni ai lui, care ieşeau deja pe uşă. Ultimul lucru pe care-l mai auzi Rantzau a fost vocea şefului de operaţiuni, care dădea indicaţii:
— Găsiţi-l pe Sommersted! Mă doare-n cot cât e ceasul. Spuneţi-i că sunt la Institutul de Medicină Legală şi că nu mai există nicio îndoială. E vorba despre omor, în mod cert omor.

21

Todos Santos, Guatemala

Întunericul se lăsa surprinzător de repede. Satul se afla încă de după-amiaza târziu în umbra munţilor, iar străzile erau tot mai întunecate. Hannah şedea pe marginea patului, în camera ei de hotel. Uşa era întredeschisă şi lumina slabă de pe coridor bătea în cameră. Se ridică, îşi aminti că femeia de la recepţie îi spusese ceva despre nişte lumânări în cameră şi găsi într-adevăr în sertarul mesei două lumânări albe şi chibrituri. Pe pervaz erau nişte sfeşnice de lut, pictate cu roşu. O vreme urmări cum cădea lumina pe pereţi şi camera din jurul ei căpăta forme tot mai distincte: patul din colţ, răftuleţul lucrat manual de pe perete, scaunele de bambus de sub fereastră şi crăpăturile dintre duşumele, în unele locuri erau atât de late, încât Hannah putea să-şi vâre degetele înăuntru. Se aşeză iarăşi pe pat şi se gândi să doarmă câteva ore, dar apoi se răzgândi. Atunci n-ar mai putea adormi seara şi acum era pur şi simplu prea devreme să meargă la culcare. Îşi deschise iPhone-ul. Semnalul era slab, aşa cum se aşteptase, parcă simţea fizic cum se căznea micul aparat din mâna ei să-i îndeplinească dorinţele. Îşi făcea griji din pricina acumulatorului: dacă s-ar descărca, ar trebui să coboare la recepţie. Doar acolo exista un adaptor. Dar vorbise deja de câteva ori cu mama ei, Bjørn şi Ellen erau bine. „Fantastic de bine”, subliniase mama ei în repetate rânduri. Iar Hannah îi auzise în depărtare pe micuţi gângurind şi râzând şi iarăşi se simţise incomod. Era răzbunare? Voia mama ei să se răzbune pe ea? Pentru că era inteligentă şi făcuse carieră? Voia să-i dea de înţeles că o fi fost ea o cercetătoare renumită, care dădea interviuri televizate, dar că nu era o mamă bună?

Hannah se hotărî să dedice ultimele 45 de procente ale acumulatorului ei misterului lui Melchiades şi al cărţii sale poştale, în loc să le păstreze pentru un eventual apel de urgenţă din Islands Brygge. Ce altceva să fi făcut? Era în celălalt capăt al lumii, îşi spuse şi scrise pe Google: *Melchiades, psicólogo/ hipnotizador, Todos Santos*. O pagină web austeră, în spaniolă. Şi un link către ediţia în limba engleză. Fotografia alb-negru a lui Melchiades semăna cu o poză de paşaport, prezentarea lui era foarte lapidară: născut la Bogota în 1946 şi apoi veneau câteva rânduri în care se autodescria drept medic care îi ajuta pe oameni, prin discuţii şi hipnoză, să depăşească graniţe. Graniţele dintre viaţă şi moarte, dintre toate vieţile pe care le trăim, fiindcă sufletul nu cunoaşte aceste graniţe...

Exista şi un link către o carte pe care o scrisese la mijlocul anilor optzeci. Titlul ei era *Xenoglossia*. O scurtă căutare pe internet arăta că xenoglosia era un fenomen paranormal, prin care oamenii sunt brusc capabili să vorbească o limbă

pe care au stăpânit-o într-o viaţă anterioară. Se făcea trimitere la un autor pe nume Ian Stevenson, un psihiatru de la Universitatea din Virginia, interesat de fenomene parapsihologice, care susţinea că avusese o pacientă americană, Dolores Jay, care îi relatase într-un mod convingător despre o viaţă a ei anterioară, când fusese germană. Gretchen o chemase atunci. Aflată în stare de hipnoză, Dolores Jay ştiuse să vorbească limba germană. O experienţă similară mai avusese Stevenson şi cu o altă pacientă, o casnică americană, care începuse brusc să vorbească suedeza şi îşi amintea că fusese un ţăran din Suedia. Îşi cunoştea şi numele din viaţa anterioară: Jacoby Jensen.

Hannah făcu o scurtă pauză şi îşi plimbă privirea prin camera cufundată într-o beznă aproape totală. Îi înţepenise ceafa. De la lumina puternică a ecranului îi ardeau ochii. Gândurile ei reveniră la Niels. Era mereu prezent, chiar şi atunci când nu se gândea la el. Să-l sune? Să-i povestească despre orbul Melchiades? îşi îndreptă iarăşi atenţia spre telefon. Un nume apărea frecvent pe pagina lui Melchiades: o femeie din India, pe nume Shanti Devi. Melchiades scria şi despre „şcoala deviană”. *Un acces aparte la viaţă, la o viaţă fără graniţe,* scria acolo. Melchiades relata pe larg cazul lui Shanti. Unii oameni o adorau ca pe o zeiţă pe femeia decedată cu aproape treizeci de ani în urmă, află Hannah. Shanti Devi nu avea decât patru ani când le-a povestit părinţilor ei că, de fapt, ea trăia într-un alt oraş. Adevăratul ei cămin era în Mathura, un oraş din regiunea Uttar Pradesh din nordul Indiei. Hannah citi mai departe: părinţii fetiţei s-au mirat desigur de cuvintele fiicei lor, dar într-o bună zi Shanti a fugit de acasă. Voia să ajungă în Mathura, oraşul din care spunea că provine. Şi în care Shanti nu mai fusese niciodată. Nu a ajuns foarte departe, dar, când s-a întors acasă, şi-a întregit povestea. Acum spunea că fusese măritată şi murise după zece zile de la naşterea copilului ei. Vorbea în dialectul ciudat al regiunii Mathura, fapt pe care l-au putut confirma învăţaţii oraşului, şi cunoştea până şi numele bărbatului cu care fusese căsătorită: Kedar Nath. S-au făcut cercetări, cercetări serioase, şi în Mathura a fost într-adevăr găsit un bărbat pe nume Kedar Nath. Soţia lui murise cu nouă ani în urmă, după zece zile de la naşterea fiului lor. Numele ei era Lugdi Devi. Când Kedar Nath a venit la Delhi, micuţa Shanti l-a recunoscut imediat. Kedar nu a mai avut nicio îndoială: Shanti Devi era reincarnarea răposatei sale soţii Lugdi Devi. Cazul a devenit cunoscut pe tot cuprinsul Indiei. Gandhi a aflat de el şi a iniţiat o investigaţie cuprinzătoare, inclusiv înfiinţarea unei comisii. Iar în noiembrie 1935, Shanti Devi a ajuns în sfârşit la Mathura. Acolo şi-a recunoscut întreaga familie, bunici, unchi şi mătuşi. Concluzia comisiei a fost fără echivoc: Shanti Devi era reincarnarea lui Lugdi Devi. A fost considerată dovada definitivă că reincarnarea era posibilă.

Hannah făcu o scurtă pauză, se ridică şi îşi turnă un pahar cu apă.

Ieşi pe balconul îngust care înconjura hotelul. Două bârne late, care ofereau doar atâta spaţiu cât să poţi ieşi afară şi să priveşti vulcanii şi vârfurile munţilor.

Balustrada era din bambus şi nu te prea îmbia să te sprijini de ea.

Reincarnare, se gândi Hannah. Era vorba despre reincarnare? Despre existenţa fără graniţe dintre viaţă şi moarte? Când viaţa merge mai departe, sufletul îşi continuă călătoria nesfârşită chiar şi după moartea corpului şi îşi caută un corp nou? Subiectul era discutat pe numeroase forumuri, constată Hannah după ce se aşeză iarăşi. Nu pe pagina lui Melchiades, ci pe alte pagini, la care făcea trimitere. Oameni din toată lumea, îndeosebi femei, descriau ce trăiseră într-o viaţă anterioară. Alţii comentau aceste întâmplări. O femeie, care nu-şi divulga numele, povestea cum se afla acasă cu soţul ei şi se uita la televizor la un reportaj despre atentatele teroriste de la World Trade Center din anul 2001. Fiica ei avea puţin peste trei ani şi, când fetiţa a văzut cum intră avionele în turnuri, a spus: „în ziua aceea am murit.” Femeia şi soţul ei s-au mirat. Nu vorbiseră niciodată cu fetiţa despre moarte şi cu atât mai puţin despre 11 septembrie. Şi totuşi, fetiţa era captivată de catastrofă şi insista că murise în ziua aceea. Iar când se transmiteau la televizor imagini de la atentat, nu voia să se uite la ele.

Când acumulatorul lui Hannah se descărcă aproape în totalitate, îşi închise telefonul. Melchiades era hipnotizator. Cu ajutorul hipnozei îi putea determina pe oameni să-şi retrăiască vieţile anterioare. Deci acesta era contextul. Dar aceasta era şi legătura cu Portughezul, cu care era închis Niels? Portughezul, gândi Hannah, fusese poate un pacient sau un discipol al lui Melchiades. Acesta îl hipnotizase şi îl pusese în contact cu incarnările sale anterioare. Pe pagina web a lui Melchiades nu apărea nicio adresă de e-mail şi niciun număr de telefon. Poate se întâlniseră pe vreunul din forumurile acelea? Dar despre ce vorbiseră?

*

— Leon, răspunse laconic şeful de operaţiuni, pe acelaşi ton ca întotdeauna, de parcă l-ai fi deranjat.

— Hannah Lund la telefon. Soţia lui Niels Bentzon, spuse Hannah, regretând deja această introducere oficială.

Ieşise iarăşi pe balcon. Aerul era mai rece şi mai umed, din munţi cobora ceată.

— Hannah? spuse Leon şi păru sincer surprins.

— Poţi să-mi faci legătura cu Niels?

— Dar ştii unde e?

— E important.

Interveni o pauză, ca de atâtea alte ori când stăteau de vorbă. Discuţiile lor nu decurseseră niciodată degajat. Hannah îi menţionase odată acest lucru lui Niels, care spusese că multor oameni li se întâmpla aşa când vorbeau cu Leon.

— Hannah, soţul tău se află în cel mai bine păzit loc din Danemarca. Printre oameni care, în majoritatea ţărilor din lume, ar fi fost împuşcaţi sau spânzuraţi.

Iarăşi interveni o lungă pauză în convorbirea lor. Hannah se gândea deja că Leon îi închisese, dar brusc reveni.

— Hannah, îţi fac acum legătura.

— Mulţumesc, spuse Hannah şi închise ochii.

Discuţia nu avea să fie simplă... Regreta deja? Şi ştia, de fapt, ce să-i spună?

— Hannah? răspunse Niels.

Vorbea anevoios, împleticit, primul ei gând a fost că băuse.

— Niels? Eşti OK?

Tăcere, vâjâit sferic. Hannah se întoarse în cameră.

— Unde eşti? întrebă Niels. Îmi pari atât de departe!

— Sunt în Guatemala, spuse Hannah.

— Unde? întrebă Niels. În Guatemala? Parcă voiai să te duci în...

— Da, în Chile, Niels, dar a intervenit ceva.

— Dar ce faci acolo?

— Ascultă, Niels.

Hannah ridică glasul, avea sentimentul că nu poate ajunge până la el.

— De ce nu eşti în Chile? zise Niels părând aproape supărat. Şi ce e cu copiii?

— Copiii sunt bine. Mai bine decât dacă am fi noi acasă. Tocmai am vorbit cu mama, spuse Hannah.

Şi-i povesti că micuţii nu mai aveau colici de când plecaseră ei doi de acasă.

— Dar acum ascultă-mă, Niels. Printre lucrurile lui Salomon Gaspar era şi o carte poştală. În dosar, ştii, *Operaţiunea Hamlet*, spuse Hannah, dar Niels o întrerupse:

— Guatemala?

— Textul de pe cartea poştală era codificat. Codul provine de la un bărbat pe nume Melchiades. Pe cartea poştală nu era trecut niciun expeditor, dar eu l-am găsit, spuse Hannah şi îi relată despre cod – *I found her*, despre lunga ei călătorie, despre cartea poştală, despre timbrul lipit cu capul în jos şi despre drumul ei până la casa orbului Melchiades.

— L-ai găsit. Fără expeditor? se miră Niels.

Hannah parcă-l şi vedea pe Niels în acest moment. Privirea cu care o scruta când nu o înţelegea. Atunci privirea lui părea să spună că erau doi străini şi vor rămâne întotdeauna străini.

— Cred că e vorba despre reincarnare, Niels.

O întrerupse Leon, care tuşi o dată scurt şi sonor.

— Despre renaştere, continuă Hannah. Melchiades e hipnotizator, specialitatea lui e să-i ajute pe oameni să regăsească fragmente din vieţile lor anterioare.

Niels oftă.

Hannah profită de pauză pentru a continua.

— De aceea te-am şi sunat. Cred că Salomon Gaspar s-a născut din nou. Sau cel puţin asta crede el despre sine. Şi poate există o legătură şi cu otrăvirea cu

cucută a tânărului din Danemarca.

— Crima pe care a comis-o Portughezul?

Trezise interesul lui Niels. Hannah îşi dădu seama de asta după vocea lui.

— Bineînţeles că nu sunt sigură, dar Salomón Gaspar a venit la un hipnotizator din celălalt capăt al lumii, fiindcă voia ca acesta să-l pună în contact cu incarnările lui anterioare. Este în orice caz o legătură posibilă, spuse Hannah. Şi poate acolo trebuie căutat şi mobilul crimei pe care a comis-o în Danemarca. În dosarul cazului scrie că victima a fost aleasă la întâmplare. Sau, cel puţin, nu a putut fi găsită o legătură între Salomón Gaspar şi victimă, Benjamin Thorn. Dar dacă asta e legătura? Dacă e vorba şi acolo tot despre reincarnare?

— Şi cum ar putea arăta această legătură? şopti Niels. Poţi să-mi spui mai multe?

— Salomon Gaspar s-a gândit poate că-l cunoaşte pe danez dintr-o viaţă anterioară. Nu ştiu. Dar...

Hannah se întrerupse.

— Zi mai departe, o rugă Niels.

— Dacă s-ar găsi această legătură, deci dacă s-ar afla unde s-au întâlnit şi de ce... atunci s-ar găsi poate şi mobilul. Un mobil care să explice şi uciderea medicului primar.

Niels nu zise nimic. Hannah simţea că reflecta asupra spuselor ei. Şi apoi îl auzi spunându-i lui Leon să-i cheme pe Casper.

22

Sediul central al Poliţiei din Copenhaga

Casper nu-şi putea desprinde privirea de portretul idolului său, Edward Snowden. O simplă copie, scoasă la imprimantă, a uriaşei fotografii alb-negru atârna pe coridor. La o viaţă precum cea a lui Edward Snowden visase şi Casper: opoziţie, fugă, folosirea aptitudinilor sale pentru a desfiinţa toate acele lucruri de care lumea nu avea nevoie. Care nu ar fi trebuit să existe. Or, el fusese arestat încă de la începutul carierei sale de hacker. După aceea i se oferise fie să lucreze pentru poliţie, fie să confecţioneze vreme de trei ani, în închisoare, cârlige de rufe sau podoabe de Crăciun.

Casper răspunse la telefon când văzu pe ecran numele şefului de operaţiuni.

— Secţia IT, Casper la telefon.

După o scurtă pauză auzi vocea nerăbdătoare a şefului de operaţiuni:

— Tu nu-mi vezi numărul când te apelez?

— Ba da.

— Şi atunci de ce pierzi atâta timp cu balivernele astea? întrebă Leon.

Lui Casper îi trecu prin minte să replice că Leon sigur pierduse mai mult timp cu critica lui, în schimb întrebă:

— Dar ce să spun când răspund la telefon?

— Scuze.

— Scuze?

— Da, îţi ceri pur şi simplu scuze. Atunci ştim amândoi că-ţi ceri scuze pentru faptul că eu îmi pierd timpul cu cineva de teapa ta. Pentru faptul că lumea se ascunde în spatele monitoarelor şi că infractorii şi psihopatii nu-şi mai fac veacul prin păduri întunecate, ca pe vremuri, unde erau mai uşor de luat la ochi.

Leon se întrerupse.

— Trebuie să-mi cauţi dosarul lui Benjamin Thorn, spuse şi îi explică în câteva cuvinte că Benjamin Thorn fusese ucis de Salomon Gaspar, numit şi Portughezul, portar de noapte sau director de hotel. Că nu se putuse descoperi un mobil al crimei şi că fapta păruse, aşadar, a fi opera unui nebun. Dar că el, Casper, trebuia să afle dacă tânărul Benjamin şi Portughezul avuseseră înainte vreun contact pe internet.

— Pe vreun forum de discuţii, spuse Leon.

Casper parcurse în grabă dosarul online, în vreme ce Leon aşteptă la celălalt capăt al firului, respirând greoi. Benjamin Thorn trăise câţiva ani într-un ashram din Sjællandul de Nord şi studiase filozofia religiei la Universitatea’ din Lund. Fotografia tânărului înfăţişa un chip blajin, prietenos, cu tunsura potrivită

domeniului său de studii. Casper se gândi o clipă cât de mult modifica tunsura fizionomia unui om şi că fără păr arătai cu totul altfel. Rocker sau discipol al lui Ghandi. În orice caz, fotografia lui Thorn era în acord cu descrierea sa ca tânăr sensibil, cu ochi negri, aflat în căutarea religiei. Casper şi-i aminti pe puştii pe care-i interesase mai degrabă să culeagă flori decât să joace fotbal.

Sau ca el, pe care-l interesase primul lui Commodore 64. Totul devenise brusc atât de simplu: o tastatură, un monitor şi, în spatele monitorului, accesul la lume. Casper ştiuse instantaneu că, la un moment dat, lumea întreagă va şedea în faţa acestor monitoare, deşi colegii lui de clasă şi cele două surori ale lui mai mari îl luaseră peste picior.

Numai tânărul Benjamin parcă nu se încadra în această viziune. Din dosar reieşea că nu avusese computer acasă. Dar nu se potrivea asta cu stilul lui de viaţă ascetic?

— Casper? întrebă Leon nerăbdător.

— Nu găsesc niciun indiciu că ar fi intrat pe internet de acasă.

— Nu?

— Din dosarul anchetei reiese că se ducea într-un internet-café când voia să contacteze pe cineva, spuse Casper şi citi cu voce tare că internet-café-ul Need2Play din Rantzausgade fusese locul lui preferat, dar nici examinarea profilului său de pe Facebook nu scosese nimic la iveală.

— Nimic, spuse Casper. Ăştia n-au găsit nimic atunci!

— Păi, ştim asta! spuse Leon nervos. Întrebarea este dacă au căutat unde trebuia. E posibil să fi discutat cu alţii pe forumuri despre vieţi anterioare?

— Nu-i exclus, dar există o problemă, spuse Casper. Dacă vrem să cercetăm adresele IP ale internet-café-ului, ne trebuie o hotărâre judecătorească.

Casper îl auzi pe Leon cum îşi drege glasul.

— N-avem timp pentru asta, spuse Leon în şoaptă. Şi adăugă şi mai încet: Bineînţeles că nu putem face asta de pe un computer al poliţiei. Dar poate te duci tu până acolo? în internet-café-ul ăsta?

— Ca să fac ce?

— Ştii tu ce.

— Nu ştiu.

— Ca să faci ce te pricepi tu cel mai bine.

*

Need2Play. Localul era mic, jegos şi mirosea a pizza peperoni şi oameni nespălaţi. Gameri, oameni care nu-şi puteau permite un computer cumsecade, cu o placă video bună, şi de aceea se jucau aici. Dependenţi. Casper citi pe feţele celor opt sau nouă adolescenţi, care şedeau în faţa monitoarelor, că jocurile erau

pentru ei ca un drog. La un moment dat, jocurile acestea vor fi interzise, fiindcă nu erau compatibile cu şcolarizarea obligatorie. Ambele deodată nu mergeau. Localul nu se potrivea deloc cu Benjamin Thorn, aşa cum îl cunoscuse Casper în ultimele ore, din dosar. Aici să-şi fi petrecut timpul tânărul ascetic, pios, care pusese atâta preţ pe estetică? Pe de altă parte, internet-café-ul se afla în imediata vecinătate a garsonierei în care se mutase Thorn după ce abandonase studiul la universitate. Zece metri între cele două clădiri.

— Doar o oră, spuse Casper şi plăti în numerar cincizeci de coroane.

Planul şi-l făcuse împreună cu Leon. Nu aveau voie să lase urme. Ce aveau ei de gând să facă încălca orice regulă.

— Şi o Cola.

Casper puse pe tejghea o bancnotă de douăzeci de coroane. Tânărul imigrant arătă către computerul de lângă tejghea. Pentru Casper, un aparat inutilizabil. Acolo avea să fie demascat.

— Nu pot să iau numărul 8, de la fereastră?

— E stricată tasta *shift*.

— Nu contează, n-am nevoie de ea.

Casper se aşeză pe scaunul de birou stricat şi înghiţi în sec. Tastatura din faţa lui, odinioară albă, devenise cu timpul maro, de la toate degetele murdare, de la grăsime şi resturi de mâncare. Intră pe internet, dar părăsi reţeaua normală, pe care o foloseau danezii de rând, şi se adânci în Deep Web, care se afla dincolo de suprafaţă, ca un aisberg. Vârful care ieşea la suprafaţă putea fi asemănat cu internetul normal. Dar cea mai mare parte din activitate se desfăşura în adâncime. În câteva secunde încărcă un program, cu ajutorul căruia putea accesa istoricul activităţii online a internet-café-ului. Îşi plimbă privirea în jur. Proprietarul internet-café-ului nu-i acorda atentie, stătea de vorbă cu un adolescent care îi relata agitat despre nu ştiu ce pană a computerului. Casper ştia exact cum se simţea adolescentul, acum câţiva ani ar fi putut să fie şi el în locul acestuia.

Casper îşi notă datele, zilele în care anchetatorii erau siguri că Thorn se aflase aici. Poliţiştii reconstituiseră în întregime ultimele săptămâni ale lui Benjamin Thorn. Need2Play între orele 18:00 şi 19:10, scria în dreptul unei date. Astfel Casper ştiu cu certitudine că Thorn nu se jucase. Casper cunoştea mulţi gameri, dar niciunul nu se mulţumea cu o oră şi zece minute. Mai aruncă rapid o privire peste umăr şi apoi făcu un lucru absolut interzis: intră în istoricul activităţii internet-café-ului. Verifică traficul online din ziua respectivă. Nenumărate jocuri, pe care le ignoră. Dar iată! Asta să fi fost? */article-1334549/Past-lives-Marilyn-Monroe-reincarnated-Chris-shop-assistant.html*

Casper readuse articolul la suprafaţă din adâncurile internetului, îl parcurse în grabă şi află că un vânzător din Anglia era convins că era reincarnarea lui

Marilyn Monroe. Moartea ei îl chinuia, era un coşmar pentru el şi ar fi putut jura că Marilyn fusese ucisă, că nu-şi luase singură viaţa. Un articol despre cântăreţul Phil Collins, care era şi el de părere că se născuse din nou şi că într-o viaţă anterioară murise în timpul măcelului de la Alamo din Texas, din 1836. Simţise acest lucru sub hipnoză, vizitase de atunci în repetate rânduri Alamo şi cheltuise milioane de dolari pe obiecte care aminteau de acea bătălie. Alte articole despre vieţi anterioare. Casper avea impresia că Benjamin Thorn se concentrase în căutarea lui pe latura negativă a fenomenului. O combinaţie de termeni de căutare fusese: *negative + memories + past + lives.*

Leon îl apelă şi Casper îşi vârî casca în ureche.

— Scuze, spuse Casper în şoaptă.

— Te iert, spuse Leon. Ai găsit ceva?

— O groază, dar nu înţeleg cum de v-a scăpat vouă.

— Care naiba „vouă”?

— În orice caz nu mie, că eu nu lucram încă pe vremea aceea, spuse Casper.

— Poate de aceea te-au şi angajat, nu? Că altfel nu avem aşa de mulţi foşti infractori în echipă. Ce ai găsit?

— Benjamin a citit tot ce s-a putut despre vieţi anterioare. Cum îi recunoşti pe cei pe care i-ai cunoscut într-o viaţă anterioară, spuse Casper şi rezumă: Un indiciu putea fi faptul că te îndrăgosteşti subit de o persoană complet străină, sau invers, că oameni pe care nu-i cunoşteai înairite îţi inspiră repulsie din primul moment.

— Înseamnă că eu am avut multe vieţi anterioare, spuse Leon.

— Sau te îndrăgosteşti de o persoană de acelaşi sex, deşi nu eşti homosexual, continuă Casper. Thorn a fost şi pe un forum unde poţi face schimb de amintiri despre vieţi anterioare.

— Nu înţeleg, mormăi Leon.

— Ba da, gândeşte-te la o pagină de *dating*. OK?

— OK.

— Şi acum imaginează-ţi că eşti în căutarea unor oameni care au trăit în acelaşi timp şi în acelaşi loc cu tine, spuse Casper şi îi explică lui Leon că acest forum nu mai exista, astfel încât nu se putea conecta la el. Putea doar citi ce citise Benjamin Thorn. Textul pe care îl pusese la dispoziţie providerul de internet sau care era stocat în computerele din Need2Play.

— Benjamin a citit un text despre două femei care trăiseră ca bărbat şi femeie în secolul al XVIII-lea la Florenţa. Făcuseră schimb de amintiri care concordau până în cele mai mici detalii.

— Dar ce e cu Benjamin? întrebă Leon.

— Asta e puţin mai dificil, răspunse Casper.

Conform raportului poliţiei, Thorn a părăsit internet café-ul la ora 19:10. Ce a făcut înainte de a se deconecta? Casper derulă istoricul activităţii online cu puţin

timp înainte de acea oră.
— Stai puţin, şopti.
— Cee?
— A scris cuiva. Cuiva care îşi spune Dead_in_Londonl939.
— Nu înţeleg, spuse Leon.
— Păi, e simplu, te conectezi cu un nume de utilizator, exact ca la o pagină de *dating*.
— Dar mult mai vorbeşti tu despre asta, Casper.
Casper ignoră aluzia şefului de operaţiuni. În curând nu va mai exista danez care să nu aibă sau să nu fi avut un profil îndrăzneţ pe una dintre aceste pagini. De aceea era o analogie firească.
— Utilizatorii îşi aleg un nume, spuse Casper. Ceva de genul: FataObraznicadinNórrebro sau TipAtragatordinØsterbro.
— Am înţeles.
— Dar pe paginile acestea nu cauţi sex. Cauţi oameni care au trăit în acelaşi timp cu tine, oameni pe care i-ai cunoscut. Există un portal unde să-ţi găseşti propria familie, prieteni de demult, iubiţi de pe vremuri.
— Şi dacă mai există şi alţi oameni, cu care nu împărtăşeşti doar amintiri plăcute? întrebă Leon.
Casper avu deodată acelaşi sentiment care-l năpădea în fiecare dimineaţă când trecea prin sediul central al poliţiei, în munca lor nu era vorba despre aspectele frumoase ale vieţii. Ei căutau întotdeauna doar momentele de întuneric, de groază, iar Casper era acum sigur că le găsise. Numele de utilizator al lui Benjamin fusese *Enerny mine*, duşmanul meu. Îşi căutase oare duşmanul? Vreun adversar dintr-o viaţă anterioară? O luase drept un joc nevinovat, crezând că oamenii nu-şi transportă ranchiuna dintr-o viaţă în cealaltă? Casper inspiră adânc şi dădu frâu liber gândurilor. Ce se va întâmpla oare în viitor? Omenirea sigur va face progrese enorme în privinţa obţinerii prin hipnoză şi cercetare cerebrală a unor informaţii despre vieţi anterioare. Iar prin intermediul internetului îi vom putea găsi pe cei care au avut o legătură cu incarnările noastre anterioare. Brusc nu vom mai avea doar familiile noastre biologice. Vom avea neveste şi copii, vom fi supuşii unor clanuri şi regi, vom purta povara unor conflicte istorice din ultimele milenii. Ne aşteptau petreceri de familie grandioase.
— A trecut timpul, spuse proprietarul internet-café-ului şi îşi puse o mână pe umărul lui.

23

Londra, 1939

Durerile îi sfâşiau trupul, se deplasau odată cu sângele, din burtă până în cap şi de acolo până la cei mai îndepărtaţi nervi, şi atunci când Michael îşi spuse că mai rău de-atâta nu se putea, îşi croiră calea până în plămânii lui, în ţoalele vieţii, adevărata lor destinaţie. Muşchiul care suflase viaţă în corpul său vreme de douăzeci şi doi de ani şi opt luni.

— Mă auziţi?

Oare mai respira? Sau creierul lui îşi redusese deja activitatea la minimum? Auzul îi mai funcţiona – un avantaj deosebit al divinei otrăvi care era cucuta. Asistai la propria ta moarte şi te puteai despărţi treptat de toate funcţiile organismului tău. Lumina ochilor şi-o pierduse de mult, avea senzaţia că trecuse o veşnicie, o veşnicie în beznă. Dar auzul şi-l păstrase. Michael auzi paşi. Era Alexander? Tot mai voia să-l oblige să-i dezvăluie codul? 1593. Descoperirea Americii de către Columb, plus o sută unu ani. Nu, Alexander nu-l va afla niciodată. Niciodată.

— Ele?

O voce în cameră.

— Da, el e. Michael Bedford.

O altă voce, autoritară, nu a lui Alexander.

— Mai trăieşte?

— Pulsul e foarte slab.

Şi brusc o voce în ureche, mai puternică decât celelalte, de parcă ar ţipa la Michael:

— De ce ai făcut asta, băiete?

— Nu cred că poate răspunde. De fapt, ce are?

— Se pare că a luat otravă.

Celălalt îi tăie vorba:

— De ce l-ai ucis pe profesor? Spune-mi, ca să-ţi găseşti liniştea.

Se întoarse de lângă Michael şi întrebă:

— Pastorul e pe drum?

Michael ar fi vrut să-i spună că nu el o făcuse. Să afle şi mama lui că nu era el ucigaşul.

— Haide, băiete, descarcă-ţi inima. Acum nu te mai poţi întoarce din drum. De ce ai făcut-o? împacă-ţi sufletul! O să te-ajute.

Urechile lui mai transmiteau încă sunete, dar sentimentele lui dispăruseră, până şi ura... poate doar... curiozitatea? însă două cuvinte pe care le rostise poliţistul îi

rămăseseră în minte: de ce?

De ce ne naştem? Şi ce se întâmplă când ne părăsim corpul?

— A sosit pastorul.

— Haideţi, aduceţi-l aici, nu ştiu dacă o să mai respire mult băiatul.

De ce murim? Ce e moartea? întrebarea răsună deodată limpede în mintea lui Michael. Şi iarăşi trebui să se gândească la cele patru cifre. Îşi va aminti camera aceasta? Chiar le scrijelise în podea? Faţa lui Rachel. Moartea. Ura.

— Nu există un antidot, pe care să i-l putem da?

O voce nouă? Mai amabilă decât celelalte. Apoi cineva şuieră:

— Păi, uitati-vă la el!

— Lăsaţi-l pe pastor să treacă!

O voce nouă – atât de profundă, încât Michael abia o înţelegea – vorbea despre Dumnezeu şi iertare.

— Roagă-te lui Dumnezeu să te ierte, spuse vocea, înainte de a fi prea târziu.

Michael simţi că lăsase în urmă întunericul şi depăşise astfel tot ce era mai rău. Durerile făceau parte din viaţa de care se despărţea acum. Zăcea pe jos, îi auzea vorbind despre ambulanţă. Încă mai avea spasme, dar acum îi erau totuna. Se mulţumea să le înregistreze, ca şi cum otrava i-ar fi desfiinţat şi durerile.

— Am să întind acum o pătură peste tine, băiete, şopti cineva.

Mâini la gâtul lui. Şi apoi cineva spuse:

— S-a sfârşit.

— Sunteţi sigur?

— Dumnezeu să se îndure de sufletul lui, spuse pastorul.

Şi altcineva şopti:

— Să ardă în iad, porcul!

*

Să ardă în iad, porcul! Michael deschise ochii şi se privi în oglindă. Cât de adânciţi în orbite îi erau ochii şi cât de îmbătrânită îi era fata!

— Gaspar?

O voce în spatele lui. O asistentă medicală. Nu-şi desprinse privirea de imaginea lui din oglindă. Mai evocă o dată totul în memorie. Rachel, Alexander, mama lui. Aşa cum făcuse zi de zi, pentru a-şi rechema în minte adevărata lui identitate. Pentru că el nu era imitaţia aceasta tristă şi bolnavă a unui om.

— Salomon! spuse asistenta. Haide la masă!

— Vin, şopti el.

Mâine va mai recapitula o dată totul. Ca şi cum cu fiecare amintire a vieţii lui anterioare ar putea să afle mai multe, să vadă mai multe detalii. Încercase să-i explice totul medicului decedat şi îi trezise acestuia interesul. Sigur, în ochii medicului el era un nebun care credea că trăieşte într-o altă lume, îşi spuse Salomon Gaspar şi ieşi pe coridor, îl căută din priviri pe poliţist. Părea să nu se fi

întors încă de la terapia cu electroşocuri. Dar poliţistul acesta era pe cea mai bună cale de a înţelege totul.

— Hai odată, Salomon!

Un gardian îl împinse spre sala de mese. Se va termina şi cu asta în curând. Avea el un plan. Curând va fi liber!

24

Todos Santos, Guatemala

Vila părea mai mică decât cu câteva ore în urmă. La prima ei vizită, casa îi păruse lui Hannah aproape de necuprins cu privirea: năpădită de bananieri şi plante agăţătoare, arăta ca o excrescenţă a naturii. Oare îi spunea careva orbului în ce stare proastă îi era casa sau că arborii de tamarillo îi cotropiseră deja acoperişul şi că din crăpăturile zidurilor răsăriseră deja primele plante? în timp ce studia vegetaţia, Hannah făcu nişte calcule fulgerătoare. Cât va mai dura până ce natura va şterge şi ultimele urme ale omenirii? O sută de mii de ani? Sau mai mult? După aceea nu vor mai exista decât sondele Voyager, lansate în 1977, cu plăcile lor de gramofon, din cupru, pe care era înregistrat în cincizeci şi cinci de limbi un salut de pe Pământ. O idee fascinantă, dar de ce îi venise tocmai acum, în fata acestei case de la capătul lumii? Pe de altă parte, ajunsese exact în miezul problemei lor, a lui Niels şi a ei, în epicentrul fisurii care traversa iubirea lor. Problema era modul lui Hannah de a gândi. Faptul că venise aici, la vila orbului, cu intenţia de a afla ce legătură avea portughezul Salomon Gaspar cu uciderea lui Paludan şi că se gândea, în schimb, la sondele Voyager. Niels pur şi simplu nu mai suporta, îl aducea la disperare faptul că Hannah nu era ca toţi ceilalţi oameni, ci îşi pierdea timpul speculând asupra celor patruzeci de mii de ani de care avea nevoie sonda pentru a ajunge la constelaţia Girafei, sau asupra întrebării dacă fiinţe extraterestre, dotate cu o oarecare inteligenţă, vor fi în stare să utilizeze gramofonul. Hannah se revăzu în gând acasă, în Copenhaga, şezând în faţa dulapului copiilor. Dar, în loc zsă aranjeze hainele înăuntru, stătea şi se uita în gol – cel puţin asta trebuie să fi fost impresia lui Niels. Fiindcă în acele momente mintea ei nu era goală, creierul ei se afla doar într-o galaxie îndepărtată, în vreme ce mâinile ei aruncau de-a valma şosete de copii, lenjerie de corp şi boxeri, sau îndesau în maşina de spălat cămăşile albe ale lui Niels împreună cu hainele roşu-deschis ale copiilor. Când punea Hannah rufele la spălat, acestea ieşeau întotdeauna cumva transformate din maşina aceea trăsnită, fie prea mari, fie prea mici, sau în cu totul alte culori. Trebuia să admită că (nu era făcută pentru o viaţă de casnică.

„Melchiades. Psicólogo/ Hipnotizador.” Hannah privi câteva secunde numele. Hipnotizator? Nişte trepte de marmură înguste şi tocite urcau în verandă. O masă, cu faţă de masă ţesută şi călcată, farfurii, lumânări, pături, o fructieră cu şase portocale, două dintre ele mucegăite. Hannah bătu la uşă şi recapitulă în gând vagul ei plan: voia să afle care era legătura dintre un ucigaş condamnat din Danemarca şi un psihoterapeut autointitulat din Guatemala – o întrebare cu totul

îndreptăţită. De ce se lărgea universul tot mai repede, ce controla forţa gravitaţională şi ce avea Melchiades de-a face cu portughezul nebun?
Hannah coborî din verandă.
— Hernán! strigă bătrânul.
Hannah remarcă h-ul mut, aici toate sunetele se articulau cumva cu limba.
Şi apoi încă o dată:
— Hernán!
Vocea părea acum furioasă.
Măruntul Hernán deschise uşa şi o scrută curios pe Hannah. Hannah îşi drese glasul şi întrebă în engleză dacă nimerise bine, dacă aici locuia cunoscutul hipnotizator.

*

Planul îi păruse realizabil. Trebuia să se dea drept pacientă sau clientă sau cum prefera Melchiades să-şi numească muşteriii. Altfel cum să fi procedat? Dacă îi trimitea scrisori codificate lui Salomon Gaspar în secţia de maximă siguranţă, sigur avea ceva de ascuns. *I found her.*
— Señora?
Stătea în uşă şi privea destul de ţintit în direcţia ei. Dacă făceai abstracţie de faptul că ochii lui erau ca ochii unui peşte mort, care zăcuse prea mult pe uscat.
— D-le Melchiades, spuse Hannah şi explică în engleză: Eu am citit despre activitatea dumneavoastră. Am...
Se bâlbâi, simţi că i se face cald.
— Am venit la dumneavoastră pentru că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Locuiesc în oraş, într-un hotel.
— Nu vă lasă libărcile să dormiţi?
Melchiades rânji, probabil fără să ştie cât de gălbejiţi îi erau dinţii.
— Nu.
— Spuneţi-mi, cum pot să vă ajut? Dacă e să vă pot ajuta, spuse Melchiades, ca şi cum ar fi vrut să o prevină să nu se aştepte la prea multe.
Hannah născoci ceva, în timp ce-l urma în cabinet. Nu se mulţumi să dea frâu liber imaginaţiei, ci îi vorbi despre propria experienţă cu depresiile şi despre vizitele la psihiatri şi psihologi care nu o putuseră ajuta. Iar cuvintele ei îşi făcură efectul. Lipsurile medicinii convenţionale păreau să-i placă lui Melchiades, faptul că psihologii şi medicii deseori nu pătrundeau suficient în adâncime.
— Psihicul nostru are infinit de multe aspecte pe care nu le înţelegem. Şi atunci tratăm această neştiinţă cu pilule, spuse Melchiades.
Hannah se întrebă ce o ajutase de fapt pe ea atunci când se aflase în pragul unei căderi pshice. La vremea respectivă, o bagatelă era suficientă pentru a o dezechilibra şi uneori, când îi telefona mamei ei, se trezea întrebându-se de ce o apelase şi cu cine stătea de fapt de vorbă. Aceasta era starea ei psihică atunci

când îl cunoscuse pe Niels. *Niels.* El fusese salvarea ei.

Hannah îşi plimbă privirea prin cabinetul lui Melchiades. O încăpere splendidă, plină de amintiri ale unei vieţi lungi. Mii de cărţi dovedeau că bătrânul nu era dintotdeauna orb.

Un alt element de seamă al încăperii era reprezentat de colecţiile lui de pietre şi podoabe din imperiul Inca. Dar la ce foloseau toate recipientele acelea mici de sticlă, astüpate cu dopuri de plută? Sigur erau vreo cinci sute, rânduite cu grijă pe raftul care ocupa tot peretele din spate al camerei.

— Simt că vă uitaţi la aromele mele, spuse Melchiades. *My scents.*

— Poftim?

Bărbatul se ridică în picioare. Parcurse cei câţiva paşi până la peretele din spate şi îi povesti că începuse încă din copilărie să colecţioneze arome. Prima aromă pe care o captase fusese aroma ploii. Hannah îl măsura cu privirea, în vreme ce el vorbea entuziasmat despre aroma ploii la periferia oraşului Bogotá, care spală de pe drumuri cenuşa vulcanică. Aroma care ia naştere atunci este...

Căuta cuvântul potrivit, deşi Hannah era convinsă că vorbise de multe ori despre acest lucru.

— O aromă ca speranţa, ca un nou început, zise mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Amintirile aromelor sunt lucrurile cel mai uşor de transportat dintr-o viaţă în alta, spuse Melchiades din senin, fără nicio altă introducere.

— N-am ştiut, replică Hannah.

— Aţi inhalat vreodată Antarctica?

— Nu.

Bătrânul îl chemă pe măruntul său servitor, care intră în cabinet cu un aer umil şi îşi primi ordinele. În clipa următoare reveni şi-i întinse lui Melchiades un recipient de sticlă identic cu celelalte, numai că acesta era acoperit de un strat subţire de gheaţă şi venea direct din congelator.

— Veniţi mai aproape, spuse Melchiades în şoaptă.

Hannah se aplecă deasupra măsuţei scunde, care despărţea fotoliul din piele deschisă la culoare al lui Melchiades de scaunul împletit, cu învelitoare roşie din piele de capră, care îi fusese repartizat ei. Melchiades deschise recipientul, iar Hannah inspiră pe nas.

— Simţiţi mirosul?

— Păi, eu n-am fost niciodată în Antarctica, spuse Hannah şi mai trase o dată aer pe nas.

Dar parcă totuşi simţea ceva. O prospeţime glaciară, asemănătoare mentalului?

— Există oameni care afirmă că Antarctica nu miroase a nimic, pentru că totul îngheaţă înainte ca moleculele să poată emana ceva. Dar nu este adevărat, spuse Melchiades, astupă recipientul cu dopul său de plută şi i-l înapoie lui Hernán.

Hannah privi în jur, în vreme ce bătrânul îşi continuă povestea despre arome. Aici undeva, în camera aceasta, era răspunsul, Hannah simţea acest lucru. Aici se

înconjurase Melchiades cu opera vieţii sale, aici trebuia ea să afle ce avea Portughezul de-a face cu moartea lui Paludan şi pe cine găsise Melchiades. *I found her*.

O apucă ameţeala. Afară începuse să plouă mărunt, poate nu băuse suficient lichid. Sau poate băuse prea mult, pentru că îi bolborosea în burtă.

— Deci dumneavoastră îi ajutaţi pe oameni să-şi amintească vieţile lor anterioare? întrebă Hannah, încercând să conducă discuţia în direcţia dorită.

— Aşa este, da, spuse el şi întoarse puţin capul, ca să poată asculta mai bine cu urechea dreaptă. Povestiţi-mi despre viata dumneavoastră anterioară.

— Credeam că pentru asta trebuie să fiu întâi hipnotizată.

— Hipnoza e ca un avion în care iei loc. Ai nevoie de o rută, de o destinaţie. Trebuie să aflu cât de cât încotro vrem să ne îndreptăm. Dacă e să vă hipnotizez, trebuie să cunosc direcţia. În afară de asta, noi toti avem numeroase vieţi anterioare. Dar numai unele dintre aceste vieţi anterioare vor să revină la suprafaţă. Anumite întâmplări, care aü fost fie atât de frumoase, fie atât de oribile, încât nu ne putem elibera de ele, spuse Melchiades.

Hannah avu simultan două sentimente opuse. Că ce spunea Melchiades era într-adevăr în oarecare măsură plauzibil. Şi că era absolut ridicol.

Hannah privi vechiul reportofon de pe măsuţă. Microfonul din metal lucios provenea parcă direct din anii 1950, parcă l-ar mai fi ţinut Sinatra în mână.

— Povestiţi-mi ce doreşte să revină la suprafaţă în cazul dumneavoastră, şopti bătrânul orb şi încercă să-i câştige încrederea.

Hannah reflectă. *I did it my way*. Care era calea ei? Avea nevoie de timp, timp pentru sine. Era inteligentă, bineînţeles că va reuşi să descopere, prin simplă deducţie, ascunzişurile bătrânului. Trebuia să existe un registru al pacienţilor. În afară de asta: de ce să fi ascuns bătrânul atât de bine răspunsurile? Nu aştepta musafiri, nici măcar nu bănuia că secretul lui şi al Portughezului putea fi în pericol.

— Ştiţi că Stasi aduna mirosuri? întrebă Melchiades şi continuă înainte ca Hannah să apuce să răspundă. Serviciul de Securitate est-german pătrundea în locuinţele adversarilor săi – doar în cele ale inamicilor statului –, fura lenjerie de corp murdară şi o păstra apoi în recipiente de sticlă etanşe. Totul pentru eventualitatea în care inamicii ar intra în ilegalitate şi ar trebui să li se ia urma cu ajutorul câinilor, spuse. Aşa aveau mereu la îndemână mireasma inamicilor lor. Zâmbi: *The scent of the enemy*.

Tăcere.

— Ei bine, întrebarea este dacă dumneavoastră sunteti inamica mea, spuse orbul Melchiades. Dacă da, acum ştiu cum mirositi.

Se bătu cu degetul mic la tâmplă.

— Dacă sunt inamica dumneavoastră? Nu înţeleg.

Iar o apucă ameţeala.

— O viaţă de nevăzător este în acelaşi timp o viaţă cu simţurile ascuţite. Eu îmi dau seama când un om minte. Vocea lui are o inflexiune aparte, spuse Melchiades. Nu ştiu exact de ce, dar sunt convins că dumneavoastră minţiţi.

Şedea nemişcat, cu ochii aproape aţintiţi asupra lui Hannah. Ea se ridică, îi era greaţă. Ceva nu era în regulă aici. De ce se simţea aşa? Privi pe fereastră afară, la ploaia care acum răpăia. Nu ar fi trebuit să vină aici.

— Deci de ce mintiti?

— Am găsit-o, spuse Hannah. *1 found her*.

Bătrânul râse scurt, apoi amuţi.

— Trebuie să plecaţi acum, spuse în cele din urmă.

— Pe cine aţi găsit?

— Mi-am găsit inamica. Şi aceea sunteţi dumneavoastră. Şi acum fiţi amabilă şi plecaţi din casa mea.

Hannah se uită disperată la rafturi. Benzi vechi de magnetofon. Pacient X. V. Garcia. 1978-79. Litere delicate, sigur nu ale lui, dar nici ale servitorului său, pentru asta era mult prea tânăr. Alţi pacienţi, alte nume şi date.

— Hernán!

Bătrânul strigă, iar servitorul său se şi ivi în câteva secunde şi primi nişte ordine în spaniolă, pe care Hannah nu le înţelese. Cu toate acestea, ştiu că vizita ei se încheiase.

25

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Operaţiunea Hamlet. Un fiu de rege, care trebuie să-l găsească pe ucigaşul tatălui său. Un prinţ care îşi pierde iubita, a cărui nebunie o determină pe aceasta să caute moartea. Aşa se va sfârşi oare? Niels se gândi la Hannah, la gemeni, la ce va face cu ei iadul de aici. De ce acceptase toate acestea? De ce căzuse în capcana lui Sommersted?

— Bentzon?

Vocea îi rostise numele probabil de mai multe ori, înainte ca Niels să priceapă cui îi aparţinea: lui Laust Sonning. Psihiatrul respira greu.

— Bentzon? V-aţi trezit?

— Da, şopti Niels.

— E conştient, spuse o asistentă medicală.

Niels mai auzise şi vocea ei. Femeia veni spre el şi se aplecă scurt deasupra lui, ca şi cum i s-ar fi cerut să identifice un cadavru.

— Mă auzi, Jens?

O lumină orbitoare deasupra ochilor săi. Niels simţi cum i se mişcorează pupilele. Miji ochii şi continuă să vadă pete luminoase.

— E treaz, repetă asistenta.

— Bentzon?

Iarăşi Sonning.

— Ştiţi unde vă aflaţi?

— Nu ştiu, spuse Niels.

— Cu cine vorbiţi?

Medicul stătea lângă asistentă. Niels îl cunoştea, dar nu-şi mai amintea numele lui. Îi făcuse consultaţia preliminară, când sosise în secţia de maximă siguranţă. Cât timp trecuse de atunci? Trei zile? Sau mai mult? Niels pierduse orice simţ al timpului şi habar nu avea cât dormise. Două ore? Douăsprezece ore?

— Bentzon? Aici e Hans Herbert. Eşti OK?

— Ce?

— Ştii că ai avut dreptate, nu-i aşa? întrebă Herbert. Cu buretele. Paludan chiar a fost imobilizat. Cum ai spus tu. Eşti în aceeaşi situaţie acum?

— Jens, nu te simţi prea bine în momentul de faţă, spuse asistenta medicală fără să-l privească, de parcă ar fi fost aer.

— Poţi să faci aşa?

Asistenta îşi desfăcu şi strânse de câteva ori mâna.

— Dar picioarele, poţi să le mişti?

Niels încercă zadarnic. Era legat. Îi tremurau degetele, nervii şi muşchii nu-l mai ascultau.

— Cum spuneam, a fost imobilizat, ca tine acum, spuse Herbert în urechea lui Niels. Cineva l-a legat. Am verificat deja dacă poţi face asta şi singur, dar e absolut imposibil. Nici măcar Houdini n-ar reuşi, înţelegi ce vreau să spun?

— Houdini? spuse Niels şi încercă să prindă sensul cuvintelor lui Herbert.

— Cineva l-a legat, Bentzon. *Ucigaşul*. Aşa trebuie să fi fost. L-a legat pe Paludan şi i-a turnat apoi otrava în gură. Şi abia după aceea l-a târât în toaletă. Mă urmăreşti?

— Cine? murmura Niels şi se strădui să reflecteze.

Ucigaşul lui Paludan trebuie să-l fi vizitat şi pe el. Stătuse afară, în faţa uşii de la încăperea în care erau legaţi pacienţii, şi privise înăuntru, la el. Şi după aceea dispăruse. Dar ceva tot nu se potrivea. Niels căuta piesa greşită a puzzle-ului. Venise din celălalt capăt al coridorului şi dispăruse tot pe acolo, Niels era convins de acest lucru. Dar problema era că acolo nu exista nicio ieşire. Niels deschise ochii şi privirea îi căzu pe faţa asistentei medicale. Nu putea să-l întrebe pe Leon acum de ieşirea aceea.

— Dar mai e ceva, spuse Herbert. Mă asculţi?

— Ascult, bălmăji Niels şi se gândi la Berthold.

— Cu cine vorbeşti? întrebă asistenta şi clătină din cap.

Niels oferea o privelişte de-a dreptul jalnică, privirea ei trăda acest fapt. Devenise un alt Berthold, un alt nebun care vorbea fără rost?

Dar care era faza cu asistenta? Ea să fi fost vinovată?

— Portughezul, Salomon Gaspar, spuse Herbert. Portughezul a depus o cerere de reducere a pedepsei. Şi o cerere de reevaluare a potenţialului său de risc. Speră să fie eliberat curând, Bentzon. Şi cine crezi tu că i-a susţinut cauza? Ai ghicit: Christian Paludan.

— L-am chemat pe Sonning, să-ţi fie alături când va fi foarte nasol, spuse Herbert.

— Ce? şopti Niels.

— Bentzon? Aici e Sonning. Ascultaţi-mă cu atenţie, spuse psihiatrul şi vorbi mai rar şi pe un ton mai stăruitor decât de obicei. Or să vă supună unei terapii electroconvulsive. Înţelegeţi? Unei terapii cu electroşocuri.

— Nu, şopti Niels, fără să ştie la ce spusese nu.

— Nu? spuse asistenta. Nu-ţi poţi mişca degetele? Mai încearcă o dată.

— Nu, spuse Niels şi mai făcu o ultimă încercare disperată de a-şi elibera mâinile din strânsoare şi de a-şi scoate curelele de la picioare. Dar era imposibil. Parcă ar fi fost prins sub o stâncă grea, care îl zdrobea şi îi tăia respiraţia. Or să-l ucidă. Ba nu, fusese o singură persoană. Persoana care îl observase de afară, de pe coridor.

— Staţi liniştit, spuse medicul. Noi suntem aici ca să vă ajutăm.

— Ştii ce înseamnă asta, Bentzon? întrebă Herbert. Ne poate fi de vreun folos? Ce ar însemna să-l elibereze pe Portughez?

— Daţi-mi voie să vorbesc, spuse Sonning, iar Niels îi auzi pe bărbaţi stând de vorbă în surdină. Deci terapia va decurge în felul următor. Presupun că v-au dat clorpromazină?

— Clor...

— Substanţa aceasta vă face să vă simţiţi ameţit, buimac, spuse Sonning. Şi vă poate tulbura percepţia vizuală. V-au administrat-o împreună cu Mellaril sau Decentan, deci nu e de mirare că v-aţi pierdut cunoştinţa... Bentzon, mă auziţi? Aţi înţeles ce v-am spus? Electroşocuri. Leon e aici lângă mine. Ce spuneţi, Leon?

Niels văzu în mintea sa chipul şefului de operaţiuni. O imagine cam tulbure, nefocalizată.

— Vrea să vă scoată de-acolo, Niels.

— Trebuie să ieşi de-acolo, Bentzon! spuse un alt glas.

Un glas de bărbat. Leon?

— Nu, şopti Niels.

— Ba da, lucrurile au mers deja mult prea departe.

Canula. Lichidul era de data aceasta limpede. Apă? Plouase. Pe geam erau stropi. Modele mărunte, fine. Asistenta stătea lângă el, dar vocea ei venea de undeva de departe.

— Acum o să simţi o mică împunsătură, Jens, spuse asistenta şi îi trase cămaşa de pe umăr, îi introduse acul în muşchi şi apăsă apoi complet pistonul seringii.

Niels îi auzi pe Leon şi Herbert certându-se undeva în depărtare. Vocea lui Herbert:

— Suntem atât de aproape, nu putem renunţa acum.

— Acum vă anesteziază, Bentzon, spuse Sonning. O anestezie uşoară, o procedură absolut normală la terapia electroconvulsivă. Cu o substanţă care vă destinde musculatura. Altfel convulsiile ar putea deveni atât de puternice, încât v-ar smulge tendoanele de pe oase.

Niels nu mai înţelegea nimic. Nici pe Leon nu-l înţelegea, care spunea întruna că Niels trebuie scos de acolo. De unde? Din capul lui? Da, să tacă odată vocile acelea, nu le mai suporta.

— Acum aşteptăm trei minute, spuse asistenta şi privi către medic, care stătea cu spatele la ei şi lua ceva ce Niels nu putu să vadă.

O văzu în schimb pe Hannah. Hannah şi copiii. Erau acasă şi dormeau. Oare le era dor de el? Se gândi la obrajii lui Hannah, la tâmplele ei, la perişorii ei catifelaţi, îi era dor de toate acestea. De vocea ei. De cum suna vocea ei. Ce spunea îi era totuna, voia doar să audă cum suna vocea ei.

Îl auzi în schimb pe Sonning. Un străin, pe care Niels nu-l cunoştea, pe care nu şi-l putea imagina. Vocea lui era doar o sursă de informaţie:

— Ei pornesc de la premisa că dumneavoastră suferiţi de o aşa-numită depresie psihotică, însoţită de delir şi halucinaţii. Terapia electroconvulsivă poate fi eficientă în asemenea cazuri. Întâi vi se administrează miorelaxante, care reduc consumul de oxigen al muşchilor, pentru ca creierul să capete suficient oxigen. Mă ascultaţi, Bentzon? Vi s-a făcut o injecţie?

— Da, şopti Niels.

Se gândi iarăşi la apă. Lichidul limpede. Gura lui uscată, buzele crăpate.

— Să nu vă fie frică, staţi liniştit.

— Suntem pregătiţi? întrebă medicul.

— Ce facem cu chestia aia? Din urechea lui?

— Trebuie scoasă. Dar mai puteţi aştepta până începem, spuse medicul.

— Bentzon. La creierul dumneavoastră nu ajunge decât foarte puţin curent electric, cea mai mare parte este captată de piele şi craniu. Cinci procente de curent electric sincronizează activitatea celulelor nervoase dintr-o mică regiune a creierului. Şi totul nu durează decât o clipă. Înainte vi se administrează oxigen, aproximativ un minut.

— Ce? şopti Niels. Oxigen? Dar de ce?

Chipurile din faţa lui se tulburau treptat şi se contopeau într-un bărbat şi o femeie într-un corp comun. Ba nu, doi bărbaţi, femeia arăta ca un bărbat, vorbea ca un bărbat. Asistenta medicală îi lipea acum pe tâmple ceva rece, metalic. Niels se holba la nasul ei, lat şi turtit, fără os nazal. Şi auzea în cap o voce.

— Puteţi să o comparaţi cu o criză epileptică. Curentul electric influenţează o mică parte a creierului dumneavoastră. Impulsurile merg din creier în muşchi şi provoacă acolo convulsii. Înţelegeţi, Bentzon? Vi s-a pus o mască de oxigen?

Niels mai mult o simţea decât să o vadă. Îi lipeau ceva pe faţă. Cauciuc. Mirosea a cauciuc. Şi încă ceva. Oxigen?

— Trebuie să vă dea cât mai mult oxigen înainte de a începe, spuse Sonning. E o măsură de siguranţă, pentru ca în creierul dumneavoastră să fie tot timpul suficient oxigen.

Acum mai vorbea unul, Leon, părând furios:

— Situaţia a scăpat de sub control, la naiba. Am stat prea mult timp fără să facem ceva! Trebuie să-l scoatem de-acolo! Acum!

Sonning continuă:

— Trebuie să expiraţi cât mai mult bioxid de carbon. Sunteţi treaz, Bentzon? Auziţi ce vă spun? Or să vă facă o aşa-numită terapie bilaterală, adică pe fiecare tâmplă câte un electrod. Şi o să vă pierdeţi cunoştinţa înainte ca ei să declanşeze convulsiile. Durerile vor fi minimale. Totul durează poate treizeci de secunde. Bentzon? zise Sonning părând calm. O jumătate de minut şi s-a terminat. Atâta puteţi rezista.

Undeva ţipa cineva. Era în el? Era el însuşi? Leon? Şi apoi îl auzi pe Herbert, ale cărui cuvinte îi răsunau în minte: *Reducerea potenţialului de risc, Gaspar pe*

cale de a fi eliberat. Paludan, care dorise să-l elibereze pe Portughez.

— Nu! ţipa altcineva şi mai trecu un timp până când Niels îşi recunoscu propria voce, până când îşi înţelese cuvintele: Nu, aproape că am reuşit. Nu abandonăm!

— Acum puteţi să-i scoateţi aparatul auditiv, spuse medicul.

— Scoateţi-l de-acolo, striga Leon.

Cu o voce pe care Niels nu i-o mai auzise niciodată, încărcată de emoţie.

— Scoateţi-l de-acolo!

Iar Niels striga întruna: *Nu abandonăm.* Sau şoptea? De parcă ar mai fi contat ceva. Nici cuvintele asistentei, nici privirea ei. Niels era în cu totul altă parte. Avea sentimentul că se pierde într-una din convulsiile acestea, că se lasă să cadă în durere – pentru totdeauna. Apoi vocile se stinseră. O eliberare. Dureri? Nu, Niels nu simţea nimic. Dimpotrivă. Era bine, plutea imponderabil prin încăpere, eliberat de corp, de orice povară. Vedea doar feţe, nimic altceva. Peste tot, feţe. Leon, asistenta medicală, medicul. Şi Hannah. Deodată se ivi lângă el, de parcă l-ar fi auzit. Şi ea văzu cum apasă medicul un buton, iar corpul lui Niels zvâcneşte în sus şi începe să se zbată în curele, ca un peşte care a căzut din plasă pe chei. Totul tremura şi zvâcnea în el, viaţa se scurgea încet din corpul lui şi-l lăsa la cheremul vreunei pisici vagaboande, care venea pe seară, furişându-se. O şi vedea în întuneric. O umbră care se apropia cu mişcări graţioase. Şi undeva deasupra apei era Luna. *Superluna.*

26

Todos Santos, Guatemala

Hannah ştia că în această regiune mácetele erau obiecte de uz cotidian. Un fel de replică latino-americană a măturii sau făraşului. Aproape toată lumea purta aşa ceva, natura era sălbatică şi greu de stăpânit şi ameninţa tot timpul să înghită civilizaţia. Tot mereu trebuia să tai vreo creangă, să tunzi vreun copac sau să struneşti câini sălbatici şi animale de pradă. Nici criminalitatea nu trebuia uitată. Bande de tâlhari, brutale şi necruţătoare. Peste treizeci de mii de oameni fuseseră ucişi în ultimii ani în ţara vecină, în Mexic. Hernán nici nu se ostenea să-şi ascundă maceta. O ţinea în mână, la vedere, în timp ce se holba de pe verandă la ploaia care ropotea pe pământ, transformându-l într-o mare brună, mâloasă, aflată în necontenită mişcare. Cu toate acestea, faptul că trebuia să iasă din casă însoţită de bărbatul acesta mărunt şi cuţitul său lung de o jumătate de metru îi dădea lui Hannah un sentiment de nelinişte. În afară de aceasta, încă mai simţea în corp Antarctica. Mirosea lumea alcătuită din cristale de gheaţă. Mirosul îi impregnase corpul ca eterul. Nu era sigură, dar avea senzaţia că e beată, că i se învârte capul. Niciodată nu mai văzuse o asemenea ploaie năprasnică. Nu era ploaie, era o forţă primară, un potop care inunda totul. Aşteptară câteva minute, până când Hernán îşi ridică gulerul şi dădu scurt din cap. Să mergem, spunea privirea lui. *„Vamos.”*

Hernán porni la drum cântând. Un cântec trist, sentimental. Ropotul ploii făcea imposibilă orice tentativă de comunicare. Hernán privea întruna în jur, aştepta oare pe cineva? Sau se temea de ceva? După o sută de metri, Hannah se întoarse şi privi înapoi la casa pe care ploaia o făcea să pară ştearsă, ca o pictură impresionistă. Melchiades stătea la fereastră, o siluetă doar. Hannah avea impresia că bărbatul orb priveşte în urma lor. Ea îşi dădea toată silinţa să nu alunece în noroi sau să se împiedice de pietrele care se ascundeau în şuvoaiele brune. Colţurile pietrelor se iţeau din loc în loc, ca şi cum nu ar fi aşteptat altceva decât să provoace o catastrofă. Puţin mai departe de casă, drumul era blocat de fragmente de stâncă desprinse de sus, de pe povârniş. Trebuiră să se strecoare pe lângă ele, Hernán o luă înainte. Pietrele erau alunecoase de la ploaie, iar Hannah îşi pierdu o dată echilibrul şi se lovi la genunchi. Hernán nu reacţionă la ţipătul ei de durere. Devenise de nerecunoscut, docilitatea lui dispăruse, acum părea deopotrivă de ursuz şi hotărât, un om al naturii, tăcut şi aspru. Fulgere luminau cerhl şi transformau preţ de o fracţiune de secundă bălţile întunecate şi uleioase în lacuri netede ca oglinda. Lui Hannah îi era frig şi o rodeau pantofii la călcâie. În afară de aceasta, senzaţia de greaţă se intensificase. *Antarctica.*

— Stop, spuse Hernán, după ce parcurseseră câteva sute de metri. Stop!
Ridică mâna, nu cea în care ţinea maceta, şi nu se uită la Hannah când îi spuse într-o engleză stâlcită:
— Nu putem merge pe drumul acela.
— De ce nu?
— E inundat.
Cu tot vuietul acela, Hernán trebui să strige de mai multe ori, pentru ca Hannah să-l înţeleagă.
— Inundat, înţelegeţi? Sunt posibile alunecări de teren şi căderi de pietre, avalanşe de nămol, e prea periculos. *Danger*.
— Şi atunci ce facem? întrebă Hannah.
— Pe drumul acesta, strigă Hernán. Prin pădure. *El bosque? Entiendes?*
Hannah dădu din cap.
— OK.
Pădure. De ce prin pădure? Pentru că acolo nu i-ar fi văzut nimeni? O imagine cumplită se ivi pe moment în mintea lui Hannah. Propriul ei cadavru, spălat şi îngropat de ploaie. Pe veci.
— *Vamos!* strigă Hernán şi porni la drum.
Hannah rămase la câţiva metri în urma lui şi îl urmări cum înainta fără nicio dificultate. Nu făcea niciun pas nesigur, în vreme ce ea trebui să se sprijine în repetate rânduri de pământ sau de câte o stâncă, pentru a nu cădea. Era tot mai întuneric, un nimic mare şi negru. În jurul ei, numai copaci şi ploaia care cădea cu răpăieli pe frunze şi pe pământ, pe capul şi pe umerii ei. Pădurea era tot mai deasă. La început merseră pe o potecă, dar aceasta nu se mai distingea de mult timp. Picioarele lui Hannah se tot afundau în pământul moale, iar peste faţă o loveau crengi. Se deplasau în tăcere, iar Hannah habar nu avea cât merseseră sau unde se aflau. Înaintau încet şi ea trebuia să fie mereu atentă să nu se dea cu capul de o creangă sau să nu cadă. Îşi simţea corpul neobişnuit de greu. Oare o fi otrăvit-o Melchiades? Sau o fi sedat-o? Brusc realiză că nu-l mai vedea pe Hernán. Ploaia şi întunericul îl şterseseră parcă de pe faţa pământului.
— Hernán?
Nu primi niciun răspuns. Hannah se gândi să se întoarcă. Poate reuşea să găsească drumul înapoi la casa lui Melchiades şi să-i explice acestuia că se pierduseră unul de celălalt în întuneric. Dar pe ce drum să o ia? Nu avea nicio idee, ajunşi la capătul cărării o luaseră ba la dreapta, ba la stânga. Ba poate merseseră chiar în cerc.
În cerc? Gândul o făcu să tresară. Da, merseseră în cerc, brusc era convinsă de acest lucru. Dar de ce? Asta să fi făcut parte din planul lui Hernán?
Era doar o umbră, o nuanţă întunecată, aflată în mişcare, care o făcu însă pe Hannah să se furişeze într-o parte, încât abia apucă să evite maceta. Hernán scoase un sunet scurt, de furie. Îşi imaginase totul mai uşor, îşi închipuise că

Hannah va zăcea acum moartă pe jos. Victima unui tâlhar ivit din întâmplare, pentru ca el să se poată întoarce la stăpânul lui, care-i dăduse această însărcinare.

Hannah o luă la fugă înapoi, pe drumul pe care veniseră. Sau cel puţin asta credea ea, dar poate alerga în direcţia greşită. În orice caz, sub tălpile ei era un soi de potecă, un curs de apă, pietre şi nămol pe care le lua apa cu ea. Dar în clipa următoare era convinsă că nu mai trecuse niciodată pe aici. Indiferent care era adevărul, trebuia să continue să se deplaseze, doar asta conta acum. Trebuia să plece de aici, acasă, la copiii ei, n-ar fi trebuit în ruptul capului să-i părăsească. Hernán era mai iute decât ea şi se apropia tot mai mult. Brusc simţi ceva tare şi cald în ceafă şi îi trecu prin minte că o nimerise maceta lui. Dar fusese doar o creangă, care îi zgâriase pielea. Panta pe care se afla cobora acum aproape vertical şi se pierdea în beznă, iar Hannah se lăsă totuşi pe vine şi începu să coboare. Pietrele erau netede, trebuia să fie atentă la centrul de gravitaţie, să nu-şi mute greşit greutatea. Erau doar câţiva metri, după care suprafaţa devenea mai plană. Lângă ea era o cascadă mică, pe care nu putea însă decât să o ghicească. Spumă albă atârna în aer ca ceaţa. Pădurea se mai rări, iar Hannah putu să alerge mai repede. Deodată auzi în spatele ei un sunet. Hernán? Era atât de aproape de ea? Nu îndrăzni să se întoarcă, ci încercă să fugă şi mai repede, până când se împletici, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi, cu o mână peste faţă. Când dădu să se ridice, picioarele ei refuzară pe moment să i se supună. Dar izbuti în cele din urmă şi se căţără peste bolovanul pe care-l smulsese cu ea din noroi, în căzătură. Era pe punctul de a abandona, nu mai putea, picioarele îi tremurau şi începeau să se contracte. Frigul şi frica aproape că o paralizau. Dar ce avea să se întâmple cu cei mici? Şi cu sufletul ei? Pur şi simplu nu reuşea să alunge aceste gânduri. Dacă sufletul ei va continua să trăiască? Dacă *ea* va continua să trăiască, după ce Hernán îi va aplica lovitura mortală? Renăscută într-un corp nou. Poate nu era rău? Cineva care nu vorbea despre praful stelar, despre spaţiul intergalactic, care se tot mărea, despre exoplanete şi materia întunecată. Un om absolut obişnuit. Un om care ştia să iubească şi era iubit, care ştia să stea de vorbă cu alţi oameni, îi înţelegea şi se simţea înţeles. Poate ar fi fost o soluţie acceptabilă? Şi poate l-ar revedea într-o viaţă viitoare şi pe Niels, reincarnarea lui, şi s-ar înţelege cu el.

Bărbatul cel scund stătea la doi metri de ea, cu maceta în mână. Hannah scoase un ţipăt când îl observă şi o luă la fugă. Încerca disperată să se caţere pe panta lutoasă, noroioasă şi aproape verticală, din care abia dacă se mai iveau crengi şi pietre. Totul se transformase brusc într-o masă omogenă, de parcă şi natura uneltea împotriva ei. Hernán era la un pas de ea, în câteva secunde o va ajunge din urmă. Nimic nu-l putea opri. O va trage după el în noroi şi o va ucide cu maceta sau îi va apăsa capul în curentul de apă.

Apoi îi simţi mâna în jurul piciorului. O ţinea pe loc, ca o plantă agăţătoare sau nisipul mişcător. Încercă să-l lovească peste faţă. Închise ochii şi simţi deodată

dorinţa irezistibilă de a renunţa. Pierduse, forţele care i se opuneau erau de nebiruit, totul era o chestiune de timp.

A fost un sunet slab, o piatră rostogolindu-se, urmată de un ţipăt scurt, sonor, sincer. Dăduse drumul piciorului ei, dar ea observă acest lucru abia după câteva secunde. Se ţinea de o rădăcină iţită dintre pietre şi privea în jos. Hernán dispăruse. Nu-l mai vedea. Închise în cele din urmă ochii şi se avântă în jos, pe cărare.

Voia să plece de aici şi acum ştia cât de cât în ce direcţie trebuia să meargă. Făcu doar câţiva paşi şi dădu peste el. Zăcea între două bucăţi de stâncă, puţin mai jos de cărare, pe jumătate îngropat în noroi, şi risca să se prăvălească şi mai adânc în prăpastie. Încercă să se elibereze – şi poate chiar ar fi izbutit. Maceta era deasupra lui, întinse mâna după ea, dădu să se ridice, să-şi continue vânătoarea, dar Hannah i-o luă înainte şi apucă de jos cuţitul greu. El sângera dintr-o rană adâncă de pe frunte, o dungă roşie care îi împărţea faţa în două şi dădea o expresie grotescă ochilor săi. Un picior era sucit într-un mod bizar. Şi totuşi ar putea să se elibereze, era o chestiune de secunde. S-ar scula de jos. Hannah ar găsi cu greu calea afară din pădure, ar fi o pradă uşoară pentru el. Dacă nu-l ucidea ea pe el, avea s-o ucidă el pe ea. Avea timp suficient să-şi procure o armă nouă. Era un caicul foarte simplu. Matematica morţii. Hannah mai trecu o dată în revistă toate rezultatele posibile. Niciunul nu însemna supravieţuirea ei.

— *Please. No!*

Hannah mai apucă să-l vadă prăbuşindu-se în prăpastie. O imagine curioasă: un corp, un ţipăt îngrozit şi o avalanşă de pietre, pământ şi noroi. După care dispăru. Matematică elementară. El sau ea.

27

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

— Jens?

Vocea. Era Hannah, Ofelia lui? Până la urmă nu se aruncase în şanţul de apărare al castelului Kronborg?

— Jens? spuse iarăşi vocea, sec, fără emoţie, fără intonaţie.

— Trebuie să-i punem la loc aparatul auditiv, spuse medicul.

Niels se uită la asistenta medicală şi se gândi la culoarea albă. Femeia se apleca deasupra lui, încerca să-i fixeze aparatul, în vreme ce în capul lui era un vuiet precum cel al mării. Se mai auzi o voce, a unui bărbat, pe care Niels nu-l cunoştea. Văzu doar o fiinţă îmbrăcată în alb, stând în spate, dar nu înţelese ce se vorbea. Era prea mult zgomot în capul lui. Unde sunt? Ce se întâmplă cu mine? Apoi auzi ceva, cuvinte care căpătară un sens.

— Mai lăsaţi-l două minute.

Şi în aceste două minute se produse ceva în el. Roţile dinţate ale creierului său se îmbucară iarăşi şi, brusc, îi reveni memoria. Ştia iarăşi cine era şi că se afla în încăperea în care pacienţii erau legaţi pentru terapia cu electroşocuri. Simţi zumzetul din corpul său, un soi de insensibilitate, picioarele îi erau încă amorţite, dar degetele şi le putea mişca, deşi le simţea reci şi rigide. O uşă se deschise şi în clipa următoare rămase singur.

— Leon?

— Bentzon? Eşti în viaţă? N-am vrut să...

Niels îl întrerupse.

— Ai avut luminile de drum aprinse, nu-i aşa? rosti rar. Vorbea anevoie: Noaptea?

— Da?

— M-a vizitat ucigaşul. În timp ce aveai tu farurile aprinse. Sunt convins de asta. A fost aici. Ne-am dat de gol.

— Ai mai zis asta.

— Şi a venit din celălalt capăt al coridorului. Şi a dispărut tot pe-acolo. Înţelegi?

— Nu.

— Trebuie să fie acolo o intrare sau o ieşire de care nu ştim noi, şopti Niels şi aruncă o privire către uşă.

Stăteau afară pe coridor şi vorbeau. Din încăperea izolată fonic în care se afla el, Niels nu auzea nimic, ceea ce însemna însă că nici ei nu-l auzeau.

— Există o singură intrare în secţia de maximă siguranţă, spuse Leon.

— Dar beciul comunică poate cu beciul vechii secţii de psihiatrie judiciară? şopti Niels.
— Am aici planul clădirii.
Niels îl auzi pe Leon cum întoarce grăbit nişte foi.
— Acolo jos nu e nicio ieşire, spuse Leon.
— Dar nişte puţuri vechi de aerisire? şopti Niels. Sistemul de canalizare? Spaţii de depozitare? Nu reiese nimic din planul iniţial al clădirii?
— E imposibil, din plan s-ar...
— Dar a fost aici, îl întrerupse Niels. Şi a venit din dreapta.
— Niels, ţi-au făcut şocuri electrice. Ăştia pompează medicamente în tine.
— Nu am nicio îndoială, Leon. Ce e la capătul beciului?
— Un spaţiu de depozitare.
— Şi asta cam pe unde vine sub pământ?
Niels înălţă capul, îl durea ceafa. Veneau spre uşă.
— Leon? Unde?
— Ce naiba, Niels, nu sunt arhitect. Fac şi eu ce pot.
Uşa se deschise. Femeia intră în încăpere.
— Acum poţi să te ridici în capul oaselor, spuse asistenta medicală şi Niels simţi cum îi erau dezlegate curelele de la glezne şi de peste piept şi de la încheieturile mâinilor.
Avea un sentiment de nesiguranţă totală. Să fii legat era într-un fel o eliberare. Să nu fii obligat să te ocupi de corpul tău. Asta simţise şi Paludan? îl excitase să fie legat? Fiindcă era singura posibilitate de a ceda controlul altcuiva? Altfel trebuia să fie mereu stăpân pe situaţie, să acţioneze, să ajute alţi oameni. Niels crezuse iniţial că acele cătuşe erau pentru soţia lui Paludan. Aveau încă eticheta pe ele. Însemna că nu fuseseră încă folosite? Sigur, unii bărbaţi cumpără jucăriile astea sexuale fără să-şi întrebe întâi soţiile dacă au chef de aşa ceva. Speră ca partenerele lor să sară în sus de bucurie, când scot ei la iveală nişte cătuşe şi un vibrator. Asta ’să fi fost? Să fi avut Paludan dorinţe pe care nu şi le putuse îndeplini cu frumoasa şi tânăra lui soţie? Astfel încât se văzuse nevoit să le probeze cu altcineva?
— Haide, Jens, pune picioarele jos, trebuie să te scoli din pat.
Îi trase picioarele peste marginea patului, o mişcare rapidă, rutinată, care îl obligă să-şi aşeze tălpile pe podea. Se ridicase pe jumătate, când o durere îl săgetă de la şale în susul spinării. Prinse privirea medicului, dar nu văzu nicio reacţie la el, cel mult o uşoară enervare că totul decurgea atât de încet. Uşa era deschisă. Mai venise şi un gardian. Sau se aflase tot timpul acolo?
— Aud că acum nu poţi vorbi, spuse Leon. Dar poţi să mă asculţi. Dacă înţeleg eu bine schiţele astea, depozitul, adică spaţiul ăla de depozitare de la capătul beciului e undeva sub cimitir. Sau sub capelă.
— Şi acum să mergem, Jens.

Un pas şi încă unul, un alt subiect decât mersul nu exista pe moment în mintea lui Niels. Până când în gândurile lui se amestecă altceva, ceva din exterior. Era absolut convins. Ucigaşul se aflase aici, stătuse chiar în faţa uşii. Şi venise din cealaltă parte. Un spaţiu de depozitare sub capelă sau sub cimitir?

Niels ajunse între timp pe coridor. Gardianul îl privi impasibil.

— În direcţia asta, spuse asistenta medicală aflată în faţa lui şi dădu din cap spre dreapta.

Gardianul rămase ultimul, medicul şi asistenta medicală mergeau înaintea lui Niels. Niels se gândi la cele peste două mii de creiere despre care citise în *Operaţiunea Hamlet*. Povestea asta continuase până la mijlocul anilor optzeci. Mai bine de o sută de ani li se furaseră nebunilor creierele, fără ca aparţinătorii lor să afle ceva. Fuseseră adunate într-un institut din Risskov, împreună cu alte opt mii de creiere bolnave din toate colturile tării. Astăzi nimeni nu ştia ce să facă cu ele şi asta nu era valabil doar pentru morţi, ci şi pentru cei vii. Nebunii rămâneau până în ultima clipă dificili, pur şi simplu nu ştiai cum să scapi de ei.

— În capelă, şopti Niels.

— Ai spus ceva, Bentzon?

Niels nu putu răspunde. Se gândi la scandalul din presă. La faptul că extrăseseră creierle pe furiş, în timpul nopţii, în mod ilegal. Nimeni nu avusese voie să vadă. Nici măcar asistentele medicale sau ceilalţi membri ai personalului. De aceea nu putuseră medicii opera în clădirea principală. Îi duseseră pe morţi în capelă, unde să nu-i vadă nimeni.

— Haide, să băgăm viteză, spuse gardianul.

O privire înapoi, în direcţia opusă. De acolo venise ucigaşul? Da, de acolo de jos venise. Dar cum?

Niels se opri brusc şi se răsuci. Reacţia gardianului nu se lăsă aşteptată.

— Haide, mai departe, spuse gardianul şi se postă în faţa lui Niels.

Niels îi trase în aceeaşi clipă un cap în faţă. Îl nimeri cu toată forţa drept în osul nazal. Sângele ţâşni imediat, dinţii i se înroşiră. Gardianul nu se aşteptase la una ca asta, până atunci Niels nu păruse deloc agresiv. Gardianul ţipă, în vreme ce Niels o luă la fugă în direcţia opusă.

La capătul coridorului cobora o scară la subsol. Trepte de piatră maro-închis, balustradă de lemn veche şi putredă. Niels cobora câte trei trepte odată. Era convins că va cădea, corpul lui era greu şi stângaci, iar privirea încă nu i se limpezise. Şi totuşi continua să fugă. În spatele unei uşi deschise se ivi un alt coridor. Niels gâfâia.

Două direcţii. Niels fugi în stânga. Acum auzea şi paşii din urma lui, şi nu ştia ce avans are.

O pivniţă aproape lipsită de lumină, doar câteva uşi, aer umed cu iz de pământ. Mirosea a molid? Glasurile din urma lui veneau tot mai aproape. Coridorul trecea probabil pe sub secţia de maximă siguranţă. Pe sub capelă. Şi de-acolo?

Cum transportaseră cadavrele în capelă? Sau se înşelase? Coridorul se înfunda. Bineînţeles, gândi Niels, simţi iarăşi mirosul de molid... de libertate, când întrezări în dreapta, în întuneric, o uşă. Apăsă clanţa şi împinse uşa. Iarăşi un coridor, mai îngust decât primul, pardoseală de ciment umed, pereţi de zidărie. Şi lumină aproape deloc. În spatele lui strigăte, paşi grăbiţi. Doar doi oameni reuşiseră să evadeze din Sikringen, şi asta acum mai bine de cincizeci de ani. În afară de aceasta, clădirea fusese între timp renovată de mai multe ori. Acum era imposibil, Niels ştia asta, şi mai ştia că nu era decât o chestiune de timp până când va fi iarăşi închis în celula lui. Pe jos erau bălţi, apă rece. Înainta cu paşi grăbiţi în semiîntuneric, când se lovi cu braţul de ceva tare. O uşă. Mâinile lui bâjbâiră pe suprafaţa aspră în căutarea unei clanţe. Iat-o! O apăsă. În faţa lui era o încăpere şi mai întunecată. Mirosea a praf. Depozitul? Saltele vechi? Mese şi scaune? Niels distingea doar câteva contururi. Dar un alt miros distinct îi pătrunse acum în nări: molizi, iarbă, natură. Vocile, paşii veneau tot mai aproape. Se putea ascunde? Se lovi de ceva masiv. Un raft. Brusc observă lumina şi înălţă privirea. Un grilaj în tavan. Vocile din urma lui nu mai erau la mare distanţă, desluşea deja cuvinte răzleţe: „Acolo, înăuntru!” „Grăbiţi-vă!” „La dracu’! Hai odată!” Ridică braţele, îşi lipi palmele de grilaj şi încercă să-l împingă la o parte. Nu se clintea. Apoi îi căzu privirea pe lăcăţelul care fixa grilajul. Se zgâi în sus, într-o încăpere albă. Bănci, un perete văruit. Şi Fecioara Maria, cu braţele întinse. Voia să-l salveze? Să-l mântuiască? se întrebă Niels, când vocile ajunseră în spatele lui şi nişte braţe puternice îl apucară. Cape*la. Oar*e rostise cuvântul cu voce tare, în timp ce-l conduseră înapoi, pe aceleaşi coridoare şi ganguri? Putea să spună tot ce voia el, că ei se auzeau oricum numai pe sine, înjurăturile lor, nedumerirea lor... cum de s-a putut întâmpla una ca asta?

Niels avea în minte imaginea grilajului şi acum ştia că secţia de maximă siguranţă comunica, printr-un vechi pasaj subteran, cu capela din cimitirul în care erau îngropaţi cei cărora le fusese scos creierul. Nu le despărţea decât un simplu lăcăţel.

28

Todos Santos, Guatemala

Casa lui Melchiades strălucea ca un corp străin în noaptea neagră ca păcura, atrăgând toată atenţia asupra sa. Din sat nu răzbătea aproape nicio rază de lumină până sus, iar Hannah înţelese brusc de ce se oprise Melchiades aici, pe drumul său de la Bogota. Descoperise acel loc de lume în care şi văzătorii erau orbi, cel puţin o anumită perioadă din an. O regiune care se cufunda seara şi noaptea într-o beznă totală şi în care terenul îi obliga şi pe văzători să se ajute de un baston, la fel ca Melchiades. Zăgazurile cerurilor se deschideau des, mult prea des. Apa se aduna pe drumuri în bălţi mari şi mici şi se înfigea în sol ca nişte resturi de gheaţă fosilă. În drum spre casă, Hannah alunecase de trei ori şi îşi sucise glezna stângă. Ajunsă în faţa uşii lui Melchiades, se mai întoarse o dată către sat, dar nu văzu decât întuneric, străpuns de câteva lumini gălbui, pâlpâitoare, întreţinute de vechile generatoare cu motorină, care alimentau cu curent şi vitrina frigorifică din supermarketul local. Deşi prefixul „super” era de fapt o exagerare. Câteva fructe pe care Hannah nu le cunoştea, tamarillo, limonadă tulbure din maracuja necoapte şi ţigări americane. Dacă ar mai rămâne o săptămână aici, sigur s-ar apuca iar de fumat, trebuie să profiţi de luxul care ţi se oferă.

Şi acum? Orbul era singur în casă? I-ar putea deveni primejdios? Hernán era mort, nu încăpea îndoială. Cine să-i dea de veste lui Melchiades? Nimeni. Nimeni nu ştia că rahatul ăla mic şi răutăcios încercase să o ucidă. Avusese o moarte solitară şi avea să rămână pe veci dispărut. Hannah era convinsă că oamenilor din sat nu le păsa de el. Remarcase acest lucru încă din prima zi, în cafenea, când Hernán se tot vânturase între tejgheaua lucioasă şi masa de afară. Localnicii râdeau în cel mai bun caz de el, când îi citea lui Melchiades ziarul, poticnindu-se la fiecare cuvânt care avea mai mult de două litere. Era posibil ca abia Melchiades să-l fi învăţat să citească. În persoana lui Hernán, orbul dispusese de doi ochi sârguitori, care vedeau mai mult decât propriii lui ochi, dar nu înţelegeau niciodată nimic. Găsise într-adevăr omul ideal pentru acest scop. Hannah era convinsă că Hernán nu pricepuse nici măcar de ce trebuia să o ucidă pe ea.

— Hernán?

Hannah rămase în faţa uşii când auzi vocea bătrânului. Şedea temător în camera lui şi aştepta veşti despre omorul dat în sarcină. Ce făcea Hannah acum era adevărată muncă de cercetare fundamentală şi aceasta fusese întotdeauna riscantă. Fără să ştie de ce, o văzu lângă ea pe madame Curie. O îmboldea pe Hannah şi-i cerea să continue. Femeia scundă şi frumoasă lucrase fără mănuşi

într-un institut de la Sorbona şi cercetase radioactivitatea şi radiaţia Róntgen, salvând astfel nenumărate vieţi, dar pierzându-şi-o pe a sa. Oare aceeaşi soartă o aştepta şi pe Hannah? Va face publice informaţii importante, dar va plăti acest lucru cu viaţa?

Puse o mână pe clanţă. Vocea lui Melchiades îi întrerupse gândurile. Vorbea în engleză.

— Vă simt mirosul. Femeia nordică, spuse în ordine inversă – *woman nordic* – şi mai întrebă o dată de Hernán.

Glasul bătrânului se frânse, când realiză că era a doua oară în viaţă când îşi pierduse vederea.

Hannah – madame Hannah – se încumetă să meargă înainte. Îi va păstra omenirea amintirea, aşa cum i-o păstra lui madame Curie? Sau va muri fără rost, astfel încât numai copiii ei vor afla că în timpul unei călătorii de cercetare în Chile se abătuse, din motive de neînţeles, într-un cătun uitat de Dumnezeu?

— De ce nu intrati?

— Mă gândesc, răspunse Hannah.

— La ce vă gândiţi?

Vocea lui era subţire, de copil. Hannah nu-i răspunse. Nu avea voie să-i destăinuie gândurile ei, Melchiades era un şarpe căruia îi plăcea să manipuleze.

— Vă întrebaţi dacă sunt înarmat, spuse el şi îşi dădu singur răspunsul la întrebare: Da, sunt, aşa că ar fi cel mai bine să vă întoarceţi în oraş. Să dispăreţi.

Disperarea îl trăda. Dacă ar fi fost într-adevăr înarmat şi ar fi vrut să-i facă de petrecanie, ar fi lăsat-o pur şi simplu să intre. Apărarea perfectă. Un orb aude în miez de noapte, în casa sa, un sunet, trage înspăimântat în jurul său şi îl nimereşte pe spărgător. Indiferent pe cine ar ucide astfel, de condamnat nu l-ar condamna nimeni.

Hannah deschise uşa. Deşi nu avea îndoieli în privinţa a ceea ce avea de gând să facă, simţea tensiunea, nervozitatea. Melchiades stătea în semiobscuritate, sprijinit în baston, îmbrăcat doar cu o cămaşă de noapte. Un umăr îi era dezvelit, astfel încât Hannah văzu sub pielea palidă modelul venelor umflate.

— Ce doriţi? întrebă el.

Hannah închise uşa în urma sa.

— Jucaţi şah? îl întrebă.

Întrebarea îl surprinse. Făcu un pas spre ea, aşa cum ar fi făcut şi un văzător pentru a-i cerceta chipul şi a se asigura că vorbea serios.

— Vreţi să jucăm şah? o întrebă bănuitor, deşi cu o urmă de speranţă în glas, ca şi cum jocul cu regele şi regina i-ar mai oferi totuşi o portiţă de scăpare.

—Jucăm deja, răspunse Hannah. Şi dumneavoastră aţi mutat deja. Acum e rândul meu.

— Unde e?

— Cine?

— Hernán!

Acelaşi glas, aceeaşi mânie.

Hannah inspiră adânc. În casă mirosea a anason şi lemn, a căldură umedă. În cabinetul lui ardea lumina. Bărbaţi şi femei din lumea întreagă stătuseră întinşi acolo, hipnotizaţi, aflaţi în căutarea propriului sine.

— Ce doriţi?

Hannah îi auzi paşii care o urmau în cabinet. Căuta informaţii despre Salomón Gaspar. Sigur trecuse cândva pe aici. Păstrase legătura cu Melchiades prin intermediul unor mesaje codificate. *I found her*.

— Am găsit-o, spuse Hannah şi se duse în spatele biroului.

Scrisori bătute la maşină, o maşină de scris veche, pentru văzători, precum şi o maşină de scris în Braille, pentru a putea comunica prin intermediul acestui alfabet cu alţi nevăzători.

— Pe cine aţi găsit? întrebă Hannah.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, spuse Melchiades, care se apropia încet de rafturile sale.

Hannah se luă după el. Cum proceda oare cineva care dorea să protejeze ceva într-o încăpere, ceva ce nu avea voie să încapă pe mâinile unui străin? Se îndepărta pe cât posibil de acel obiect, pentru a distrage atenţia de la acel loc din încăpere, sau se ducea direct acolo, pentru a-l apăra? Melchiades se prăbuşi greoi în fotoliul împletit. Hannah avea sentimentul că se apropiase de documentul pe care ea nu trebuia să-l găsească. În raftul din spatele lui erau teancuri de benzi de magnetofon. Înregistrări ale discuţiilor purtate cu oamenii care-l vizitaseră pe parcursul anilor. Oameni care căutau explicaţii pentru coşmarurile lor, pentru sentimentul de a fi urmăriţi de idei trăsnite, viziuni, amintiri din alte vieţi. Când medicina tradiţională, cu pilulele şi terapiile ei, îşi epuizase mijloacele, oamenii aceştia trebuiseră să aleagă una din două: deznădejdea sau varianta aceasta. Se văzuseră obligaţi să caute o explicaţie dincolo de orice logică.

Hannah simţea repulsie faţă de o explicaţie de asemenea natură. Pentru afirmaţia că omul avea mai multe vieţi şi că exista un suflet nu exista nicio dovadă. Nimic!

— Pe cine aţi găsit? întrebă Hannah retoric, ştiind prea bine că el nu-i va spune nimic.

Citi numele de pe benzi. *Smith, Virginia, 1984. Schultz, Hans, 1976*– aha, erau aşezate în ordine alfabetică, nu cronologică, gândi Hannah, continuând să simtă repulsie faţă de această *variantă* iraţională. Explicaţii care nu urmau a fi dovedite. Pentru că aceasta era marea diferenţă. Hannah şi colegii ei născoceau fără îndoială idei la fel de fantasmagorice, absolut teoretice despre univers, dar încercau întotdeauna să dovedească aceste ipoteze. Prin anii şaizeci, bosonul Higgs, o particulă invizibilă, care conferea greutate şi masă tuturor celorlalte particule, fusese doar o idee în mintea lui Peter Higgs, însă patruzeci de ani mai

târziu, existenţa acestei particule fusese dovedită într-un accelerator de particule aflat undeva în Elveţia, la mare adâncime sub pământ. Şi odată cu ea fusese dovedit faptul că universul nu era gol, ci conectat printr-un câmp invizibil, care dădea viaţă tuturor. Hannah se întrerupse din gânduri, găsise banda.

— Gaspar, Salomon, 1993.

Hannah scoase banda din cutie.

— Nu aveţi dreptul, spuse bătrânul.

— Nici dumneavoastră nu aveţi dreptul să curmaţi vieţi, spuse Hannah calm, în şoaptă.

Nu mai folosise de multă vreme un magnetofon.

— Să iau benzile cu mine sau mă ajutaţi? întrebă Hannah.

Bătrânul stătu cam mult să se întrebe dacă nu putea totuşi să o înfrângă cumva pe Hannah.

— Bine, atunci le iau cu mine, spuse Hannah.

— Ba nu, vă ajut, replică Melchiades.

Hannah îi aşeză magnetofonul în poală şi îi dădu banda, pe care el o fixă în aparat cu gesturi precise, pricepute.

— Poftim.

Hannah se aşeză în faţa lui pe scaun şi porni aparatul.

*

Vocea bătrânului se auzi prima.

— Staţi comod? întreba el în engleză.

Melchiades părea mai tânăr, vocea lui era mai vioaie, mai sigură de sine. Înregistrarea fusese făcută în cursul zilei, Hannah auzea ciripit de păsări, strigăte de copii şi o maşină mare care cobora dealul. Probabil cultivatorii de trestie-de-zahăr, pe care-i văzuse aici zi de zi, cu mácetele lor.

— Stau comod, răspunse Salomon.

Portughezul. Hannah se uită la bătrân, părea să o vadă prin noaptea ochilor săi. Pus la zid, pe punctul de a-şi pierde marea descoperire. Glasul Portughezului era calm când răspunse la prima întrebare, grav şi ferm, îngândurat, cu un slab accent sud-european când vorbea în engleză. Hannah se întrebă dacă să deruleze înainte şi să sară peste începutul hipnozei, dar se temea că ar putea rata ceva important. Lăsă banda să meargă şi măsură cu paşi neliniştiţi încăperea, în vreme ce Melchiades iniţia hipnoza lui Salomon Gaspar.

— Spuneţi-mi unde vă aflaţi? întrebă Melchiades în cele din urmă.

O lungă pauză, se auzea numai ciripitul păsărilor din grădină. Şi ploaie? Posibil, dar poate era foşnetul aparatului.

— Acolo unde mă aflu întotdeauna. În hotel. În camera aceasta.

— Astăzi încercăm să aflăm despre ce hotel este vorba. Vom părăsi camera, spuse bătrânul. Puteţi să vă ridicaţi în picioare?

— Nu, nu mă pot mişca, v-am mai spus asta.
— Înainte de a intra în cameră? spuse bătrânul pe bandă.
Hannah îl privi şi înţelese. Salomon Gaspar era prins într-o frântură de amintire pe jumătate uitată, într-o cameră de hotel. De aceea lucrase toată viaţa lui în diverse hoteluri? Pentru a găsi locul care corespundea amintirii lui fragmentare?
— Puteţi să vă întoarceţi mai mult în trecut? în perioada dinainte de a intra în cameră?
Salomon îl întrerupse pe bătrân:
— Stau întins pe jos. Şi mai e un număr...
Urmă o pauză, dar banda continuă să meargă.
— Cred că am scrijelit numărul în podea, şopti Portughezul.
— Bine. Acum ne întoarcem în timp. Înainte de a intra în cameră. Puteţi să faceţi asta? Puteţi să staţi pe coridor în fata camerei?
— E greu.
— Ştiu că e greu. Dar asta numai pentru că vreţi să vă folosiţi de logică pentru a vă deplasa în timp. Lăsaţi asta, luaţi impresiile aşa cum vin ele. Nu trebuie să forţaţi căutarea. E ca atunci când uiţi deodată ceva ce, de fapt, ştii. Toată lumea cunoaşte acest sentiment, nu-i aşa?
— Da.
— Stai şi te miri de ce nu-ţi mai aminteşti brusc numele actorului pe care l-ai văzut în o sută de filme. Exact în dimineaţa când vrei să vorbeşti despre el cu un prieten într-o cafenea, numele a dispărut. Înţelegeţi?
— Da.
— Şi indiferent cât te străduieşti, amintirea nu mai revine.
— Nu.
— Dar ştii că ai numele în minte. Şi la un moment dat, când nu te mai gândeşti la el şi te ocupi de cu totul altceva, numele reapare. Din senin. Nu-i aşa?
— Da.
— Sigur că da! îţi spui şi nu înţelegi de ce nu ţi l-ai amintit mai devreme.
— Aşa este, spuse Portughezul.
— La fel se întâmplă cu amintirile dintr-o viaţă anterioară. Nu le putem ademeni să vină, ele vin atunci când nu ne străduim. Staţi liniştit pe jos şi încercaţi să rămâneţi acolo. Poate găsiţi un detaliu, forma unei clanţe, culoarea unui perete, un om...
Salomon Gaspar îl întrerupse.
— Dar nu e deloc plăcut.
— Înţeleg asta foarte bine.
— Sunt pe moarte.
— Ce se întâmplă afară?
— Afară?
— În afara încăperii în care vă aflaţi?

Tăcere.

— Mă gândesc la mama. Afară se grăbeşte cineva pe coridor. Un ziar.

— E bine, Salomon. Un ziar. Vedeţi data?

— Nu, ba da, poate. Treizeci?

— Treizeci?

— Cred că da. Octombrie, toamnă... 30 octombrie. Afară fuge cineva.

— Cine?

— O femeie. Şi un bărbat... Ba nu.

— Ba da. Acolo sunt o femeie şi un bărbat. Ce vă mai amintiţi? întrebă Melchiades stăruitor.

— Stau în fata unui hotel. Cred... cred că e în Londra. Da, e în Londra.

— Bine, asta e bine. Povestiţi-mi ce vedeţi.

— Bărbaţi cu pălării, meloane. E seară. Un poliţist. Mi-e frică de el, spuse Salomon Gaspar şi deodată avu alt ton, ca şi cum ar fi fost mult mai tânăr.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu-mi vrea binele!

Melchiades îşi drese glasul, vorbi mai încet, aproape în şoaptă.

— Staţi pe o stradă din Londra. Priviţi în jur. Cum arată?

— Sunt soldaţi.

— Bine. Soldaţi. Ce mai vedeţi?

— Şi automobile. Stau în faţa unui hotel.

— Vedeţi numele hotelului?

— Ceva cu C.

— Dacă vedeţi o literă, puteţi să vedeţi şi mai multe, spuse Melchiades, adoptând deodată un ton sever, părintesc.

— Cadogan. E greu. E lume peste tot, şopti Portughezul.

Hannah îl auzi pe Melchiades repetând numele hotelului. O notiţă mentală, *Cadogan*.

— Vorbeaţi despre o femeie?

— Îmi vorbeşte, în timp ce eu sunt pe moarte, şopti Portughezul.

Hannah îşi dădu seama după vocea lui că îşi retrăia moartea, dacă toate acestea nu erau prefăcătorie, închipuire, halucinaţiile unui nebun. Dar nu, nu exista nicio îndoială: Gaspar mai murea o dată. Lângă Melchiades. Portughezul şezuse atunci cu siguranţă pe scaunul pe care şedea ea acum. Sau stătuse întins pe patul de campanie. În orice caz, trăise nişte lucruri cumplite în stare de hipnoză.

— Ce spune? întrebă Melchiades pe bandă.

— Nu ştiu. E greu. Îmi bate soarele în ochi.

— Vă vrea răul? Sau e o prietenă?

Salomon nu se grăbi cu răspunsul, Hannah îi auzea respiraţia încordată.

— O iubesc, spuse în cele din urmă. Rachel.

*

Hannah se ridică, îşi plimbă privirea peste vârfurile munţilor ale căror siluete se desprindeau primele din întuneric. Melchiades şedea nemişcat în spatele ei, deprimat, pus în faţa eşecului vieţii sale. Hannah îl cunoştea pe acest însoţitor permanent al oricărui cercetător. Îţi dedicai jumătate din viaţă unui experiment anume, verificării unui gând, unei teorii, şi apoi... pentru majoritatea oamenilor de ştiinţă totul se sfârşea cu o nereuşită. Universul nu se comporta aşa cum calculaseră ei pe tablă. Şi apoi viaţa se sfârşea – ca şi pentru bătrânul din spatele ei.

— I-aţi scris că aţi găsit-o? întrebă Hannah.

— Aveţi benzile mele. Îmi puteţi citi cărţile, spuse Melchiades rar şi apoi adăugă: Dar nu veţi căpăta ce este în mintea mea.

29

Guatemala City

Una dintre caracteristicile Americii Latine este că poliţiştii arată ca soldaţii şi sunt permanent în stare de alertă, în orice moment pregătiţi să poarte un război.

Polizia scria pe spatele celor doi poliţişti care patrulau în aeroport, la numai câţiva metri de Hannah. Peste uniformele lor de un verde-măsliniu purtau pistoale-miralieră grele, pe centuri negre, precum şi veste antiglonţ. Arătau de parcă s-ar fi aflat în drum spre junglă, pentru a combate o obscură unitate paramilitară. Când trecură pe lângă Hannah, se opriră brusc şi schimbară câteva cuvinte. Cel mai înalt dintre ei dădu apoi din cap, cuprinse cu prMrea mulţimea din aeroport şi îşi aprinse o ţigară.

Mă caută. Hannah nu putea alunga acest gând. Îl ajutase pe un om să moară, îl lăsase pe servitorul lui Melchiades de izbelişte în pădure. Poate de aceea era dată în urmărire? Se gândise la matematică, atunci când îl lăsase să se prăbuşească în prăpastie. Un simplu calcul aritmetic, cum se făceau mii în întreaga lume, zi de zi, în orice clipă: Dacă *nu* fac asta, se întâmplă una sau alta. Şi *dacă* fac asta, consecinţa este una sau alta. Ce este nimerit în situaţia dată? se întrebase şi îl lăsase pe Hernán să alunece în abis. Numai că în faţa unei instanţe calculul acesta nu ar conta, Hannah ştia asta prea bine. Un judecător ar trage concluzia că ar fi trebuit să-l salveze pe Hernán şi, fiindcă nu o făcuse, locul ei era acum în închisoare. Şi pentru că sistemul nu avea cum să gândească altfel, îşi pusese acum zbirii pe urmele ei. Bărbaţi unşi cu toate unsorile, dotaţi cu pistoale-mitralieră, care executau ordine fără să pună întrebări.

Hannah îl revăzu în gând pe micul servitor. Prins în nămol, corpul aproape scufundat, ploaia răpăindu-i pe faţă, pe ochii închişi. Sângele care şiroia din rana de pe frunte se dilua în apă. Şi apoi trecu o avalanşă de nămol peste el şi îl văzu cum începe să alunece. Să-i fi găsit între timp cadavrul? Lui Hannah îi trebuise mult timp să ajungă în Guatemala City. Îl descoperiseră între timp pe Hernán? Imposibil, gândi Hannah. Hernán sigur va mai zăcea multe zile îngropat sub nămol.

Până la ghişeu tot mai avea vreo zece metri. Un cărucior de curăţenie era împins de-a lungul cozii şi lăsa o dâră de apă pe pardoseala de piatră. Hannah încerca să-şi pună gândurile în ordine. Ce ştia, ce *credea* că ştie? Salomon Gaspar, portughezul care era închis în Sikringen şi îl ucisese pe un tânăr danez cu extract de cucută, venise acum mulţi ani la Melchiades. Salomon Gaspar fusese chinuit de coşmaruri şi avusese mereu viziuni despre o viaţă anterioară. Se găsiseră prin intermediul internetului, iar Portughezul călătorise până la urmă

în Guatemala, pentru a-l vizita pe Melchiades în Todos Santos. Aici îi povestise, în stare de hipnoză, despre viaţa sa anterioară. Îşi mai amintise doar fragmente, îndeosebi împrejurările în care murise cu mulţi ani în urmă.

Hannah încercă să-şi amintească tot ce auzise pe bandă. Un anumit hotel. Cadogan? în acest hotel credea Gaspar că murise în viaţa sa anterioară. Şi de aceea fusese toată viaţa lui obsedat de hoteluri. Îl căutase mereu pe cel potrivit. Şi spusese ceva despre soare. Soare în ochi?

Poliţiştii se îndepărtară puţin, dar veniră alţii, la fel de greu înarmaţi. Hannah încercă să nu se uite la ei, privirea îi căzu pe un panou informativ. Aeroportul din Guatemala City se numea La Aurora. Ca rujul ei, gândi Hannah. Iarăşi una dintre acele legături pe care Niels nu le înţelegea, dar aurora însemna un început, îşi spuse Hannah. Începutul a ceva nou. Al iubirii? Buzele intrau şi ele în joc? Hannah îşi abandonă lanţul asociativ şi înaintă odată cu coada, care se pusese o clipă în mişcare, pentru a sta apoi iarăşi pe loc. „American Airlines” scria deasupra ghişeului. Compania aceasta aeriană avea să o elibereze din coşmarul în care aterizase.

Prin ferestrele panoramice ale aeroportului vedea munţii care împrejmuiau oraşul ca un zid brun-închis. Vârfurile lor se contopeau cu norii albi, până când un Boeing rulă în faţa ferestrei şi-i blocă priveliştea.

De ce soare? De ce pomenise Salomon Gaspar soarele? Era doar un detaliu din viata lui anterioară? O amintire stranie, care persistase dintr-un motiv sau altul?

În difuzoare se anunţă că un anume señor Silva era căutat. Vocea era uşor distorsionată, ca vocea lui Salomon Gaspar pe bandă, în timpul hipnozei. Ce mai spusese Portughezul? Ceva despre război? Nu, nu direct, dar vorbise despre soldaţi. *Cadogan, soldaţi, soare.* Şi o dată? Da, dar numerele i se şterseseră din memorie. Ciudat, gândi Hannah, tocmai numerele şi le amintea în mod normal.

Se adunau tot mai mulţi poliţişti, o adevărată armată, nu mai lipseau decât tancurile şi avioanele de vânătoare cu reacţie, pentru a fi pregătiţi să invadeze vreuna dintre ţările vecine mai mici. Toată desfăşurarea asta de trupe era chiar numai pentru ea? Se întrebă dacă nu era mai bine să iasă din rând şi să o şteargă de acolo, dar unde să se ducă? Dacă era căutată, nu vor înceta să o caute nici după un ceas, nici după o zi. Dimpotrivă, cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai cunoscut îi devenea numele, cu atât mai des va pâlpâi pe diverse ecrane. Nu, asta era şansa ei de a se întoarce acasă. Şi numai asta conta în momentul de faţă. Trebuia să meargă înainte, să spere că încă nu găsiseră cadavrul şi că nu vor face legătura cu ea.

O femeie. Portughezul mai menţionase pe bandă şi o femeie. *Rachel.* Care era rolul ei în poveste şi cine era ea? *1 found her.* Hannah îşi reaminti mesajul codificat. Despre femeia aceasta vorbise Gaspar în stare de hipnoză?

Señor Silva, please come to the Information desk, croncăni iarăşi vocea din difuzoare, iar Hannah reuşi să se liniştească pe moment că poliţia nu o căuta pe

ea, ci pe acest bărbat. Sigur era ceva legat de droguri sau bănuială de terorism. Dar liniştea i-a fost de scurtă durată. În afară de aceasta, în sală era cumplit de cald. Transpiraţia îi lipea bluza de spate, iar băieţelul din faţa ei se tot holba la ea, de parcă ar fi citit pe chipul ei că ceva nu era în ordine. Hannah închise o clipă ochii, două secunde de pace.

Bun, îşi spuse în sinea ei. Era vorba despre reincarnare. Trebuia să fie pregătită să gândească pe ocolite, să lase deoparte raţiunea şi să elimine ultimele filtre. Să se elibereze de scepticism.

30 octombrie.

Brusc, îşi amintise limpede această dată. 30 octombrie. Dar era data naşterii sau a morţii lui? Mai pomenise un număr.

Mai avea o singură persoană înaintea ei. Hannah îşi scoase din poşetă paşaportul şi cârdul VISA. Privirea îi căzu pe poza ei de paşaport, cu claia de păr încâlcit.

Capul lui Salomon Gaspar. Abia acum se ivi gândul în toată claritatea sa: trebuia să pătrundă în creierul Portughezului, în gândurile lui. Trebuia să vadă lumea cu ochii lui. Un bărbat bolnav, un bărbat pe care cei mai buni psihiatri din lume îl declaraseră nebun. Şi care era convins că mai trăise o dată.

— *Next please.*

Femeia de la ghişeu ridică privirea şi se uită la Hannah. Părul ei negru şi lins, tuns paj, semăna cu o perucă. Sub machiaj avea o faţă obosită.

Hannah îl privi în treacăt pe poliţistul cel mai apropiat. Apoi se lipi de ghişeu, îşi sprijini coatele pe tejgheaua de culoare deschisă şi se hotărî să spere că totul va fi bine. Afişe în fundal. Grand Canyon, Las Vegas. Fort Lauderdale. Turnul Eiffel, Big Ben. Vara în Londra, scria dedesubt. Literele roşii şi cursive erau probabil menite să sugereze prospeţime şi spontaneitate. O excursie la Londra, de ce nu? Poate-un weekend de plimbări prin Hyde Park sau cumpărături pe Oxford Street. Câteva nopţi la hotel. În Cadogan? Hannah îşi scoase telefonul mobil şi căută Cadogan pe Google. De ce nu se gândise până acum la asta? Conexiunea era slabă, nu se întâmpla nimic.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă femeia cu tunsoarea paj.

Acum, în sfârşit, se întâmpla ceva pe ecranul telefonului: Cadogan Hotel, Sloane Street, Knightsbridge, Londra.

— Cu ce vă pot ajuta? repetă femeia, deja puţin mai nerăbdătoare.

— Londra, spuse Hannah. Aş dori un bilet pentru următorul zbor spre Londra.

*

Dormise? Hannah se îndreptă de spate, pe locul ei din cabina întunecată. Doar la câteva locuri se mai vedea lumina palã a monitoarelor. La câteva rânduri în faţa ei, o femeie îi şoptea ceva soţului ei. Hannah încă mai simţea mirosul slab al insecticidului pe care-l pulverizaseră în cabină, la scurt timp după decolare. Ca

să fie siguri că nu aduc insecte dăunătoare din America Latină în Europa, fusese explicaţia. Un miros înţepător, chimic, dar chipurile absolut inofensiv.

Hannah îşi sprijini capul de geam. Plastic rece ca gheaţa, afară totul era negru, astfel încât văzu limpede W-ul uşor de recunoscut al constelaţiei Cassiopeia. Lucru care o linişti în oarecare măsură. Ca şi cum, după excursia în junglă şi coşmarul cu Hernán, ar fi revenit deja pe meleagurile natale. Să vadă Cassiopeia era pentru Hannah aproape acelaşi lucru ca întâlnirea cu un vechi prieten. Întotdeauna iubise această constelaţie, poate fiindcă Tycho Brahe descoperise în ea, în 1572, Stella Nova, o stea nouă, dovedind astfel că şi constelaţiile sufereau transformări. *Transformări*. Exact ceea ce nu-i reuşea lui Niels. El era mereu acelaşi. Mereu. Şi poate de aceea simţea Hannah acum fizic cât de mult îi lipsea Niels, ca şi cum i-ar fi lipsit o parte din ea.

30

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Ceasul de deasupra uşii. Douăsprezece ore. Chiar fusese absent douăsprezece ore, gândi Niels când se trezi şi încercă să se ridice în capul oaselor, în cămaşa de forţă.

— Nu mă pot aşeza, strigă Niels.

O asistentă medicală stătea în uşă. Lea?

— Să te ajut?

— Poţi să-mi scoţi chestia asta? întrebă Niels, deşi ştia că era imposibil.

— Nu, trebuie să rămâi în cămaşă, Jens, spuse asistenta. A trebuit să te legăm deja de două ori, acum mai aşteptăm puţin să vedem ce urmează.

Îl ajută să se îndrepte, iar Niels se ridică în picioare. Două curele de piele erau bine strânse în jurul încheieturilor mâinilor şi legate una de alta la spate. Şi picioarele îi erau legate, de aceea nu putea face decât paşi foarte mici. Niels se opri la uşa celulei sale.

— Revista asta e a ta?

Guvernanta stătea în faţa lui şi îl privea plină de aşteptare.

— Revista asta e a ta?

Niels aruncă o privire pe copertă. Stop 39. Un prospect publicitar, pentru nu ştiu ce depozit de la marginea unei şosele de acces.

— Revista asta e a ta?

— Nu, şopti Niels, dorindu-şi ca acea cretină să se care odată.

Se sprijini de cadrul uşii şi o privi cum se îndepărtează şi le adresează şi celorlalţi aceeaşi întrebare.

Niels se gândea. La calea de ieşire de aici. La Paludan. Medicul se lăsase legat de bunăvoie. Cine accepta una ca asta? Gândurile lui Niels se învârteau în jurul casei lui Paludan. Sertarul din dormitor.

— Leon?

Şeful de operaţiuni, în ureche.

— Da?

— Poţi să-mi faci legătura cu Casper?

— De ce?

— Pentru că ucigaşul lui Paludan e o femeie. În seara aceea a avut o escapadă amoroasă, şopti Niels, ieşi pe coridor şi o luă încet din loc, cu paşi târşâiţi, iniţiindu-l în acest timp pe Leon în teoria lui.

Despre vechea ieşire, care ducea în capelă. Că era posibil ca femeia să fi intrat pe acolo, pentru a se întâlni cu Paludan. Şi că îl legase, un joc, pe care-l mai

jucase poate şi cu alte femei. Numai că de data aceasta îl costase viaţa.

— De ce? întrebă Leon. Cine ar face aşa ceva?

— Nu ştiu, şopti Niels. Avem nevoie de Casper.

Tăcere.

— Alo?

Vocea lui Casper venea de undeva de departe. Pe fond se auzea bâzâitul unor computere.

— Salut, Casper, aici e Niels Bentzon. Ştii de ce stăm de vorbă? întrebă Niels tărăgănat şi încercă să recapete controlul asupra maxilarelor şi limbii sale.

Niels aruncă o privire peste umăr, dar pe coridor era linişte. Guvernanta îi arăta prospectul Portughezului. Acesta i-l smulse brusc din mână. Era prospectul lui? Ce se petrecea? Se săturase în sfârşit de veşnicele întrebări ale Guvernantei?

— Leon zice că e vorba despre cazul Paludan, răspunse Casper pe un ton cam absent, dar tipic pentru un geniu al computerelor.

— Casper? Tu ai întocmit lista cu personalul?

— Da.

Niels îşi văzu imaginea reflectată într-un geam. Cămaşa de forţă îi reducea la minimum libertatea de mişcare. Se întoarse, nu voia să se vadă aşa. Apoi porni cu paşi târşâiţi înapoi, către celula lui.

— Casper, trebuie să ştiu dacă vreuna dintre angajate are o legătură cu unul dintre deţinuţi.

— Cu Salomon Gaspar?

— Exact, spuse Niels.

— Dar am mai verificat asta o dată. Leon şi cu mine n-am găsit nicio legătură nici între Gaspar şi tânărul pe care l-a ucis.

Niels se străduia să-l asculte pe Casper şi să înţeleagă ce spune, când se apucă să vorbească despre reincarnare şi renaştere, despre duşmani din vieţi anterioare, despre un loc de întâlnire virtual, pentru oameni care îşi căutau prieteni, rude, duşmani şi iubiţi care trăiseră, în unele cazuri, cu sute de ani în urmă. Niels încerca să se concentreze, dar era dificil, avea gura uscată şi îl incomodau afurisitele de curele. În vreme ce Casper continua să vorbească, Niels văzu în gând o imagine despre sine. Un cal în deşert, legat, o fântână goală. Niels era calul, care încerca să bea apă dintr-o sursă secată? Pentru el nu mai exista speranţă, nu mai exista iubire? Hannah îl părăsise?

Vocea lui Leon îl readuse pe Niels la realitate:

— Casper, trebuie să mai verifici o dată cu Niels toate numele. Ai înţeles?

Tăcere.

— În regulă, am deschis fişierul. Cu cine începem?

Niels stătu să se gândească. Femei, punctul vulnerabil al lui Paludan, slăbiciunea lui, sex, nu doar sex, ci sex la limită, la limita imprevizibilului. Cătuşe, vibratoare... Paludan era un om lipsit de astâmpăr, poate supradotat din

punct de vedere intelectual, se plictisea repede. În pat să fi fost la fel? Niels cunoştea oameni de felul lui, fosta lui soţie, Kathrine, fusese aşa şi îl surprinsese la un moment dat pe Niels, la începutul relaţiei lor, cu un vibrator mare şi negru. Niels îşi amintea foarte bine cât de dezamăgit fusese atunci, pentru că avusese sentimentul că el însuşi nu-i este de ajuns Kathrinei, deşi ea îl asigurase că era vorba doar despre ceva în plus. O senzaţie tare, cum e pentru unii dunga de praf alb, iar pentru alţii sticla de vin pe care o savurează cam prea des... Cei mai mulţi oameni au nevoie de ceva în plus. Iar pentru Paludan acest ceva era sexul riscant.

— Cu angajatele, spuse Niels.

— Le-am împărţit după orar. Ne-am concentrat la cele care au lucrat în noaptea morţii lui Paludan, spuse Casper.

Niels îi auzea degetele dansând pe tastatură.

— Acum extindem lista, spuse Niels. Uită-te la *toate,* şi la cele care nu erau în tură.

— OK. De ce?

Vocea lui Leon, agresivă şi nerăbdătoare:

— Nu trebuie să te gândeşti la asta, fă ce-ţi zice Bentzon!

— E-n regulă, se grăbi Niels să spună şi le relată pe scurt despre coridorul secret de la subsolul secţiei de maximă siguranţă.

Un coridor la care pacienţii nu aveau acces. Un pasaj de pe vremea când fusese construită clădirea principală.

— Niels?

— Începe cu cele mai tinere, mormăi Niels.

— Defineşte „mai tinere”.

— Între douăzeci şi patruzeci, hai odată, se răsti Leon atât de tare, încât Niels nu-şi putu reţine un rânjet.

Nici nu-şi mai amintea de când nu mai folosise aceşti muşchi.

— Le am aici, spuse Casper şi le luă la rând.

Iben Jensen, treizeci şi doi de ani, nu fusese de serviciu în seara aceea. De formaţie psiholog, studiase în Århus, avea trei copii, locuia în colocaţie în Frederikssund. Pe Niels îl deranja că nu avea poze la numele respective, în vreme ce Leon şi Casper vedeau fotografiile femeilor pe monitoarele lor.

— Mă îndoiesc că psihiatrului nostru i-a ars de tipa asta, spuse Leon laconic.

— Sunt întru totul de acord cu tine, spuse Casper.

— De ce?

— Păi, e cam... cum să mă exprim?

— Ca o şopârlă, propuse Casper cu prudenţă.

Niels se întrebă dacă înfăţişarea lor avusese vreo importanţă pentru fanteziile lui Paludan. Fosta şi actuala lui soţie erau frumoase, dar chiar era vorba despre frumuseţe? Nu conta mai degrabă riscul?

— Cred că putem sări şi peste asta.

— De acord, spuse Leon.
— Ba nu, zise Niels. Staţi puţin, nu merge aşa. Gândiţi împreună cu mine, băieţi.
— Gândim, spuse Leon.
— Ba nu. Voi vă uitaţi la poze şi încercaţi să ghiciţi de care dintre femei a avut Paludan cel mai mult chef.
— Corect, spuse Leon.
— Dar e vorba despre dorinţe ascunse, despre pofte interzise, spuse Niels şi rezumă: Avem o listă cu numele femeilor. Una dintre ele l-a ucis pe Paludan. Şi-a dat întâlnire cu el, la dorinţa lui, la subsolul secţiei de maximă siguranţă, şi anume în încăperea în care se realizează în mod normal terapiile cu electroşocuri. Cine ar putea fi această femeie?
— Dacă e să nu ne luăm după înfăţişare, şopti Casper îngândurat.
— Şi nici după cine a fost de serviciu în seara aceea, adăugă Niels nerăbdător şi în clipa următoare amuţi.
Portughezul ieşise din celula lui. Îl văzuse oare pe Niels?
— Mai ştiţi cum l-a prins FBI-ul pe Al Capone? întrebă Casper cu prudenţă.
— Pentru evaziune fiscală, spuse Leon. Ce propui? Să-i verificăm declaraţiile fiscale?
— Nu, dar trebuie să căutăm ceva... ieşit din comun.
Casper era pe drumul cel bun, aşa avea Niels sentimentul. Nu vă mai gândiţi pe moment la motiv, concentraţi-vă în exclusivitate asupra anchetei, temelia oricărei munci poliţieneşti. Căutaţi peste tot şi vedeţi ce se iveşte. Un om de rând crede că poliţia caută în primul rând motivul, dar nu e nici pe departe aşa. Anchetele nu pornesc niciodată de la motiv, numai în filmele poliţiste e aşa. În realitate anchetatorii caută urme tehnice, lucruri care nu se potrivesc, piesa care nu are ce căuta în puzzle.
— La ce te gândeşti, Casper? întrebă Niels.
— Mă uit la informaţiile despre Berit, răspunse Casper şi parcurse împreună cu ceilalţi doi datele despre ea.
Asistentă medicală calificată, a absolvit şcoala acum doisprezece ani, a lucrat tot timpul în psihiatrie, ceea ce nu era neobişnuit. Nici în viaţa personală nu avea nimic ieşit din comun. Două domicilii în ultimii opt ani, soţ şi copii la ambele domicilii. Nici nu fusese angajata vreuneia dintre clinicile în care lucrase Paludan înainte de a se transfera la Sikringen. Niels îl asculta răbdător pe Casper, care parcurgea acum informaţiile despre asistentele medicale Ulrikke şi Klara. Leon întrebă dacă puteau exclude faptul că bunului lor psihiatru nu-i plăceau numai femeile?
— Stop! Ce ai spus?
Niels se întorsese între timp în celula lui.
Tăcere, după care Leon spuse:

— Dacă bunului psihiatru...
— Nu, nu tu, Casper!
— Am spus *Merete*, răspunse Casper.
— Şi înainte? întrebă Niels şi îşi aminti că Merete fusese cea care îl luase în primire când sosise în secţia de maximă siguranţă.
Asistenta-şefă? însemna că îl vedea pe Paludan mai frecvent decât celelalte, că aveau o colaborare mai strânsă? Dar nu asta trezise interesul lui Niels.
— Am spus că a primit pensie de invaliditate.
— Merete? întrebă Niels.
— Da, dar acum nu mai primeşte, a cerut acum trei ani să fie declarată sănătoasă şi de atunci lucrează iarăşi.
— Asta nu se întâmplă în fiecare zi în Danemarca, spuse Niels.
— De parcă ai şti tu, Bentzon, pufni Leon.
— Domiciliul? întrebă Niels şi privi afară prin uşa întredeschisă.
Portughezul venea pe coridor spre el şi-i făcu un semn. Ce voia să discute cu el?
— Ies puţin pe coridor, şopti Niels. Dar continuă, Casper, te ascult, numai că nu-ţi pot răspunde.
Niels deschise uşa puţin mai larg şi ieşi pe coridor. Trecu pe lângă bătrânul portughez, care îi aruncă iarăşi o privire. Merete era în spate, lângă sala de mese, împreună cu două colege mai tinere.
Vocea lui Casper în ureche, în cap, peste tot:
— Locuieşte foarte aproape de clinică, văd acum.
Leon îl întrerupse:
— Dar nu e ceva neobişnuit.
— Soţ? Copii? şopti Niels.
Portughezul îl fixa cu privirea. Se oprise din mers. În faţa duşurilor? Da, încerca să ia contact cu el.
— Verific acum după listele de la evidenţa populaţiei, spuse Casper şi reveni după câteva secunde. Locuieşte împreună cu sora ei, Rebekka.
— Urmăreşti o pistă falsă, mârâi Leon şi adăugă: Trebuie să mă duc la un copac. Două minute, să nu faceţi vreo prostie între timp!
Niels auzi un clic slab când Leon îşi închise microfonul. Pentru prima dată singur. Asta era izolarea la care visase Niels? Să fie de unul singur, despărţit de Hannah şi sentimentele ei nerostite? Izolare sentimentală.
— Niels?
Îl uitase pe Casper.
— Mai ai nevoie de mine acum?
Niels mormăi:
— Nu.
— Pot să continui cu Merete şi Rebekka Andersen când mă întorc, spuse

Casper. Ia stai puţin, nu au acelaşi nume de familie. Una dintre ele trebuie să fi fost măritată, sora. O cheamă Thorn, spuse Casper şi se deconectă.

Niels prinse privirea lui Merete. Se gândea la cuvintele lui Casper, informaţiile acestea îi puteau fi de vreun folos? Era important că Merete locuia împreună cu sora ei – Rebekka – şi că nu purtau acelaşi nume? Rebekka Thorn? Numele îi suna cunoscut lui Niels. Dar de unde? Se uită la spatele îngust al lui Merete, la profilul ei, în timp ce ea stătea de vorbă cu Guvernanta. Fata lui Merete era atât de... tristă? Dar poate că era ceva normal aici în secţie. Şi totuşi... La naiba, de unde ştia numele ăsta? Rebekka Thorn? Asistenta făcea câţiva paşi spre el.

— Rebekka, spuse Niels când femeia trecu pe lângă el.

Merete reacţionă imediat, se răsuci şi îl privi cu răceală. Sigur, cărui angajat îi plăcea ca nebunii să umble prin secţie rostind în gura mare numele rudelor lor? Puteau să o considere o ameninţare. Se holba la Niels şi în ochii ei se citea... frică?

Portughezul era tot în faţa duşurilor. Îi zâmbea lui Niels? Bătrânul Portughez voia să-i împărtăşească un secret. Iarăşi îi făcu semn Iui Niels să se apropie.

Casper reveni brusc în ureche:

— Niels, în drum spre cantină mi-am amintit ceva.

Niels se apropia cu paşi mici de Portughez. Bătrânul ţinea ceva în mână. Niels făcu un pas într-o parte şi aproape că-şi pierdu echilibrul.

— Calm, şopti Portughezul şi-l apucă de braţ. Calm. Îţi spun. Îţi spun cine a făcut-o.

Dintre degetele bărbatului străfulgeră un mic obiect metalic. O cheie de la baie? De unde o avea? se întrebă Niels şi urmări cum Portughezul vâră obiectul în broască. Uşa se deschise. Ce voia să-i arate? Sau voia să-i spună ce ştia despre uciderea lui Paludan?

— Îţi spun cine, repetă Portughezul, păşi în baie şi încuie uşa în urma lor.

Casper continuă:

— M-am gândit iarăşi la sora asta, la Rebekka. Are acelaşi nume de familie ca tânărul care a fost ucis. Benjamin Thorn. Portughezul l-a ucis. Ne ajută cumva chestia asta?

Revelaţia se produse în clipa când îl nimeri în gât prima lovitură. Dură şi calculată. Pe moment i se tăie respiraţia. Rebekka, mama lui Benjamin, cea care beneficiase de pensie de invaliditate. Unicul fiu al Rebekkăi fusese ucis. Rebekka suferise o cădere nervoasă şi se mutase la sora ei. Aveau nume diferite, dar semănau foarte bine. Să fi candidat Rebekka sub numele lui Merete pentru postul din secţie? Să se fi dat drept Merete? Asta sigur s-ar fi verificat. Dar cine să verifice aşa ceva? Ca să se răzbune? Răzbunarea era singura consolare. Portughezul îl nimeri iarăşi, de data aceasta în cap, dintr-o parte.

— Niels, eşti acolo?

Cămaşa de forţă îl împiedică să se apere de următoarea lovitură, care îl nimeri

în faţă. Niels se prăbuşi pe spate. Se dădu cu capul de gresia tare şi rece. O secundă îşi pierdu cunoştinţa, după care îl văzu pe Portughez cum se apleacă deasupra lui. Spusese ceva? Nu, vocea din capul lui Niels aparţinea altcuiva. *Am un cadou la mine. Am un cadou la mine,* îi spunea Berthold lui Sonning. Niels repeta tot mereu propoziţia în sinea sa. Portughezul îl înşfăcă. *Am un cadou la mine.*

— Bentzon?

Vocea lui Casper. Niels voia să spună ceva. Alarmă, ajută-mă! Cel mai vechi semnal de alarmă al poliţiştilor. *Poliţist în primejdie!*

— Nu ştiu dacă mă auzi, Niels, spuse Casper, când Portughezul îl apucă de cap cu ambele mâini.

Voia să-i frângă gâtul?

— Dar cred că ai găsit ceva. Rebekka asta. După cum văd eu lucrurile...

O ultimă încercare de a se elibera. Dar Portughezul era prea puternic. Îl ridică de jos pe Niels apucându-l de cap.

— Nu, şopti Niels.

— Ba da, răspunse Casper. Rebekka asta e mama tânărului pe care l-a ucis Portughezul. Nu e o coincidenţă cam stranie că sora ei lucrează acum în aceeaşi secţie?

Niels auzi din nou glasul lui Berthold: *Am un cadou la mine.* Fiul lăcătuşului. În clipa când Portughezul îi izbi capul de gresie cu toată forţa, Niels ştiu despre ce cadou era vorba. Un şperaclu pentru baie. Totul fusese pregătit din timp, Portughezul îl ademenise în mod intenţionat pe Niels aici. Dar de ce?

— Casper? şopti Niels.

Glasul i se frânse, Niels nu mai avea aer.

O nouă lovitură, mai dură decât cea de dinainte. Dar apoi încetă. Salomon Gaspar zâmbea. Îi dădea o şansă.

— Casper? spuse Niels, fără să înţeleagă de ce-i permitea Portughezul să vorbească.

— Da?

— Poliţist în primejdie! spuse Niels cu glas stins şi deodată pricepu ce urmărea Portughezul.

Gaspar îl mai lovi o dată şi îşi concentră toate forţele în această ultimă lovitură. Niels Bentzon se miră cum ajunsese el aici, încuiat într-o baie umedă, în cea mai sigură închisoare din Europa de Nord. Apoi îl gâdilă ceva în ureche. Niels încercă să deschidă ochii, dar nu izbuti, şi apoi simţi că nu era un animal, ci degetele lui Gaspar, care-i scoteau casca din ureche. Şi asta făcea parte din planul lui. Trebuia să-i ia casca, să-l lase să zacă pe jos, încuiat în această baie, şi să se dea apoi cumva drept Niels. Totul căpăta un sens. Probabil de aceea se şi răsese în cap după venirea lui Niels. Cheia de la fiul lăcătuşului. Toate acestea făcuseră parte din planul lui. Şi acum avea şi casca lui Niels, legătura lui cu

exteriorul. Niels auzi apoi cum se închide uşa. Portughezul o încuie chiar. Era singur. Leon era pe drum, a fost ultimul lucru la care se mai gândi Niels, după care îşi dori neapărat să doarmă, numai să doarmă puţin.

Leon îl va vedea pe Gaspar şi îşi va da seama că nu e Bentzon. În pofida capului ras şi a staturii asemănătoare. Nu, oricât încerca Niels să înţeleagă planul lui Salomon Gaspar, tot nu izbutea.

31

Londra, Heathrow

Chipul bătrânului indian spunea totul. Lumea este un loc cât se poate de nedrept. Dacă ar fi fost la fel de tânăr şi frumos ca fata blondă de lângă el, ar fi putut vinde şi el o grămadă de bilete pentru expresul de Heathrow, care circula o dată la cincisprezece minute între aeroport şi gara Paddington. Dar situaţia era cu totul alta, oricât de zgomotos ar fi atras el atenţia asupra faptului că ceea ce avea el de oferit era exact ceea ce le lipsea călătorilor care aşteptau în faţa fetei – un bilet pentru oraş. Hannah ieşi din rând şi se duse la el, bărbatul avea nevoie de un mic succes.

— Paddington, spuse Hannah.

— *Twentyone fîfty,* i se răspunse.

Hannah îi adresă o privire încurajatoare, dar nu primi nimic în schimb şi se îndreptă către trenul care aştepta deja la peron. Îşi căută un loc şi îşi sprijini capul de fereastră. Trenul se puse imediat în mişcare şi urâta Londră se apropia de ea. Fabrici, industrie, suburbii prăpădite, oameni cu joburi la care mergeau să-şi facă datoria, ca să poată ajunge şi ei în sfârşit în cel mai apropiat pub şi să uite ce viaţă aveau.

Hannah îşi scoase telefonul mobil şi scrise pe Google Hotelul Cadogan, în căutarea căruia se aflase Portughezul toată viata. Locul în care murise. Sau totul era o mare aiureală?

*

Zăcem cu toţii în mocirlă, dar unii dintre noi privesc stelele. Lui Hannah îi plăcuse întotdeauna acest citat. Atât de mult, încât o vreme îl avusese agăţat de panoul din biroul ei. Era cât se poate de nimerit în Institutul Niels Bohr, considera Hannah. De la scriitorul irlandez Oscar Wilde nu cunoştea decât acest citat, dar mai multe nici nu voia să ştie, pentru că acesta spunea exact ceea ce definea un citat bun: totul. Auzise şi ea, desigur, că Wilde fusese condamnat la închisoare pentru homosexualitate, dar habar nu avusese că îl arestaseră tocmai în Hotelul Cadogan. Deci exact în hotelul în faţa căruia tocmai opriseră. Taximetristul se mulţumi să dea scurt din cap, după ce-şi primi banii.

Hannah privi cu atenţie clădirea roşie din anul 1887, care adăpostea unul dintre cele mai celebre hoteluri din Londra. Şaizeci şi patru de camere, dintre care nouăsprezece apartamente. Toate camerele erau amenajate individual, citise ea undeva.

Două furgonete şi un camion erau parcate la intrare, un praf gălbui plutea în

aer. Faţada era parţial acoperită de schele, un tub de plastic, gros, albastru, cobora de-a lungul ei şi se sfârşea într-un container, care era deja pe jumătate plin cu ţigle şi moloz. Hannah văzu opt muncitori, căşti de protecţie, ceva scris în poloneză, salopete murdare. Alţi doi muncitori tocmai scoteau din hotel o canapea încăpătoare, de catifea roşie, care era atent învelită în folie. Ce căuta ea aici? în gând auzi iar vocea lui Salomon Gaspar, care descria în stare de hipnoză hotelul. Hannah trase adânc aer în piept şi intră. O placă de lemn era aşezată peste treptele de la intrare şi cineva împingea acum pe ea, afară, o roabă cu pietre.

— Scuze, îi spuse Hannah bărbatului înalt, la vreo cincizeci de ani, care se afla înăuntru, poate directorul hotelului, îmi permiteţi să vă adresez o întrebare legată de ceva ce s-a petrecut aici în hotel?

Drept răspuns primi o privire stresată.

— Nu-mi amintesc exact anul, spuse Hannah şi îşi plimbă privirea prin foaierul hotelului.

Avea ferestre arcuite, cu rame sculptate, pereţi lambrisaţi, precum şi o recepţie cu partea frontală tapiţată cu catifea. Podeaua era acoperită cu folie transparentă.

Bărbatul spuse în sfârşit ceva:

— Camera 118. Dacă vă interesează locul în care s-a aflat Oscar Wilde în momentul arestării sale. Dar acum nu puteţi urca.

— Nu m-aţi înţeles, spuse Hannah şi examină lămpile în formă de picături, care atârnau din tavan de nişte tije lungi, argintii.

Dar în clipa următoare îşi adună gândurile şi-l privi pe bărbat.

— Hm?

— Caut un alt bărbat. Hannah coborî glasul, conferindu-i mai multă intensitate: A murit acum mulţi ani aici în hotel.

O cută verticală se adânci pe fruntea bărbatului, iar sprâncenele lui se uniră.

— Despre asta nu ştiu nimic. După cum vedeţi, am o mulţime de treburi, spuse directorul şi depărtă braţele.

— Dar ştiu data, spuse Hannah şi mai dori să menţioneze că era o chestiune urgentă şi că ea era dispusă să plătească pentru informaţie.

Dar bărbatul avea o expresie grăitoare şi încheie zicând:

— Încercaţi la biroul nostru de presă.

După care îşi scoase telefonul mobil, care începuse să sune:

— Da?

Hanna părăsi hotelul. Biroul de presă, spusese bărbatul. Asta însemna un secol de aşteptat la telefon, urmat de o scurtă convorbire cu o femeie care nu dădea doi bani pe problema lui Hannah şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să încheie imediat convorbirea. Lucru care nu-i va fi de niciun folos lui Hannah.

*

British Library, cea mai mare bibliotecă din lume. Hannah nu mai fusese niciodată acolo, dar ştia că biblioteca deţinea cel puţin câte un exemplar din toate cărţile scrise în Marea Britanie şi Irlanda, precum şi toate cărţile străine publicate în Marea Britanie. În total peste paisprezece milioane de titluri, un număr pe care-l puteai înmulţi cu zece, dacă luai în calcul şi revistele, cotidienele, periodicele. Cele mai vechi lucrări din inventarul bibliotecii puteau fi datate în jurul anului 300 î.H. Manuscrisul original al poemului *Beowulf* cel mai lung text cunoscut în limba engleză veche; jurnalul de bord al lui James Cook, precum şi manuscrisele originale ale lui Lewis Carroll, Jane Austen, Virginia Woolf şi Charles Dickens.

Hannah privea fix monitorul din faţa ei şi introduse Hotelul Cadogan. Nenumărate poveşti despre Oscar Wilde. Arestarea. Un moment ruşinos în istoria Angliei, era unul dintre titluri. Un desen al scriitorului încătuşat, în celula lui, un om distrus, la capătul puterilor. Majoritatea celorlalte articole erau de dată mai recentă. Un interviu cu directorul hotelului, despre renovările cuprinzătoare; Hannah îl recunoscu de la întâlnirea lor de mai devreme. Fotografii cu David Beckham şi familia lui, care înnoptaseră în repetate rânduri în Cadogan. Dar nimic care să o ajute în investigaţiile ei, nimic care să aibă o legătură cu ceea ce istorisise Salomon Gaspar în stare de hipnoză. Încercă să-şi reamintească spusele lui. Fiecare cuvânt despre hotel. Ceva despre podea? Şi o dată: 30 octombrie. Îşi mai aminti şi de soldaţi. Da, vorbise despre soldaţi şi automobile pe stradă. Război... Primul Război Mondial? Al Doilea? Da, dacă era vorba despre automobile, trebuia să fie al Doilea. Deci trebuia să caute în anii patruzeci. Poate scria ceva în arhiva digitală a ziarelor?

Hannah tastă: Times Digital Archive. Ea mai folosise arhiva, care conţinea toate ediţiile ziarului *The Times* din 1785 până în 2009. Căută în perioada 1940-1945. Ziarele din 30 octombrie. Îşi plimbă privirea peste pagini şi căută o legătură între hotel şi un deces. Poate o crimă sau un asasinat? Nimic.

Se simţea dezamăgită. Un bărbat de lângă ea strănută de două ori zgomotos şi fără nicio jenă. Hannah inspiră adânc, îşi împinse puţin scaunul înapoi şi privi în sus, prin acoperişul de sticlă al sălii de lectură. Să renunţe? Sau trebuia să se întoarcă şi mai mult în timp? Şi în anii tréizeci umblaseră soldaţi pe străzi, gândi Hannah, fără să ştie exact când anume intrase Anglia în război. O ultimă încercare, îşi spuse şi introduse 30 octombrie 1939. Marele subiect al acelei zile era primul avion german doborât deasupra Angliei. Un zbor de recunoaştere, în care îşi pierduseră viaţa ambii piloţi. Dar nimic despre Cadogan, nimic, nici când citi mai departe şi se uită şi la celelalte titluri ale zilei. O altă ştire ocupa destul de mult spaţiu: uciderea unui profesor din Oxford. Un anume Jenkins fusese victima unui jaf brutal. Dar ce era în ziua următoare? Salomon Gaspar menţionase data de 30 octombrie, dar poate se relatase abia a doua zi sau chiar după două zile? Hannah îşi spuse că asta era ultima ei şansă. Poate de aceea se

concentră în mod deosebit şi zăbovi mai mult cu privirea pe fiecare pagină, pe fiecare titlu. După toate aparenţele, ucigaşul profesorului Jenkins se sinucisese cu puţin timp înainte ca poliţia să-l poată aresta. Soţia lui Jenkins declara că pentru ea era o consolare să ştie că se făcuse dreptate. Se specifica şi ora decesului: 8:30. Abia în încheierea articolului era menţionat faptul că trupul neînsufleţit al ucigaşului fusese găsit în Hotelul Cadogan. Se ascunsese acolo de poliţie şi fusese descoperit după ce băuse otrava mortală. Numele ucigaşului era Michael Bedford.

32

Isefiord, Nykøbing, Sjælland

— Ajută-mă!

Leon abia dacă recunoscu glasul stins al lui Bentzon.

Îi ceru lui Aksel, unul dintre băieţii noi din trupa lui de intervenţie, să accelereze. Motorul urlă când vehiculul ţâşni pe pantă în sus. Soarele bătea în parbriz, în vreme ce lui Leon îi venea în minte o imagine după alta – una mai oribilă decât alta. Niels Bentzon, zăcând fără cunoştinţă pe jos, rănit mortal de unul dintre deţinuţi. *Poliţist în primejdie.* Casper îi dăduse vestea.

— Mai repede! repetă Leon.

— Ajutor!

Glasul lui Bentzon abia dacă se mai auzea.

— Rezistă, sosim imediat.

Leon se răsuci şi le spuse celor şase bărbaţi care şedeau în spate:

— Pregătiţi-vă pentru tot ce poate fi mai rău. Nu ştim cum or să reacţioneze cei dinăuntru când or să ne vadă. Pot deveni primejdioşi. Dar trebuie să-l scoatem pe omul nostru de-acolo.

— Ştiu că venim? întrebă Olav.

— Nu, răspunse şeful de operaţiuni.

O curbă strânsă şi o ultimă accelerare razantă, apoi se ivi înaintea lor zidul gălbui al închisorii. Întrebarea lui Olav nu-i dădea pace lui Leon. Era bine să-l ia pe Schapiro astfel prin surprindere? Să intre cu forţa în secţia de maximă siguranţă, indiferent de consecinţe? Leon mai dusese această luptă şi de cele mai multe ori pierduse. Ba da, era mai bine să sosească neanunţaţi, gândi Leon, în vreme ce vehiculul parcurgea ultimii metri până la intrare. În afară de aceasta, dacă ar fi sunat înainte, întreaga poveste s-ar fi transformat într-o problemă juridică. Din pricina drepturilor omului şi a nu ştiu căror paragrafe complicate. Şi de asta chiar nu aveau timp acum.

Frânele scrâşniră, vehiculul de intervenţie se opri brusc şi bărbaţii săriră pe trotuar.

— OK! strigă Leon.

Apelă prin radiotelefon centrala din Sikringen.

— Poliţia din Copenhaga. Trebuie să vorbesc urgent cu Jarl Schapiro.

Leon inspiră adânc. Calm, fără panică, îşi spuse, dar simţea limpede cât de agitat era.

— Schapiro, rosti un glas.

— Poliţia din Copenhaga. Mă aflu la intrarea principală. Mă văd nevoit să vă

rog să mă lăsaţi să intru, am bănuiala întemeiată că viaţa unuia dintre oamenii noştri este în pericol.

— A unui poliţist?

Calmul lui Schapiro era o provocare pentru Leon.

— E în secţia de maximă siguranţă şi se află în pericol maxim de moarte. S-a dat drept pacient, lucrul acesta face parte din ancheta cazului Paludan. Coborâţi la poartă şi deschideţi.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Jarl Schapiro. Noi nu avem aici poliţişti, doar treizeci de pacienţi foarte, foarte bolnavi, care au nevoie de linişte absolută.

— E în pericol de moarte şi nu e pacient, ci poliţist. Veniţi până jos! Acum! strigă Leon şi îl revăzu în sinea sa pe Niels... într-o baltă de sânge.

Trecură câteva minute şi apoi se deschise poarta.

— Vă cer să-mi daţi pe loc o explicaţie. Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Schapiro, deşi nu-i stătea în fire să înjure. Permiteţi-mi să vă amintesc că vă depăşiţi cu mult atribuţiile.

Medicul primar venise însoţit de un bărbat cu ochelari cu rame plătite compensat şi o poziţie ciudată a corpului. Arăta ca un funcţionar de bancă, ceea ce nu constituia nici pe departe un avantaj în registrul lui Leon.

Iarăşi îl avu pe Niels în ureche:

— Ajută-mă!

— Trebuie să intrăm, spuse Leon şi făcu un pas către Schapiro.

Acum îi mai despărţeau doar câţiva centimetri. Leon recurse la cea mai veche stratagemă a lui şi se proţăpi în faţa lui Schapiro.

— Aveţi de ales: ori ne lăsati să intrăm fără fasoane, ori urmăriţi din rândul întâi cum vă spargem toate uşile.

— Exclus. Schapiro îşi recăpătase calmul: Eu iau deciziile în interiorul acestor ziduri.

— Vorbim despre un poliţist rănit, zbieră Leon. Dumneavoastră sunteţi medic, aveţi datoria de a salva vieţi, iar în spatele zidurilor dumneavoastră moare unul din oamenii mei! Ori mă lăsaţi acum să intru, ori pătrund cu forţa.

O clipă de tăcere. Niciunul dintre ei nu-l scăpa pe celălalt din ochi. Apoi Schapiro dădu din cap, îşi aşeză degetul pe scanner şi tastă codul.

— Numai câte doi, spuse.

Leon arătă către Aksel.

Uşile duble se deschideau al naibii de încet. Secunde în care Leon simţi că-şi pierde minţile, fiindcă puteau însemna moartea lui Niels.

— Bentzon, strigă Leon abia ajuns pe coridorul din secţie. Bentzon?

Apoi o luă la fugă.

Leon văzuse multe la viaţa lui, dar niciodată o vrăjitoare căruntă, în cămaşă de noapte gri, care se ivi deodată zbierând în faţa lui. Ştiu imediat că era Guvernanta şi o clipă îi trecu prin minte să-şi scoată arma şi să facă ceea ce ar fi

trebuit să se facă demult, imediat după ce femeia îi ucisese pe acei copii. Dar se mulţumi să o împingă violent la o parte. Femeia mai scoase un ţipăt, pe care ceilalţi îl preluată. Unul dintre pacienţi se lipi de perete, îşi acoperi urechile cu mâinile şi începu să plângă.

O asistentă medicală încercă să-l oprească pe Leon.

— Ce se petrece aici?

— Niels Bentzon, unde e? strigă Leon la ea şi primi drept răspuns o privire întrebătoare. Ba nu. Jens, Jens Petersen?

— Leon?

Vocea lui Aksel era speriată.

Leon ajunse din câţiva paşi la el. Niels zăcea pe burtă în celula lui, cu braţele depărtate de corp. Pretutindeni, sânge. Pe faţa lui, pe podea, pe pereţi. Leon se clătină. Capul ras al lui Niels. Spart, de nerecunoscut. Mai respira? După numai câteva zile în secţia de maximă siguranţă, Niels părea mult mai slab, dărâmat.

Leon se lăsă în genunchi.

— Bentzon?

Şi apoi încă o dată, mai tare:

— Bentzon? Mă auzi? Cine a fost? Gaspar?

Deşi ştia foarte bine că nu-l putea răzbuna pe Niels. Se sili să-şi privească atent colegul. Niels era realmente de nerecunoscut, buzele crăpate, câţiva dinţi de sus sparţi, nasul – un cocoloş de sânge, un obraz adâncit în mod bizar în cutia craniană, ambii ochi umflaţi şi plini de sânge.

— Chemaţi o salvare, urlă Leon. Acum!

Schapiro stătea afară, pe coridor. Leon întâlni privirea medicului. Era goală, absentă, de parcă tot acest haos n-ar fi avut nimic de-a face cu el.

33

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Zgomote pe coridor? Sirene? Nu se îndepărtau? Sau şi asta se petrecea doar în mintea lui Niels? Cât timp îşi pierduse cunoştinţa? Nu reuşea să se ridice, în cămaşa de forţă se simţea ca un cal olog. Unde era? Sânge pe jos, care se scurgea într-un canal. Trebuia să fie baia. Una din cele două încăperi fără camere de supraveghere. Apoi îşi aminti că Portughezul îl ademenise aici şi desculase uşa cu ceva. Cu un şperaclu? De la Berthold, fiul lăcătuşului? *Am un cadou la mine.*

— Leon? Ajută-mă? bălmăji Niels, dar îl întrerupse o voce din spatele lui.

— Ce faci aici, Jens?

Merete era la uşă. Ba nu, nu Merete. Rebekka. Mama lui Benjamin Thor.

— N-ai ce căuta în baie. Cum ai intrat aici?

— Rebekka, spuse Niels şi văzu mânia din ochii ei.

Îngerul morţii. Amândoi ştiau acest lucru. Rebekka stătea acum şi se gândea cum să scape de el? se întrebă Niels.

— Totul în regulă la voi? întrebă o voce din spatele Rebekkăi.

Niels nu-l vedea pe gardian, dar îi recunoscu vocea.

— Cred că a căzut. Nu ştiu cum a intrat aici, spuse Rebekka.

— Ajută-mă, şopti Niels. Numele meu este Niels.

Îşi auzea disperarea din glas, frica. Îi vibrau corzile vocale, iar glasul i se frânse când îşi repetă numele:

— Niels, Niels Bentzon.

— Ştii că a fost poliţia aici? zise Klaus intrând în baie. Se pare că unul din cei noi e poliţist. A fost mare zarvă.

Niels îi tăie vorba:

— Ba nu, eu sunt poliţistul! Eu sunt de la poliţie! Leon! Leon, vino! Poliţist în primejdie!

— Mă ajuţi puţin? îl întrebă Rebekka pe gardian. Se pare că mai avem un poliţist aici.

Îşi dădea toată silinţa să pară ironic.

Niels încercă să prindă privirea gardianului. Uşa era deschisă. Thorbjørn trecu pe acolo, în cămaşă de forţă.

— Chemaţi poliţia! striga nebunul. Chemaţi poliţia!

— Trebuie să-l întoarcem întâi pe burtă, spuse Rebekka. E complet dus.

Niels simţi două mâini puternice la subsuori şi văzu cum mama lui Benjamin aspiră o substanţă într-o seringă.

— Vrea să mă omoare, şopti Niels. Ajută-mă, Klaus. Eşti Klaus, nu?

— Calmează-te, Jens, spuse gardianul.

— Klaus? Mă calmez, dacă mă asculţi. Numele meu nu este Jens. Pe mine mă cheamă Niels Bentzon. Eu sunt poliţistul, spuse Niels disperat.

Tot nu pricepea cum reuşise Gaspar să-l păcălească pe Leon. Doar dacă... dar atunci ar fi trebuit să-şi stâlcească faţa în asemenea hal, încât să fie de nerecunoscut.

— O să te simţi imediat mai bine, crede-mă.

— L-ai prins? Poţi să-l întorci pe burtă pe poliţistul nostru? Da, aşa e bine, spuse Rebekka atunci când Niels simţi sub obraz pardoseala rece.

O durere sfâşietoare îi pulsa în regiunea occipitală.

— Nu, Klaus, ascultă-mă. L-au luat pe altul. Gaspar a evadat. La făcut să creadă că sunt eu.

— Durează doar o secundă, Jens.

— Faţa celui pe care l-a luat poliţia era desfigurată? Zdrobită? voia Niels să ştie.

Klaus nu-i răspunse.

Thorbjørn zbiera afară pe coridor:

— Poliţia!

— Klaus!

Niels ar fi vrut să ţipe, dar din gură îi ieşi doar un hârâit răguşit. Încercă să vadă cât de departe ajunsese Rebekka cu injecţia.

— Linişteşte-te, Jens!

— Schapiro, şopti Niels. Vreau să vorbesc cu Schapiro. Acum!

— Jens. O să-i spunem doctorului Schapiro că vrei să vorbeşti cu el, spuse Rebekka. Îţi promit. Dar acum te relaxezi puţin. Mâine o să puteţi sta de vorbă pe îndelete.

— Uită-te la mine, Klaus! Uită-te în ochii mei, şopti Niels şi încercă să stabilească un contact vizual cu gardianul. Klaus! Gaspar e în celula lui? Ia gândeşte-te puţin!

— Destul, spuse îngerul morţii, iar Niels simţi cum îi este trasă încet în sus mâneca.

Să moară aşa, se minună Niels. De mâna unei femei care-i strângea aproape drăgăstos o curea în jurul braţului, pentru ca sângele să se adune în vene. Aşa murise şi Foarfecă? Dragostea Rebekkăi, grija unui înger al morţii, tandră şi înţelegătoare. Dacă se pricepea cineva să omoare, atunci ea era acea persoană.

— Klaus, dacă poliţia tocmai a scos un pacient desfigurat din celula mea, eu de ce zac aici? Uită-te la mine!

— Mă uit la tine, Jens, şi te ascult, replică Klaus într-un mod deopotrivă de mecanic şi studiat, în timp ce o urmărea pe Rebekka mânuind seringa.

— Întreab-o. Întreab-o pe Rebekka cum a murit Foarfecă. A murit de o supradoză, Klaus. Întreab-o cine i-a făcut Foarfecii ultima injecţie.

— Nu o cheamă Rebekka.
— Jens, acum chiar trebuie să stai liniştit, spuse asistenta medicală. Altfel nu-ţi nimeresc vena şi trebuie s-o luăm de la capăt. Şi nu vrei nici tu asta, nu-i aşa? Ai o contuzie nasoală la cap, Jens.
— Klaus?
— Ai auzit-o, Jens, spuse Klaus. Linişteşte-te! Cunoşti procedura, trebuie să-ţi iei medicamentul, deci nu mai face atâta tam-tam.
Niels îşi lăsă capul pe spate, îşi fixă privirea în tavan şi apoi închise ochii. Gândeşte-te, Niels! Cum poţi să-l convingi pe gardian că nu eşti schizofrenic? Cu informaţii? Dacă-i spui ceva ce nu poate şti niciunul dintre nebuni?
— Christian Paludan comandase bilete pentru feribot, pentru el şi pentru tânăra lui soţie. Cu două zile înainte de a fi ucis, spuse Niels.
Deschise ochii. Klaus se uita la el.
— Amprentele lui Christian Paludan s-au găsit pe paharul cu otravă din biroul lui, dar amprentele au fost aplicate pe pahar abia după moartea lui. Analiza... Klaus, în urma analizei noastre criminalistice am ajuns la concluzia incontestabilă că Paludan nu a băut otrava de bunăvoie.
— Ţine-l bine, spuse femeia cu voce tare.
De ce vorbea acum aşa de tare? Ca să acopere vocea lui Niels? Canula, obligatorii stropi în aer. Picături minuscule de moarte căzură pe faţa lui Niels.
— Klaus! Paludan nu a murit în biroul lui, şopti Niels, care aproape nu mai avea voce.
Ce să mai spună?
— Paludan a murit în camera unde sunt legaţi pacienţii. A avut o relaţie cu ea. Voi îi spuneţi Merete, a fost un joc sexual al lor, l-a legat pe Paludan. Gândeşte-te bine, Klaus, i-ai văzut vreodată schimbând priviri?
— Ai o imaginaţie debordantă, Jens. Eşti total dus cu pluta, spuse asistenta medicală cu un glas strident.
Ba nu, nu asistenta. Adevărata asistentă era Merete, Rebekka era zeiţa răzbunării.
— Klaus, tu nu trebuie să ai încredere în mine.
— Hai că ai zis şi tu ceva adevărat, se răsti femeia la el şi îi strânse cureaua din jurul braţului.
Niels se opuse, în joc era viaţa lui, era Hannah.
— Ai încredere în tine, Klaus! Doar atâta te rog. Te-a rugat vreodată unul dintre deţinuţi să ai încredere în tine însuţi?
— Încetează odată, Jens, spuse Klaus cu asprime.
— I-ai văzut schimbând priviri? Pe ea şi pe Paludan? Paludan era obsedat de femei. Şi-i plăceau jocurile sexuale. Klaus!
— Taci odată din gură!
Klaus ridicase glasul. Speranţă, gândi Niels. Mânia însemna speranţă.

Indiferenţa era mult mai rea.
— Klaus! strigă Niels.
Voia să scape cu orice preţ de injecţie şi se zbătea.
— Ea este mama unui tânăr pe care l-a ucis Salomon Gaspar.
— Aşa, Jens, cred că acum ai să dormi puţin.
Niels mai prinse o dată privirea lui Klaus. Îi înregistrase oare gardianul spusele?
— Vrea să răzbune moartea fiului ei. A vrut să-l ucidă pe Salomon Gaspar. Dar Paludan i-a dejucat planul. A vrut să-l transfere pe Gaspar. Foarfecă a văzut...
Mama lui Benjamin îl întrerupse strigând:
— Ţine-i braţul!
Gardianul îl strânse mai tare.
— Nu, Klaus! Altfel asişti la uciderea unui poliţist danez! Ajuţi o ucigaşă, strigă Niels şi încercă să se elibereze.
I se umplură ochii de lacrimi, când Klaus se lăsă cu genunchiul pe gâtul lui, până când acul nimeri o venă.
— Hai că am făcut-o şi pe asta, Niels, spuse asistenta medicală şi scoase acul.
Klaus îşi ridică genunchiul de pe gâtul lui Niels, dar continua să-l ţină imobilizat.
— M-a...
Rebekka îl întrerupse:
— Cred că ar fi bine să-l mai ţinem un minut, până când medicamentul îşi face efectul.
Niels îşi adună ultimele forţe. Limba parcă nu mai voia să-i dea ascultare. Un minut, zisese. Atâta timp mai avea, până ce injecţia mortală a Rebekkăi îşi va face efectul. În depărtare îl auzi iarăşi pe Thorbjørn. Sau era doar în capul lui?
— Chemaţi poliţia! Chemaţi poliţia!
— Klaus, m-a numit Niels, şopti Niels.
Oare gardianul îl auzea?
— Azi eşti năuc rău, spuse asistenta medicală.
Niels nu o mai vedea, injecţia îşi făcea rapid efectul.

34

Londra

Michael Bedford. În drum spre hotel, Hannah nu-şi mai putu scoate numele din cap. Dar se tot gândea şi la ce citise despre Melchiades şi despre reincarnare. Melchiades se credea capabil să-i pună pe oameni în legătură cu incarnările lor anterioare, prin intermediul hipnozei. Asta să fi fost legătura? Salomon Gaspar era reincarnarea lui Michael Bedford? Nu, imposibil, gândi Hannah, dar poate că Gaspar *credea* că este Michael Bedford? Ca toţi ceilalţi despre care citise pe internet. Una dintre aceste poveşti şi-o amintea foarte bine. Un scoţian, Cameron Macauley, tot povestise, de când avea doi ani, despre viaţa lui anterioară pe mica insulă Barra de pe coasta vestică a Scoţiei. Afirma că trăise acolo, împreună cu familia lui şi un câine, şi ştia tot soiul de detalii: cum arăta câinele, ce nume îi dăduseră şi cum arătau casa şi împrejurimile. Şi mai ştia că murise într-un accident de maşină. După câţiva ani, călătorise cu mama lui pe insula Barra şi acolo mama constatase că tot ceea ce-i spusese fiul ei era adevărat – deşi acesta nu pusese niciodată piciorul pe insulă.

Taxiul o lăsă pe Hannah la câteva sute de metri de hotel, în cartierul Knightsbridge. Aici numai banii păreau să conteze. Chanel, Cartier, Hermés, câteva ambasade cu teren de tenis în grădină, cluburi exclusiviste şi hoteluri pentru turişti bogaţi şi oameni de afaceri. Hannah se aşeză pe o bancă şi îi urmări pe oamenii frumoşi care treceau grăbiţi pe lângă ea. Copii în pantofi Louis Vuitton, turişti americani cu braţele încărcate de pungi cu produse scumpe, de marcă.

Gândurile lui Hannah reveniră la Salomon Gaspar. Bărbatul fusese chinuit de coşmaruri, era distrus din punct de vedere psihic şi avusese încă din copilărie tot mereu viziuni despre moartea lui într-un hotel. Suferea de insomnie, în tinereţe se angajase ca portar de noapte într-un hotel din Lisabona. Şi îşi începuse acolo căutarea. Hotel după hotel, tot mereu vânând imaginile chinuitoare din mintea sa. Dar nu găsise niciodată hotelul potrivit şi de aceea apelase în cele din urmă la Melchiades, un bărbat din celălalt capăt al lumii, care era de părere că-l poate ajuta. În stare de hipnoză, Gaspar văzuse crâmpeie din viaţa lui Michael Bedford. Printre altele, hotelul, oraşul, o dată calendaristică şi... ceva pe podea. Hannah închise ochii, razele soarelui îi cădeau pe faţă.

Avea vreun sens toată povestea aceasta? La prima vedere nu, dar... Ce scrijelise Michael odinioară pe podea, în camera de hotel, cu puţin timp înainte de a muri? Să mai fi fost locul acela de găsit? Hannah alungă acest gând. De la presupusa întâmplare trecuseră aproape optzeci de ani, de atunci podelele sigur fuseseră

raşchetate sau lăcuite de sute de ori, dacă nu erau acoperite de covoare groase. În afară de aceasta, habar nu avea despre care cameră era vorba. Pe bandă, Gaspar nu menţionase niciun număr de cameră, asta dacă îl ştiuse vreodată.

Hannah se ridică şi traversă strada. Curând ajunse în faţa hotelului, privind ţintă faţada. Un steag uriaş, de culoare bordo, cu iniţialele hotelului, flutura deasupra intrării şi sugera tradiţie şi mândrie. Furgonetelor de adineauri li se mai alăturase între timp un camion. Ceva greu căzu troncănind prin tub în container, praful se ridică. Un pistol de bătut cuie pocni undeva sus, pe schelă.

Şi acum? se tot întreba Hannah. Răspunsul era: du-te acasă, întoarce-te în Danemarca, locul tău nu e aici, nici măcar nu ştii ce cauţi. Asta i-ar fi spus Niels, în orice caz. Nu-ţi mai da importanţă făcând pe defectiva. Întoarce-te la copii, la Bjørn şi Ellen, nu e suficient să telefonezi de douăzeci de ori pe zi şi să vorbeşti cu mama. Ar trebui să fii acolo, la ei.

Soare. Ceva se urni în mintea lui Hannah. Salomon Gaspar menţionase în stare de hipnoză că fusese orbit de razele soarelui. Michael Bedford zăcuse pe podea în camera de hotel şi se zvârcolise de durere. Avea muşchii paralizaţi, limba tumefiată, respiraţia superficială. Privise pe fereastră, în soare. Asta îi descrisese lui Melchiades.

Hannah merse mai departe, coti şi ajunse în spatele hotelului. Se opri şi simţi că se anunţa ceva. Un gând, care deocamdată nu avea sens. Michael Bedford murise în hotel, în ziua de 30 octombrie 1939. Conform informaţiilor din *Times*, dimineaţa, la ora opt şi jumătate.

Hannah înălţă privirea de-a lungul zidului hotelului. Ferestre înalte, înguste, dedesubtul unor ornamente triunghiulare de gresie, astfel încât fiecare fereastră părea să poarte o coroană. Clădirea avea o înfăţişare de-a dreptul regală. Sfârşit de octombrie, gândi Hannah. Dimineaţa. Soarele răsărea târziu în acea perioadă din an. Pe la opt fără ceva. Stătu să reflecteze: la ecliptica soarelui, la cum se deplasa acesta dinspre est spre vest şi la faptul că trebuia să ţină cont de timp, pentru că orbita Pământului în sistemul solar nu era pe deplin circulară, ci puţin eliptică. Îşi scoase iPhone-ul şi căută aplicaţia Star Walk, care se bucura de ceva vreme de succes la Institutul Niels Bohr. Introduse în câmpul de căutare data şi ora. Avea dreptate, în 30 octombrie 1939 soarele răsărise la ora 7:51 şi apusese la ora 17:39 şi se aflase la cel mult 24 de grade deasupra orizontului. O altă aplicaţie, o busolă, îi indică lui Hannah unde era estul. Hannah întinse braţul şi încercă să indice un unghi de 24 de grade. La ora 8:30, când murise Michael, soarele luminase cel mult acoperişurile, nu şi străzile, trotuarele, pe oamenii dintre clădiri. *Îmi bate soarele în ochi*. Michael zăcuse pe jos şi privise pe fereastră în soare.

Ultimul etaj! Gândul parcă-i luă pânza de pe ochi. Ultimul etaj. La ora aceea, lumina soarelui nu putuse ajunge mai jos. Dar unde? se întrebă Hannah şi îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul şirului de ferestre, până când privi iarăşi în

direcţia soarelui. Trebuia să meargă pe latura estică, acolo unde răsărea soarele. Dar cum ajungea acolo?

*

Bărbaţii îşi beau tăcuţi cafeaua. La radioul din maşină se auzea muzică dată tare. Unul dintre muncitori turna cafea din termos, doi şedeau în cabina camionului şi alţi câţiva se căţăraseră pe platformă şi luaseră loc pe canapeaua pe care tocmai o scoseseră din hotel. Hannah se strecură neobservată în hotel. Placa de lemn aşezată peste trepte se îndoi puţin, când puse piciorul pe ea. În cele câteva ore de când fusese aici se schimbaseră unele lucruri. Masa de recepţie fusese împachetată în folie de plastic groasă şi opacă, iar pe jos zăcea un teanc de scânduri vechi, peste care trebui acum să se caţere. Hannah se îndreptă către uşa întredeschisă din capătul foaierului. Un curent de aer rece o izbi în faţă. Ajunse pe un coridor îngust, de unde dădea o altă uşă într-un soi de debara, în care erau stivuite scaune, saltele şi lămpi. Mergând după curentul de aer, ajunse în cele din urmă la uşa din dos a hotelului şi de acolo în curte. În colţ erau două containere, din care venea miros de resturi de mâncare. O scară lată de piatră cobora în bucătărie. În fundul curţii se afla un rând de garaje deschise. Erau locurile de parcare ale personalului? se întrebă Hannah şi cercetă din priviri un Rover argintiu. Apoi îşi lăsă privirea să alunece în sus, de-a lungul zidului hotelului. Latura estică, îşi feri cu o mână ochii, poate că Michael Bedford făcuse acelaşi lucru când zăcuse pe podea şi trăise iadul ultimelor minute din viaţa sa. Acolo, sus de tot, direct sub streaşină era o fereastră. La acel nivel nu părea să existe decât o singură cameră. Soarele bătea în geam. Aşa fusese şi în dimineaţa aceea de octombrie a anului 1939? Poate că jos în curte fusese animaţie. Oameni, automobile, căruţaşi care transportau gunoaiele sau negustori care livrau alimente. Sau se adunase poliţia în curte? Agenţii care năvăliseră pe trepte în sus. În orice caz, la ultimul etaj, în spatele ferestrei, zăcuse un tânăr care murise de o moarte cumplită.

*

Văzând covoarele groase şi moi, Hannah se trezi amintindu-şi noroiul din Todos Santos, coşmarul din Guatemala, senzaţia că se afundă. Era la etajul întâi, uşile de la camere erau deschise, unele erau goale, altele erau pe cale de a fi debarasate. Un zid despărţitor dintre două camere fusese demolat, plăci de faianţă sparte erau aruncate pe jos, tapetele se desprinseseră. „In Case of Emergency” scria pe o uşă. Alături era un plan al clădirii, cu scările de incendiu şi ieşirile de urgenţă disponibile. Latura estică, îşi reaminti Hannah. Trebuia să meargă până la capătul coridorului şi să urce de acolo pe o scară. De afară se auzeau voci. Pauza de cafea se încheiase, după toate aparenţele. Uşa îngustă era înţepenită, trebui să se împingă în ea cu toată greutatea, pentru a o deschide. În

faţa ei era scara îngustă destinată personalului. Mirosea a igrasie. Deci pe aici urcaseră şi coborâseră în fugă cameristele şi servitorii, pentru a fi mereu la dispoziţia clasei superioare britanice. Aruncă o privire în curtea din spate. O camionetă trăsese acolo, doi bărbaţi descărnau ceva. Urcă în fugă trei etaje şi ajunse în sfârşit în faţa uşii din capul scării. O deschise şi pătrunse într-un coridor întunecat, în care înaintă pe dibuite, până când atinse cu degetele o clanţă. Uşa era încuiată.

Atunci se dădu doi paşi înapoi şi îi trase un şut. Uşa sări din broască şi se izbi de un fotoliu. Bubuitura a fost înghiţită de zgomotele de şantier care răsunau de jos. Hannah intră în cameră. Privirea îi căzu asupra cadrului patului. Lipsea salteaua. Apăsă un comutator, dar lampa din tavan nu reacţionă. Atunci se duse la o lampă veche cu picior, al cărei fir era crăpat, o aprinse, iar becul pâlpâi întâi şi apoi se trezi într-adevăr la viaţă. Hannah se opri la fereastră şi privi prin geamul prăfuit în curte. Şi ucigaşul căutat de poliţie, Michael Bedford, stătuse aici? Dar de fapt de ce băuse otrava aceea? se întrebă Hannah. La fel de bine ar fi putut sări pe fereastră. Se afla poliţia deja la uşă? Auzise bătăile în uşă, bubuiturile inimii sale? Şi cine era femeia? Un cuplu de infractori fugari. Bonnie şi Clyde? Sau era doar o fantasmă, născută din frica de moarte, din frica de a fi prins de poliţie? Nu, femeia se aflase aici cu el, Hannah n-ar fi ştiut să spună de ce, dar era sigură de acest lucru.

Podeaua. Reauzi vocea lui Salomon Gaspar. Că scrijelise ceva pe podea, că soarele îl orbise în acel timp. Podeaua era acoperită cu un covor gros şi moale. Hannah se lăsă pe vine şi atinse ţesătura. Era demult aici. Sigur de câteva decenii. Îi cercetă marginile. Covorul era în unele locuri atât de rărit, încât aproape că se contopea cu duşumeaua. Hannah îngenunche pe covor. Michael zăcuse probabil sub fereastră, îşi spuse. Unde ajunsese soarele la el. În câteva locuri reuşi să-şi strecoare degetele câţiva centimetri sub covor, mai mult nu. Materialul se lipise de podea. Hannah era pe punctul de a renunţa. Toată povestea putea fi o mare eroare, o neînţelegere, consecinţa unui şir de concluzii greşite. Bedford se aflase poate în altă cameră, sau Salomon Gaspar se înşelase, dacă nu cumva era pur şi simplu nebun. Fiindcă nu era exclus ca totul să fie o scorneală a minţii lui bolnave. Poate nici nu spusese Cadogan, doar vorbea engleza cu accent. Hannah auzise poate greşit.

Şedea pe duşumea, se ţinea cu ambele mâini de marginea covorului, îşi propti picioarele în podea şi se opinti să se ridice. O bucată de covor se desprinse de podea, în aer se înălţă praf. Nimic, doar scânduri vechi şi înnegrite şi un miros slab de putregai. Încă o dată, îşi spuse Hannah şi se târî o jumătate de metru într-o parte. Iarăşi se opinti să se ridice şi de data aceasta reuşi să desprindă o bucată mai mare de covor. Pe dos era lipit un bilet vechi, boţit, dar încă lizibil. *Grosvenor Wilton-Carpets*, urmat de o ştampilă: 1946. Însemna că acest covor se afla acolo din 1946? De când Salomon Gaspar avea şapte ani?

O dureau şi îi ardeau palmele, când desprinse următoarea bucată de covor. Iarăşi îşi lăsă degetele să alunece peste duşumea. Nimic. Sau zăcuse Bedford acolo, în colţ? Da, gândi Hannah, era logic. Sigur se refugiase în colţ, ca un animal rănit. Iar soarele sigur ajunsese şi acolo la el. Hannah se ridică de jos. Puse lampa pe pervaz, cablul ajungea la fix. Apoi se răzgândi şi o ţinu în aer, înclinată cam în unghiul în care se aflase soarele pe cer. Între orele 7:51 şi 8:30. Zenit 24 de grade deasupra orizontului. Da, lumina bătea în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Hannah se lăsă pe vine, îşi strecură degetele sub covor cât de adânc putu şi trase. În partea aceasta era şi mai lipit de podea, abia dacă se desprindea.

Îşi împinse ambele mâini sub marginea covorului şi îşi spuse că asta era ultima ei şansă. Pur şi simplu n-avea niciun sens să umble în patru labe prin acest hotel şi să smulgă covorul de pe podea – când nici măcar nu ştia ce căuta.

Se auzi un sunet ca şi cum ar fi sfâşiat o bucată de pânză. Covorul se desprinse treptat, dezvelind cam un metru pătrat de duşumea. Se vedeau doar praf şi mizerie. O ardea deja în ochi şi în gât, reacţia alergică nu se mai lăsa mult aşteptată. Şterse cu dosul palmei stratul de praf. Nu se vedea nimic. Bineînţeles că nu. Trecuse mult prea mult timp de-atunci, toate urmele se şterseseră de multă vreme. Asta dacă se afla în camera bună. Cu toate acestea, mai apucă o dată de covor şi trase de el, astfel încât se mai iviră câţiva centimetri de podea. Îşi strecură degetele dedesubt, dibuind. Ochii ei nu mai vedeau nimic, acum era şi ea ca Melchiades. Trebuia să orbecăie, să vadă cu vârfurile degetelor. Întâi luă mica denivelare drept spaţiul dintre două scânduri. Îşi mai trecu o dată vârfurile degetelor peste ea, şi apoi încă o dată. Închise ochii şi suflă cât de tare putu, avea faţa plină de praf, machiajul declinului. Da, o zgârietură, mai multe, probabil scrijelituri cu vârful unui cuţit sau cu o cheie. Nu era doar imaginaţia ei, pe podea fusese într-adevăr scrijelit un număr: *1593*.

35

Spitalul din Nykøbing, Sjælland

Durerile nu-i erau străine lui Leon. Dimpotrivă. Dar nici nu putea trece foarte uşor peste ele, experienţele triste, pe care le trăise de-a lungul vieţii, îl învăţaseră acest lucru, în ultimul an pierduse un om la o intervenţie în Nørrebro, călcat de maşina unui infractor fugar. Moartea acestui bărbat îl făcuse să se simtă sfâşiat în două, iar înmormântarea fusese pentru Leon cea mai cumplită dimineaţă din viaţa sa. Florile roşii pe sicriul alb. Leon nu avea să uite nici feţele copiilor care plângeau, nici privirea pe care i-o adresase văduva. Era vina lui, el nu fusese suficient de atent. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat el însuşi la volanul acelei maşini. Bentzon era acum următorul?

— Aveţi veşti? o întrebă pe asistenta medicală care ieşea de la Urgenţe.

— Trebuie să mai aşteptaţi puţin, îi răspunse aceasta.

Vina lui. Nu-şi putea scoate din cap acest gând. El subestimase riscul de a trimite un poliţist printre cei mai primejdioşi oameni din ţară, el se jucase cu viaţa lui Bentzon, mizase totul pe o carte şi pierduse. Nici mai mult, nici mai puţin. Nu avea cum să prezinte lucrurile într-o lumină mai favorabilă, pentru că exact aşa se petrecuseră. Leon îşi amintea foarte bine dimineaţa când Sommersted îl luase deoparte şi rostise numele lui Niels Bentzon. El e omul potrivit pentru această misiune, aşa se exprimase şeful lui, în timp ce suflase în cafea şi privise pe fereastră. Pentru că Bentzon îl cunoscuse pe Paludan, iar ancheta căpăta tocmai din acest motiv o dimensiune personală pentru el. Experienţa lui îndelungată îl învăţase că o legătură afectivă constituia un avantaj, îndeosebi la operaţiunile riscante. Leon îi întărise spusele şi declarase că Niels Bentzon era exact omul de care aveau nevoie, pentru a fi infiltrat în secţia de maximă siguranţă. Apoi schimbaseră o privire şi gândiseră probabil amândoi că Niels Bentzon era şi el cam ciudăţel, că se potrivea perfect în acel loc. Începând din acel moment, totul mersese strună. Conveniseră chiar că mica petrecere-surpriză organizată pentru Niels era ocazia ideală de a-şi inaugura planul. Ca de atâtea ori în viaţă, ceea ce conta era atmosfera potrivită. Atmosfera şi sincronizarea erau hotărâtoare. Şi bineînţeles că lui Bentzon i-ar fi fost mai dificil să-l refuze pe Sommersted după ce tocmai sărbătoriseră şi închinaseră un pahar împreună. Era psihologie pentru începători.

O vibraţie în buzunarul lui Leon. Îşi scoase discret telefonul. Sommersted. Patru apeluri pierdute. Leon îl apfclă.

— Leon? De ce nu m-ai sunat?

Leon nu răspunse.

— Cum e?
— Nu ştiu. Încă nu vor să spună nimic.
— Dar nu e...
— Nu ştiu nimic, se grăbi Leon să spună şi privi în jos.
Dungi roşii, galbene şi verzi, un sistem cu tâlc, pe care el nu-l înţelegea.
— Pe cine ai sunat?
— Pe nimeni, spuse Leon.
— Hannah? întrebă şeful lui.
— Sommersted, încă nu ştiu nimic. Lasă-mă să vorbesc întâi cu ei.
— Or să-l transfere?
— Să-l transfere? întrebă Leon, de parcă n-ar fi înţeles ce însemna acest cuvânt.
— Da, fir-ar să fie. Sigur or să-l mute într-o secţie unde pot să-i dea şi altceva decât analgezice şi gaz ilariant. Bănuiesc că la Rigshospital sau la clinica din Hvidovre. Unde eşti tu acum e un spital de provincie, spuse Sommersted, fără să-i mai explice lui Leon ce credea el despre spitalele de provincie.
— Vin.
Sommersted închise.
— Mă scuzaţi?
O asistentă medicală îl fixa cu privirea pe Leon, iar ochii ei trădau faptul că i se mai adresase de câteva ori.
— Vă rog să vă închideţi telefonul, semnalele ne pot afecta aparatura.
— Aveţi vreo noutate? Vă rog să-mi spuneţi adevărul, chiar dacă e neplăcut.
— Două minute.
Leon dădu din cap, în vreme ce asistenta dispăru pe coridor. Apoi se întoarse cu faţa către uşa albastru-deschis în spatele căreia îl duseseră pe Bentzon. Leon se concentra asupra culorii. Căsuţe de vacanţă, mare şi copaci, vin roşu. Haide, măi! Rezistă, gândi Leon şi îşi înăbuşi pornirea de a sparge uşa cu pumnii şi de a pătrunde la Bentzon, ca să-l vadă, să stea de vorbă cu el şi să se asigure că se va face bine curând.
— Trebuie să stăm de vorbă, spuse bărbatul din faţa lui Leon şi îi întinse mâna.
Degete delicate, păr cărunt şi rar şi o faţă care părea cu cel puţin zece ani mai tânără decât indica ţeasta lui golaşă. Arăta obosit.
— Eklund, se prezentă cu un accent suedez abia sesizabil. Putem intra aici.
O mică sală de conferinţă. O masă rotundă, o vază goală, un cactus abandonat în fereastră.
— Dacă vreţi să luaţi loc aici, spuse Eklund şi îi indică lui Leon un scaun. Deci rănitul e poliţist. Aparţinătorii au fost deja informaţi?
Leon ezită. Sommersted îl întrebase acelaşi lucru. De ce se aşteptau toţi ca el să se ocupe de treaba asta? Tocmai îl adusese la spital pe un coleg grav rănit, pe un prieten, care era poate pe moarte. Şi acum să se ocupe tot el de aspectele practice?

— Ei bine, ca să nu mai lungesc vorba, spuse Eklund şi făcu un gest feminin cu mâna. Va fi transferat la Rigshospital în cursul următoarei ore. Starea lui este stabilă. Însă a suferit leziuni grave la faţă. N-o să mai arate ca înainte.

Urmă o pauză neliniştitor de lungă.

— Îmi daţi voie să-l văd? întrebă Leon, dar imediat se corectă: Vreau să-l văd.

Medicul oftă.

— Poate. Mai aşteptaţi o clipă.

Se ridică şi părăsi încăperea. Cum să-i spună asta lui Hannah? De ce nu-i dăduse ascultare lui Niels, se întrebă Leon, când îi spusese că se simte demascat? Nu-l crezuse. O greşeală cumplită, pentru că cineva din secţia de maximă siguranţă îi ghicise într-adevăr identitatea şi ştiuse că Niels era poliţist. Portughezul?

Leon se gândi că ar trebui să-l sune pe Casper, să se intereseze dacă el şi Niels ajunseseră la vreo concluzie. Apoi îi căzu iarăşi privirea asupra indicatorului de pe perete, care înfăţişa un telefon tăiat. La naiba, gândi Leon, înainte să-i vină o idee şi mai neplăcută. Se scurgeau pe undeva informaţii? De la cei câţiva oameni care ştiuseră că Niels va intra în Sikringen? Leon începu să transpire. Cine mai deţinea informaţia? Toate numele trebuiau luate la rând. Hannah, Sommersted, Sonning, Herbert, Rantzau, Poul Schmidt. Cine mai era? Leon chibzui. Da, mai erau şi alţii. În ministerul justiţiei, funcţionari care se ocupaseră de aspectele juridice şi practice, atunci când fusese vorba să-l introducă pe Niels ca pacient în secţia de maximă siguranţă. Sau Schapiro? îl bănuise Schapiro pe Niels încă de la prima lor întrevedere şi îl avertizase pe Portughez? Leon transpira tot mai abundent. Luă un biscuit de pe farfurie. Când aluatul dulce şi vanilat se topi în gura lui, o bănuială cumplită îi încolţi în minte. Schapiro. Avea un amestec în toată povestea aceasta. Era aliat cu Portughezul? Era la mintea cocoşului că între Schapiro şi Paludan existaseră probleme. Dezacorduri profesionale, diferenţe de opinie privitoare la cum să fie condusă secţia, care medicamente să fie administrate şi câtă constrângere să se exercite. Sau conflicte personale? Şi asta era posibil.

În sfârşit, se ivi cineva şi îl întrerupse din gânduri.

— Aveţi voie câteva minute, spuse femeia.

Leon înălţă capul. Asistenta medicală era inabordabilă, lipsită de orice amabilitate.

— Veniţi cu mine, vă rog, îi spuse pe un ton aproape ofensat.

Lumina palã a Lunii cădea prin jaluzele pe peretele din spatele patului. Singura sursă de lumină mai era dioda verde a unuia dintre aparatele de lângă pat. Leon se opri la piciorul patului şi îl cercetă pe Niels Bentzon. Ceva îl împiedica să meargă mai aproape. Sângele de sub bandajele care îi acopereau aproape toată faţa? Sau faţa însăşi? Va mai fi vreodată o faţă? Pe moment era o singură umflătură, care strălucea în culori nepotrivite cu o faţă umană. Albastru, violet şi

roşu. Casca se părea că i-o lăsaseră la locul ei, în sângele închegat. Şi medicii crezuseră probabil că e un aparat auditiv. Leon se apropie. Anumite lucruri trebuiau pur şi simplu înfruntate.

— Bentzon?

Leon nu aştepta un răspuns. Dar poate că Niels îl auzea. Doar se spunea că auzul e ultimul simţ pe care-l pierde un om.

— Bentzon? Eu sunt.

Leon privi tubul din nasul lui Niels şi auzi aparatul de respirat, sunetele unui om care nu mai putea respira singur. Chiar nu semăna cu Bentzon, aşa cum îl ştia Leon. De l-ar fi ascultat numai, atunci când îi vorbise despre efectele secundare! Că îi ceda treptat corpul. Leon nu putu să nu se gândească la Hannah şi gândul acesta îl duru. În biroul lui Sommersted i se păruse atât de absentă, atât de frumoasă! Dacă Niels nu va mai fi niciodată un om întreg? Cum să-i spună el asta? Şi apoi copiii. Leon trase adânc aer în piept. Sentimentul lui de compătimire pentru Hannah nu ajuta nimănui, nici măcar ei. Cineva spusese că cel mai inutil sentiment era compătimirea. Pentru că atunci suferea doar cineva în plus – şi cui să-i fie asta de folos?

— Îmi pare rău. Leon îşi apropie faţa de faţa lui Niels: iartă-mă, Bentzon.

Uşa din spatele lui se deschise. Aceeaşi femeie, aceeaşi privire dojenitoare, acelaşi glas monoton.

— Să-l lăsăm acum să se odihnească.

Sommersted aştepta pe coridor, cu sacoul pe antebraţ. Ţinuta lui dreaptă îl făcu pe Leon să se gândească la un manechin dintr-un magazin cu haine pentru bărbaţi, din zona pietonală. Îi întinse lui Leon mâna, inspiră adânc.

— M-am gândit să mai aştept până o contactez pe Hannah, spuse Sommersted în cele din urmă. Mi-aş dori să-i pot spune ceva. De preferinţă, ceva pozitiv.

— Atunci o să mai ai de aşteptat.

— Trebuie să-l mutăm, am să vorbesc cu medicul primar, spuse Sommersted şi porni în căutarea cabinetului acestuia.

Leon era cu gândul la Niels. În faţa ochilor avea chipul lui maltratat. Sommersted era la capătul coridorului şi stătea de vorbă cu un alt medic.

— Rigshospital, poliţist, transfer, ajunse la urechea lui Leon. Elicopter, dacă e necesar.

Sommersted se ivi iarăşi lângă el.

— Îl mutăm imediat.

— Casca, spuse Leon brusc.

— Ce?

— În urechea stângă a lui Bentzon.

— Leon, ce se întâmplă? întrebă Sommersted, când Leon se răsuci pe călcâie.

Doisprezece paşi până la uşă. Ceva nu era în regulă. Casca era în urechea greşită, *urechea greşită*. Împinse uşa cu umărul. Primul lucru pe care-l văzu a

fost Eklund, medicul suedez, întins pe jos, cu braţele depărtate de corp. Apoi remarcă sângele şi fereastra deschisă. Perdelele se mişcau uşor în vânt. Abia când intră şi Sommersted după el în salon, îşi dădu seama că patul era gol.

36

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

— Jens?

Niels auzi vocea ca prin vată.

— Nu-l cheamă Jens, în orice caz nu, dacă vrem să credem ce a spus.

O altă voce – Klaus? – îi explica lui Schapiro ce aflase de la Niels.

O mână pe umărul lui Niels, liniştitoare.

— Niels? Aşa e corect? V-am dat adrenalină. Nu ştiu ce v-a dat... asistenta, dar ar trebui să funcţioneze ca un antidot...

Niels se ridică anevoie. Era în celula lui?

De pe coridor se auzeau paşi şi voci sonore.

— Unde e?

— L-am chemat pe colegul dumneavoastră. Pe cel care a fost aici acum câteva ore.

Câteva ore? Niels încercă să se dea jos din pat, se sprijini de perete. Klaus îl ajută.

— Portughezul, şopti Niels şi încercă să înţeleagă ce se întâmplase şi de ce îl bătuse. Unde e?

— Ar trebui să fie în celula lui, spuse Schapiro şi clătină din cap. Încă nu ne-am dumirit, după intervenţia în forţă a poliţiei...

Niels îl întrerupse:

— Portughezul nu mai e aici. A evadat!

— Aceasta este o secţie închisă, de aici nu iese nimeni.

— Schapiro! replică Niels cu un ton stăruitor. Poliţia a venit să evacueze un poliţist care s-a dat drept pacient. Dar poliţistul acela sunt eu! Pe cine au scos de-aici?

Schapiro clătină din cap.

— De aici nu evadează nimeni. Pot să vă asigur, Sikringen e...

Niels îl întrerupse a doua oară pe medicul primar.

— Ba nu, chiar atât de sigură nu este secţia aceasta. Poliţiştii l-au scos de aici pe omul greşit. Gaspar a pus totul la cale. Poliţiştii cred că m-au luat pe mine, nu şi-au dat seama, pentru că s-a autodesfigurat, de nu l-a mai recunoscut nimeni. Şi mai e ceva, există un pasaj pe unde se poate ieşi de-aici. Prin beci, nu departe de locul unde se face terapia cu electroşocuri.

— Pot să vă asigur că nu este aşa. În fond, acesta este rostul unei secţii de maximă siguranţă, ca de aici să nu iasă decât cei cu scaun la cap, spuse Schapiro.

— Klaus?

— Da.
— Trebuie să mă ajuţi. Se poate, sau încă te mai îndoieşti că sunt cel care zic că sunt?
Klaus şovăi. Apoi clătină din cap.
— Am căutat pe Google numele pe care mi l-ai spus. Pe pagina web a poliţiei din Copenhaga apare poza ta.
Niels mustăci. Atât de simplu era, cum de nu se gândise la asta?
— Îmi tremură încă picioarele de la medicamente, dar trebuie să coborâm în beci. Mă ajuţi?
Schapiro bloca uşa. Îl privea, iar ochii îi scăpărau de mânie, pe gât apărându-i pete roşii.
— Stimate domn, cred că e mai bine să aşteptăm în biroul meu. E chiar culmea ca poliţia să mişune în voie pe aici, printre persoanele din ţara aceasta care au nevoie de o asistenţă specială.
Niels îi răspunse cu tot calmul, avea nevoie de Schapiro. Încrederea medicului era esenţială. Îi dădu drumul lui Klaus, făcu un pas spre Schapiro şi şopti:
— Doctore Schapiro, în momentul de faţă secţia aceasta e mai puţin un spital. Înţelegeţi? Niels se dădu puţin înapoi şi îl privi spunând: în momentul de faţă, este în primul rând locul în care a fost comisă o crimă. Ceea ce înseamnă că aici se face ce spun eu. După ce situaţia revine la normal şi poliţia sau o altă instanţă juridică declară accesul liber la locul crimei, dumneavoastră vă redobândiţi desigur toate competenţele. Dar eu trebuie să rezolv acum aici un caz, înţelegeţi?
Niels se uită la el. Era aproape de ţintă.
— Cu permisiunea dumneavoastră, mai adăugă.
Schapiro îi aruncă o privire lui Klaus şi dădu din cap abia perceptibil.

*

Niels mergea în faţă, urmat îndeaproape de gardieni. Trebuia să ia o decizie, trebuia să stabilească priorităţi. Pe cine să urmărească: pe Rebekka, mama lui Benjamin şi ucigaşa lui Paludan, sau pe Salomon Gaspar? Dar poliţia avea, în numeroase privinţe, o structură simplă. Ţi se dădea o sarcină, un ordin pe care trebuia să-l îndeplineşti. Şi asta îl ajută pe Niels, pentru că misiunea lui era *Operaţiunea Hamlet*, adică să-l găsească şi să-l aresteze pe ucigaşul lui Paludan.
— Deschide, ordonă Niels.
Gardianul se conformă, introduse un cod şi vârî cârdul în cititor. Uşa se descuie, iar Niels intră primul pe coridor şi trecu pe lângă încăperea unde se făcea terapia cu electroşocuri. Indiferent ce-i dăduse Schapiro, îşi făcea efectul. Picioarele îl ascultau. Şi când ajunse în spaţiul acela de depozitare, cu pardoseala umedă.
— E aici, spuse.
Gardienii îl urmau. Dar acum pe unde să o ia? Niels fusese buimac, aflat încă

sub efectul medicamentelor şi electroşocurilor când... găsise ce? Pe moment, toate amintirile i se şterseseră parcă din memorie. O uşă? Un chepeng? Orbecăind, făcu un prim pas în întuneric, apoi zări în capătul opus al depozitului, deasupra paturilor stivuite şi a saltelelor înfoliate, deschizătura. Aici stătuse şi privise în sus, în capelă. Numai că acum lipseau atât grilajul care îl despărţise de libertate, cât şi lăcăţelul. Deschizătura era suficient de mare pentru ca un om în toată firea să se poată strecura prin ea.

— Pe-aici a fugit, murmură Niels, înaintă cu precauţie şi se căţără pe o masă.

Poate că depozitul acesta comunica de mai multă vreme cu acea capelă, printr-o scară. Îşi vârî capul prin deschizătură şi se simţi ca unul dintre aristocraţii condamnaţi la moarte, în Place du Carrousel, în timpul Revoluţiei Franceze – un om care aşteaptă să fie ghilotinat în faţa unei mulţimi jubilante. Dar ceea ce văzu nu era lama ghilotinei, ci două picioare goale. Mai mult nu trebui să vadă, pentru a înţelege situaţia. Locul picioarelor era pe podea, acolo prefera Niels să le vadă. Picioarele Rebekkăi, în schimb, se sprijineau pe masa veche de autopsie, care se afla în capelă. Din fericire nu atârnă încă în aer, se gândi Niels, dar nu mai încăpea discuţie că îşi pusese deja un laţ de gât.

— Rebekka! Numele meu este Niels Bentzon, sunt de la poliţia din Copenhaga, spuse Niels.

Schapiro şi cei doi gardieni stăteau în spatele lui, le auzea respiraţia încordată. Niels ridică mâna, pentru a o opri.

— Rebekka! Eu nu vreau să... nu vreau să te împiedic să te sinucizi.

Niels nu mai spusese asta niciodată, de ce o spunea acum? Pentru că situaţia ei era într-adevăr lipsită de speranţă?

— Am să urc acum la tine în capelă, te rog să stai liniştită, spuse Niels. Sunt singur, Rebekka.

Niels se răsuci către Schapiro şi gardieni şi le făcu semn să stea pe loc.

— Vin acum la tine, Rebekka. Întâi îţi arăt mâinile, ca să vezi că nu sunt înarmat. Numele meu este Niels.

Niels se împinse sus cu uşurinţă. Rebekka stătea pe masa pe care preoţii îi îmbrăcaseră mai demult pe nebuni, după ce medicii le îndepărtaseră creierele. Apoi aşezaseră cadavrele în sicrie, pentru a le îngropa la câţiva metri de capelă. În cimitirul celor care nu mai aveau creier.

O privi. De ce voia să stea de vorbă cu ea, de ce nu-i striga: Sari? Niels parcă îl auzea pe cel care-l salvase odinioară, pe Paludan, şoptindu-i: Pentru că nu noi am luat decizia aceasta. Nu tu ţi-ai ales să munceşti cu cei lipsiţi de speranţă. Munca te-a ales pe tine.

— Stai acolo, spuse Rebekka.

Glasul ei îl sperie, era rece, monoton, detaşat – glasul mortii. Îl străbătu un fior.

— Rămân aici, spuse Niels. Rămân aici, repetă el.

Laţul de la gâtul ei era un vechi cablu electric care atârna din tavan. Niels ar fi

vrut să păstreze contactul vizual cu Rebekka, îndrăzni totuşi să arunce o privire la cheia de boltă a capelei gotice, de care era prins cablul. Nu era convins că va ţine, dar bolta, în orice caz, părea hotărâtă să mai reziste câteva secole.

— Să nu îndrăzneşti, spuse Rebekka.

Niels se uită în ochii ei, făcu un pas înapoi şi se rezemă de peretele umed şi rece al capelei. Încă ceva ce nu mai făcuse niciodată. Să se distanţeze – acum o făcea. Apoi îi trecu ceva prin minte: poate că nici nu era cazul să o salveze. Dar atunci de ce stătea el aici?

— Tu ştii de fapt ce ai făcut? întrebă Rebekka şi îl privi pe Niels cu ură.

— Ce am făcut?

— L-ai lăsat să scape.

— L-am lăsat să scape?

— Dacă nu ai fi venit tu, spuse femeia şi privi către marginea mesei... în abisul ei.

— Dacă nu l-ai fi ucis tu pe Paludan, spuse Niels când se simţi atins de forţa mâniei ei.

— Atunci i-ar fi dat Paludan drumul! strigă Rebekka. Chiar nu înţelegi? Voia să-l elibereze. Asta n-am putut să...

Rebekka amuţi. Niels ar fi trebuit să conducă discuţia într-o altă direcţie, era conştient de acest lucru. Ar fi trebuit să se intereseze de familia ei, să vorbească despre verile daneze, despre plajă şi căpşuni, orice. Trebuia să-i abată gândurile.

— De ce nu te-ai mulţumit să-i dai Portughezului o supradoză? întrebă Niels şi ridică din umeri, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

Câteva picături în plus în seringă şi acul înfipt în bărbatul care-l ucisese pe fiul ei.

— Cum ai făcut cu Foarfecă, adăugă Niels.

Rebekka scutură din cap.

— Când m-am angajat eu aici, Paludan îi redusese deja medicaţia. Nu puteam să mă duc pur şi simplu la el. Aşa că am aşteptat. Ocazia potrivită. Sau să împiedic eliberarea lui.

Niels dădu din cap. Rebekka nu-şi dorise decât să răzbune moartea cumplită a fiului ei. De aceea îşi luase identitatea surorii ei Merete, care era asistentă medicală calificată. Câteva cursuri în plus, o calificare adiţională pentru a putea lucra cu bolnavii psihic şi gata, căpătase postul, pentru că secţia aceasta era mereu în căutare de personal calificat. Cei care lucrau aici nu rămâneau multă vreme.

— Dar de ce Paludan? întrebă Niels şi se lăsă din nou copleşit de durerea pe care i-o provocase moartea prietenului său.

— Voia să-l elibereze. Nu-l considera primejdios.

Rebekka scutură din cap. Niels citi pe chipul ei cât de mult îl dispreţuise pe Paludan. Pe toţi cei care nu-i înţelegeau pierderea.

— Şi de aceea l-ai ucis şi ai făcut să pară că Portughezul avusese un amestec, spuse Niels.
— A fost simplu, spuse ea şi zâmbi pentru prima oară. Era un pervers scârbos. Toţi ştiau asta, toţi îi cunoşteau preferinţele.
Profitase de slăbiciunea fatală a lui Paludan, gândi Niels. De nevoia lui compulsivă de a fi legat şi abuzat. O capcană, în care vechiul lui prieten se lăsase atras. Se întinsese de bunăvoie pe pat, pentru a fi legat şi tratat cu ceva mai multă asprime. Un joc sexual.
Niels o scrută pe Rebekka. Era drăguţă, dar mai în vârstă şi cu totul alt gen decât femeile cu care fusese Paludan căsătorit.
— Şi acum ce-ai de gând, Rebekka?
Ea îl privi surprinsă, după toate aparenţele se aşteptase la altceva.
— Acum o să ne luăm rămas-bun.
— Eu sunt ultimul tău martor, ultimul om care te mai vede în viaţă. Mai doreşti să spui ceva?
Niels observă că vorbele lui nu produceau nicio impresie. Nu aveau efectul pe care-l aveau asupra majorităţii celor aflaţi pe marginea prăpastiei. În mod normal, în momentul acesta oamenii mai stăteau o dată să se gândească dacă nu aveau vreun ultim mesaj pentru posteritate. Niels văzuse în repetate rânduri cât de hotărâtor putea fi acest punct. Deseori reuşise să-i mai convingă o dată pe cei disperaţi să se gândească la cei dragi, la trecut, puţin chiar şi la viitor. *Viitor*. Elixirul vieţii, care îi făcea pe unii să renunţe la sinucidere. Nu şi pe Rebekka.
— Fiul meu credea că ne întoarcem. Aţi ştiut asta? Că ni se acordă o viaţă nouă, că renaştem.
— Da, aşa l-a şi cunoscut pe Portughez, spuse Niels. Dar tu în ce crezi?
— În răzbunare, şopti Rebekka şi clătină din cap. Dar nu mi-a fost dată.
Făcu pasul decisiv, dar nu înainte, cum s-ar fi aşteptat Niels şi unde ar mai fi putut-o eventual prinde. Rebekka făcu un pas înapoi şi se lăsă să cadă. Masa de autopsie era între ei, aşa că Niels nu putu decât să încerce să o prindă peste masă.
— Schapiro! strigă Niels.
Striga şi o apucase cu amândouă mâinile de şolduri. Schapiro se căzni să urce prin deschizătură, urmat de gardieni, care încercară la rândul lor să-l ajute pe Niels, care o ţinea pe Rebekka.
— Prindeţi-o, strigă Niels.
— Niels...
Mâna lui Schapiro pe umărul lui. Gesturile lente ale gardienilor, care o ţineau pe Rebekka şi îl ajutau pe Niels. Ridică privirea. Capul Rebekkăi atârna fără vlagă într-o parte. Dar ce-l impresionă cel mai mult nu era nici capul femeii, care atârna ca la o marionetă fără sfori, şi nici urina care se scursese odată cu ultima ei suflare – erau ochii ei. Cum se stinsese viaţa din privirea ei şi cedase locul unui soare negru. Se ştersese albastrul pe care-l iubise atât de mult fiul ei şi cu

care asociase numai lucruri bune.

*

Niels ieşi din capelă în hainele lui de deţinut, cu mirosul Rebekkăi încă în nări. Se opri, privi lung către cimitirul unde erau îngropaţi cei cărora le fusese extras creierul şi simţi adierea vântului care venea din pădure. Un sunet răsuna în capul lui. Toate substanţele pe care le pompaseră în el îşi cereau tributul. Auzea clopote, vedea fantome; risca să se frângă.

— Cum...?

Schapiro amuţi. Cum se simţea? Tot mai auzea în mintea lui afurisitul ăsta de dangăt. Niels îşi lăsă capul pe spate. Deasupra lui era cerul.

— Schapiro?

— Da?

— Am aşa un sunet de clopot în cap!

Schapiro dădu din cap.

— Sunteţi sensibil la sunete. E absolut normal.

— Sensibil la sunete?

Schapiro arătă către clădirea principală.

— Sunt clopotele care bat de fiecare dată când a evadat un deţinut, aşa scrie în regulament.

— În... ce?

— Când evadează cineva, trebuie să-i avertizăm pe localnici. Ca să-şi zăvorască uşile.

Niels mai merse câţiva paşi. Picioare goale în iarbă. Îşi plimbă privirea pe deasupra vechii clădiri principale, a turnului cu clopotele sale grele, care chemau şi la liturghie. Dar acum aveau un mesaj cu totul diferit: evadare. Unul dintre copiii uitaţi ai lui Dumnezeu face ravagii în comună, unul dintre copiii pe care i-a înfiat Satana. Şi cu fiecare lovitură a limbii în peretele dur de cupru e cu un pas mai aproape de tine. Încuie-te şi stinge lumina, strânge-ţi copiii în braţe şi spune-le că totul va fi bine, curând.

PARTEA A III-A

CARTEA IUBIRII

Întotdeauna e ceva nebunie în iubire.
Dar întotdeauna e şi ceva raţiune în nebunie.

Nietzsche

1

Parcul Anneberg, Nykøbing, Sjælland

Leon. Patru litere. La o petrecere cam stropită cu agheasmă de acum câţiva ani, Leon îşi încălcase regula de a nu pleca de la asemenea sindrofii atât de târziu, încât să mai asiste la ceea ce spuneau oamenii lui despre el. De atunci ştia ce spuneau aceştia despre el şi că îi atribuiau patru trăsături distinctive: respectul faţă de lege, eficacitatea, spiritul de ordine, dar şi faptul că nu se putea negocia cu el.

Acum şedea în vehiculul de intervenţie lângă şofer, în drum spre Sikringen, în vreme ce unul dintre cei mai primejdioşi oameni din ţară era în libertate. Lucrul acesta nu prea avea nimic de-a face cu respectul faţă de lege, eficacitatea şi spiritul de ordine.

Leon îl văzu pe Bentzon înaintea colegilor săi. Stătea la intrarea principală, împreună cu medicul primar. Încă în haine de deţinut. Avea un aer oarecum pierdut, de parcă ar fi abandonat orice speranţă.

— Mike?

— Şefu'?

— Trebuie să-i aducem lui Bentzon haine, de la el de acasă.

*

Improvizară un centru operativ la capătul străzii, într-un loc mai retras. Acolo se adunară în decurs de o oră câteva sute de poliţişti şi cam jumătate pe atâtea maşini. Se ivise şi presa, cu elicoptere şi jurnalişti renumiţi, care băteau din picioare în spatele cordoanelor, mereu la pândă să prindă cele mai recente ştiri cu câteva secunde înaintea celorlalţi. Lui Leon îi convenea acest lucru de minune, pentru că de data aceasta presa chiar putea fi de ajutor. Putea să avertizeze populaţia şi să apeleze la ea să susţină poliţia în cea mai amplă acţiune de urmărire din istoria recentă a poliţiei daneze.

Niels se simţi iarăşi om din momentul când îşi îmbrăcă propriile haine, deşi încă îi mai tremurau mâinile. Medicamentele tot mai erau stăpâne pe corpul lui.

— Niels?

Niels înălţă privirea. Leon părea realmente îngrijorat. Sau supărat? Furios din pricina propriei insuficienţe, pentru că se lăsase prins în plasa Portughezului şi îl scosese pe omul greşit din secţia de maximă siguranţă?

— Gulaş, spuse Leon. Încă-i cald, mai adăugă.

Abia atunci observă Niels conserva pe care i-o întindea Leon, şi scutură din cap.

— Chiar nu vrei? Asta-i singurul fel de mâncare din meniul meu şi al băieţilor

mei când avem o intervenţie, spuse Leon şi aşeză conserva pe asfalt. L-am dat în urmărire. Secţiile locale de poliţie şi-au alertat toţi agenţii disponibili.

Leon aruncă o privire peste umăr. Încă două maşini de poliţie sosiseră la cartierul lor general improvizat.

— Am alarmat poliţia din Malrno...

Niels îl întrerupse.

— E prea isteţ, Leon. Aşa nu-l prindem. Şi-a pus la cale evadarea încă înainte de a pune eu piciorul în secţia de maximă siguranţă.

— Dacă e adevărat...

Leon chibzui o clipă.

— Poate a făcut... sau zis ceva? spuse apoi.

Niels stătu să se gândească. Zisese ceva Salomon Gaspar?

— A pus-o la cale? încă din prima zi, zici tu?

Leon vorbea în şoaptă şi încerca să stimuleze memoria lui Niels.

— Ce s-a întâmplat în prima zi? continuă Leon.

Niels îşi stoarse creierii, dar încă mai avea mintea tulburată de la medicamente.

— A ştiut că nu sunt pacient. Şi Sonning mi-a spus, continuă Niels, că-i pot păcăli pe angajaţi, pe psihiatri, dar nu şi pe pacienţi.

— OK, deci crezi că şi-a dat seama că eşti poliţist?

— Cu siguranţă. Şi drept urmare şi-a pus la cale evadarea. Leon se aşeză lângă Niels.

— Gândeşte-te bine! A spus ceva?

Spusese Gaspar ceva? Nu, era prea inteligent, prea viclean. Nu şi-ar fi trădat planul în ruptul capului.

— Dar ceilalţi? Haide, Bentzon.

Ceilalţi? Foarfecă? Amărâtul ăla? Cu mintea varză de la antispihotice? Spusese Foarfecă ceva despre planurile lui Salomon Gaspar?

— Gândeşte-te, Niels, şopti Leon, aproape somându-L Guvernanta? Taman nebuna era cea pe care şi-o amintea Niels. Pe ea o întâlnise prima, după ce fusese admis în secţie. Tipa umbla de colo-colo cu prospectul acela în mână.

— Revista asta e a ta?

Leon îl privi pe Niels întrebător.

— Ce ai spus?

— Ah, nimic.

Niels clătină din cap.

— Revista asta e a ta? repetă Leon. Ce revistă, Bentzon?

Niels încercă să evoce o amintire, care căzuse poate victimă medicinei sau dorinţei de a-i da uitării pe toţi nebunii, cu bălmăjelile lor şi feţele lor schimonosite.

— O revistă? Un prospect? Ce prospect, Niels?

Guvernanta. Ţinând foaia în ambele mâini? Niels aruncase o privire pe

prospect şi spusese „nu”. Femeia se dusese mai departe şi repetase întrebarea: Revista asta e a ta? Le întrebase apoi pe asistente, îi întrebase pe gardieni: Revista asta e a ta? Şi apoi pe Salomon Gaspar? Gardienii îl conduseseră în acel moment pe Niels mai departe. Nu-i era uşor să privească înapoi, în memoria sa, pentru că avea sentimentul că se află din nou acolo. Că stă în secţie, pe jumătate sedat, în prima lui dimineaţă înfricoşătoare.

— *Revista asta e a ta?*

Niels îşi plecase privirea.

— Haide, Bentzon, repetă Leon în şoaptă.

Ce prospect era acela?

— O reclamă, spuse Niels.

— O reclamă, OK. Ce fel de reclamă? întrebă Leon şi-i făcu semn unuia dintre oamenii săi, să nu cumva să-l deranjeze pe Niels în acest moment.

— Un soi de supliment de ziar.

— Imobiliare?

— Ceva de genul ăsta. Măi, ce greu e!

— Bineînţeles că e greu, dar, te rog, mai încearcă.

Niels se cufundă iarăşi în amintirile sale. Ştia că fusese ceva absurd. Stop...

— Stop.

— Stop?

— Ceva cu Stop!

— Ceva cu Stop? întrebă Leon.

— Spaţii comerciale, murmură Niels.

Nu, nici asta nu le era de niciun folos. Ce legătură să existe între un prospect publicitar oarecare şi evadarea Portughezului? Prima pagină era decolorată, prospectul era probabil vechi. Unul din acele suplimente de ziar care fac ediţia de duminică atât de groasă, că abia mai încape în cutiile poştale. Reclamă pentru supermarketuri, mobilă, automobile noi. Ce anume era pe prima pagină? Nişte hale de depozitare?

— Ce ai spus, Bentzon?

— Hale de depozitare. Ştii, dacă vrei un spaţiu unde să-ţi depozitezi lucrurile. Şi ceva cu Stop.

— OK, Niels, unde?

— Stop 39, există aşa ceva? întrebă Niels.

Leon sări în picioare şi îi aşeză lui Niels apreciativ o mână pe umăr, doar o secundă. Apoi dădu un ordin. Centrul de transport 39, un popas pe autostradă. Un loc în care opreau şi înnoptau şoferii de tir, când nu mai aveau voie să conducă mai departe. Un motel ieftin, o cafeterie proastă şi, în primul rând, o autostradă care lega Danemarca de restul continentului.

2

Oxford, Anglia

Tackley Place. O casă englezească în serie, îngustă, cu trei niveluri, în apropiere de centrul vechiului oraş universitar. Aici se sfârşea, aşadar, călătoria ei, gândi Hannah şi în minte îi reveni numărul scrijelit pe podea. 1593. Ce semnificaţie aveau aceste cifre? Sau faptul că un bărbat care nu se aflase niciodată acolo cunoştea un număr care fusese scrijelit pe podeaua unui hotel englez? Era o dovadă pentru posibilitatea renaşterii? Din punct de vedere ştiinţific, bineînţeles că nu. Pe de altă parte, Salomon Gaspar nu avusese cum să vadă acest număr. Era încă mic, atunci când cel mai vechi şi renumit producător britanic de covoare acoperise acea podea. Bineînţeles că putuse afla numărul pe altă cale. Pentru Hannah existau două explicaţii posibile: ori era, aşa cum spusese Gaspar, o amintire dintr-o viaţă anterioară, ori îi vorbise cineva despre acest lucru. Cineva care se aflase acolo atunci când Michael Bedford îşi pusese capăt vieţii. ABC-ul ştiinţei spunea că, dintre două teorii, trebuie să o alegi întotdeauna pe cea mai simplă. Numai că Hannah nu ştia care dintre cele două era mai simplă. Sau ştia? Gândul o înspăimântă.

Hannah privi casa. Destinaţia ei. *I found her,* scrisese Melchiades codificat pe cartea poştală. Melchiades procedase probabil la fel ca Hannah. Găsise hotelul despre care vorbise Salomon Gaspar în stare de hipnoză. Dar de ce? De ce călătorise până aici? Hannah avea impresia că cei doi urmăriseră ceva.

Trandafiri, trandafiri englezeşti, albi şi roşii, legaţi lejer de perete, simplu, dar într-un mod atât de îngrijit, cum lui Hannah nu i-ar reuşi niciodată. Şi-ar fi dorit să se poată aşeza o clipă. Era obosită, chiar dacă ultimele ceasuri fuseseră partea cea mai uşoară a călătoriei ei. Hannah găsise arhiva hotelului, după ce părăsise camera în care cu mulţi ani în urmă îşi dăduse Michael Bedford ultima suflare. Îşi plimbase degetele pe cotoarele registrelor legate în piele, în care se înregistraseră clienţii hotelului Cadogan, aşa cum cerea legea în Europa încă din Evul Mediu. Trebuia să te identifici, să-ţi rosteşti numele şi să aduci o dovadă că erai într-adevăr acea persoană. Altfel nu te primea niciun hotel, nu căpătai un loc în care să înnoptezi.

La data respectivă, 30 octombrie 1939, dăduse peste o R. Burrows. Rachel? Acea Rachel despre care vorbise Gaspar în stare de hipnoză? în orice caz, Hannah studiase cărţile de telefon, *The White Pages,* şi găsise trei persoane care puteau fi luate în considerare. Două cu numere de telefon ascunse. Căutase în cele din urmă numele pe Google şi dăduse într-un ziar local din Oxford peste un articol de acum doi ani, despre o doamnă de 94 de ani, pe nume Rachel Burrows,

care mai era încă în putere şi participa la evenimente caritabile şi de alt gen. Toate elementele se potriveau, era ca o splendidă teorie pe care o putea schiţa pe tablă cu o cretă poroasă. Date peste date, care îşi găseau deodată imaginea reflectată în realitate. Michael Bedford, uciderea în 1939 a unui profesor de la Oxford. O sinucidere şi amintirea despre o femeie. *I found her*. Şi Hannah o găsise. Şi acum făcea ultimii paşi până la rezultatul final al teoriei ei.

Rachel Burrows scria pe tăbliţa discretă fixată în centrul uşii, chiar sub gemuleţ. Alamă, va mai ţine încă o mie de ani. Mai proastă era situaţia copacului din faţa casei, care îşi aştepta veşted moartea. Oare femeia din dosul uşii se găsea într-o situaţie similară? Femeia pe care o iubise Michael Bedford.

— Hai odată, se încurajă Hannah, sună la sonerie şi se dădu un pas înapoi.

Uşa se deschise. Un zâmbet precaut şi două sprâncene ridicate o întâmpinară pe Hannah. După care Rachel spuse în engleza ei distinsă:

— *Well, my dear*. Martorii lui lehova vin întotdeauna câte doi. Deci dumneavoastră cine sunteţi?

*

Aşteptarea o făcea pe Hannah să simtă un nod în stomac. Expresia ochilor lui Rachel, când Hannah îşi îngăimase prima frază introductivă:

— Am venit la dumneavoastră într-o chestiune care s-a petrecut cu multă vreme în urmă, într-un hotel din Londra.

Pe Rachel o copleşiră uluirea şi uşurarea în egală măsură. Cele două femei se priviră câteva secunde. Rachel nu arăta ca o doamnă britanică tipică, distinsă. Îşi prinsese în coadă de cal părul lung şi negru şi ţinea într-o mână nişte mănuşi de grădină murdare de pământ. După tăcerea iniţială o invitase pe Hannah în casă. Şi apoi Rachel spusese:

— Aştept de şaptezeci şi cinci de ani acest moment, mă gândesc că mai avem timp pentru un pahar.

Doamna în vârstă dispăru. Imediat după aceea, Hannah o auzi trebăluind în bucătărie. Pahare zornăiră şi uşa unui frigider se deschise. Hannah profită de minutele de aşteptare pentru a descifra viaţa lui Rachel cu ajutorul fotografiilor agăţate pe pereţi. Aproape toate fuseseră făcute la universitate. Rachel îmbătrânise tot mai mult în aceste poze, în vreme ce studenţii rămăseseră de aceeaşi vârstă. Doar moda se schimbase, fără să influenţeze însă stilul clasic al lui Rachel. Nici măcar în anii şaptezeci, când i se acordase după toate aparenţele un premiu, nu se lăsase ademenită să poarte pantaloni trapez sau culoarea violet. Nu avea copii, nu avea un soţ, cel puţin în fotografii nu apăreau. Hannah simţi iarăşi tensiunea din stomac. Ştia de ce se afla aici şi unde se va sfârşi călătoria ei. Era ca şi cum Providenţa, soarta sau nu ştiu ce altă forţă ar fi ţinut morţiş să-i arate ce viaţă ar fi aşteptat-o şi pe ea, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Niels. O viaţă în

singurătate, fără copii, în care studenţii veneau şi plecau, se perindau în grupuri prin halele sacre ale Institutului Niels Bohr şi ascultau an de an aceeaşi prelegere a lui Hannah. La un moment dat, pe măsură ce ar fi înaintat în vârstă, ar fi început să petreacă tot mai mult timp la birou, pentru a evita tăcerea care o aştepta seara în locuinţa ei pustie.

— Nu am decât şampanie, spuse Rachel în spatele lui Hannah.

Hannah se răsuci. Rachel deschise sticla, iar lichidul spumegă în paharele înguste, cu ornamente baroce.

— *Cheers!*

Îşi zâmbiră. Două femei din două epoci diferite, gândi Hannah. Trecutul şi viitorul se contopiră într-un *ding* limpede ca cristalul.

— Să mergem în grădină, propuse Rachel. N-ar fi bine să mai ratez prea multe raze ale soarelui.

Hannah râse şi brusc se simţi foarte tânără. De vină erau poate bulele de aer din pahar, viaţa. O urmă pe Rachel. O fisură oblică traversa cele patru trepte care coborau în grădină. Hannah se opri pe ultima treaptă şi admiră priveliştea. Nu doar grădina lui Rachel, deşi aceasta înflorea abundent, ci şi celelalte grădini, care coborau până la malul râului. Era Comitatul despre care scrisese Tolkien, paradisul în care trăiau micii hobbiţi fericiţi.

— *Come piease, sit down.*

Hannah se aşeză lângă nişte spaliere înflorite, la umbra unei viţe-de-vie. Razele soarelui cădeau printre frunze, pe chipul plin de aşteptare al bătrânei doamne.

— Cu plăcere, spuse Hannah şi îşi puse paharul jos.

Apoi începu să explice. De la început: *Operaţiunea Hamlet.*

Pe la jumătatea poveştii se răzgândi şi o lămuri întâi cine era ea şi cu ce se ocupa, pentru a crea o legătură personală. Rachel interveni, spunând că ea îşi dedicase viaţa studiului Antichităţii şi că fusese una dintre primele femei care primiseră un post de profesor la universitate.

Hannah continuă, povesti despre Salomon Gaspar, despre cartea poştală şi codul pe care îl spărsese. Şi despre călătoria ei în Guatemala, pentru a-l găsi pe expeditor.

— *Good God*, exclamă Rachel.

Poate fusese într-adevăr un zeu bun cel care o salvase pe Hannah. Îi povesti cum fusese atacată şi cum aflase despre descoperirea făcută de Melchiades şi bărbatul care era acum deţinut în cea mai sigură închisoare din Danemarca. Rachel se luptă cu lacrimile, când Hannah ajunse cu relatarea ei la momentul hotelului şi vorbi despre moartea lui Michael. Şi despre faptul că Salomon Gaspar spusese că o iubeşte.

— *Of!*

Rachel îşi duse rapid mâinile uscate la gură. Parcă ar fi vrut să-şi reţină cuvintele. În relatarea ei, Hannah mai vorbi despre numărul de sub covor, exact

aşa cum spusese Salomon Gaspar pe bandă. Pe o veche bandă de magnetofon.
Şi apoi Hannah mai voi să ştie ce însemnau toate acestea.

3

Stop 39, Slagelse

Numele nu era deloc poetic şi asta se potrivea perfect cu popasul de la ieşirea 39 de pe autostrada E20. O benzinărie Statoil cu cafeterie şi câteva depozite cenuşii. Locuri de parcare pentru automobile şi autocamioane. Stop 39 îşi datora numele ieşirii de pe autostradă, gândi Niels când ajunseră acolo cu vehiculul de intervenţie, sau celor cel mult 39 de secunde cât puteai zăbovi acolo fără să te apuce depresia.

— Bentzon?

Mike, unul dintre oamenii lui Leon, îi întinse lui Niels ceva ce acesta nu reuşi să identifice în semiobscuritate.

— Arma dumneavoastră de serviciu.

Niels îşi cântări o vreme în mână arma Heckler & Koch. Era o senzaţie plăcută, precum cea pe care o avusese când îşi recăpătase telefonul mobil. Se simţea în oarecare măsură renăscut. Era uimitor ca identitatea lui să depindă de o armă. Ce era pentru alţii cravata pe care şi-o legau în fiecare dimineaţă, rujul, perechea de pantofi sau maşina pe care o conduceau, era pentru Niels şi colegii săi pistolul universal cu auto-încărcare, de producţie germană, alintat şi USP, calibrul 9x19 mm. Era o senzaţie plăcută să-l ţină în mână. Niels chiar simţea dorinţa de a-l folosi, pentru a stârpi nebunia din lume. Era furios.

— Sunt o sută treizeci de kilometri de la Sikringen până aici, spuse Leon, când Niels coborî din vehiculul de intervenţie împreună cu Mike.

În spatele lui Leon, trupa de intervenţie ocupa deja punctele strategice, cele două ieşiri pentru vehicule, precum şi toate celelalte intrări şi ieşiri, pentru ca nimeni să nu poată părăsi teritoriul.

— Are un avans de câteva ore, spuse Leon. Cafeteria şi depozitele sunt percheziţionate în acest moment şi am postat câţiva oameni în benzinărie. Toate automobilele şi autocamioanele care au sosit în ultimele ore sunt percheziţionate. Şi toate căile de acces sunt blocate, astfel încât nu mai pot sosi altele.

— Dar ce e cu cele care au plecat deja? întrebă Mike şi îşi vârî o ţigară în gură.

O privire dezaprobatoare din partéa lui Leon făcu ţigara să dispară acolo de unde apăruse.

— Le avem deja în înregistrările camerelor de supraveghere de aici. Analizăm deja materialul. Notăm şi verificăm numerele de înmatriculare. Trebuie să ştim de unde vin vehiculele şi încotro se îndreaptă.

Opt bărbaţi se adunaseră în jurul lui Leon şi îl ascultau.

— Câte vehicule avem oprite în acest moment? întrebă Niels şi îşi plimbă

privirea peste popasul închis ermetic.

— Treizeci şi două de autocamioane, patru automobile şi un tractor, spuse Mike. În total treizeci şi şapte, toate frumos aliniate.

— Trebuie căutat peste tot. Şi în cel mai ascuns colţ, spuse Leon în stilul lui sec.

Ca şi cum ar fi vrut să lămurească de la bun început că nu exista nicio îndoială privitoare la consecinţe, în cazul în care le scăpa ceva.

— Avem reclamaţii de maşini furate? întrebă Niels.

Torben, un coleg chel, răspunse:

— Deocamdată nu, încă asigurăm zona. Până acum ne-am concentrat asupra lizierei estice.

Leon îşi scoase telefonul. Urmă o pauză. Niels mai privi o dată în jur. Tiruri în culori deschise, împrejmuite de banda alb-roşie a poliţiei. Pretutindeni poliţişti înarmaţi, pentru ca nimeni să nu poată ajunge la cele treizeci şi şapte de vehicule sau să poată dispărea de acolo. Stop 39 se transformase într-o fortăreaţă. Un miros de motorină şi benzină plutea în aer. Câţiva şoferi est-europeni stăteau în parcare şi fumau, aşteptând să poată pleca mai departe. Niels urmări fumul ţigărilor lor scutite de vamă şi aburul care se înălţa din paharele lor termoizolante, cu logoul Scandlines. Un banner mare era desfăşurat lângă autostradă. „închiriere/ vânzare spaţii de depozitare”. Exact ca în prospect. Locul acesta făcea parte din planul lui Gaspar, poate.

— OK, Bentzon, spuse Leon, când grupul de poliţişti se împrăştie şi ei rămaseră din nou o clipă singuri.

Îşi puse o mână pe umărul lui Niels şi-i căută privirea:

— Să ne mai gândim o dată bine. Să presupunem că ai dreptate şi că Portughezul a venit într-adevăr aici. Că ăsta a fost planul lui.

— O *parte* din planul lui, murmură Niels. Să nu-l subestimăm. Ştie ce face şi a plănuit totul până în cele mai mici detalii. Să ştii că lui nu i s-au dat medicamente, Leon, el a avut tot timpul mintea clară.

— De-aia şi stăm să ne gândim. Unu: cum a ajuns aici? Doi: cum a reuşit să treacă neobservat? Nu poate să dispară.

— Şi unde vrea să ajungă? întrebă Niels şi se gândi la Salomon Gaspar şi la rarele lor întâlniri.

Găsea în comportamentul lui vreun punct de reper privitor la o posibilă destinaţie sau la planul lui?

— De ce nu fură pur şi simplu o maşină? întrebă Leon. Asta fac toţi ceilalţi. De ce a încercat să o şteargă cu un camion?

— Pentru că hoţii de maşini sunt prinşi înainte să apună soarele. Maşinile sunt date în urmărire, iar hoţii de maşini mai trebuie să facă şi plinul şi astfel, mai devreme sau mai târziu, sunt înregistraţi de vreo cameră de supraveghere. La un moment dat, povestea se sfârşeşte prost. Omul nostru e altfel.

— Dar de ce aici? De ce Stop 39? întrebă Leon cu voce tare. Ne aflăm pe E20, un drum european care merge din Irlanda până în Rusia şi leagă toată Europa. Estul cu vestul. Din Shannon în Irlanda până la Sankt Petersburg în Rusia. O arteră principală a traficului european. Poate fi în drum spre Irlanda, spre Suedia, ba chiar spre Rusia. Habar nu avem, spuse Leon şi intră în spaţiul îngust dintre două rânduri de camioane.

Niels mergea la un pas în urma lui. Conurile de lumină ale lanternelor oamenilor lui Leon zvâcneau de colo-colo. Voci răzleţe se amestecau cu scârţâitul portierelor de la autocamioane, care se deschideau, şi cu sunetul bocancilor pe asfalt. Un şofer polonez protestă în gura mare când i se descărcă o parte din marfă. Lăzi de lemn. Roşii din Olanda.

— Unde te ascunzi? şopti Niels.

Îşi spuse în sinea lui că sigur nu era uşor să urci neobservat într-un camion. Făceai zgomot şi nu reuşeai cu una, cu două. Se ascundea oare sub un camion? Puteai să te legi cumva acolo? Sau era posibil ca fugarul să-l fi atacat sau chiar ucis pe vreun şofer, pentru a-i lua locul? Nu, era desfigurat.

O voce.

— Leon?

Mike fusese mai demult subofiţer de armată, vocea lui nu putea trece neobservată. Mike vorbea despre un vehicul suspect şi arăta către unul dintre tiruri.

— Un tir de transportat animale, spuse Mike. Porci. În drum spre Helsingborg. Al naibii de mare, douăzeci de tone de animale vii în cuşti mici. Clapa din spate era deschisă, chipurile ca să capete animalele aer.

Autocamionul era printre ultimele din rând, şoferul era albanez şi, din punct de vedere comunicaţional, nu avea altceva de oferit decât un ridicat din umeri şi o mimică destul de provocatoare, indiferent ce era întrebat. Oamenii lui Leon deschiseră complet clapa de încărcare a autocamionului. Niels urcă pe mica rampă până pe platformă.

— Uite, spuse Leόn şi îi întinse o lanternă.

Porci, gândi Niels când ajunse în benă. Câte animale încăpeau într-un astfel de autocamion? Sute? Mii? Stătea în învălmăşeala de cuşti şi animale vii, pe care după ceasurile petrecute pe autostradă nu le mai aştepta altceva decât o moarte nedemnă. Culoarele dintre cuşti abia dacă măsurau treizeci de centimetri în lăţime. Niels trebui să înainteze lateral, în vreme ce animalele zbierau tot mai tare, pe măsură ce Niels şi Mike pătrundeau tot mai adânc în benă. Niels ţinea arma în mână. Din spate auzi cum îi adună Leon pe câţiva dintre oamenii lui dotaţi cu arme automate.

— OK, şopti Leon.

Nu era un ascunziş rău, gândi Niels. Cine să caute un fugar printre porcii care guiţau? în afară de aceasta, zgomotul îi oferea protecţie. Dar voia oare

Portughezul să ajungă la Helsingborg? Niels continua să înainteze în spaţiul claustrofobia pândind atent orice mişcare din faţa lui. Sute de perechi de ochi îl observau cu tot atâta curiozitate cât şi frică. Cuştile erau stivuite până sub tavan, mirosea a excremente şi paie umede.

— Acolo în spate? şopti Leon.

Mike arătă către un colţ al tirului şi îşi duse un deget la gură. Ţinea pistolul cu braţul întins, cu degetul pe trăgaci. Niels mergea înaintea lor. *Helsingborg*. Localitatea aceasta îl obseda. Sau voia Salomon Gaspar să coboare undeva pe drum? Lumina lanternelor îi neliniştea pe porci, astfel încât guiţăturile lor se transformară în zbierete stridente – curată isterie de masă.

Nimic, nici urmă de Portughez, se văzu Niels nevoit să constate în cele din urmă, în vreme ce unul dintre bărbaţi încerca să-l calmeze pe şofer.

Leon îl chemă pe Niels la el.

— Cineva a auzit un zgomot dintr-un alt camion, spuse Leon.

Traversară în fugă parcarea, până ce Leon se opri în faţa unui tir ceva mai mic.

— Aici, spuse. Măcar nu sunt porci. Mobilă de bucătărie din Germania.

Niels se apropie de camion.

— Ce zgomot? întrebă.

— Probabil din spaţiul acela de sub tir.

— E suficient de încăpător pentru un bărbat în toată firea? întrebă Niels.

— Cred că da. Dacă stai ghemuit.

— Şi cum intri acolo?

— Din benă, spuse Mike.

Urcară toţi trei, dar Niels rămase de data aceasta în urmă, în vreme ce Mike o luă înainte. Împinseră la o parte nişte lăzi, se ridică praf. Chiar în spatele cabinei dădură peste un mic chepeng în podea. Mike se lăsă pe vine şi îl deschise. Leon făcu un pas înainte şi ţinti cu arma direct în gaura din podea. Braţe se ridicară în aer. O faţă speriată, ba nu, trei feţe, o femeie cu doi copii mici. Plângeau. Africani, se gândi Niels. Imigranţi ilegali.

— *Fuck*, înjură Mike, urându-le astfel străinilor bun-venit în Danemarca.

Urmă un comentariu furios din partea lui Leon, care cobora deja din bena autocamionului. Niels îşi auzi telefonul sunând în buzunar, se dădu jos din camion şi auzi în parcarea popasului Stop 39 glasul lui Hannah. Era foarte subţire.

— Niels?

— Hannah. Nu pot vorbi acum. Portughezul a evadat.

Hannah vorbea, dar Niels nu o asculta atent, ci fugea în direcţia cafeteriei, spre Leon.

— Bentzon? strigă Leon.

— L-am prins? întrebă Niels şi îi spuse lui Hannah: Te sun eu mai târziu.

— Niels?

— Hannah, nu acum.
— Ştiu unde vrea să ajungă.
— Hannah...
— În Anglia, la Oxford.
Niels se opri în dreptul lui Leon.
— Au găsit o maşină, strigă Leon. Abandonată într-un depozit, la numai trei sute de metri de aici. Cu urme de sânge.
— Furată?
— Niels, sunt destul de sigură, spuse Hannah. Vrea să ajungă la Oxford.
Niels rămase cu privirea aţintită asupra autostrăzii E20, pe care goneau maşini din vest spre est, din Irlanda spre Sankt Petersburg. Sau din Sankt Petersburg spre...?
— Anglia, şopti Niels şi înţelese fulgerător planul.
Stop 39. *Revista asta e a ta?* Şi feribotul. DFDS Seaways. Paludan pusese să i se trimită biletele şi prospectul la birou, pentru a-i face o surpriză soţiei sale, căreia îi era frică să zboare cu avionul. Niels văzuse calmantele în dulăpiorul din baie. O tabletă la o oră înainte de decolare. Salomon Gaspar văzuse probabil prospectul cu prilejul unei discuţii cu Paludan. În acel moment se născuse un plan în mintea lui, care era de ani de zile ruptă de lumea reală. Întâi să scape din secţie, apoi să ajungă la Stop 39, cel mai apropiat punct de intersecţie pe ruta est-vest şi de acolo...?
— Esbjerg.
— Ai spus ceva, Bentzon?
— Esbjerg, repetă Niels şi încheie convorbirea. Vrea să ajungă la Esbjerg.
— Ce caută acolo?
— Feribotul spre Anglia, răspunse Niels.

4

Marele Belt

Niels găsise mereu tot soiul de pretexte sau optase pentru alte mijloace de transport, dar astăzi nu se mai putea eschiva. Se aşeză pe unul din scaunele tari de piele, îşi legă centura şi ascultă zgomotul paletelor care se roteau tot mai repede. Împinseră şi iar împinseră aerul, până când anulară în sfârşit gravitaţia şi elicopterul se înălţă.

— Să fie deja acolo? strigă Leon pentru a acoperi zgomotul.

— Sunt două sute de kilometri până la Esbjerg, strigă Mike. Ar fi trebuit să conducă al naibii de repede.

— La ce oră pleacă feribotul?

— La 18:45. Îmbarcarea începe cu o oră înainte.

— Trebuie să reţinem feribotul, spuse Niels, când lui Leon îi sună telefonul.

— Sommersted?

Niels îl urmări pe Leon, care ascultă cu o mină ursuză şi-i întinse apoi lui Niels aparatul.

Niels oftă. Ştiind prea bine ce-l aştepta, luă telefonul şi şi-l lipi de ureche.

— Da?

— Bentzon? Lămuriţi-mă şi pe mine.

— Cred că e în drum spre Esbjerg, strigă Niels.

— Şi ce anume vă face să credeţi asta?

— Pentru că... Niels ezită. Pentru că a văzut prospectul în biroul lui Paludan. Şi biletele pentru feribotul spre Anglia. Erau la vedere pe masa lui Paludan.

— Anglia? De ce? lătră Sommersted enervat.

— Da, cu feribotul. Sunt destul de sigur, strigă Niels.

Ştia foarte bine că folosirea cuvinţelului „destul” nu prea simplifica situaţia. Urmă o scurtă pauză.

— Să lămurim o treabă, Bentzon: e vacanţă de vară. Pe feribotul dintre Harwich şi Esbjerg nu mai e niciun loc liber, imediat va începe îmbarcarea. Nu e chiar uşor să reţinem acum această navă.

— Sommersted. Eu nu cer altceva decât să cercetăm feribotul.

— Dar pentru asta ar trebui să aştepte pe chei câteva ceasuri şase sute de pasageri. Sau şi mai mulţi. Printre ei numeroşi copii, Bentzon. Lucrul acesta vă este clar, nu? Copiii îşi pierd rapid răbdarea şi, dacă nu ei, atunci părinţii lor. Care sună după aceea pe la ziare şi povestesc că poliţia din Copenhaga le-a stricat vacanţa.

Niels văzu dedesubtul lor pilonii şi cablurile podului peste Marele Belt.

— OK, Bentzon, am înţeles, spuse şeful de poliţie. E o măsură drastică, dar am încredere în dumneavoastră.

Sommersted închise. Niels îi înapoie telefonul lui Leon, care dădu scurt din cap drept răspuns. Niels ştia ce gândea Leon: Sper numai să ai dreptate, Bentzon!

Portul Esbjerg

Primiră susţinere din partea secţiei locale de poliţie din Esbjerg. Pentru Leon nu avea mare valoare, el ar fi preferat să se bizuie doar pe oamenii lui, dar în împrejurările acestea excepţionale se văzu nevoit să accepte. Jos în port bătea vântul şi era răcoare, deşi strălucea soarele. Mirosea a sare şi motorină, un cargobot tocmai plecase din port şi trăsese o dungă albă în bazinul portuar.

— Au urcat deja maşini pe feribot? întrebă Niels puţin cam prea tare.

Încă îi mai pârâiau rotoarele în cap.

Leon nu-i răspunse. Niels citi pe chipul lui cât de sceptic era. Fiindcă el trebuia să-i dea în cele din urmă socoteală lui Sommersted, în cazul în care constatau că deţinutul evadat nu se afla aici şi că reţinuseră degeaba şase sute de vilegiaturişti nerăbdători. O măsură drastică, spusese Sommersted. Niels ştia prea bine că aceasta implica şi consecinţe drastice pentru el însuşi, în cazul în care s-ar fi înşelat.

Niels privi feribotul. „DFDS Seaways” scria cu litere albe pe corpul albastru-închis al navei. Primul lui gând a fost că feribotul era oarecum demodat, anacronic. Ba nu, poate nu feribotul în sine, dar gândul să fii nevoit să petreci aproape o zi întreagă pe mare, pentru a ajunge de pe coasta de vest a lutlandei până în micul oraş portuar Harwich, de ünde mai trebuia să parcurgi încă patru sute de kilometri cu trafic intens până la Londra.

Un pasager se plângea în gura mare unuia dintre poliţiştii locali. Niels auzea doar frânturi, ceva despre o nuntă la care trebuia să ajungă. Şi tot mereu întrebări, cât va mai dura şi ce se petrecea de fapt aici. Asta îi venea şi lui Niels să întrebe. Şi-ar fi dorit să o poată suna pe soţia lui şi să o întrebe cum se lega toată povestea aceasta, ce făcea ea în Anglia şi de unde îi venise ideea că Salomon Gaspar era în drum spre Anglia. Ţipătul unui pescăruş îi întrerupse gândurile. Leon stătea în faţa calei deschise a feribotului, printre maşini. Unii şoferi coborâseră şi fumau, alţii se duseseră la chioşcul din capătul zonei cheiurilor şi îşi strigau copiii.

— Bentzon? — Leon îi făcu lui Niels semn să vină la el. — Am golit feribotul. Pasagerii şi personalul au coborât. Au lucrat destul de repede, spuse apreciativ şi privi către poliţiştii care controlau un camion. Tocmai am aflat că amicii mei din trupa de intervenţie vor ateriza în câteva clipe. Deci cred că va mai dura o oră.

— Trebuie să procedăm cu meticulozitate, Leon.

Şeful de operaţiuni pufni enervat.

— Ce? întrebă Niels, dar nu se aşteptă la un răspuns.

— Mă gândesc numai la timpul pe care-l investim aici şi la toţi oamenii. I-am fi

putut folosi altfel. Timpul e preţios, spuse Leon şi clipi în lumina soarelui. Dacă ne înşelăm... sau, altfel spus, dacă tu te înşeli şi Portughezul nu e pe feribotul ăsta, avansul lui creşte cu fiecare secundă. Poate se află într-o maşină şi se îndreaptă către Europa de Sud? Sau se ascunde în vreo pivniţă din Amager şi aşteaptă să i se vindece rănile şi să poată ieşi iar pe stradă, fără să atragă atentia oamenilor. Sau e undeva într-o casă de vacantă.

Niels nu ştia ce să spună. Leon avea dreptate. Era o acţiune riscantă. Şi poate nu aveau la dispoziţie, într-adevăr, decât o singură încercare.

Niels auzi cele două elicoptere înainte de a le vedea, în acelaşi timp intră în port un vehicul al poliţiei. Câteva clipe mai târziu, Leon şi Niels erau înconjuraţi de colegii din trupa de intervenţie, înarmaţi cu pistoale-mitralieră MP5. Leon le ordonă să cerceteze fiecare colt al feribotului, fiecare cabină, fiecare barcă de salvare şi toate celelalte spaţii, cât de mici, toate ascunzişurile posibile. În afară de aceasta, ’ mai trebuiau percheziţionate toate automobilele şi camioanele din zona portuară, şi închisă ermetic zona cheiuri lor.

— Avem bănuiala întemeiată că un detinut dat în urmărire se ascunde undeva pe feribot sau într-una dintre maşinile care aşteaptă, spuse Leon şi îi aruncă lui Niels o privire semnificativă când rosti cuvântul „întemeiată”.

Oamenii lui Leon urcară la bordul feribotului, unii pe rampa pentru maşini, alţii pe pasarela pentru pietoni. Niels «numără şaisprezece câini. Ciobăneşti şi retrieveri, care adulmecaseră urma lui Gaspar la aşternutul său din spital. În spatele lui Niels începu acum şi percheziţionarea maşinilor care aşteptau. Niels transpira. Ce să-i spună lui Sommersted dacă se înşelase? Reflexiile pe apă intensificau razele soarelui. Niels nu avea ochelari de soare, nici măcar o pălărie, I sigur avea să se aleagă cu o arsură.

Ochii lui îl descoperiră înainte ca creierul lui să-i dea confirmarea. Un camion roşu pe una dintre benzile de jos. Îl mai văzuse oare? Spre deosebire de Mike, Niels nu ştia nimic despre camioane, nu avea ca punct de reper decât culoarea, când încerca acum să-şi amintească. Mai văzuse camionul acesta? Pe şoseaua de acces, când se îndreptaseră spre popas? Merse mai aproape. Şoferul dădu din cap, telefona într-o limbă est-europeană, din câte îşi dădu Niels seama. Sârbă? „Thermo Future” scria pe o latură a vehiculului. Elemente frigorifice? se întrebă Niels şi îi feri şoferului cu o mână flacăra brichetei, când acesta încercă să-şi aprindă o ţigară.

— *Thank you,* murmură bărbatul, ţinând încă telefonul i într-o mână.

Niels înconjură camionul şi, de îndată ce nu se mai află în raza vizuală a şoferului, urcă pe cele două trepte în cabină. Ceşti de plastic pentru cafea, o sticlă de Cola, o revistă porno. Nimic care să sugereze prezenţa lui Salomon Gaspar.

— *Is everything okay, Sir?*

Şoferul era în spatele lui.

— *What are you looking for?*

Niels dădu mut din cap şi plecă de lângă şofer.

*

Expresia lui Leon spunea totul, când se ivi după o oră şi jumătate în faţa lui Niels. Mânie şi dezamăgire se citeau pe chipul lui.

— Ai face bine să suni, spuse, şi să-i relatezi lui Sommersted despre eşec.

Feribotul era plin, ultimele maşini tocmai urcau la bord. Niels nu spuse nimic. Coborî la apă. Un băiat pescuia în apa din port, care puţea a alge. Da, trebuia să-l sune pe Sommersted, sigur că da. Se răsuci. Leon era înconjurat de oamenii lui. *Debriefing*. Îi bătu pe câţiva dintre ei pe umăr, îi privi cu o mină gravă şi le mulţumi pentru intervenţie.

Telefonul din buzunarul lui Niels sună. Era Sommersted. Sigur îi cerea o explicaţie. Niels ar fi putut prezice convorbirea cuvânt cu cuvânt, dar nu răspunse, ci îşi vârî telefonul la loc în buzunar. Se uită la angajaţii de pe feribot, în salopetele lor portocalii, cu feţele mânjite de ulei şi praf. Dezlegau feribotul de ţărm, ca să poată pleca. Niels se gândi la Hannah: era atât de sigură că Salomon Gaspar voia să ajungă la Oxford! Corpul feribotului DFDS se desprinsese treptat câţiva centimetri de chei, funia groasă era trasă la bord.

— Bentzon, spuse Leon şi îi puse o mână pe umăr. A meritat să încercăm. Acum continuăm urmărirea în modul obişnuit. Succese se înregistrează şi aşa.

— Paludan voia să meargă la un musical, gândi Niels cu voce tare şi iarăşi îi veniră în minte tabletele împotriva fricii de zbor. Se gândi la prospectul Guvernantei şi la biletele pentru feribot.

— Nu ai citit *Operaţiunea Hamlet?* întrebă Niels.

— Ba bine că nu, oftă Leon.

— Profilul psihologic, spuse Niels şi îşi rechemă în minte ce scria în dosar. Sinucidere improbabilă. Paludan cumpărase bilete pentru un musical. Pe eBay, la un preţ exorbitant, pentru că spectacolul se juca deja de un an cu casă închisă. Niels îl apucă pe Leon de braţ: Soţiei lui îi e frică să zboare cu avionul.

O privire rapidă spre feribot. O jumătate de metru îl despărţea acum de chei, curând va fi prea târziu.

— Paludan avea biletele la birou. Şi un prospect despre feribot, Esbjerg-Harwich. Gaspar venise de mai multe ori la el la terapie. Fiindcă urma să fie eliberat. Sigur avusese timp să vadă toate aceste documente. Nu înţelegi? Se leagă toate.

— Sunt numai speculaţii, spuse Leon.

Niels îl privi scurt în ochi, după care îşi luă avânt şi sări pe rampa de la proră, care nu fusese încă ridicată.

— Bentzon? strigă Leon.

Niels mai apucă să-i arunce o privire lui Leon şi trüpei de intervenţie, când

rampa începu să se înalţe.
— Hei, ce faci aici?
Niels îl scrută pe bărbatul în salopetă, apoi îşi scoase legitimaţia de poliţist şi se îndepărtă fără să mai aştepte o reacţie, trecând pe lângă maşinile ticsite. În geamul din spate al unui Mercedes vechi remarcă o pălărie de soare roz. Telefonul din buzunar vibră. Niels îl ignoră. Ce să spună? Că plecase în vacanţă? Că îşi luase concediul binemeritat?
Uciderea lui Paludan era elucidată, cazul rezolvat, deşi cu fenomenul secundar că un ucigaş nebun era acum în libertate. De aceea se afla el acum pe puntea pentru automobile, sau voia să se împace în sfârşit cu soţia lui, în numele iubirii? Urcă treptele.
Telefonul sună din nou. Era Hannah.
— Hannah?
— Unde eşti? întrebă ea.
— E posibil ca tocmai să mă fac de râs, spuse Niels.
— Niels, mă auzi? întrebă Hannah.
— Te ascult, spuse Niels şi îşi croi calea către puntea superioară.
Auzi ezitarea din glasul lui Hannah, care nu-i plăcuse niciodată. Când şovăia, însemna fie că trebuia să explice ceva complicat, de pildă existenţa unui nou univers într-o altă dimensiune dincolo de o gaură neagră, fie că ceea ce voia să spună avea de-a face cu sentimente, cu sentimente pe care le regreta.
— Te ascult, repetă Niels.
Semnalul de start. Hannah începu cu glas răguşit. Vorbi despre cartea poştală, despre codul pe care-l decriptase şi nu se putu abţine să menţioneze măcar în treacăt istoria criptografiei. Niels se aşeză pe o bancă. Pe moment, renunţă să-l mai caute pe Portughez. Dacă era pe feribot, oricum n-avea unde să plece. Niels îşi îngădui luxul rar de a închide ochii şi a-şi sprijini capul de peretele navei, în timp ce se scurgeau ultimele opt minute de soare ale serii. Ascultă vocea lui Hannah din Anglia, de la Oxford, care îi relata că incarnarea anterioară a Portughezului – omul care fusese el înainte de a renaşte la Lisabona într-un corp nou, suferind – se numise Michael Bedford şi că acest Michael Bedford murise în 1939 într-o cameră de hotel din Londra.
— Moartea lui cumplită l-a mai chinuit şi în viaţa următoare. De aceea nu a mai putut dormi când a devenit adult şi asta l-a şi făcut probabil să-şi piardă minţile, îl lămuri Hannah. La un moment dat a început să caute hotelul, pentru a afla unde murise.
— Cel puţin asta crede Portughezul, interveni Niels, accentuându-şi spusele.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun, zise Niels cu un oftat, că acesta este delirul de care suferă el. Ăştia îşi închipuie tot soiul de lucruri, Hannah! Că le-a furat cineva organele sau că apa freatică din toată tara a fost otrăvită, numai ca să li se facă lor rău. Eu am

fost acolo, l-am cunoscut pe Gaspar. M-a primit ca pe un oaspete în hotelul lui, spuse Niels clătinând din cap. Ceilalţi îl numesc „directorul de hotel” sau „portarul de noapte”. Tipul e nebun de-a binelea.

Hannah tăcu îndelung.

— Mai e o chestie, Niels, spuse în cele din urmă, Michael Bedford nu a fost un tip oarecare. Nu a fost un englez oarecare, care a murit acolo.

Niels îşi sprijini coatele pe genunchi, în vreme ce Hannah îi relată despre documentul antic, pe care cei trei tineri îl descoperiseră în pragul războiului, în beciul universităţii, pe când studiau nişte donaţii necatalogate.

— Mai eşti la aparat, Niels?

Era vocea lui Hannah.

— Da, te ascult.

Hannah îi mai povesti că până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial se practicase un veritabil turism arheologic şi că numeroase documente încăpuseră pe mâinile unor persoane private.

— Şi într-una dintre aceste cutii cu fragmente aruncate de-a valma, dintr-o epocă trecută, au dat peste acesta.

— Peste care?

— Peste dialogul lui Phaidon cu Socrate, spuse Hannah şi îi explică numaidecât de ce era acest lucru atât de important.

Phaidon, un filozof grec, se aflase în celula lui Socrate, împreună cu alţi câţiva bărbaţi, în seara când băuse Socrate cupa cu cucută. În ceasurile de dinaintea morţii sale, Socrate le-a explicat că sufletul nu moare odată cu corpul, ci continuă să trăiască. Şi că noi ne aflăm de la naştere în posesia cunoştinţelor noastre şi că déjá-vu-urile pe care le cunosc toţi oamenii, sau sentimentul de a mai fi văzut cândva anumite persoane, se explică prin faptul că ne aducem aminte... lucruri dintr-o viaţă anterioară. Socrate a adus patru dovezi că sufletul continuă să trăiască după moarte şi se mută într-un corp nou. Toate acestea sunt cunoscute, au fost transmise într-unul dintre cele mai celebre documente ale Antichităţii.

— Dar în seara dinainte de importantul său discurs, spuse Hannah, Phaidon l-a vizitat singur pe Socrate.

— Parcă-i o emisiune de pe Discovery Channel, spuse Niels.

Hannah îi ignoră scepticismul şi îl luă pe Niels cu sine la Atena, în acea seară de vară de acum 2 500 de ani. Singuri cu cel mai inteligent bărbat al Antichităţii, poate chiar cel mai inteligent bărbat al tuturor timpurilor. Bineînţeles că Socrate filozofase şi despre cum poţi să-ţi transporţi ştiinţa dintr-o viaţă în următoarea. Credea că aflase metoda de a-ţi ancora ştiinţa în suflet...

Hannah se întrerupse.

— Îţi mai aminteşti începuturile erei computerului?

Continuă, fără să-i lase lui Niels răgazul să răspundă:

— Pe atunci se tot vorbea despre RAM şi ROM, spuse Hannah şi compară memoria umană cu memoria unui computer, explicându-i că avem două tipuri de memorie şi că, după ce a fost deconectat, RAM-ul uman, Random Access Memory, nu-şi mai aminteşte informaţiile, exact ca un computer. Cunoşti fenomenul, spuse Hannah.

— Când nu salvezi ce ai scris, spuse Niels şi îşi aminti cât de frecvent uita, tocmai pe la începuturile erei computerului, să salveze rapoartele de poliţie pe care le scria.

Înjurase tehnica asta de rahat, i se împotrivise din răsputeri şi insistase să-şi folosească vechea maşină de scris Canon, în vreme ce toţi ceilalţi colegi ai lui scriau demult la computer. Până la urmă fusese obligat să absolve, împreună cu secretarele aflate în pragul pensiei, un curs de computere. Cu ocazia căruia aflase despre RAM şi ROM. RAM era memoria pe care o folosea computerul când lucra. ROM, în schimb, era memoria în care îţi puteai depune şi păstra documentele înainte de a închide calculatorul.

— Nu e incredibil? întrebă Hannah, după ce îi povestise şi despre Rachel.

Femeia pe care o iubise Michael şi în a cărei casă drăguţă se mai afla Hannah încă şi acum. Acceptase oferta lui Rachel şi înnoptase la ea.

— Ce? Cred că n-am înţeles tot, spuse Niels şi încercă să pară interesat şi să nu-i frâneze entuziasmul lui Hannah.

— Că Socrate a prezis în felul său, acum 2 500 de ani, modul de funcţionare a unui computer.

— Ba da, şopti Niels, fără să creadă acest lucru cu adevărat.

Iarăşi se aflau pe marginile opuse ale şanţului care-i despărţea? De o parte, idei trăsnite şi scorneli splendide, interesante. De cealaltă parte, Niels cu raţiunea lui, care căuta întotdeauna un sens. Vor izbuti vreodată să construiască un pod peste acest şanţ?

— Că tot ceea ce trăim, Niels, dispare pur şi simplu când murim, exact ca la un computer, dacă n-ai salvat.

— OK.

— Dar Socrate a făcut un pas mai departe şi a ajuns la concluzia că noi, oamenii, avem şi ceva de genul unui hard disk, pe care putem salva lucruri. Informaţiile pe care le salvăm în sufletul nostru vor fi acolo şi atunci când vom renaşte, şopti Hannah.

Plângea? Da, dar plângea pentru că ştia că bărbatul de la celălalt capăt al firului nu o credea şi nu o putea urmări, sau pentru că teoria era atât de fermecătoare? Fiindcă ea vorbea mereu despre supoziţii, matematice sau filozofice, care erau atât de frumoase, încât pur şi simplu trebuiau să fie adevărate.

*

Niels îi arătase căpitanului legitimaţia sa de poliţist şi îl rugase să-l informeze

imediat dacă se întâmpla ceva neobişnuit la bord sau se găseau urme de sânge. Se gândea că Portughezul, dacă era într-adevăr atât de rănit cum zicea Leon, trebuia să mai piardă încă sânge. În orice caz, îşi zdrobise în asemenea hal faţa, încât poliţia îl confundase cu Niels. În afară de aceasta, când fugise din spital, spărsese un geam şi se tăiase în el. Dacă se afla pe navă, trebuia să lase urme. La un moment dat.

Niels trecu pe lângă restaurantul 7 Seas. Niciunul dintre clienţi nu arăta de parcă ar fi navigat pe toate cele şapte mări ale lumii, erau doar danezi care voiau să participe la una din ultimele traversări cu feribotul ale Mării Nordului.

Niels aruncă o privire pe planul navei, care era expus lângă portretul căpitanului, în zona recepţiei.

— Unde eşti? şopti.

Zece punţi. Pe cinci din ele se aflau pasagerii, două erau pentru automobile, iar cele trei de jos adăposteau maşinile. Câinii căutaseră peste tot, după cum îl asigurase Leon pe Niels. Toate cabinele erau ocupate, deci acolo nu putea să se ascundă. Toate automobilele fuseseră controlate de două ori şi fiecare camion fusese percheziţionat. Doi agenţi de poliţie, cu câini, cercetaseră şi sala maşinilor însoţiţi de mecanic. Bucătăria, se gândi Niels, dar alungă imediat ideea. Portughezul poate nici nu era pe feribot. Poate se ascundea încă undeva în Sjælland şi aştepta să i se vindece rănile. Era răbdător, meticulos, deci s-ar fi dovedit consecvent să procedeze astfel. Pe de altă parte, riscul de a fi prins creştea cu fiecare secundă în care se afla în interiorul graniţelor. Cum ar fi reacţionat Niels, dacă ar fi fost fugar? Ar fi stat ascuns până se încheia urmărirea sau ar fi făcut tot posibilul să o şteargă cât mai rapid din ţară? Gândul continua să-l preocupe pe Niels, când mai coborî o dată de pe puntea superioară la recepţie, trecând pe pasarela dintre cabinele de lux. Un cuplu de chinezi nu mai putea să intre în cabina lor, pentru că-şi uitaseră cârdul de acces înăuntru. Niels urmări cum le programează recepţionera un cârd nou. Îi arătă legitimaţia de poliţist.

— V-a ajuns la ureche ceva neobişnuit? o întrebă pe recepţioneră.

— Nu, din câte ştiu eu, nu, spuse aceasta şi îi adresă un zâmbet profesional.

— Cârduri de acces pierdute?

— Nu.

— Gândiţi-vă bine. Cel mai mic detaliu poate fi important.

— Puteţi să-mi daţi un exemplu?

— O geantă dispărută, un furt banal, o uşă spartă.

— Îmi pare rău, spuse femeia şi îi zâmbi din nou. Ba nu, de fapt nu-mi pare rău.

Niels mai zăbovi o clipă la recepţie şi apoi renunţă. Trecu pe lângă restaurant şi privi de pe puntea superioară în jos, la puntea deschisă, pentru automobile.

Soarele apunea încet-încet. Niels inspiră adânc. Era o seară călduţă, chiar şi aici pe mare. Niels se întrebă dacă să înnopteze pe puntea superioară sau să accepte oferta căpitanului şi să ocupe una dintre cabinele personalului, care era goală. Gândul la un pat îi învinse simţul datoriei. Nu putea să patruleze toată noaptea pe punţi, cum făcuse în ultimele ceasuri.

Când intră în cabina strâmtă şi-i mai mulţumi o dată căpitanului, îl revăzu brusc în sinea sa pe Portughez. Cu câtă brutalitate şi lipsă de scrupule izbise capul lui Niels de pardoseală. Cu o expresie de parcă ar tăia lemne. Hannah n-avea decât să tot susţină că nebunul renăscuse, lui Niels îi era totuna. Uite-aşa! Ce se întâmplă când murim sau înainte de a ne naşte, ori cu universul când se va sfârşi lumea, nu avea nicio importanţă pentru el. Niels trăia acum, aici. Ce spusese Hannah nu îl fascina. Că documentul antic se afla într-o casetă de valori din Londra şi aştepta să vină cineva după el, sau că Portughezul îl ucisese pe Benjamin Thorn ca să se răzbune, pentru că era convins că acesta îl otrăvise într-un hotel din Londra, într-o viaţă anterioară. Şi pentru a-i smulge codul.

— Atunci vă spun noapte bună, îşi luă căpitanul rămas-bun.

Niels se întoarse spre el.

— Dar mă treziti la cel mai mic incident, da? întrebă.

— Vă dau cuvântul meu.

Căpitanul închise uşa. Niels se întinse o clipă pe pat şi închise ochii. Tentaţia era pur şi simplu prea mare. Ritmul monoton al navei şi legănatul uşor de la dreapta la stânga şi iarăşi înapoi îl făcură să se gândească la copilărie. Un sugar, un nou-născut, dependent de oricine îl legăna să adoarmă. Chiar aşa era.

Se ridică în capul oaselor. Brusc.

— *Fuck!*

Dacă adormea acum, nu-l va mai găsi niciodată pe Portughez. Sigur s-ar trezi abia când intra feribotul în port. Şi atunci pasagerii se vor înghesui să coboare şi, odată cu ei, automobilele. În haosul inevitabil s-ar ivi sute de ocazii de fugă. Gaspar putea să sară în apă, nu era rece, să înoate de-a lungul cheiului şi să se ascundă printre iahturi. Dacă Portughezul chiar nu mai dormise de peste douăzeci de ani, va reuşi şi Niels să rămână treaz măcar o noapte pe mare. Se duse în toaleta îngustă şi evită să se privească în oglindă, nu voia să-şi vadă faţa istovită, stâlcită. Urmări în schimb cum curge apa în paharul alb de plastic. Asta se chema apă curată? Niels închise robinetul şi se holbă la pahar. Nu, era ceva, o urmă... de rugină? Niels vărsă apa din pahar şi o lăsă să curgă multă vreme la robinet, înainte de a ţine iarăşi paharul sub jet.

— Renunţ, mormăi când închise iarăşi ochii, se rezemă de perete şi dădu frâu liber gândurilor sale.

Se gândi la mare, la faţa Guvernantei. Foarfecă. Paludan, zăcând mort pe jos. Hannah, care vorbea despre un tânăr englez care fugise de poliţie – prin canalele din Oxford, ca să deruteze câinii. Thorbjørn şi Berthold, fiul lăcătuşului. Nu, nu,

nu voia să se gândească la ei. De ce nu lăsa odată baltă povestea asta? Câinii fuseseră peste tot, nimeni nu scăpa mirosului lor fin. Adulmecau droguri până şi prin trei straturi de metal. Singurul lucru care îi putea înşela era apa.

Niels deschise ochii. Apa? Paharul din care băuse. Lichidul tulbure din el. Abia vizibil, doar o urmă. Dacă nu era rugină... putea fi...

— Imposibil, îşi spuse Niels şi lăsă iarăşi apa să curgă în pahar.

Nimic. Şi totuşi, adineauri fusese ceva. Era ferm convins că văzuse ceva roşiatic. Sânge? Niels îşi duse gândul până la capăt. Undeva, pe această navă, trebuia să se afle un rezervor cu apă potabilă. Dacă Portughezul se ascunsese în apă, fentase mirosul fin al câinilor. În apă pierdeau urma, aşa se descotorosise de câini şi englezul acela tânăr. Infractorii fugeau de preferinţă prin cursuri de apă, canale, râuri. Niels îşi trase pantalonii pe el, îşi vârî picioarele goale în pantofii scâlciaţi şi părăsi cabina.

*

Pistolul şi-l strecură pur şi simplu sub betelia pantalonilor. Ştia cât de neglijent era, dar nu voia să se întoarcă să-şi mai ia şi geaca şi hamul pentru umăr. Oricum, cei mai mulţi dormeau deja, iar pe treptele care coborau la sala maşinilor nu întâlni pe nimeni. Îşi ţinu tot timpul mâna pe balustrada rece. Cu cât se apropia de sala maşinilor, cu atât mai evident simţea mişcările navei. Uşa de la sala maşinilor era grea, Niels trebui să facă uz de toată forţa sa pentru a o deschide. Privi uşa mai atent, îndeosebi clanţa şi podeaua din zona uşii. Erau urme de sânge? Apoi pătrunse într-o lume de oţel. Podeaua era din grătare de oţel, peste tot se vedeau ţevi metalice, piese de maşini şi motoare. Mirosea a ulei şi apă sărată. Ce mai labirint, gândi Niels. Un univers de nepătruns, cu culoare, interspaţii întunecoase şi maşini care ţineau în mişcare marele feribot.

— Ce faceţi aici?

Bărbatul purta o salopetă mânjită cu ulei şi avea braţele tatuate.

— Poliţia, spuse Niels şi-i arătă legitimaţia. Caut rezervorul cu apă, rezervorul cu apă potabilă.

— În total sunt patru rezervoare, replică bărbatul. Cu câte 20 000 de litri.

— Aţi văzut pe careva pe-aici?

— Pe careva?

— O persoană străină. Sau aţi observat ceva neobişnuit? Aţi găsit urme de sânge?

Bărbatul clătină încet din cap.

— Aţi fost tot timpul aici? întrebă Niels.

— Eu sunt mecanicul-şef, trebuie să fiu tot timpul aici.

— Arătaţi-mi rezervoarele cu apă potabilă.

Niels primi drept răspuns un mormăit, după care bărbatul se întoarse şi o luă înainte. Niels merse după el, urcară întâi pe o pasarelă îngustă şi coborâră apoi

pe o scară abruptă. Niels trebui să se aplece din loc în loc, ca să nu se lovească la cap. Călcă într-o baltă. Oamenii lui Leon chiar fuseseră şi aici? Se descurcau câinii pe scările astea abrupte, din grătare?

— Aici sunt două rezervoare, spuse mecanicul-şef. •els privi atent rezervoarele cu apă potabilă, care se aflau la distanţă de câţiva metri unul de celălalt. Monştri de oţel lunguieţi, puţin ovali, care aminteau de burta unei balene. O scară de fier ruginită urca în vârf, unde se găsea un capac lat. Conducte ieşeau din rezervoare şi se întindeau de-a lungul pereţilor sălii. Erau arterele vitale ale feribotului. Niels îşi văzu imaginea oglindită în oţelul lucios. Nu era o privelişte frumoasă.

— Douăzeci de mii de litri de apă potabilă în fiecare rezervor, şase metri adâncime, îi explică mecanicul-şef. Avem mari bătăi de cap cu pompele, se strică tot timpul.

— Ar fi posibil să te ascunzi într-un rezervor? Mecanicul-şef ridică din umeri.

— Plăcut n-ar fi.

— Dar posibil? Fără să te îneci? Până la ce înălţime ajunge apa?

— Niciodată până sus. Totuşi nu cred că te poţi ascunde acolo. Dar pe cine căutaţi?

— Care rezervoare alimentează cabinele personalului?

Mecanicul stătu să se gândească şi îşi trecu o mână prin păr. O dâră uleioasă îi rămase pe frunte.

— Cred că e unul din rezervoarele de-acolo, dinspre pupă.

— Arătaţi-mi-le şi pe acelea, vă rog.

Niels îl urmă printr-o încâlcitură de tuneluri şi conducte.

— Acolo, spuse mecanicul-şef şi ridică braţul. Dar deasupra ăluia se pare că s-a ars becul.

Trase o înjurătură.

— Am nevoie de lumină, spuse Niels şi se uită la cele două rezervoare.

Cel din dreapta zăcea în întuneric ca un colos negru, încât lui Niels îi trebuită câteva secunde până să găsească scara.

— Dar durează câteva minute, OK? Trebuie să urc întâi în...

Bărbatul renunţă la o explicaţie completă şi plecă.

Niels se apropie de rezervor. De ce se arsese tocmai becul acesta? întâmplare sau intenţie?

Verifică dacă arma era bine fixată sub curea şi mai făcu un pas spre rezervor. În jurul lui, totul vibra şi se cutremura, se simţea cum lucrau maşinile. Niels puse mâna pe stinghiile scării de metal şi urcă. Apoi ajunse la capac şi îi atinse marginea cu mâna. Capacul era bine închis sau doar aşezat deasupra? Niels ştia că ar fi fost mai bine să aştepte şi să nu scape capacul din ochi. În Harwich putea solicita întăriri şi oameni care să coboare în rezervor. Oameni care se pricepeau la genul acesta de intervenţie. Pe de altă parte, era poate exagerat, îi trecu prin minte. Atâta tevatură pentru o idee care putea fi doar o trăsnaie de-a lui? Niels îşi

imagină cum înconjoară rezervorul o trupă de intervenţie britanică, cu lămpi cu infraroşu, scafandri militari şi echipament de ultimă oră, ca să-l găsească doar pe jumătate plin cu apă. Nu era exclusă nici o criză diplomatică, fiindcă ce căuta un poliţist danez înarmat pe teritoriul Marii Britanii?

Măcar să aştepte lumina, îşi spuse Niels, apucă totuşi cu ambele mâini marginea capacului şi se opinti să-l împingă la o parte. Cum să-l poţi deschide din interior? se întrebă Niels. Sau avea un mâner în exterior? Când îl curăţau, trebuia să coboare cineva în el şi să se caţere iarăşi afară. Niels înjură întunericul şi bâjbâi cu mâna în interior. Un mâner? Da, un soi de toartă de oţel. Aşa se putea oare închide capacul din interior? Aruncă o privire în gura rezervorului şi zări stinghiile superioare ale scării care cobora înăuntru. Rezervorul era ca o fântână. Niels şovăia. Zău că era mai bine să aştepte măcar lumina, dacă întăriri tot nu avea de gând să aştepte. Şi iarăşi revăzu faţa Portughezului, când îl atacase în baie şi îl dăduse cu capul de gresie. Niels îşi scoase arma şi îi ridică piedica, să aibă un glonţ pe ţeavă. O măsură de siguranţă înşelătoare, era conştient de acest lucru. Apa şi armele de foc nu erau cele mai bune prietene. Ar avea un singur foc, după care arma ar fi cu siguranţă inutilizabilă.

Se căţăra peste margine, pe scara din interiorul rezervorului. O stinghie părea cam şubredă, următoarea era stabilă. Picioarele lui atinseră suprafaţa apei. Şase metri adâncime, îşi aminti Niels spusele mecanicului-şef, când simţi cum îi cuprinde frigul tot corpul, de la picioare în sus. Dacă şi-ar putea vârî capul sub margine, să vadă dacă nu se ascundea careva în spaţiul dintre apă şi tavanul rezervorului. Un picior îi alunecă şi Niels aproape că era să-şi piardă echilibrul. Tremura. Apa rece îi ajungea până la coapse. De ce nu se dezbrăcase? în sfârşit, coborî cu totul în rezervor, dar era atât de întuneric, încât nu vedea nimic. Trebuia să iasă şi să-l aştepte pe mecanic. Începu să urce, când o mână îl apucă de gât. Strâns. Instinctiv, lovi cu piciorul în spate, atinse ceva, dar în aceeaşi clipă alunecă şi căzu. Apa era rece, iar Niels, luat prin suprindere, nu mai apucă să tragă aer. Nu-şi vedea adversarul, dar simţea mâinile care îl apucară de cap şi îl împinseră în apă, cu degetele mari înfipte în ochii lui. Niels încercă să se elibereze.

Nu mai avea pistolul. Îl pierduse probabil când căzuse. Niels vedea doar beznă şi bule de aer, dar reuşi să apuce mâinile Portughezului şi încerca acum să le dea la o parte. Cu mişcări lente sub apă, Niels încerca să-l lovească pe bărbatul care-l ţinea strâns, dar era imposibil. Mâinile nu-şi slăbeau strânsoarea şi îl împingeau mai adânc în apă. Niels începea să se sufoce, dădea din braţe şi din picioare, când atinse deodată cu piciorul ceva metalic. Pistolul. Un foc. Niels îl lăsă pe Portughez să-l împingă până pe fundul rezervorului. Cu o mână bâjbâi pe jos, dar nu găsi nimic. Nu mai avea aer, se sfârşise. Iată, ţeava pistolului. O apucă, dar adversarul lui era pe fază şi încercă să-l prindă de braţe. Niels închise ochii, totul era negru, se sfârşise.

5

Oxford

Hannah tresări din somn cu sentimentul cumplit că se întâmplase ceva. Cu Niels. Bâjbâi după comutator şi a fu cât pe-aci să răstoarne de pe noptieră veioza veche. Telefonul mobil era pe noptieră. Hannah se ridică în capul oaselor. Nu mai dormise niciodată pe un pat atât de moale precum cel din camera de oaspeţi a lui Rachel. Aşa se dormea pe vremuri, gândi Hannah şi îl apelă pe Niels. Telefonul sună, dar nu-i răspunse nimeni. Îl mai apelă o dată şi se întrebă ce-i declanşase acest sentiment de panică. Niels era negociator de poliţie. De fiecare dată când ieşea pe uşă se confrunta cu moartea. Dar de obicei asta nu o nelinişte pe Hannah. De ce acum? Visase? Nu, trebuia să fie altceva. Sau acum se temea să-l piardă, pentru că pricepuse în sfârşit cât de mult îl iubea?

— Niels?

Îi lăsă un mesaj: *Sună-mă când îmi auzi mesajul. Indiferent cât de târziu e. Simt nevoia să-ti aud vocea.*

*

În bucătăria lui Rachel, Hannah îşi turnă un pahar cu apă călduţă şi privi în jur. Viaţa trăită. Încercă să-şi imagineze cum fusese pentru Rachel să-l piardă în timpul războiului pe bărbatul iubit. Şi să continue totuşi să trăiască. Dar ce altceva să fi făcut? Rachel îi povestise despre Alexander, bărbatul care îi înşelase pe Michael şi pe ea. Devenise un om de afaceri de succes, călcase pe urmele tatălui său. Rachel nu mai vorbise niciodată cu el din ziua aceea. El încercase de două ori să o contacteze. O dată o sunase la telefon, dar Rachel îi închisese imediat. A doua oară venise la ea – într-o seară de iarnă din anii şaizeci, se trezise cu el aşteptând-o în faţa universităţii. Nu vorbise cu el. Strigase după ea cât de mult îl apăsa povestea asta, dar ea îl ignorase şi se suise în autobuz. Alexander nu putuse fugi după ea, pentru asta era mult prea solid. În autobuz se întorsese şi-l mai privise o dată. Pe chipul lui se citea căinţa, suferea din pricina conştiinţei lui încărcate. Nici el nu părea să se fi eliberat de imaginile morţii chinuitoare a lui Michael. Alexander murise la mijlocul anilor optzeci. Oare chiar renăscuse în trupul lui Benjamin Thorn?

Ecranul telefonului se aprinse în întuneric.

— Niels?

Zgomote, voci în depărtare.

— Niels? Tu eşti?

— Hannah?

— Ce mă bucur să-ţi aud vocea! spuse ea.

Şi apoi îl ascultă. Vorbea răguşit, părea pierdut şi îngrozitor de singur. Niels îi vorbi despre Salomon Gaspar. Îi povesti despre feribot şi rezervorul de apă.

— Acum s-a terminat, spuse Niels. Nu ştiu cât o să mai trăiască Portughezul, glonţul l-a nimerit în burtă. Nu mai pot face nimic.

O voce în spatele ei, Hannah se întoarse.

— Hannah?

Rachel stătea în faţa ei, în cămaşă de noapte.

— Rachel, spuse Hannah. *Just a moment.*

I se adresă iarăşi lui Niels:

— Niels, crezi că e în stare să vorbească?

Tăcere.

— Nu ştiu. Tocmai i se acordă îngrjiri medicale.

— Niels, sunt cu ea. Cu Rachel.

— Hannah...

— Ştiu că pentru tine e o nebunie. Dar el crede în asta, suntem de acord, nu? Portughezul se crede Michael Bedford.

Un „da” slab o făcu pe Hannah să zâmbească. Rachel stătea tot în mijlocul încăperii, în cămaşă de noapte arăta incredibil de tânără.

— Niels? Vrei să facem ceva trăsnit? întrebă Hannah şi ascultă cu atenţie.

Îl simţi zâmbind, era convinsă.

— Haide, iubitule, să-i ajutăm să se regăsească.

— OK, şopti Niels.

Hannah o privi pe Rachel.

— *It's him,* spuse Hannah.

El este. Iubitul tău dintr-o altă epocă. Dintr-o altă lume. Cu privirea pironită asupra telefonului, Rachel făcu trei paşi circumspecţi spre Hannah.

— Niels, vine acum, eşti gata?

— Da, dar nu au mult timp. Cum ziceam: cei de-aici se chinuie să-i salveze viaţa. Are o hemoragie puternică.

Hannah îi întinse telefonul lui Rachel. Bătrâna doamnă şi-l lipi de ureche şi rosti cu glas slab *helio.* Apoi îşi spuse numele şi mai zise că are un număr: 1288.

— Tu eşti? întrebă Rachel. Michael? Chiar eşti tu?

Hannah se întoarse şi îşi duse mâinile la gură. Nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Rachel mai ascultă câteva clipe şi apoi repetă numărul. Luă în cele din urmă telefonul de la ureche.

— *Well?* spuse Hannah şi o privi cu curiozitate.

— *Well.* Mi-a spus două secvenţe de cifre. A lui şi cea pe care...

— Pe care a aflat-o de la Benjamin Thorn, îi veni Hannah în ajutor.

— Da, de la tânărul danez. Cifrele lui, plus cele ale lui Michael. Am aflat opt cifre. Ar fi bine să le notaţi, înainte să le uit.

Ochii bătrânei doamne străluceau.

6

Portul din Harwich

Hannah îl zări când coborî ultimul de pe feribot, însoţit de câţiva poliţişti britanici. Niels nu o văzuse încă pe Hannah, dar ea nu avea nimic împotrivă să-l aştepte pe chei, în căldura soarelui de dimineaţă, şi să-l privească. Niels stătu de vorbă cu doi poliţişti şi le scutură îndelung mâna la despărţire. Abia când plecă ambulanţa cu targa, Hannah realiză câtă compasiune avea Niels faţă de alţi oameni. Zăbovea căzut pe gânduri şi privea în urma ambulanţei. Iar Hannah stătu în tot acest timp şi îşi privi soţul.

Fleet Street, Londra

„Messrs Hoare Bankers” scria pe tăbliţa de alamă. Niels o studia pe Hannah, care admira faţada băncii. Vedea strălucirea din ochii ei, aproape ca atunci când discuta cu colegii ei o nouă teorie despre extinderea universului.

— Chiar crezi că e aici?

Hannah nu-şi putea desprinde privirea de pe impunătoarea clădire cu trei niveluri din Fleet Street. Iar Niels nu-şi putea desprinde privirea de la ea. Era gelos. Pe felul în care era îndrăgostită de idee. Nu ar trebui să iubească idei, teorii, indiferent dacă era vorba despre cele mai mici particule din univers sau despre alţi bărbaţi.

— Dar nu scrie C. *Hoare and Company*, spuse Hannah dezamăgită.

— Poate şi-au schimbat numele? propuse Niels, dar ea nu-l ascultă şi se dădu un pas înapoi pe stradă.

Nu remarcă nici măcar autobuzul roşu, cu etaj, al cărui şofer claxonă prelung, pentru a o face să urce din nou pe trotuar.

— Să intrăm?

Niels întinse mâna după ea, dar Hannah era deja pe trepte.

Lumea de ieri, gândi Niels când se aflată înăuntru. Hannah părea încă absorbită de gândurile ei. Ce ciudat, să mai existe locuri ca ăsta, gândi Niels şi îşi plimbă privirea împrejur. Marmură şi mahon, un grilaj elegant, aurit şi împodobit cu mici arcuri, îi despărţea pe funcţionari de clienţi.

— Ce crezi că ar trebui să facem acum? întrebă Hannah.

— Păi, să mergem poate la ghişeu, să scăpăm şi de asta? spuse Niels.

Pentru prima oară după multă vreme, Hannah îl privi lung.

— Să scăpăm şi de asta?

— Ştii ce vreau să zic, spuse Niels şi păşi în faţă.

Ştia câtă importanţă avea povestea aceasta pentru Hannah. Poate ar fi trebuit să aibă şi pentru el, dar pentru el conta mai mult să poată crede că Hannah îl iubea cu adevărat.

— *Good moming,* spuse Niels şi i se răspunse cu o cascada de formule de politeţe britanice.

— *And a verygood moming to you, Sir*, cu ce vă putem fi de folos dumneavoastră şi distinsei doamne?

Niels îi aruncă o privire lui Hannah. Ea îşi drese glasul. Niels o mai auzise şi cu alte ocazii vorbind în engleză, printre altele la unele recepţii de la institut, dar era de fiecare dată surprins că vorbea ca o nativă. Nici ea nu-şi putea explica de unde avea această pronunţie autentică. Pur şi simplu aşa era ea.

Tânărul îngrijit şi elegant din spatele ghişeului nici nu tresări când Hannah îi expuse rugămintea lor, explicându-i că doreau să deschidă o casetă de valori şi că deţineau codul respectiv.

— Dacă sunteţi amabilă să notaţi codul pe această coală, o rugă el politicos şi îi împinse peste masa de mahon o coală albă şi un stilou.

Hannah se uită pieziş la Niels, după care aşternu cu scrisul ei neglijent cele douăsprezece cifre.

— Dacă doriţi să luaţi loc, spuse tânărul şi le indică două fotolii aflate în stânga intrării.

— Acum sigur or să ne dea afară, şopti Hannah după ce se aşezară.

Privea agitată în jur. Niels avea sentimentul că ar trebui să considere şi el situaţia palpitantă şi să împărtăşească întru câtva neliniştea lui Hannah. Dar toate acestea îl lăsau rece. Aşa era poate când aveai ceva pe suflet, nu mai erai în stare să te simţi cum s-ar fi cuvenit.

— Dar... auzi?

Niels se uită la ea. Hannah îşi lăsase capul pe spate şi privea în tavan. Poate că astrofizicienii priveau întotdeauna în sus, către nemărginire, când chibzuiau.

— Ce?

— Dacă e adevărat, dacă e corect codul. Păi, atunci ar fi...

— Ce?

Hannah se uită la el.

— Ceva de-a dreptul incredibil şi nemaipomenit.

— *Mr. And Mrs.?*

Hannah şi Niels ridicară privirile. Cineva care arăta ca un director le întindea mâna. Hannah îl salută şi se ridică în picioare.

— Lund.

— Mrs. Lund, spuse directorul şi repetă apoi ceremonia cu Niels, cu diferenţa că pe el îl întâmpină cu „Sir”. Cred că avem ceva ce aşteaptă de foarte multă vreme să fie deschis. Acest lucru reiese din informaţiile despre caseta de valori, încheie directorul şi le zâmbi, ca şi cum ar fi vrut să le spună că totul este în

ordine şi că este absolut firesc ca o persoană să vină într-o bună zi cu douăsprezece cifre la a treia bancă din lume ca vechime şi să reclame conţinutul unei casete de valori străvechi.

— Dacă sunteti amabili să mă urmaţi.

Pardoseală alb cu negru. Pe Niels îl trimise cu gândul la o tablă de şah, în timp ce mergea în urma lui Hannah şi a bărbatului care se prezentase în cele din urmă drept Mr. Hoare. A unsprezecea generaţie. Niels se întrebă ce piesă reprezenta el în marele joc de şah al vieţii, pe când mergea în urma reginei sale, iar Mr. Hoare îi iniţia în istoria băncii sale. Îi lămuri că toate casetele de valori fuseseră evacuate în timpul războiului, pentru a le proteja de atacurile aeriene ale nemţilor. Dar niciuna dintre ele nu fusese vreodată deschisă. Niciun client nu-şi pierduse vreodată bunurile depuse la banca Hoares. Încă înainte de a ajunge Mr. Hoare la finalul prelegerii sale despre istoria băncii începând din 1672, Niels avu sentimentul că el e doar un pion, cineva care poate fi sacrificat pe front, în linia întâi.

Încăperea boltită de la subsolul băncii adăpostea casete aurii, aşezate într-un dulap în perete, ale cărui ornamente erau sculptate manual. Niels încercă să numere casetele, dar renunţă curând, erau cu miile, mii de vieţi care adunaseră obiecte de valoare – lingouri de aur, bijuterii, obligaţiuni, opere de artă –, ce trebuiau păstrate aici, în subterana Londrei. Numărul casetei lor de valori era 845. Îi păru modestă, când Mr. Hoare o aşeză pe masă şi le spuse cum aveau să procedeze în continuare. El va părăsi încăperea şi-i va lăsa singuri cu conţinutul casetei. Puteau rămâne aici cât doreau, dar banca închidea vineri la ora cinci.

— Încă ceva, adăugă Hoare şi se mai întoarse o dată în pragul uşii. Nu ştiu dacă doriţi să luaţi conţinutul cu dumneavoastră. În caz contrar, contractul de închiriere a casetei expiră în anul 2139. Puteţi desigur să-l prelungiţi, nu mai sunt decât aproximativ o sută de ani.

Cu un zâmbet pe buze, se răsuci pe călcâie şi închise silenţios uşa în urma lui. Niels şi Hannah stătură câteva secunde nesfârşite în faţa casetei.

— Deschide-o tu, spuse Hannah.

— De ce eu?

— Tu ai suferit cel mai mult, şopti ea.

— Dar ţie ţi-a venit ideea, tu ai descifrat mesajul, spuse Niels, chiar convins de spusele lui.

— OK, o deschidem împreună. Haide! spuse Hannah şi aşeză o mână pe capacul casetei.

Niels îi urmă exemplul. Se uitară unul la altul şi deschiseră caseta concomitent. Şi iată-l: gălbui, aparent neînsemnat, scris în limba greacă.

— Tu înţelegi ce înseamnă? întrebă Hannah.

— Oarecum, şopti Niels şi pe moment uită cât de gelos era pe toţi şi pe toate, indiferent dacă era vorba despre oameni de ştiinţă germani sau ideile lui Hannah.

Hannah scoase cu prudenţă din casetă papirusul vechi.
— Tu înţelegi, Niels, ce au făcut cei trei studenţi în 1939? întrebă Hannah şi aşeză documentul pe masă.
— Cu grijă, şopti Niels.
— Au dovedit... au dovedit imposibilul, spuse Hannah şi-l privi. Nemurirea.
Niels scutură din cap.
— Nu?
Hannah râse.
— Doar că nu murim atât de repede cum am crezut până acum.
— Halal explorator îmi eşti.
Niels luă de pe masă sulul antic de papirus.
— Ce faci?
Îl aşeză la loc în casetă. Hannah se uită la el:
— La ce te gândeşti?
— La faptul că nu ne aparţine, spuse Niels. Să-l lăsăm să-şi aştepte proprietarii de drept. Doar l-ai auzit, au închiriat caseta pentru mulţi ani de-acum înainte.

*

Plecară de la bancă şi Hannah încă mai era copleşită. Niels vedea pe chipul ei că gândul acesta, posibilitatea ca sufletul să supravieţuiască trupului, aproape o depăşea. Niels însuşi se văzu nevoit să admită că era într-adevăr ceva măreţ. Problema era însă că, pentru un suflet împovărat, eternitatea nu era deloc tentantă. Îşi aminti o vorbă de-a lui Woody Alien: „Eternitatea durează mult, îndeosebi spre final.”
Niels se opri. Hannah merse mai departe. Oare cât va mai merge absorbită de gânduri, până să observe că Niels nu mai era lângă ea? Sigur până jos la fluviu şi, în tot acest timp, va şi vorbi, aşteptând probabil de la el să-i soarbă cuvintele, ca un student de la Institutul Niels Bohr, îndrăgostit de ea. Lui Niels nu-i scăpase faptul că Hannah îşi descria teoriile cu aceleaşi cuvinte cu care vorbea şi despre iubire. Teoriile erau frumoase, fascinante, minunate, pasionante.
— Niels?
Hannah se opri la câţiva metri înaintea lui.
— Ce e? zise ea.
— Trebuie să te întreb ceva, rosti Niels rar, în vreme ce bărbaţi la costum, cu cravate colorate, treceau grăbiţi pe lângă ei.
— Am greşit cu ceva? întrebă Hannah puţin nesigură.
— Eu sunt o teorie?
Întâi păru nedumerită, apoi pe buzele ei se ivi un zâmbet poznaş.
— Tu nu eşti o teorie. O teorie este ceva ce nu a fost dovedit, un gând, Niels. O teorie este opusul a ceea ce tocmai am trăit noi doi. Noi am trăit dovada. Ştiinţa e ştiinţă doar atunci când poate fi verificată, când poate fi dovedită în laborator,

spuse Hannah şi se pregăti să continue.
Dar Niels o întrerupse:
— O teorie este ceva minunat, frumos, pasionant, spuse şi nu mai putu să se oprească.
Din păcate, pentru că intenţionase cu totul altceva, să fie mai rezervat, să nu se lase stăpânit de sentimentele lui rănite. Nu astăzi, în plină nemurire dovedită ştiinţific, aici, în Fleet Street. Dar Niels ştia că uneori era aşa. Fiecare om trăieşte la un moment dat clipa când nişte sentimente neînsemnate ajung să ocupe îngrozitor de mult spaţiu, şi atunci nu se mai poate opri. La fel ca Niels, care trebuia pur şi simplu să continue:
— Şi o teorie este ceva de care te poţi îndrăgosti, dar pe care poţi la fel de bine să o repudiezi într-o clipă, spuse şi i se frânse glasul.
— Niels, şopti Hannah şi dădu să-l apuce de mână.
Dar Niels îşi retrase mâna, nu voia ca ea să-l atingă, nu acum. Acum era rândul lui, al lui Niels Bentzon, aici, pe cea mai bogată stradă din lume. Acum era rândul lui să o ia razna sau să-şi piardă minţile, Poliţia Metropolitană n-avea decât să-şi trimită cel mai bun negociator, ca să-i bage lui minţile în cap şi să-l tragă înapoi de pe marginea prăpastiei iubirii.
— Exact aşa este, Hannah. Teoriile sunt frumoase şi asta e OK, spuse Niels. Nu e nimic greşit în asta, dar numai atâta timp cât rămâi conştient că... atâta timp cât rămâi conştient că trebuie să te îndrăgosteşti de alte teorii... de...
Lui Niels nu-i păsa de lacrimile lui.
— Teorii despre alţi bărbaţi... alte relaţii, continuă el.
Hannah îl luă în braţe. Niels încercă să se elibereze, trecătorilor le atrăseseră de mult timp atenţia, englezilor, care nu-şi arătau niciodată sentimentele în public, cum făcea Niels acum.
— Hei!
Mâinile lui Hannah pe faţa lui.
— Tu nu eşti o teorie. Nu înţelegi asta? Tu eşti opusul, tu eşti un fapt pentru mine, Niels, tu eşti pentru mine...
Hannah clătină din cap şi o pufni râsul:
— Tu eşti forţa mea de gravitaţie, Niels. Şi ştii cum e cu forţa de gravitaţie?
Ştia Niels? în opinia lui, discuţia se cam abătea de la subiectul iniţial.
— Noi nu ştim de ce există forţa de gravitaţie, habar n-avem. Dar suntem absolut convinşi că există. La fel e şi cu iubirea mea pentru tine, tu eşti singurul punct fix din universul meu.
Niels îşi înclină capul. Cuvinte. Cuvintele potrivite, care pătrundeau până la el şi dezlănţuiau un torent de lacrimi. Hannah îl strângea în braţe. Iubire în Fleet Street.
— Iartă-mă, Niels.
— Nu, şopti el şi lacrimile i se transformară în hohote.

— *Everything okay?*
Un bancher englez amabil se opri o clipă şi îi puse lui Niels o mână pe umăr.
— *It's just Iove,* spuse Hannah în engleza ei ridicol de perfectă.
De unde dracu' avea pronunţia asta, gândi Niels, după care se frecă la ochi cu pumnii, ştergându-şi lacrimile. Picături rare, începea să plouă şi Niels văzu cum bancherul îşi deschide umbrela mare, neagră şi dispare.
— Niels, spuse Hannah. Nu trebuie să mă ierţi chiar în clipa asta. Dar poate la un moment dat. Putem lucra la treaba asta? Dacă mă duc eu acum după o bere?
— Ar fi desigur un început.
— Haide, plouă. Hai să ne căutăm un pub cu telefon, spuse Hannah, îl luă pe Niels de braţ şi îi şopti la ureche: Mal e o doamnă bătrână pe care trebuie să o sunăm, ca să-i spunem că iubirea nu-i o teorie.

*

Hannah introduse monedele în telefon şi formă numărul. De fapt ar fi putut să-şi folosească telefonul mobil, dar ceva ce nu putea fi exprimat în cuvinte o reţinu. Abia când privi spre Niels, care şedea la bar şi stătea de vorbă cu barmanul, îşi dădu seama ce anume era. Trebuia să dea piept cu lumea reală, fizică. Lumea în care comunicai prin intermediul unor telefoane legate între ele prin fire care treceau pe sub pământ. Apeluri telefonice care nu erau întâi direcţionate în cosmos, la nişte sateliţi, pentru a se întoarce apoi de-acolo pe Pământ. La fel ca devotamentul pentru bărbatul care se afla aici, bărbatul fizic, material, pe care ea îl iubea.
Hannah o sună pe Rachel, îi reţinuse numărul. Ascultă soneria vechiului telefon, care apela un alt aparat.
— *Hello?*
Vocea de la celălalt capăt al firului era fragilă şi neliniştită. Preţ de o clipă, Hannah se îndoi că proceda corect. Apelul ei telefonic avea s-o lase pe Rachel fără suflare sau să îi dea pacea necesară pentru a se împăca în sfârşit şi definitiv cu trecutul?
— Hannah? întrebă bătrâna doamnă.
— Da, răspunse Hannah şi îşi adună gândurile. Am fost la bancă, spuse în engleză. C. Hoare and Company. În Fleet Street, Rachel. Sediul e tot acolo.
— Bineînţeles că e tot acolo, spuse Rachel şi adăugă: *My dear.* Suntem în Anglia, noi nu credem în schimbări.
Hannah îl urmărea pe Niels. Ce avea el de discutat cu barmanul?
— Rachel. Am fost la casetele de valori, şopti Hannah. De ce vorbea în şoaptă?
— *Speak up, dear!*
Hannah îi povesti că acel cod fusese corect, că un tip zis Portughezul, reţinut într-o închisoare din Danemarca, şi un tânăr danez ştiuseră fiecare o parte din codul secret de douăsprezece cifre.

— De fapt, pare imposibil! încheie Hannah şi amuţi.
— Nu e imposibil, spuse Rachel după o lungă pauză. Ştiţi ce înseamnă asta?
— Cred că da, răspunse Hannah.
Dacă înţelegea cum se formase universul, trebuia să accepte şi ideea că trupul şi sufletul puteau fi despărţite unul de celălalt.
— Înseamnă că...
Hannah auzi un plânset înăbuşit. Sunete foarte delicate, stinse, până când Rachel spuse:
— Înseamnă că acolo undeva se află el. Michael al meu. Şi că ne vom revedea.
— Şi că veţi fi împreună, completă Hannah.

*

Hannah comandase vin alb, iar Niels una dintre berile acelea negre şi cam dulci, care o făceau pe Hannah întotdeauna să se gândească la un desert lichid.
— Noroc, spuse Niels.
— Stai puţin, spuse Hannah. Hai să ciocnim pentru ceva! Niels dusese deja la gură paharul cu bere neagră Guinness.
— Grăbeşte-te!
Niels puse paharul la loc pe masă.
— Hai să ciocnim pentru cel mai mare ocol posibil: Niels o privi întrebător.
— Cum adică?
— Aşa e uneori, spuse Hannah şi îşi cântări atent cuvintele. Uneori trebuie să mori întâi şi să renaşti, iarăşi şi iarăşi, până să-ţi găseşti iubirea. Uneori trebuie să călătoreşti într-un deşert din celălalt capăt al lumii sau să te muţi într-o...
Hannah râse şi Niels îi ţinu isonul.
— Spune odată, o rugă.
— Să te muţi într-o casă de nebuni, spuse ea. Deşerturi şi case de nebuni, uneori avem nevoie de ocoluri şi trebuie să ne rătăcim întâi, pentru ca apoi să ne regăsim.
Se priviră o clipă în tăcere. Hannah era convinsă că putea citi în ochii lui Niels călătoria lor, toate prin câte trecuseră, pentru a fi o săptămână doar ei doi, fără copii, pentru a-şi îngriji şi întreţine iubirea.
— Pentru ocoluri! spuse Niels şi ciocni cu Hannah.

A.J. Kazinski – Mulţumesc

Anjei C. Caspersen, astrofiziciană, Institutul Niels Bohr: pentru că ne-a arătat încă o dată cât de puţine ştim.

Lui Mafias Lolk, Institutul de Matematică, Universitatea din Copenhaga: pentru codul iubirii.

Lui Hans Petter Hougen, medic legist, Institutul de Medicină Legală: pentru discuţiile despre otravă, chimie, cucută şi corpul uman.

Lui Bjørn Kaldan, psihiatru şi medic primar, fost director al Sikringen, Nykøbing, Sjælland: pentru ocazia de a dobândi informaţii indispensabile despre viaţa într-o secţie de maximă siguranţă.

Lui Lykke Pedersen, psihiatru şi medic primar, directoarea Secţiei închise de Psihiatrie a Centrului de Psihiatrie, Copenhaga: pentru generoasa ocazie de a privi în cea mai întunecată parte a sufletului uman.

Lui Erik Lunø, psihoterapeut şi hipnoterapeut: pentru calea către vieţile anterioare.

Locuitorilor din Todos Santos: sperăm că nu veţi citi niciodată această carte şi nu veţi observa cu câtă lipsă de scrupule am abuzat de ospitalitatea voastră şi am dramatizat frumosul şi prăfuitul vostru colţişor de lume.

Lui Lene Juul, Charlotte Weiss, Inger Christensen, Line Miller şi tuturor celorlalţi de la Politikens Forlag: pentru că aţi crezut mereu în noi şi pentru răbdarea voastră.